

БАРБАРА ПАРКЪР

ПОДОЗРЕНИЕ ЗА ИЗМЯНА

Част 4 от „Гейл Конър и Антъни Куинтана“

Превод от английски: Валентина Атанасова, 2000

chitanka.info

1.

Както всеки телефонен абонат, Гейл Конър бе получавала странни обаждания, но никога не ѝ се бе случвало човекът от другата страна да преправя гласа си, да я нарича „кучка“ и да я предупреждава, че ще умре. Вечерта, когато вдигна слушалката и чу това, бе по-скоро ядосана, отколкото изплашена. Тридесет и четири годишна, с опит като адвокат, тя не бе от жените, които лесно се разстройват. Освен това се досещаше кой би могъл да е — хлапето, което живееше отсреща. Бе на четиринадесет и по-рано го бе нахокала и изгонила от задния си двор. Беше го хванала да пуши в беседката. За неин ужас, Карън и две нейни приятелки му правеха компания, а Карън все още нямаше единадесет години.

По-късно същата вечер Гейл се запита дали причината за избухливостта ѝ са множеството промени за толкова кратко време. След развода си с един мъж се бе влюбила в друг, беше напуснала съдружниците си, за да започне самостоятелна практика, и се бе преместила в стара къща, в която всичко я подлудяваше. С Карън живееха в нея от по-малко от месец. Не бяха свикнали с високите тавани и дебелите стени, измазани с гипс, с тясното извито стълбище към втория етаж и огромната газова печка, която съскаше и пламваше внезапно. Тоалетното казанче шумеше и непрекъснато се чуваше бръмченето на климатика. Дограмата на прозорците бе изметната и те не се затваряха плътно. Наложи се да натиска отвън, докато дъщеря ѝ изстърже грапавините. Когато валеше силен дъжд, запушваха пролуките с парцали. Беше казала на Карън, че всичко това е приключение. В отговор момиченцето скръсти ръце и завъртя очи.

Майката на Гейл я бе предупредила да не откъсва детето си така внезапно от старата среда. Едва сега разбираше смисъла на думите ѝ, но не знаеше какво да стори. За да накара Карън да се почувства по-добре, си бе позволила да вземе коте от приют за животни, малка черно-бяла женска на име Миси. До този момент създаването два пъти

бе повърнало върху килима в спалнята ѝ и бе намокрило едно от най-хубавите сака на Антъни.

Планираха след сватбата да се преместят в прясно измазано и боядисано жилище, с модерна кухня и нов паркет. Карън щеше сама да проектира своята стая. Но седмица след като Гейл бе обявила къщата си за продан, очаквайки, че ще минат месеци, докато намери купувач, двойка бразилци се бяха съгласили да платят цялата сума наведнъж, ако могат веднага да се нанесат. Гейл не искаше да пропусне изгодното предложение и се бе обадила на фирма за превози, за да пренесе покъщнината си и вещите на Карън в старинното каменно здание в Коконът Гроув, построено през 1927 г., от чийто пробит покрив се спускаха влечащи се растения, а храстите в двора не бяха подрязвани от десетилетия.

Предполагаше, че ремонтът ще продължи две-три седмици и графикът ѝ няма да бъде сериозно нарушен. Но се бе излъгала. Работниците, малцина, от които говореха английски, се появяваха, когато им хрумне, и настояваха за допълнително възнаграждение за извънредните часове. Боядисването не можеше да започне, преди дърводелецът да приключи работата си, а той трябваше да чака водопроводчика. До сватбата оставаха само два месеца и Гейл си представяше най-лошото: как се завръщат у дома след медения месец. Антъни я вдига на ръце, препъва се в прага и двамата се озовават сред изкъртените дъски на пода.

Денят, в който Гейл получи заплахата по телефона, бе четвъртък, в средата на юни.

Официално Антъни все още живееше в къщата си на „Кий Бискейн“, на тридесет километра, но често идваше при тях след работа. Тази вечер се бе отбил в магазин за замразени ястия. Повдигна алуминиевото фолио на съда с вечерята и я показа на Карън, която бе възседнала един стол в кухнята и бе подпряла брадичка на скръстените си ръце.

— Виж, лазаня!

— Отвратително.

— Защо?

— Мразя гъби.

— Карън! — Гейл се обърна и сложи ръка на хълбока си. — Ако не можеш да бъдеш учтива, марш горе, докато се научиш.

— Добре. Ще стоя там, докато умра от глад.

Гейл извика след нея:

— А аз ще се изкъпя. След малко ще дойда да те нагледам.

— Не си прави труда. Вече ще бъда мъртва.

Карън грабна котето, което играеше с гумен гущер под масата. Дебелите подметки на маратонките ѝ забарабаниха по стълбите и след няколко мига вратата се затвори с трясък.

— Съжалявам — каза Гейл.

Рязко дръпна едно чекмедже, отвори го докрай и извади кутията със сребърни прибори. Облицовката на шкафовете беше от имитация на орех, а кухненските уреди — светлозелени на цвят. Всичко трябваше да се подмени, ако успеят да решат какво да сложат вместо него. Подаде приборите на Антъни, три комплекта, в случай че Карън размисли.

Той все още намръщено се взираше в празния сводест коридор към преддверието, през който преди секунди бе минало слабичкото момиче с дълги кестеняви коси и толкова провиснали джинси, че се влачеха по пода.

— Какво ѝ е на Карън? Може би ми е сърдита за нещо, което не разбирам?

— Не, сърди се на мен. Не я пуснах да играе... извинявай, да си говори с Дженифър и Линдзи.

— И без това вече е почти тъмно.

Той вдигна поглед към тавана. Касетофонът свиреше достатъчно силно, за да накара един от тях да се качи на горния етаж и да помоли да бъде намален.

— Не ѝ обръщай внимание — каза Гейл. — Скоро ще навърши единадесет, а съм чувала, че всички момичета се държат така, когато навлязат в пубертета. Това е естествен етап от развитието. Поне така предполагам.

Антъни промърмори почти на себе си:

— А, да, най-ужасният етап.

Гейл направи гримаса, след което сложи лазанята във фурната да се затопли и започна да приготвя салатата. Отвори пакет смесени зеленчуци, добави орехи, няколко дребни домата и натрошено италианско сирене. Заля всичко с оцет, купен за пет долара от Шеф Алан. Като всяка жена адвокат имаше цял арсенал от рецепти за ястия,

които се приготвяха точно за десет минути. Все пак нямаше нищо против някой друг да се погрижи за основното блюдо.

Антъни бе извадил от бюфета две чаши.

— Какво би искала за пиене?

— Само вино. Нещо по-силно би ме приспало, а трябва да работя по едно дело.

Чашите ѝ за вино бяха заровени някъде в неразопакованите кутии, струпани в хола. Той наля бяло вино в една ниска чаша и тъмен ром с лед в друга.

— Щях да го прегледам в кантората, но се обади водопроводчикът. Взе ми сто долара, но поне поправи мивката. Тръбата беше запушена от котешка играчка, не питай как е попаднала там.

Антъни докосна ръба на чашата ѝ със своята.

— Наздраве.

Гейл с наслада отпи глътка, наведе се и леко го целуна.

— Благодаря. Е, здравей, съкровище мое, когото не съм виждала от два дни. Питам се дали секретарката ти казва истината, като твърди, че не може да ме свърже с теб? Защо винаги аз посрещам майсторите?

— Е, ти живееш тук.

Антъни се облегна на плота до нея и отпи глътка от питието си. Имаше красиви и силни ръце. На малкия си пръст носеше златен пръстен с гранат.

— Този отговор не ми харесва. — Дръпна разхлабената му вратовръзка. Беше от червена коприна с релефни шарки, която чудесно се съчетаваше с пръстена и монограма върху джоба на ушитата по поръчка риза. — Обзалагам се, че не знаеш какво означава уловка.

— Разбира се, че зная.

Гейл присви очи.

— Безнадежден случай.

Той остави питието си и я целуна. Нежните му чувствени устни бяха студени от леда и имаха сладникав вкус от алкохола. Плъзна и двете си ръце под блузата ѝ и погали голата ѝ плът. Не бе сложила сutiен. Антъни бързо откри това и я притисна към плота.

Тя задъхано промълви:

— Остани тази нощ. Кажй „да“. — Докосна бузата му с няколко леки целувки. — Да. Да. Обещавам ти много екзотични удоволствия...

— Мислиш ли, че е добра идея? Щом имаш работа, а Карън е в такава настр�ение... ако искаш, ще остана, но разумно ли е?

— Навярно не. Когато си тук, ставам доста неразумна. Луда съм по теб. Пълна откачалка.

Притисна пръстите ѝ към ръката си и ги целуна. При това движение годежният ѝ пръстен проблесна на светлината на бръмчащата неонсва лампа. Камъкът бе свършен. Беше взет от мъжки пръстен, който самият той бе носил и после бе поръчал да преоформят за нея. Вдигна очи и срещна погледа ѝ.

— Гейл, ще ми кажеш ли какво стана днес в съда или не?

Тази тема терзаеше съзнанието ѝ от сутринта като пулсиращ зъбобол. Взео виното си.

— Съдията ще повика психолог за разговор с Карън. Все още не съм ѝ казала.

— Какво искаш да кажеш, защо психолог? Нали спорът беше само за посещения?

— Да, така е, но все пак повдигнаха въпроса, след като съдията намекна, че е твърде много Дейв да извежда Карън по пет следобеда в седмицата. Твърдяха, че заради мен дъщеря ми се бои да признае, че иска да живее с баща си. Да се бои? Какво мислят, че правя с нея, за бога, че я бия? Най-много се безпокоя, че Дейв не го е грижа как ѝ се отразява всичко това. Стреми се отново да се добере до мен, независимо колко ще страда тя. Бракът ни се провали, при това изцяло по моя вина, а аз получих къщата и детето. Е, извинявай, но Дейв сам пожела да се изнесе. После замина някъде с проклетата си яхта за шест месеца. Живееше с някакво момиче в Сан Хуан. Почти не пишеше на Карън. Не мога да ти кажа колко пъти е плакала за него и винаги трябваше да я лъжа. „Да, сладурче, разбира се, че татко те обича, но на онези острови няма поща“. А сега се върна и ме изкарва толкова лоша майка, че е необходимо психолог да преценява колко съм ѝ навредила.

— Гейл отпусна ръце. — Извини ме за тази тирада. — Усети, че Антъни е напрегнат. — Спокойно. Нямах никаква вина. Дейв просто ми е ядосан. Ти си последната причина.

Той повдигна вежди, което издаде, че се съмнява.

— Не мислиш ли, че Карън е достатъчно голяма да реши къде иска да живее? Защо съдията не остави избора на нея?

— Карън не би взела решение. Не иска да нарани никого от нас и няма да каже нищо.

— Не си ли я попитала?

— Предпочитам да не ѝ въздействам.

— Гейл, тя не е бебе. Трябва да погледнеш нещата от друга страна. За едно момиче винаги е по-добре да живее с майка си, защото би могло да разговаря с нея за... — Антъни се опита да намери подходящ израз. — Женски работи. Нека посещава баща си, когато желае, но домът ѝ е при теб. Бъди внимателна, но се опитай да я убедиш. Ти имаш повече власт над Карън, отколкото той.

— Може би си прав, но наистина не ми се говори повече за това.

Гейл взе кърпа, за да извади лазанята от фурната. Докато я измъкваше, неволно допря кокалчето си до горещия метал на вратичката.

— Ох! По дяволите!

Фурната рязко се затвори и решетките вътре издрънчаха. Тя остави алуминиевия съд на масата и размаха ръка, за да разсее болката от изгарянето.

— Добре ли си?

— Няма нищо. — Погледна тавичката. — Трябваше да прехвърля лазанята в по-удобен съд. Но едва ли ще открия такъв сред онзи безпорядък в гаража. — Гейл въздъхна дълбоко и забеляза папката, която Антъни бе оставил в края на масата, когато бе влязъл. — Какво има тук? Архитектурни чертежи?

— Хрумна ми, че можем да ги прегледаме по време на вечеря — отвърна той.

Далеч от препълнената с туристи част на града, улиците на Коконът Гроув криволичеха сред кичести дървета и гъсти тропически храсти. Бяха тесни улички с имена като „Литъл Ууд“, „Бетърсий“ и „Кяора“. Земята бе неравна и средната височина на този квартал бе около пет метра над морското равнище. Редуваха се луксозни модерни жилища и занемарени дървени къщи. Имаше и дворове с дървени огради, пълни с яркорозови тропически цветя. Над някои покриви се вееха разноцветни флагове, а над други — знамето на Съединените щати. По това време на годината растенията избуяваха, преплитаха се едни в други и закриваха светлината с многобройните си пъпки, мустачета, листа и огромни цветове.

Клематис стрийт бе тиха улица край канала, който водеше до Бискейн Бей. Повечето от десетината сгради бяха със средиземноморска архитектура, но имаше и няколко нови, с характерни тропически елементи и една, която се открояваше с белите си колони, типични за колониалния стил. Къщата на Гейл и Антъни бе заобиколена от извита алея, монолитна, с веранди отпред и отзад, облицовани с теракота, за да бъде прохладно през лятото, вътре имаше две масивни камини — на долния етаж и в спалнята, за онези зимни дни, в които би било приятно човек да съзерцава пламъците. Дамата от агенцията за недвижими имоти бе употребила думите „романтика“ и „уют“.

Когато Антъни разгъна чертежите, направени с химикал и тук-там оцветени, Гейл се запита дали архитектът не е сбъркал къщата. Очевидно се бе увлякъл в проекта за кухнята. На скицата тесният дълъг хол бе двойно по-голям, страничната стена бе изместена с шест метра, а от тавана висеше тежък месингов полилей. Стълбите се намираха в противоположния край на стаята, извиваха се и образуваха балкон над нея. Гейл внимателно остави вилицата в чинията си.

Антъни ѝ показва чертежа на новата спалня.

— Стаята ни е с изглед към горната веранда. Съвършено уединена е. Детската и другите две спални ще имат балкони. Пристройката за гости ще бъде до басейна, отделена или свързана с главната сграда, както предпочитаме.

— Басейн?

Сякаш най-сетне осъзнал какво ѝ показва, Антъни прелисти скиците.

— Е, архитектът реши, че това би придало по-внушителен вид на къщата. Не искаш ли басейн?

— Бяхме решили само да преобзаведем кухнята и да подновим някои дребни неща, а не да променяме целия ѝ облик. Точно сега нямаме време за основен ремонт.

— За това сме сключили договори.

— Но някой трябва да стои тук, за да се пазари с майсторите. Не ти. Задължението е мое, защото аз живея тук.

— Не бих живял в тази къща в сегашния ѝ вид. Според мен е по-добре да свършим всичко сега, да решим проблема...

— Антъни, нека ремонтираме само кухнята.

— Защо си толкова негативно настроена?

— Не съм настроена негативно, това е лудост! — Гейл се облегна на стола си. — Мислил ли си колко ще струва?

Антъни сви рамене.

— Не зная. Двеста и петдесет — триста хиляди.

— Най-малко. — Подпря брадичка с ръце. — Неприятно ми е да ти го кажа, но страдам от онази стара хавайска болест... лакамула. — Антъни я изгледа с недоумение и тя повтори: — Лакамула, липса на...

— Добре, разбирам.

— Мириам отдавна моли за увеличение на заплатата, компютрите струват цяло състояние и точно сега се боя да харча пари.

Той побутна стола си назад и хвана ръката ѝ.

— Скъпа, изслушай ме. Решението да наема архитект беше мое и сам ще покрия допълнителните разходи по ремонта. Не си длъжна да поемаш половината от стойността на всичко. Не искам това от теб.

— Но аз искам.

— Защо.

— Защото... просто така.

Антъни се засмя гръмогласно в израз на удивление.

— Какво се опитваш да докажеш?

— Нищо не се стремя да доказвам. Но когато така нехайно говориш за триста хиляди долара...

Той завъртя чертежите на масата.

— Може би не трябваше да купуваме тази къща. Да бяхме потърсили нещо друго.

— Знаеш ли, неведнъж ми е хрумвало, докато чаках някой да дойде да поправи покрива.

— Това ли искаш? Добре, ще я продадем. Утре ще повикам брокер на недвижими имоти.

— Поредният ти твърде краен отговор...

Сред свистенето и бученето на климатика, неизменно през този сезон, Гейл чу пронизителен звук. Бяха ѝ нужни няколко мига да осъзнае, че е писък, а не музикален ефект от компактдисковете на Карън. Изведнъж подскочи.

— Какво беше това? — попита Антъни.

— Карън!

Той рязко вдигна поглед нагоре, а след това се втурна към стълбите. Гейл отново чу същия звук, този път по-близо. Идваше откъм задния двор. Побягна през кухнята към верандата, но не видя нищо, освен преплетени клони, а сред тях — слаб пламък над шадравана.

Карън бързо изпълзя от тъмнината, а след нея друго момиче. И двете трепереха. Гейл прекоси верандата и едва не се препъна в една счупена плочка.

Последва ги трето момиче, което вървеше спокойно.

— Стига, глупачки, той просто се шегуваше.

Карън стисна юмруци и се завъртя. Приятелката ѝ се засмя, задъхана от вълнение. Гейл протегна ръце към дъщеря си, за да се увери, че е добре, и застана пред нея, готова да я защити от това, което я бе изплашило. Светлите греди на беседката се открояваха в сянката, а между тях — малка оранжева точка — пламък на цигара.

— Кой е там?

Третото момиче забави крачката си.

— Брат ми. Не искаше да стори нищо лошо.

Момчето пристъпи плахо по стълбите. Гейл видя само слабичкия му силует и русите къдрици. Гласът му отекна във влажния задушен въздух.

— Мама ме изпрати да прибера Линдзи.

Гейл го изглежда гневно, беше същото хлапе, което бе профучало през току-що наредените чимове трева с мотоциклета на по-големия си брат.

— Върви си у дома, Пейтън. Веднага. И стой далеч от тази къща.

Той извика в отговор:

— Не съм направил нищо. Не се нервирайте толкова.

— Казах да си вървиш у дома! Или искаш да повикам родителите ти?

— Хайде, повикайте ги.

Карън изпищя:

— Пейтън, идиот такъв!

Гейл я сграбчи за рамото.

— Без обиди!

— Оох!

— Не се преструвай, че те боли. — Пристъпи към нея и разроши косите ѝ. — Какво правеше там? Пушеше ли? — Леко я разтърси. — Отговори ми.

Момчето изчезна в храстите, а след него и сестра му.

— Не!

Карън опита да се отскубне от ръцете на Гейл, но се подхлъзна и падна по гръб. Момичето до нея бързо се отдръпна. Беше трътлеста брюнетка, чиято прилепнала блуза подчертаваше, че е време да започне да носи сутиен. Карън захленчи.

— О, стига глезоти!

Задната врата рязко се отвори и се удари в стената. На прага се появи Антъни.

— Какво, по дяволите...

— Дженифър!

До ъгъла на къщата застана жена. Гейл я познаваше, беше мисис Кабрера, майката на Дженифър. Живееха на няколко крачки. Настойчиво извика:

— Дженифър, време е да се прибиращ. Тръгвай веднага.

Гейл хвана ръката на Карън и ѝ помогна да се изправи. Забеляза укорителния поглед на мисис Кабрера и побърза да обясни:

— Бяха в беседката с приятели. Не зная какво са правили.

— Нищо! — изпищя Карън. — Мамо, пусни ме!

Дженифър виновно махна на приятелката си.

— Чао.

Мисис Кабрера хвърли още един поглед към тях, подкани дъщеря си и троснато пожела лека нощ.

Гейл поведе Карън към кухнята.

— Прибери се в стаята си и се приготви за лягане. Идвам след минута. Ще си поговорим.

Обърна я с лице към стълбите и леко я побутна натам.

Антъни затвори задната врата и я заключи.

— За какво беше всичко това?

— Не питай. Бяха навън с Пейтън Кънингам и той пушеше. Колко ли фасове ще открия утре? Бог да им е на помощ, ако намеря и нещо друго. Пейтън е на четиринадесет, бъдещ малолетен престъпник, който миналата седмица остави следите от гуми в двора. — Гейл тихо

въздъхна и отметна няколко кичура от челото си. — Ето, това е семейният живот.

— Зная. Аз също имам деца.

— Да, но твоите са далеч, в Ню Джърси. — Гейл погледна скиците на масата. — Трябва да се погрижа за Карън. Може ли друг път да поговорим за къщата? Не тази вечер. Наистина трябва да се залавям за работа. Ако искаш, остани.

— Не. — Антъни отмести поглед към терасата, а след това отново към Гейл, сякаш се чудеше какво да каже. — Твърде много ѝ позволяваш.

— Позволявам? Не ѝ разреших да излезе...

— Но все пак го направи, значи е предположила, че ще се отърве безнаказано. Когато дойда да живея тук, поведението ѝ ще се промени.

— Да се надяваме. Е, късмет.

Тръгна си след по-малко от пет минути. Тя проследи с поглед колата му. Червените задни светлини огряха алеята и постепенно се загубиха в мрака. Целувката му бе по-скоро израз на учтивост, отколкото на нежност. Гейл заключи вратата и се облегна на нея. Лампата върху остъклената масичка едва осветяваше хола. Обзавеждането ѝ се струваше простовато, имаше само модерни бели дивани и кресла и светли шкафове.

Думите, които едва се бе сдържала да не изрече, непрекъснато се въртяха в съзнанието ѝ: „Да, хайде да продадем проклетото жилище. Съжалявам, че го купихме“.

Стълбището бе осветено от двадесет и петватови крушки с месингови абажури. Погледна ги с гняв и се зарече при първа възможност да ги изтръгне с железен лост.

От стаята на Карън не се чуваше нито звук.

— Карън? Пусни ме да вляза. — Не получи отговор и заудря с длан по лакираната дървена плоскост. — Карън! Отвори тази врата.

Ключалката щракна. Карън бе облякла пижамата си и стоеше на тъмно. Прозина се широко.

— Бях заспала.

— Не беше. — Гейл включи настолната лампа. — Никога вече не се заключвай.

— Ти се заключваш. — Карън се върна в леглото, сви колене и ги притисна с тънките си ръце към гърдите си. — Когато Антъни е тук,

вратата ви винаги е заключена, така че защо да не мога и аз да заключвам своята?

Гейл преглътна и въздъхна дълбоко.

— Какво правеше навън?

— Нищо.

Котето измяука и Карън го взе до себе си на леглото. Приличаше на малка топка черна и бяла козина.

— Не съм сляпа, Карън. Видях цигарата на Пейтън.

— Мамо! Отпусна глава на коленете си. — Не съм пушила. Цигарите вонят ужасно.

Котето заигра с кичур от косите ѝ.

— Казах ти да не излизаш, а ти го направи. Тази седмица си наказана.

— Мамо!

— Ще ходиш на занималня, а след като се прибереш, ще стоиш вътре. Възнамерявам да уведомя и баща ти.

— Толкова е нечестно! Обадох се на Линдзи и ѝ казах, че не мога да изляза, но тя настоя да си вземе обратно куклата Бийни. Отидох да ѝ я върна, това е.

— Беше в беседката с приятелките си и Пейтън Кънингам.

— Той заслужава наказание. Разглезен идиот. Мразя го! Мразя всички в този квартал. Мразя тази къща. Мразя и теб и Антъни!

— Достатъчно!

Зачервените очи на Карън приковаха поглед в нея, а устните ѝ затрепериха. Гейл се досети, че тази реакция се дължи не само на гняв. Тихо попита:

— Карън, какво се случи там? Защо изпищя?

Карън се поколеба.

— Не се бой, Пейтън стори ли ти нещо?

Гейл седна до нея на ръба на леглото.

— Целуна ме. Аз не исках, мамо. — Очите ѝ се насълзиха. — Не исках. Дженифър му позволи, но не и аз. Той ме сграбчи. Смееше се.

Гейл я прегърна.

— О, скъпа. Няма нищо. Радвам се, че си отказала. Никога не прави с момче нещо, което не желаеш. — Целуна я по косата. — Ти си добро момиче. Гордея се с теб.

— Съжалявам, мамо. — Карън повдигна обляното си в сълзи лице. — Не исках да кажа онези неща. Не мразя нито теб, нито Антъни, кълна се.

— Добре. Все пак си наказана.

— Зная.

Кожата на Карън бе добила загар от лятното слънце, а косите ѝ бяха леко изсветлели. Все още изглеждаха настръхнали от случката в градината. Гейл прокара пръсти през тях.

— Толкова ли е лошо тук? Нали си намери приятелки? Знаеш ли, тази вечер с Антъни разговаряхме за къщата. Искане да направим басейн в задния двор. Какво мислиш? Би могла да водиш приятелките си тук. Дори да каниш момичетата от старата махала.

— Ще бъде забавно.

— Тази къща ти хареса, когато я видях за първи път. Не помниш ли? С Антъни бяхте възхитени и мисля, че затова се съгласих да я купим. — Гейл остана мълчалива за няколко мига и залюля Карън. — Гладна ли си? Пропусна вечерята.

— Умирам от глад.

— Добре. Ще ти донеса нещо.

Карън се притисна към нея.

— Мога ли да спя при теб тази нощ? Страхувам се. Моля те, мамо.

— Скъпа... — Гейл се отдръпна. — Никой няма да те открадне.

— Зная! Аз се боя?

— О, Карън!

Гейл бе забелязала тези внезапни промени в държанието ѝ, ту зряло, ту детинско. Обикновено бе смела. Но сега всичко би могло да я изплаши. Беше смутена. Не знаеше как да постъпи. Ако Антъни бе тук, не би искал гостенка в леглото им. Не биваше да ѝ отстъпва, защото трудно би отвикнала. Но сега Карън наистина се нуждаеше от нея.

Най-сетне каза:

— Добре. Само тази нощ.

Карън се хвърли към майка си и обви дългите си крака около талията ѝ. Тялото ѝ бе напрегнато.

— Искане да ме поносиш, мамо. — Навеждайки се назад от тежестта ѝ, Гейл прекоси коридора, отвори вратата на спалнята си и я

остави на голямото легло. Тя подскочи няколко пъти и се пхна под тънкото лятно одеяло. — Миси! Искам Миси.

Гейл се върна в детската стая, откри котето под стола и го донесе.

— Не й позволявай да прави пиш в леглото ми. — Сложи Миси под завивката. — Ще се върна след няколко минути.

— Къде отиваш?

— Да ти донеса нещо за ядене. Няма да се бавя.

— Разкажи ми приказка.

— Карън, тази вечер наистина не мога. Имам малко работа за довършване.

— Татко винаги ми разказва приказка.

— Съмнявам се. — Гейл включи вентилатора. — Какво ще кажеш да ти донеса книжка?

Бързо избра една от библиотеката на Карън и отново я увери, че скоро ще се върне. Щом сви край ъгъла, Гейл едва не изпадна в паника. Делото щеше да бъде разгледано рано сутринта, а още по-рано трябваше да се срещне с клиентката си, за да обсъдят показанията. Упрекваше се, че не се бе подготвила по-рано през седмицата, но й се бяха струпали твърде много неща и не бе успяла да отдели време. Беше бракоразно дело, на Уендъл и Джейми Суийт.

Семейство Суийт. Смешно име за двама души, които така искрено се ненавиждаха. Съдията трябваше да определи размера на временната издръжка и възнаграждението на адвокатите. Гейл се надяваше да получи поне двадесет хиляди долара. Бе работила достатъчно часове, за да ги заслужи. Ако съдията подпише платежното нареждане, щеше да покрие някои стари сметки в кантората си, както и авансовите плащания за следващия месец.

Пригответи на Карън сандвич и мляко с какао, а след това включи газовата печка, да стопли вода за кафе. Докато я чакаше да заври, изхвърли остатъците от храна и изми съдовете.

На изток проблесна светкавица, но бурята в океана бе твърде далеч, за да се чуе гръм. Навън се открояваха разклонените силуети на палмите. От стъклото я гледаше собственото й отражение — висока жена със заплетени руси коси.

Точно когато се отправи към стълбите с табла в ръце, телефонът иззвъня. Часовникът й показваше девет и петдесет и две. По това

време можеше да я търси само майка ѝ, някой разтревожен клиент или Антъни. Искаше ѝ се да е Антъни. След като поговорят, всичко помежду им щеше да бъде наред.

Зад ъгъла в хола имаше апарат. Светлината на уличната лампа проникваше през щорите и хвърляше шарена сянка върху пода.

Гейл остави таблата.

— Ало?

Чу само леко бръмчене, което издаде, че не са затворили. Долови слаб шум на автомобили и се досети, че обаждането е от уличен телефон.

— Ало? Антъни?

За миг помисли, че има проблем с връзката. Последваха няколко тихи щраквания и далечен сигнал, след което до съзнанието ѝ достигна подобие на човешки говор. Робот. Компютър. Монотонен металически глас. Успя да различи името си.

„Гейл Конър“.

След това вниманието ѝ бе привлечено от думата „умреш“.

Затаи дъх.

„... Ще ум-реш, куч-ко. Ще ум-реш“.

Бързо остави слушалката, сякаш ѝ се бе сторило, че държи змия. После се засмя на собствената си уплаха.

— Ах, ти, малък негоднико.

Решително прекоси стаята и надникна през щорите. Светлината от прозорците на семейство Кънингам проникваше през високия плет встрани от къщата им. Хрумна ѝ да позвъни на родителите му, но какво би могла да им каже?

Занесе таблата на горния етаж. Карън вече бе заспала, а книгата лежеше отворена върху корема ѝ.

— Слава богу. — Гейл пристъпи на пръсти към телефона до леглото, за да провери запомнения номер. Светна червен сигнал, който означаваше, че е регистрирано ново позвъняване. Натисна бутона. На екрана се появи надпис: „уличен автомат“. Прошепна: — Слабоумен ли си? — След това заличи обаждането от паметта на апарата и от съзнанието си. Затвори, наведе се и целуна Карън по бузата. — Утре ще има приказка. Обещавам.

Гейл тихо отвори сандъчето, в което пазеше книжа от кантората си. „Суийт. Джейми. Бракоразводно дело“. Подреди документите и

изложенията на страните върху леглото, от страната на Антъни, като внимаваше да не смути дъщеря си, която тихо похъркваше в нейната половина.

Беше почти два часът сутринта, когато най-сетне угаси лампата.

2.

— Мис Конър... — Адвокатът погледна папката, която стоеше разтворена между протегнатите му ръце върху катедрата. — Мис Конър, смятате ли, че адвокатските ви задължения включват да търсите икономка за мисис Суийт? На шестнадесета страница е отбелязано, че сте уговорили допълнителна едночасова среща с клиентката си. Нима твърдите, че имате право да искате двеста и петдесет долара възнаграждение за времето, през което сте ѝ помагали да намери чистачка за жилището си, при положение че самата тя понастоящем не работи?

Описанието на извършените услуги, дълго над тридесет страници, бе на поставката пред свидетелската скамейка. Гейл бавно отгърна на въпросната страница, въпреки че би могла да говори по памет.

— Мистър Акър, ако прегледате по-подробно записките, поисках това време, за да се запозная с финансовото състояние на клиентката си и да преценя дали разполага с достатъчно средства да плаща за домакински услуги. Оказа се, че не би могла да си го позволи. Както знаете, семейство Суийт са наели домашна помощница по време на брака си, за да се грижи за децата. Мисис Суийт е имала работа, но я е загубила. В момента търси друга. Тъй като отдавна не са правени вноски за изплащане на ипотеката, тя няма избор.

Така успя да отвърне на обвинението в мързел, отправено към съпругата, с друго — че съпругът постъпва непочтено. Този словесен двубой между Гейл и опонента ѝ Марвин Акър продължаваше вече петнадесет минути. Бе започнал да оспорва основанията ѝ за поисканите възнаграждения и се наложи да дава показания в своя защита.

Столт на съдията Рамирес изскърца. Очевидно Негово благородие бе нервен. Гейл не мислеше, че това ще трае още дълго. Заслуша се в приглушения звук на клаксон дванадесет етажа по-долу, а

Акър намести очилата си, наплюнчи палец и запрелиства страниците, докато откри това, което търсеше.

— Твърдите, че... час и три минути сте водили телефонни разговори с брата на Джейми Суийт в Пискагула, Мисисипи, относно пътуването му до Маями. Да не би да сте влезли в ролята на туристически агент, мис Конър?

— Не, мистър Акър. — Гейл говореше право в микрофона. — Обсъждахме дали би могъл да свидетелства. Виждал е Уендъл да й посяга...

— Възражявам — отегчено каза Акър. — Няма връзка. Настоявам този отговор да бъде заличен от протокола.

Съдията барабанеше с пръсти по катедрата.

— Вие зададохте въпроса, така че трябва да приемете отговора. Продължавайте, адвокат Акър.

Той продължи с привидно спокойствие. Но Гейл долови скритото му раздразнение, което обикновено означаваше едното от две неща — или не му плащаха достатъчно, или клиентът му бе досадник. Би се обзаложила, че е второто. Марв Акър бе известен с това, че изисква високи такси на час и прави всичко възможно да извлече максимална полза от всяко дело. Навярно Уендъл Суийт бе излъгал, когато бе заявил, че няма пари.

Гейл отмести поглед от него към Уендъл, който гледаше през прозореца и се преструваше, че му е все едно. Знаеше за него само това, което бе чула от Джейми. Тридесет и осем годишен, родом от Браунсвил, Тексас. Майка му била полумексиканка. Баща му се занимавал с петролни сделки и Уендъл наследил фирмата му. След като завършил Тексаския университет, започнал геологически проучвания. Провървяло му и попаднал на доста находища до северното крайбрежие на Венецуела. Говорело се, че разбира къде има нефт по издигането и спускането на океанската повърхност. Станал консултант и посредник между американски предприемачи и големите венецуелски петролни компании. Преди пет години семейство Суийт се преместили в Маями — център на търговията между Съединените щати и Латинска Америка.

Съпругата му, клиентката на Гейл, седеше сковано на ръба на стола си, както по-рано на свидетелската скамейка. Джейми Суийт бе на тридесет и две години, естествено червенокоса, с луничаво лице,

широк ханш и едър бюст. Розовият ѝ копринен костюм с пайети по яката бе твърде екстравагантен за съда. Обличаше се като жена със скромно потекло, която няма никакво намерение да се връща в някогашната си среда.

Джейми Сю Джонсън, най-голямата от седем деца, бе напуснала училище на шестнадесет години и бе пътувала на автостоп до Атланта с шофьор на тежкотоварен камион. Забременяла и месец по-късно открила на тоалетката си плик с петстотин долара в брой и адрес на клиника за аборти. Преместила се в Нешвил, после в Мемфис, в Далас, живяла с поредица неудачници и накрая се установила като танцьорка в Ню Орлиънс. Произнасяше името на града „Н’Оулийнс“. Започнала да взема наркотици и татуирала на бедрото си роза, която Уендъл обожавал. „Уендъл. Беше чернокос хубавец и го биваше за сладки приказки: «Ще те направя кралица, скъпа моя».“.

Уендъл Суийт все още би могъл да мине за привлекателен, ако не бяха разнородните очи и издадената му брадичка. Беше широкоплещест, с едри ръце като на борец или щангист. Усмиваше се чаровно и говореше провлачено с приятен глас. Изглеждаше добре с официален костюм и копчетата на маншетите му блестяха, но на Гейл ѝ се струваше, че ако прекара повече време край него, ще започне да забелязва непочистените му нокти.

След като се оженили, Джейми работела като сервитьорка и продавала козметика на „Мери Кей“, за да плаща обучението на Уендъл. Когато се прибирал пиян, се държал грубо и Джейми свикнала да стои далеч от него. Преживели десет тежки години, докато започне да припечелва добре, и когато най-сетне се замогнали, харчели на воля. Купили двуетажна къща с басейн в Маями. Водела децата си на училище с „Ленд Роувър“, а вечер излизали с кадилак. Но през повечето време Уендъл отсъствал. Поради липса на друго занимание Джейми три пъти преобзавела къщата. Вземала уроци по готварство и наддала на тегло. Свалила петнадесет килограма с таблетки, но била откарана в болница поради свръхдоза и отново напълняла. Знаела, че Уендъл ѝ изневерява, но му прощавала. Прощавала и за побоите, защото била майка на три деца, без образование, и твърдо вярвала, че ако бъде по-старателна, ще го накара да престане. За да не полудее напълно, Джейми постъпила на работа в курортна компания.

Един ден Уендъл споделил, че му омръзнало да бъде женен за селянка, която го излага пред клиентите с недодяланите си обноски и тлъст задник. Тогава Джейми внезапно решила, че не може повече да търпи. Началникът ѝ се обърнал за помощ към Антъни Куинтана, а той я бе изпратил при Гейл.

Със съдебно нареждане бяха принудили Уендъл да напусне жилището. Но седеше отвън в колата си, обаждаше ѝ се по клетъчния телефон и ту се опитваше с трогателни молби да я убеди отново да го приеме, ту се заканваше да я убие, ако не го стори. Преследваше я. Беше го видяла да върви след нея в супермаркета и търговския център. Тогава му бяха забранени всякакви контакти. Уендъл нае адвокат. Не бе постигнато споразумение. Най-сетне, пет месеца след като Гейл бе поела делото, бяха стигнали до обсъждането на временната издръжка и адвокатските хонорари. Уендъл твърдеше, че не разполага със средства. Консултантският му бизнес не вървял поради икономическата и политическата нестабилност във Венецуела. Приятелката на Гейл, Шарлийн Маркс, която се бе специализирала в семейното право, ѝ бе казала, че явно Уендъл страда от „синдром на внезапно придобита финансова недостатъчност“ — в момента на подаване на молба за развод приходите на съпруга рязко спадат.

Съдията Рамирес прекъсна адвоката на Уендъл, преди да довърши въпроса си.

— Мистър Акър, мисля, че чух достатъчно, за да направя постановление.

Акър въздъхна почти с облекчение. Свали очилата си и ги прибра в джоба на самото си.

Уендъл извърна глава от прозореца в очакване да чуе решението на съдията.

Гейл затвори папката и се върна на мястото си. Когато седна, се усмихна на Джейми и леко ѝ намигна.

Рамирес отново прегледа изложенията.

— Добре. Готова ли сте, госпожо съдебен секретар?

Петдесетгодишната жена, която седеше пред катедрата, му кимна и каза, че е подготвена за всичко. Няколко души се засмяха, след което Рамирес каза:

— Съдът счита, че ответникът не е предоставил пълни сведения за финансовото си състояние. Показанията на счетоводителя на ищцата

доказват, че ответникът си е позволил... да кажем, да даде неточна информация за приходите си. Затова, имайки предвид доходите на мистър Суийт, както и разходите на страните, постановявам следното: Съдът счита, че ищцата Джейми Сю Суийт се нуждае от три хиляди долара на месец временна издръжка, както и по петстотин долара за всяко от трите деца. Съпругът се задължава да осигури горепосочените, както и да продължи изплащането на ипотеката, заема за колата на съпругата и всички разходи за медицинско обслужване. Назованите суми да бъдат изплатени своевременно.

Гейл стисна студената ръка на Джейми Суийт под масата. Бяха се надявали именно на това.

Съдията продължи:

— Съпругата е заявила, че исканият от адвоката и хонорар възлиза на двадесет и две хиляди и петстотин долара. Настоящото постановление влиза в сила след тридесет дни, в който срок ще определя възнаграждението и ще преразгледам размера на издръжката на мисис Суийт в зависимост от платежоспособността на съпруга.

Гейл се постара да прикрие озадачението си.

Рамирес погледна бележките си.

— В добавка, съдът уважава иска на съпругата за постановление във връзка с проявеното от съпруга неуважение към съда. Мистър Суийт не е предоставил копия от документите, свързани с минали, настоящи или предстоящи сделки с чуждестранни корпорации и лица, въпреки че бе призован да го стори. Задължавате се да предадете тези документи в срок от една седмица, като в противен случай е възможно да бъдете наказан с лишаване от свобода. Слушате ли внимателно, мистър Суийт? Ако мис Конър не получи копията до седемнадесет часа следващия петък, отивате в затвора. Разбрахме ли се?

Акър побутна клиента си. Уендъл Суийт се раздвижи и отвърна провлачено:

— Да, Ваше благородие.

— Добре.

Рамирес погледна Гейл и леко се усмихна.

— Постарайте се да докажете, че заслужавате подкрепа от страна на съда, мис Конър. Който търси, намира начин.

Тя стана.

— Господин съдия, да разбирам ли, че след тридесет дни няма да получа подобна подкрепа?

— Не. Съдът ще вземе решение в срок от тридесет дни. Може би сумата ще остане същата. А може би не.

— Да, господин съдия.

Горчива победа. Джейми щеше да получи известна сума веднага, но Гейл трябваше да чака хонорара си още месец. Всичко зависеше от това, което щеше да открие за Уендъл дотогава. Хвърли хладен поглед към него. Тъмните му очи издаваха злоба.

Съдията обяви край.

— Дами и господа, ще се видим на окончателното разглеждане през октомври. Съжалявам, че не е възможно по-рано. Опитайте да постигнете споразумение по-скоро.

Всички станаха, докато той напускаше залата.

Джейми изглеждаше объркана. Едва раздвижи устни и прошепна:

— Господи. Спечелихме ли?

— Донякъде. Ще поговорим, когато останем насаме.

Гейл се отправи към Марв Акър. Не изпитваше гняв. И двамата изпълняваха професионалния си дълг.

Той стоеше с гръб към клиента си. Каза тихо:

— Слушай, Гейл, не би могъл да плати толкова, защото няма. Ако е скътал нещо в банка в Насау или където и да е, не зная.

— Е, клиентите невинаги са напълно откровени — отбеляза тя.

— Погледни документите, но мисля, че ще стигнеш до задънена улица. Впрочем, как върви самостоятелната ти практика? Трябва да се отбия да видя новата ти кантора.

— Харесва ми — каза тя. — Не дължа обяснения на никого и нося отговорност само пред персонала. Все пак е малко трудно след осем години в голяма фирма.

— Трябва да ми разкажеш. — Извърна глава и лицето му отново доби намръщен израз. — Хайде, Уендъл, да тръгваме. Ще обсъдим обжалването.

Последната реплика бе изречена достатъчно силно, за да достигне до Гейл, но й се стори, че е отправена по-скоро към клиента му, отколкото към нея.

Джейми Суийт ѝ помогна да подредят папките в количката, която Гейл бе докарала преди два часа. Съзнателно се бавеха, изчаквайки Уендъл да тръгне пръв. Не искаха да влизат заедно с него в асансьора.

Докато адвокатът му прибираше документите, той се разхождаше нехайно из съдебната зала. Имаше изпъкнали червени устни, които напомняха за Елвис Пресли. Джейми тръсна глава назад и предизвикателно го изглежда, но лицето ѝ бе така преbledнало, че луничките се открояваха върху него като пръски кафява боя.

Гейл каза:

— Мистър Суийт...

Той се обърна към Джейми:

— Страхотна адвокатка си си намерила. Смее да иска над двадесет хилядарки и очаква да ги платя.

— Уендъл, чу к'во каза съдията.

— Казва се „какво“, малка красавице от Мисисипи. Да, чух. Прекрасен пример за юридически интелект.

— Мистър Суийт, не разговаряйте с клиентката ми.

Разногледите кафяви очи, които сега изглеждаха още по-събрани, отместиха поглед към Гейл.

— Помня една поговорка от родния си край за жени като вас. Казвах, че да легнеш с такава, е все едно да спиш с буца лед.

Адвокатът му го сграбчи за ръката.

— Млъкни, Уендъл.

Гейл каза:

— Мистър Акър, очевидно клиентът ви не разбира термина „неуважение към съда“. Съдията се оттегли, но съм сигурна, че ако го помоля, ще му обясни какво означава.

Акър побутна Суийт по лакътя и двамата излязоха.

Джейми ги проследи с поглед, а след това се отпусна на стола си. Отмести буйните рижи къдрици от челото си, по което бе избила пот.

— О, господи!

Гейл ѝ се усмихна.

— Всичко е наред. Уендъл гради мъжкото си самочувствие върху подобни реплики. По-добре е от миналия път, нали?

Когато даваше показания, той се бе приближил към масата, а Джейми се бе скрила под нея, пишещата машина на секретарката бе паднала и всички се бяха разпищели.

— Мисля, че да. Поне мога да стоя в една стая с него, без да треперя. — Хвана ръката на Гейл. — Толкова съм ти благодарна.

След тези думи Джейми Суийт избухна в смях, от който лицето ѝ засия.

— Знаеш ли, започвам да вярвам, че най-сетне ще се отърва.

— Трябва да извървим още дълъг път — каза Гейл. — Нарездането е само временно. Съдията ще вземе окончателно решение в срок от тридесет дни. Междувременно Уендъл трябва да предостави копия от всеки документ, свързан със задграничните му контакти, дори най-незначителната бележка. Ще се нуждаем от помощта ти.

Джейми я увери, че може да разчита на нея, и Гейл я попита дали има въпроси.

— Не, мисля, че разбрах всичко. — Но добави: — Гейл, не зная как бих могла да помогна. Уендъл се занимаваше с парите. Ако е укривал данъци, нямам представа. Не разговаряше с мен за бизнеса си. Възможно е да има сметки къде ли не. Господи, каква глупачка съм била, не заделих нито цент за себе си или децата.

— Както повечето жени. Нямах вина. — Гейл сложи подвързания си екземпляр от Гражданскопроцесуалния кодекс в една касетка и затвори капака. — В интерес на истината, Джейми, не съм сигурна дали Уендъл ще ни даде всичко, а дори и да го направи, не зная какво ще открием.

Джейми изправи количката, докато Гейл поставяше в нея двете касетки една върху друга.

— Знаеш ли какво мисля? Трябва да поговорим с Хари Ласко.

Хари Ласко бе бившият началник на Джейми. Беше загубила работата си като администратор в курорта „Праймиър“, след като прокуратурата бе повдигнала срещу него обвинение в пране на пари. В момента бе пуснат под гаранция и очакваше процес, на който щеше да бъде представляван от Антъни Куинтана. Хари Ласко бе този, който преди няколко месеца посъветва Джейми Суийт да се обърне към адвокат.

— Хари знае ли нещо за Уендъл? — попита Гейл.

— Е, с Уендъл бяха приятели. Всъщност, по-скоро само познати, но се срещаха с едни и същи хора и доколкото си спомням, Уендъл

няколко пъти казваше, че заминава някъде с яхтата на Хари. Нали знаете как увъртат мъжете, когато говорят за подобни неща.

Гейл кимна и ясно си представи как Уендъл Суийт и Хари Ласко скалпват сметки и обсъждат начини да заобиколят данъчния закон на малък катер в някое тихо пристанище, далеч от американска юрисдикция.

— Знаем, че Хари е мошеник, така че нищо чудно и Уендъл да е като него.

— Хари не е такъв! Правил е грешки, но не е престъпник. Трябва да видиш всички снимки на внуците му, които държи в офиса си. Обича тези хлапета. Хари беше добър с мен, Гейл. Той ми даде пари, за да платя предварителния ти хонорар.

Гейл отстъпи.

— Разбира се, ти го познаваш по-добре от мен.

Джейми хвана ръката ѝ над количката.

— Не исках да се карам с теб. Просто ми е мъчно за Хари. Може би мистър Куинтана ще успее да му помогне. Всяка вечер се моля да не бъде изпратен в затвора. На неговата възраст може никога да не излезе оттам. Нали ще кажеш на мистър Куинтана да стори всичко възможно? Кажи му, че аз съм те помолила.

— Обещавам. — Гейл наклони количката назад и я побутна с крак, за да прескочи прага, докато Джейми държеше вратата отворена. — Ако Хари Ласко е толкова привързан към теб, колкото мисля, ще ни помогне. Знаеш ли, първо трябва да поговоря с Антъни заради висящото криминално обвинение, но не виждам проблем.

Шарлийн Маркс се засмя гръмогласно и златните ѝ обеци се полюшнаха.

— Как беше? „Да легнеш с такава, е все едно...“ Имитирай отново акцента.

Гейл се усмихна.

— Да спиш с бууца лееед.

— Страхотно. — Удари с длан по бюрото си. — Е, поздравления. И успех във втория рунд.

— Благодаря, Шарлийн. Оценявам помощта и съвета ти.

— Стига. Сама знаеш какво да правиш в съдебната зала. Виждала съм те да притискаш какви ли не типове.

— Но този път се чувствам неловко. Разводите са нещо лично. Озлобяват хората. Имало е случаи на убийства заради бракоразводни дела.

— А някога са се обичали — отбеляза Шарлийн. Удари с тънкия ток на обувката си по ръба на бюрото и се завъртя на тапицирания с кожа стол, леко се наведе назад и извади от бюфета малка сребриста бутилка.

— Искаш ли питие?

— Какво е това?

— Руска картофена вода.

Шарлийн разви капачката.

— Водка в единадесет сутринта?

— Не чиста, за бога. — Натисна бутона на телефона си. — Рут, би ли донесла за мен и мис Конър... — Гейл поклати глава и без да издаде звук, каза само с устни: „Не искам нищо“. — Добре, само за мен. Донеси ми зеленчуков сок и стрък целина. — Усмихна се на Гейл. — На диета съм. Обядвам само салата.

Шарлийн Маркс имаше дрезгав глас и все още леко се долавяше нюйоркският ѝ акцент. Косите ѝ бяха къдрици и посивели, прикриваше белезникавата кожа на лицето си със силен грим и носеше доста къси поли, под които се виждаха невероятно стройните ѝ крака. Шарлийн Маркс бе работила като прокурор и решението ѝ да напусне и да премине на частна практика бе приветствано от адвокатите. Бе преспала с един съдия от апелативния съд седмица преди разглеждането на бракоразводно дело на мултимилionери и изглеждаше толкова изненадана, когато спечели, че опонентът ѝ наистина ѝ прости. За своя петдесети рожден ден си купи яркочервено „Порше Турбо Карера“. Две години по-късно го смени с Ягуар с по-пастелен цвят. „Твърде стара съм за този боклук“. Гейл не помнеше колко пъти Шарлийн се е омъжвала, развеждала и овдовявала. Но това бе, преди да се заеме с бракоразводни дела. „Вече не съм толкова глупава“, казваше тя.

Секретарката донесе зеленчуковия сок, остави няколко съобщения на бюрото на Шарлийн и отново излезе, докато Гейл

споделяше предположенията си защо съдията бе взел решение изцяло в полза на Джейми.

— Главно защото просто не харесва Уендъл. Съдията смяташе, че лъже. Когато погледнах Уендъл, след като разбрах, че печелим, изпитах страхотно чувство.

— Все още не си спечелила напълно. Първо доказателствата. — Шарлийн наля водка в чашата си. — Бъди предпазлива. Крий чувствата си. Навярно изпитваш състрадание към Джейми Суийт, но не й го показвай. Трябва да има известна дистанция между теб и клиентите ти. Не бива да започваш любовни връзки с тях, да ги покровителстваш или да завързваш приятелства.

— Мислех, че с теб сме приятелки.

— Така е. Наруших принципите си.

— Е, като мой адвокат — какво те безпокои?

Когато Гейл се бе върнала от съда, Мириам й бе казала, че Шарлийн Маркс иска да се види с нея. Гейл отново се бе качила в асансьора и бе продължила към последния етаж. Гледката оттук бе по-приятна, отколкото от четвъртия, където се намираше нейната кантора.

Шарлийн разбърка сока си с целина. Ромбоидният й часовник проблесна.

— Помощник-съдията по твоето дело се обади и ми събщи името и телефона на психолога, който трябва да говори с Карън. Съжалявам за лошата новина.

— Какво лошо има в това?

— Струва ми се особен. Иначе е амбициозен тип на име Ивън Фишмън. Обича децата да го наричат доктор Фиш. Умее да предразполага малките. С обувките е около метър и шестдесет и прави всичко възможно да компенсира ръста си. — Шарлийн рязко отхапа върха на стръка целина. — Мисля, че мрази жените.

— Прекрасно. Какво да правя, ще уговориш ли час за Карън?

— На твоите услуги. Естествено, ще иска да поговори и с теб, и с Дейв, а безспорно и с Антъни. За да направи пълен семеен портрет.

— Трябва ли да се притеснявам от това?

— Все още не. Ако се настрои срещу теб, бихме могли да наемем някого, който да оспори мнението му. Имам цял тефтер с номера на психолози.

Гейл вяло се засмя.

— Звучи ми като: „Свалете всички дрехи и облечете този халат. Докторът ще дойде след минута“.

Топлите кафяви очи издадоха съчувствие.

— Зная, че е неприятно. Всъщност ме отвращава. Бих те излъгала, скъпа, ако кажа, че попечителството ти е гарантирано.

Гейл неволно притисна скръстените си ръце към гърдите си.

— Ще се борим. Бих могла да направя съдебните разходи непосилни за него. Но ето какво мисля. Трябва да поговориш с Дейв. Разбери какви се намеренията му.

— Да говоря с него? Как?

— Измисли повод. Не искам адвокатът му да мърмори. Слушай, цял живот ще бъдеш свързана с този мъж. Не само чрез Карън, някой ден, живот и здраве, ще се появи зет, а след това и внуци, и за всички би било най-добре с Дейв да не се отбягвате. Това само би развалило празниците. Знаеш, че не обичам да правя компромиси и ако искаш да му натрия носа, ще го направя. Но какво ще спечелиш от това в бъдеще? Слушай, мисля, че трябва да откриеш какво точно иска и ако не е твърде много, дай му го и се разделете без кавги.

— Мисля, че иска Карън.

— Нима? Тридесетгодишен мъж, който притежава бар и по цял ден се разхожда с яхта или гледа жени по бански? Мургав красавец, който би могъл да играе тенис с богатшите? Наистина ли вярваш, че желае да носи отговорност за дете? Навярно мисли, че я иска, но всъщност не е така. Може би се надява Карън да замести нещо друго в живота му.

— Какво?

— Не зная, за бога. Ти си била омъжена за него. Трябва сама да разбереш. — Шарлийн кръстоса дългите си крака, разклати ги и заостреният връх на едната ѝ обувка бавно описа кръг. — Не питай направо. Мъжете рядко са способни да назоват подбудите си. Обикновено са свързани или с пари, или със секс. Започни от това.

3.

Почти всеки ден през последната седмица, когато се прибираше от работа, Гейл виждаше камиона на работниците за ремонта на покрива, паркиран на алеята. Не бе сигурна дали предпочита да го няма, защото, когато алеята е празна, разбираше, че нищо не е свършено, а когато автомобилът е там, изпитваше раздразнение. Едва понасяше мириса на катран и дим, непрестанния шум на машината и малките пластмасови чаши от кафе, захвърлени в храстите.

Ръждясалият камион с открита каросерия и четири двойки гуми препречваше пътя към гаража. В двора бяха стоварени палети с испански керемиди. Понеже нямаше къде другаде да остави колата си, Гейл паркира на тясната сенчеста улица.

Когато сви по алеята, забеляза следите, оставени от задните гуми по младата трева. След това вниманието ѝ бе привлечено от малкия екзотичен храст, донесен от двора на майка ѝ. Изглеждаше стъпкан от нечий огромен ботуш. Вдигна една от клонките. Жълтите фуниевидни цветове бяха увехнали. Гейл изрече тихо проклятие.

Карън я погледна.

— Мамо.

Работниците тъкмо слизаха от покрива, приключили работата си за деня.

— Вижте това — каза Гейл. Всички извърнаха глави във вярната посока, но явно не забелязаха нищо необичайно. — Aquí^[1]. Вижте. Mira.

Единият от мъжете се приближи да види за какво говори. Гейл предположи, че той е началникът на групата. Беше закръглен, с издуто шкембе и влажна от пот тениска. По ботушите му бе полепнал катран.

— Какъв е проблемът? — попита той.

— Вие ли карахте камиона? — Мъжът кимна и Гейл каза: — Значи вие сте смачкали този храст! Стъпили сте точно тук! Не го ли видяхте?

— Храст...

Размахна отчупената клонка срещу него.

— Майка ми го засади. Миналата седмица вие... или някой от хората ви... счупи две пръскачки за напояване. Помолих ви да не газите тревата. — Посочи към палетите. — Не трябваше да ги слагате тук. Скоро наредихме чимовете. Ако останат тук през целия уикенд, тревата ще загине.

— Не мога да ги преместя сега. Другата бригада взе товарача.

Гейл чу приглушен смях зад себе си. Останалите може би не разбираха разговора, но сцената им се струваше забавна.

Гейл се обърна, да им хвърли строг поглед, и видя дългокрако момиче по къси панталони да се катери по каросерията.

— Господи! Карън, слез от там! — Карън увисна на ръце, след това скочи и конската ѝ опашка силно се разлюля. — Влез вътре, скъпа, и се измий.

— Вратата е заключена.

— Имаш ключ в раницата си.

Отново се обърна към работниците и ги изгледа гневно. Въпреки че в момента не бе горещо, по шията ѝ изби пот. Хората бяха прекарвали деня на покрива под парещото слънце, опръскани с катран, а сега трябваше да слушат лекции от адвокатка, която току-що бе пристигнала с удобния си мерцедес с климатик.

Гейл хвърли клонката.

— Няма нищо.

Мъжете се качиха в камиона, двамата в кабината, а другите отзад. През отворените прозорци зазвуча силна латиноамериканска музика. Гейл забеляза как задните гуми се плъзнаха точно покрай тревата, а после машината профуча с грохот и дим и раздвижи ниско надвисналите клони на едно маслиново дърво.

Когато музиката и шумът на мотора затихнаха, Гейл извади ключовете, за да премести колата си. Чу друг звук: „Кръц-кръц-кръц“. Храстите по отсрещната страна на улицата се движеха и множеството червени цветове по тях трептяха. Някой подрязваше живия плет. Сред големите сърцевидни листа зърна бяла забрадка и чифт слънчеви очила. Жената зад плета си даваше вид, че не е забелязала разправията на съседката си с работниците.

Гейл се приближи и спря на чакълената пътека до плета. Нямахше тротоари.

— Здравей, Пеги.

Една ръка в жълта гумена ръкавица й махна и Пеги Кънингам се показва иззад храстите. Имаше златист загар, сякаш бе прекарала доста време край басейна.

— Здравей. Днес с толкова горещо и задушно.

— Да. Слушай, Пеги. Синът ти у дома ли беше снощи, около десет часа?

— Пейтън ли? Защо?

— Някой се обади по телефона у дома и изрече доста груби реплики. Не разпознах гласа. Използваше някакъв електронен ефект. Просто предполагам.

Пеги Кънингам се приближи.

— Наругали са те по телефона?

— Не, не бяха ругатни, по-скоро... просто груби думи. Впрочем Пейтън беше в задния двор снощи, с Карън, а и бях забранила да излиза и му казах да си върви у дома. Може би ми е бил ядосан...

— Да, каза, че си се развикала, защото е влязъл в двора ти.

Гейл направи усилие да се усмихне. Не й хареса посоката, в която клонеше разговорът.

— Хрумна ми, че е решил да се пошегува.

Съседката й отвърна с хладна усмивка:

— Не. Пейтън не би си направил такава шега.

— На тази възраст... кой знае? Децата са непредсказуеми. Ако можех да разбера със сигурност кой е, бих спряла да се тревожа. Всъщност не се сърдя.

— Не мога да си представя, че Пейтън би сторил нещо подобно.

— Е, беше ли у дома или не?

Пеги Кънингам тихо се засмя и прогони някаква мушица от лицето си.

— Чувствам се като на кръстосан разпит.

— Имаш ли нещо против да го попитам?

— Да, имам. Обвиненията ти не ми харесват. Пейтън не би тормозил никого по този начин. Познавам сина си.

— Наистина ли? Тогава знаеш ли, че пуши?

— Не пуши.

— Снощи го видях в беседката си с цигара.

Слънчевите очила се обърнаха точно срещу Гейл.

— Ако това е истина, бих го нарекла просто юношеско любопитство. Пейтън не пуши.

— А да сграбчи дъщеря ми и да я целуне против волята ѝ също ли е юношеско любопитство?

Тишината бе нарушена от чуруликане на птица някъде над тях. Пеги Кънингам каза:

— Така ли твърди тя? Е, не съм сигурна, че се е случило точно това. Карън изглежда доста по-просветена в някои отношения от повечето момичета на своята възраст.

— Кой? Карън?

— О, да. Миналата седмица чух момичетата да си говорят в стаята на Линдзи за секс. С подробности. Карън разказваше какво чува от спалнята ти, когато годеникът ти е там. Влязох и сериозно си поговорих с тях, но не исках да те безпокоя. — Взе кошницата с градинарските си ножици. — На твоето място, преди да обвинявам другите, бих се постарала да въведа ред в собствения си дом.

Гейл втренчи поглед в нея.

Пеги Кънингам наклони глава встрани и се усмихна.

— Но предполагам, че е трудно, когато имаш кариера, която отнема толкова голяма част от времето ти. — Понечи да си тръгне, но отново се обърна и добави: — Ако нямаш нищо против, предупреди работниците си да не изнасят отпадъци на улицата преди деня за събиране на смет. Опитваме се да поддържаме чистота.

— Разбира се. Радвам се, че има кой да се грижи за това.

Но Пеги Кънингам се отдалечи и шортите и тениската ѝ изчезнаха зад разлюлените храсти.

— Кучка — промълви Гейл. Завъртя се, тръгна към колата си и токчетата ѝ зачаткаха по паважа.

Запита се какво всъщност се е случило в беседката. Може би Карън е поискала целувката. А може би е закачила Пейтън, предполагайки, че няма да стори нищо или ако опита, ще успее да го отблъсне и ще се засмее. Но тя никога не бе общувала с четиринадесетгодишни момчета, които имат истински мускули на ръцете и вече мислят за секс.

Гейл се сети за другото момиче, Дженифър, с виновната усмивка. По-вероятно бе тя да е започнала и да е хвърлила вината върху Карън.

Това, което я безпокоеше, бе мисълта, че е възможно Карън да я е излъгала. Досега Гейл никога не се бе съмнявала, че между тях двете съществува връзка, която им позволява да бъдат напълно откровени една с друга. Бе разговаряла с дъщеря си за секса само като за нещо естествено и нормално... разбира се, в зависимост от обстоятелствата. Може би бе прекалено открита. Какво ли беше дочула Карън? Два пъти Антъни бе закривал устата ѝ, когато стенеше твърде силно. Понякога се смееха. Гейл потръпна, щом си представи детето, застанало до вратата, да подслушва.

„Стига“, каза си. Беше се разтревожила само заради няколко думи, изречени от Пеги Кънингам. Каквото и да бе чула Карън, то поне изразяваше любов. Горките деца на Джейми Суийт навярно бяха запушвали ушите си, за да не слушат удари и ругатни.

Качи се в колата си, паркира я до гаража и влезе в къщата. Докато бързаше по стълбите, погледна часовника си. Показваше пет и петнадесет. Обикновено в дните за Посещения Дейв вземаше Карън, но днес Гейл бе казала, че няма нищо против да я откара до яхтклуба. Така щеше да има възможност да поговори с него, но не разполагаше с много време. В седем часа бе канена на вечеря в дома на бабата и дядото на Антъни. В Маями бе разпространена една шеговита поговорка за кубинската точност, която позволявала човек да пристигне на уговорена среща с час закъснение, но тя не се отнасяше за семейство Педроса. Здравето на стареца бе крехко и обикновено съпругата му го откарваше с инвалидната количка до леглото преди девет.

Докато минаваше покрай банята, чу шуртене на вода. Надникна вътре. Вратата на душ-кабината бе запотена, но зад нея се виждаше розовото тяло на Карън, която имитираше танцова стъпка от видеоклип на „Спайс Гърлс“.

— Карън, свършваш ли?

Последва писък.

— Мамо, гола съм!

— Предполагам, щом си под душа.

— Махай се!

— Извинявай. Ще побързаш ли?

— Добре!

Гейл затвори вратата, възнамерявайки да укори дъщеря си заради тона ѝ. Влезе в своята баня, свали дрехите си и пусна водата.

Все още се питаше къде ли е бил Пейтън Кънингам предишната вечер, у дома или до някой телефонен автомат. Майка му не бе пожелала да ѝ каже. Това или издаваше вина, или означаваше, че Пеги просто не иска синът ѝ да бъде разпитван от адвокатка, която се бе нахвърлила върху един беден работник само защото смачкал някакво цвете. Но ако не се бе обадил Пейтън, тогава кой? Гейл се сети за Уендъл Суийт. Спомни си злобния му поглед. Възможно бе да се е добрал до номера ѝ по някакъв начин. Но със заплахи преди разглеждането на делото би си навредил. Не виждаше смисъл.

Спомни си съвета на майка си относно подобни обаждания. „Не им обръщай внимание. Ако не реагираш, негодникът ще се откаже и ще си намери друга жертва“.

Свали гумената шапка, разпусна косите си и подсуши тялото си с хавлиена кърпа, а след това стъпи върху нея и сложи сутиен и бикини от розова дантела. Бяха подарък от Антъни. Обичаше да оставя малки изненади в чекмеджето с бельото ѝ. Гейл сложи парфюм между гърдите си и забеляза колко прозрачна е тъканта на сутиена. Пръсна малко парфюм и под дантелата на корема си. Бикините бяха достатъчно дълбоки, за да закрийт една сребриста гънка. Веднъж Антъни я бе нарекъл „майчински белег“, беше го целунал и през тялото ѝ бе преминала тръпка.

Изтри запотеното огледало и погледна отражението си. Беше твърде слаба и бледа. Притисна гърдите си. Кожата между тях блестеше. Плъзна ръце по ханша си. Костите ѝ бяха твърде изпъкнали. Но той я бе целувал и там. Както и костеливите ѝ колене. И всичко между тях. „Mia giraffa linda“, хубавото ми жирафче.

Водата в съседната стая бе спряла.

— Карън, обличаш ли се?

Приглушеният отговор бе раздражено „да“.

Гейл избра подходящи сенки в кутията с грим и се приближи към огледалото.

— Не забравяй да вземеш банския си! Миналия път го донесе тук, а навярно този уикенд ще ти трябва.

Карън се появи на прага с бели шорти и раирана блуза.

— Та-таа. Изпреварих те! — каза тя. — Дължиш ми двадесет и пет цента!

— Предавам се — отвърна Гейл, докато нанасяше спирала на миглите си и в същото време наблюдаваше Карън. Тънки крака и маратонки тридесет и осми номер. Вече бе метър и петдесет и пет, а имаше още доста време да расте. — Ела да поговорим.

Карън седна върху капака на тоалетната и изчака майка си да довърши грима си.

— Искаше ми се да дойдеш с мен тази вечер, сладурче.

— Няма нищо. Би ми доскучало сред толкова стари хора. Без теб, мамо.

— Мислиш ли, че Антъни е стар?

— Средно. — Обърна се към Гейл и присви ноздри. — Хубаво миришеш.

— Благодаря. Сложи си малко, ако искаш. Но малко. — Гейл й подаде флакона. — Мистър Педроса е осемдесет и четири годишен. Много възрастен. Жена му е на осемдесет и една. Женени са преди повече от шестдесет години. Представяш ли си? — Карън плъзна стъклената капачка с парфюм „Фаберже“ по голата си ръка. — Съпружеската любов е нещо прекрасно, Карън.

— Ти не си омъжена.

— Знаеш за какво говоря. Освен това е нещо много лично и не бива да се обсъжда с приятелки.

Карън втренчи поглед в нея, а после се парфюмира зад ушите.

Гейл среса косите си и с няколко умели движения с четката подви краищата им.

— Ако имаш въпроси, можеш да ме попиташ. Разбра ли?

— Зная.

С присвити очи пръсна лак и даде знак на Карън да стане.

— Ела тук. — Развърза опашката й. — Малко ще я пригладим отгоре.

Карън погледна в огледалото. Главата й леко се наклони назад, докато Гейл прокараваше четката през косите й.

— Хубава ли съм? Не ме лъжи.

— Разбира се. Имаш прекрасни сини очи и страхотна усмивка, когато пожелаеш да я покажеш. — Освен по телосложение, Карън приличаше на баща си. Бе наследила тънките му вежди, широката

челюст и едрият нос. Интересно лице за момиче. — Много си хубава. — Отмести няколко немирни кичура от челото ѝ. — Виждаш ли?

— Не колкото теб.

— О, скъпа. Напротив. Ти си специална и красива.

Очите на Карън срещнаха погледа ѝ в огледалото.

— Извинявай, че ти казвам това, мамо, но не бива да се мотаеш из къщи по бельо.

Бащата на Карън бе купил обновен ресторант близо до яхтклуба в Коконът Гроув. Разстоянието от Клематис стрийт бе не повече от три километра, но по това време на деня по улиците ставаха задръствания.

По пътя Гейл каза на дъщеря си за доктор Фишмън. Че съдията иска този човек да разговаря с нея и с всички тях, за да направи препоръка, а после ще реши къде да живее тя. Увери я, че такъв е редът. Всъщност не бе точно така, но Гейл не искаше Карън да мисли, че създава проблеми.

— Имаш ли въпроси? Нещо неясно?

— Не.

Карън съсредоточено заудря с ракетата за тенис по върха на маратонката си. Лицето ѝ бе скрито под козирката на тюркоазената шапка с емблемата на „Маями Хърикейн“.

— Ако се сетиш за нещо, кажи ми.

Шосето представляваше тясна асфалтирана ивица, наречена „Мейн Хайуей“, която завиваше на север през смокинова горичка. Минаваше покрай театър от двадесетте години, няколко открити ресторанта и малки магазини. Беше петък и до залез в Коконът Гроув щеше да гъмжи от хора. Хлапета, тичащи нагоре-надолу, опашки пред касите за атракции и туристи, разхождащи се из „Гал енд Ралф Лорън“ и „Хуутърс“, някои от които харчеха невероятни суми, а други се задоволяваха с по един дървен папагал и хамбургер за седем долара от „Планета Холивуд“.

След малко Карън попита:

— Мечтала ли си някога за нещо, което не можеш да имаш?

Гейл отмести поглед към нея за миг, а след това отново се съсредоточи върху пътя.

— Мисля, че това се случва с всеки. Ти за какво мечтаеш?

— Обещай ми, че няма да се разсърдиш — каза Карън.

— Кълна се.

— Искан ми се всички отново да бъдем заедно. Ти, аз и татко. Това е най-голямото ми желание. — Шапката се обърна към прозореца. — Зная, че никога няма да се сбъдне.

Изминаха няколко секунди, докато Гейл успя да намери подходящи думи.

— Така е. Но това не е най-важното... стига да помним, че все още сме семейство. Трябва да се разбираме.

— Харесваш ли татко?

Сините очи приковаха поглед в нея.

Гейл извърна глава към Карън.

— Точно сега не съм... щастлива с него. Понякога човек се кара с приятелите си, нали?

Изречението на детето стана строго.

— Вие не сте приятели. Ти го мразиш.

Светна зелено, но Гейл изчака да минат пешеходците, за да завие.

— Не го мразя. И двамата се опитваме да правим това, което е най-добро за теб, и е трудно да се реши кой от нас е прав.

Карън отново се обърна.

— Много те обичам. — След кратко колебание майка й добави: — Обичам и Антъни. Той те обожава, Карън. Мисли, че си страхотна. — Момичето раздразнено подсмъркна. Гейл каза: — Ще опиташ ли? Заради мен, моля те!

— Добре.

Гейл въздъхна и взе завоя, след което продължи надолу по лекия наклон покрай библиотеката и тревната площ на Пийкок Парк. Заливът бе точно зад него. Няколко острова, обрасли с мангрови дървета, го отделяха от пристанището. Виждаха се яхти, а водната повърхност блестеше на слънцето. Улицата свиваше вляво покрай един морски клуб, в който родителите на Гейл бяха членували, преди баща й да почине. Тогава тя бе на тринадесет години.

За първи път й хрумна да се предаде. Ако Карън искаше да живее с Дейв, може би така ще е най-добре. Не би имал нищо против Гейл да я посещава. Все още смяташе, че дълбоко в себе си той е добър човек. Според Карън бе идеален. При всяка разходка й купуваше нова кукла Бийни, а в дома му тя имаше собствен телевизор. Нямаха определен

час за вечеря и ѝ позволяваше да яде каквото поиска. Претопляше остатъците за обяд, но поддържаше апартамента си чист. Не настояваше Карън да си ляга рано, но все пак държеше да почива достатъчно. Винаги я приспиваше с приказка. Имаше доста приятелки в сградата, където живееше баща ѝ. Играеха тенис. Разхождаше я с яхта. Никога не бе в лошо настроение. Забавляваха се.

Гейл се бе запознала с Дейвид Метзгър в университета във Флорида. Навярно я бе привлякло стройното му тяло в екип за тенис. Беше звездата на отбора. Не се бе влюбила в него мигновено, както в Антъни, а след постепенно опознаване и един ден бе приела предложението му за женитба. След дипломирането си Гейл бе започнала работа в престижна кантора на Флаглър стрийт. Дейв работеше като управител на магазин за части за яхти. Когато се замогнаха, купиха малък яхтклуб и той пое ръководството му. За съжаление не се справяше много добре. Гейл се опита да му помогне, но той не одобри намесата ѝ. Прекарваше почивните дни в игра на тенис, а тя носеше у дома все повече работа. Докато един ден Дейв ги напусна.

Продадоха клуба само с няколко хиляди долара по-скъпо, отколкото го бяха купили. Гейл остана в къщата с Карън, а той получи дванадесетметровата платноходка „Принцесата“ и отплава с нея. Няколко седмици нямаха никакви вести от него. После в пощенската кутия започнаха да се появяват картички с марки от Сейнт Томас, Антигуа, Гренада, Мартиника и Курасао. Карън следеше пътя му по картата. Изпращаше ги от курорти, където предлагаше уроци по тенис или даваше платноходката под наем за екскурзии. Гейл подозираше, че скритото послание за нея е: „Виждаш ли как се забавлявам без теб, Гейл?“. Рядко се обаждаше на Карън, но когато позвънеше, в края на разговора Карън обикновено казваше: „И аз те обичам, татко. Липсваш ми“.

Гейл не узна цялата истина за пътуването му, но Дейв най-сетне се върна в Маями, след като бе заложил яхтата си при някакъв брокер в Пуерто Рико. Явно бе получил достатъчна сума, за да направи първата вноска за ресторанта. Не сподели подробности и тя не прояви любопитство.

Отначало беше доволна от завръщането му. За Карън бе по-добре баща ѝ да е наблизо. Без възражения му позволяваше да я взема при

себе си. А сега този иск за попечителство. Гейл възнамеряваше да се вслуша в съвета на Шарлийн Маркс и да разбере какво се крие зад него.

Мина през широкия портал в желязната ограда около яхтклуба и паркира под една палма. Взе чантата си, каза на Карън, че трябва да поговори с баща ѝ няколко минути, и ѝ предложи да потърси в кухнята бисквити, за да хвърли трохи на рибите.

Ресторантът „Олд Айлънд Клъб“ се намираше точно срещу океана и двете тръгнаха по красивата странична пътека. Имаше и закрито помещение с големи прозорци, но повечето маси бяха навън. Новите дъски все още ухаеха на борова смола, а двадесетината раирани чадъра трептяха от следобедния бриз. Карън закачи ракетата и раницата си на един от тях и изтича през двойните остъклени врати. Кухнята бе отзад и Гейл чу тракане на съдове. Седна на една табуретка до външния бар, който напомняше едновременно за „Дисни“ и за екзотичните заведения на островите. Цветовете бяха топли и пастелни, отгоре висяха вентилатори, а от тонколониите, дегизирани като кокосови орехи, звучеше реге музика.

Една сервитьорка с блуза на ярки цветя се приближи и я попита какво желае.

— Благодаря, но няма да стоя дълго. Тук ли е мистър Метзгър?

— Да, видях го преди няколко минути. — Жената се наведе над хладилника, за да сложи лед в една чаша, без да откъсне поглед от Гейл. — Вие сте майката на Карън, нали?

Гейл потвърди с учтива усмивка. Сервитьорката изглеждаше двадесет и няколко годишна, с атлетично телосложение и къси коси, без оформена прическа. „Не е негов тип“, помисли си. После се запита какво ли разказва Дейв за бившата си жена. Навярно — колко е студена.

Гейл разгледа менюто: панирани охлюви, гъльбово месо с грах, ориз, пилешко и пастърма. „Капитан Дейв“, супа на деня, три долара и деветдесет и пет цента. Часовникът над бара с форма на скачаща риба меч показваше шест и десет. Гейл затрака с нокти по плота, който представляваше прозрачен пластмасов капак върху имитация на морско дъно с миди, пясък и златни монети. „Оригинално“, помисли си.

Другите клиенти бяха смесена компания — възрастен мъж с лятна шапка, който четеше спортната страница на вестник, група чиновнички, които пушеха „Корона“ и изстискаха лимон в питиетата си. Масата най-близо до брега бе заета от трима мъже с шоколадов тен, по къси панталони и с тениски, окичени с достатъчно златни украшения, за да привлекат вниманието на някой агент от областната прокуратура. Гейл предположи, че те са собствениците на лъскавата моторница, вързана наблизко.

Карън тичаше по кея и хвърляше трохи, когато видеше нещо да се движи под водната повърхност. По-нататък едно куче дремеше на тревата под новозасадената палма, все още подпряна с колове. Бяха добавени и няколко бананови дървета, а по боядисаната в тюркоазено дървена ограда се спускаха влечащи се растения. Отвъд залива и зад кметството се виждаха прибиращи се към клуба яхти. Чуваше се търкането на въжетата в мачтите.

Когато Гейл отново погледна дъщеря си, видя Дейв до нея. Карън каза нещо и баща ѝ се обърна към бара. Дори от разстояние зърна цвета на очите му. Той спря за миг, след което си проправи път между масите и чадърите. Слънцето огряваше тениската с емблемата на клуба му. Бе добил загар, а по ръцете и краката му блестяха златисти косъмчета. Изглеждаше леко напълнял, но шортите все още му стояха добре.

— Капитан Дейв.

— Здравей — вяло отвърна той на поздрава ѝ. — Какво има? Карън каза, че искаш да говориш с мен.

— Трябва да ти дам един телефонен номер. На доктор Ивън Фишмън, психолога, когото е избрал съдията.

Пъхна ръка в чантата си и извади сгънат лист.

— Моят адвокат вече ми го даде — каза Дейв.

— Е, хрумна ми, че е добре заедно да решим кога ще се срещне с Карън.

— Джо Ъруин ме предупреди да се консултирам с него за всичко.

— Естествено. Ако се свържеш с доктора чрез него, ще добави услугата към работните си часове и ще трябва да му платиш за нея. Всеки действа така.

— Ти знаеш по-добре.

Гейл прибра листа обратно в чантата си.

— Дейв, не съм дошла да спорим, а просто да обсъдим въпроса. Кой ще заведе Карън при доктор Фишмън? Ти или аз? Или да отидем заедно?

Той помълча няколко мига.

— Мисля, че бих могъл да я заведе. Или ти. Ще помисля и ще ти се обадя. Съгласна ли си?

— Добре. Обади се.

Дейв я изглежда от главата до петите.

— Издокарала си се. Навярно имаш големи планове за вечерта.

— Само семейна вечеря с бабата и дядото на Антъни.

Гейл бе с прилепнала черна рокля, златни обеци и колие.

Той опря краката си, обути в кецове, на парапета и се облегна с лакът на бара.

— И без това смятах да ти се обадя. Следващия уикенд на Кий Бискейн ще има турнир. Бих искал да заведе Карън.

— Да прекара с теб и следващия уикенд?

— Само единия ден. Събота или неделя. Стига да нямаш планове.

— Нищо особено. Ще оставя на Карън да реши.

— Трябва да види как играят професионалистите — настоя Дейв.
— Има талант, и не го казвам, защото съм й баща. Притежава естествена атлетичност. Не съм от родителите, които държат на всяка цена детето им да се занимава с тенис, денонощно. Виждал съм твърде много такива. Опитвам се да правя това, което е най-добро за Карън.

— Аз също. — Търсейки тема за разговор, Гейл си даде вид, че едва сега е забелязала обстановката. — Тук е интересно. Доста работа си свършил. Как върви бизнесът?

— Страхотно.

— Надявам се.

— Никога не си вярвала в мен, нали?

— О, Дейв, стига. Не ме разбирай погрешно. Искам да постигнеш успех.

Той забарабани с пръсти по плота, накрая удари силно и я погледна.

— Това място ще бъде златна мина. През уикенда, когато свири група, не можеш да намериш място за паркиране. Миналата седмица се отби дори Джими Бъфет.

— Фантастично. — Малко изненадана, Гейл неволно се усмихна. Отмести поглед от него и отново взе менюто.

— „Олд Айлънд Клъб“. Интригуващо.

Дейв кимна към картата на Карибския басейн, закачена в обточена с въже рамка на задната стена.

— Виждаш ли това? Оригиналният „Олд Айлънд Клъб“ се намира на Сапфирения бряг на Сейнт Томас. Там има плажове с бели пясъци и чудесно пристанище. Ветроходците го обожават. Има телевизор с голям екран и берат кокосови орехи направо от дърветата за коктейла с ром, наречен „Зелената светкавица“. Купонът трае цяла нощ. Всеки, който плава дотам, се отбива в това заведение.

— Не се ли боиш да използваш същото име? — попита Гейл.

Дейв се усмихна широко.

— Купих името. Размених „Принцесата“ срещу него.

— Беше яхта за сто хиляди долара.

— Сделката е изгодна, повярвай ми.

Отново се появи сервитьорката.

— Дейв? Извинете. Да ви донеса ли нещо?

Въпросително повдигна сключените си вежди.

— Гейл, все още ли обичаш „Ред Страйп“? За къщата и доброто старо време.

— Не, наистина не мога да остана.

Посегна към малката черна чанта върху плота.

Дейв хвана ръката ѝ.

— Само пет минути. И аз нямам много време. Трябва да заведа Карън на корта за урока ѝ по тенис. Вики, един „Ред Страйп“ и две халби от фризера.

— Разбира се.

Жената се усмихна с хладна учтивост. Отправи се към фризера, но хвърли поглед към Дейв, преди вратата на кухнята да се затвори. Не изглеждаше зле.

Гейл се замисли.

— Има ли нещо между вас двамата?

— Между мен и Вики? Не. Нищо сериозно.

— По-точно?

— Излязохме заедно няколко пъти, но трябва да мисля за Карън. Не бих се обвързал с неподходяща жена.

Може би в думите му имаше известен укор, но Гейл си даде вид, че не обръща внимание.

— Дейв...

Очите му бяха сини, със светли мигли. В крайчеца се забелязваха леки бръчки.

— Мога ли да те попитам нещо? Защо... смяташ, че съм лоша майка? Наистина ли това е мнението ти?

Той се обърна и се облегна на бара.

— Никога не съм го казвал. — Загледа се в малък кеч, който навлизаше в залива със спуснати платна и леко се поклащаше. — Къде е писано, че винаги майката получава детето? Чел съм книги, според които едно момиче може да живее щастливо и с баща си. Слушай, ти работиш по петдесет-шестдесет часа на седмица. Карън стои в лятната занималня до късно следобед. Аз бих могъл да я вземам в четири...

— А ти си собственик на ресторант, Дейв. През уикенда това заведение затваря в един през нощта.

— Имам управител. Живея на три преки отгук и зная кое е най-важното нещо в живота ми. Моята дъщеря. — Прониза я с поглед. — Прекарах доста нощи сам в океана, загледан в празното небе. Имах достатъчно време да помисля на какво държа най-много.

— Нима? Мислех, че с приятелката ти спите в „Кариб Хилтън“ на Сан Хуан в замяна срещу услугите ти като треньор по тенис.

Сервитърката, Вики, донесе бирата. Никой не проговори, докато я наливаше в две запотени халби.

— Приятна вечер — каза тя и отново се усмихна, след което се отдалечи към друга маса.

Гейл опря чело на дланта си.

— Извинявай. Всичко това ме подлудява.

Дейв побутна едната халба към нея.

— Не си единствената. Иска ми се да можехме да се споразумеем — засмя се той. — Давам целия си доход на проклетия адвокат. Наздраве.

Докосна чашата ѝ със своята.

За минута и двамата останаха мълчаливи. Дейв каза:

— Все пак наистина изглеждаш добре. Скъпите неща ти отиват.

— Не съм сигурна дали да приема това като комплимент — каза тя. — Като имам предвид подтекста.

Той се усмихна.

— Не се засягай, Гейл.

— Разбира се.

Дейв остави халбата си и я завъртя.

— Пари. Всички преследват тези зелени хартийки.

— Явно при теб нещата вървят добре.

— Чудесно. — Усмихна се и бръчките около очите му станаха по-дълбоки. — Най-доброто предстои. Всъщност... — приближи се към нея толкова, че топлината на тялото му докосна голото ѝ рамо. — ... Една компания, доста голяма, се интересува от франчайз. Все още уточняваме подробностите и не искам да предизвиквам съдбата, като говоря твърде много за това.

— Бъди внимателен — каза тя. — Не подписвай нищо, преди да си видял парите.

— Не се безпокой. Сделката е златна.

Ръцете му бяха отпуснати върху плота. Имаше мускулести китки. Дясната бе загрубяла от тенис ракетата. На лявата носеше водозащитен часовник. Нямаше пръстени.

След кратко колебание Гейл попита:

— Дейв, да не би да ми се сърдиш, че се разделихме? Мен ли обвиняваш?

Усмивката му изчезна.

— Мислиш, че искам Карън, за да ти отмъстя? Че затова полагам толкова усилия? Не. — Отново бяха готови да започнат спор. — Не, Гейл. Обичам дъщеря си. Точка. Искam да има начин на живот, който не би могла да получи с теб и... — Като че ли му бе неприятно да произнесе името. — ... И онзи клоун, за когото си сгодена.

— Начин на живот? Какъв...

Дейв заудря с показалец по плота, подчертавайки думите, които изричаше почти шепнешком.

— Скромнен, спокоен американски живот. Напоследък е нещо трудно постижимо, а в Маями — почти невъзможно. Но именно това искам за Карън и ще сторя всичко, на което съм способен, за да го има. Щом искаш да се омъжиш за Куинтана, направи го. Но Карън няма да живее с вас. Той е твърде хитър и безскрупулен човек, който трупа пари, като защитава наркопласьори и хладнокръвни убийци...

— О, за бога!

— Помисли. От какво семейство произхожда? Чете ли статията в „Хералд“ миналия месец? Проучили са общинските договори и са открили, че строителната компания „Педроса“ е подкупила началника на градоустройствения отдел. Журналистът едва не бил застрелян!

— Това няма нищо общо с Антъни!

Дейв я погледна и поклати глава.

— Просто не искаш да признаеш, нали, Гейл? Ти, Мис Независимост, омъжена за кубинец? Няма да трае дълго.

— Жестоко се лъжеш — увери го тя.

Той извърна глава. Зад тях се чу силно тътрене на маратонки. Каза на Гейл:

— Искан ми се да е така, заради нея. — Завъртя се на табуретката. — Хей, принцесо, какво носиш?

— Раковина. Вики ми я даде. Каква е?

— Я да видим. — Дейв притегли Карън по-близо. Конусовидната черупка на кафяви петна имаше множество шипове, които започваха от бледорозовия отвор. — О, край Каймановите острови има безброй такива. Някой ден ще те заведе там, принцесо.

Гейл погледна часовника си.

— Трябва да тръгвам. — Обърна се към Карън: — Бъди послушна. Ще се видим в неделя. Дай ми целувка.

— Чао, мамо.

Карън наведе глава встрани за целувка, а след това завъртя раковината и започна да размишлява на глас за какво служат шиповете.

Дейв каза:

— Ще ти се обадя за срещата с психолога.

Погледите им се срещнаха за няколко мига над главата на Карън.

Гейл кимна, обърна се и излезе.

---

[1] Тук (исп.). — Б.р. ↑

4.

Когато Гейл пристигна в дома на семейство Педроса, вече се здрачаваше и уличните лампи бяха запалени. Премина през отворената желязна порта и зърна колата на Антъни „Елдорадо“ сред автомобилите, паркирани на извитата алея. Спря зад нея, взе чантата си и забърза към входа, който се намираше зад свод, обрасъл с увивни растения. Във фонтана бликаше вода.

Няколко мига след като натисна звънеца, икономката отвори масивната врата.

— Buenas noches señora.^[1]

— Gracias.^[2]

Гейл се усмихна на жената и влезе. Вляво имаше широк коридор, зад който бе холът. Оттам се чуваше говор и смях.

Антъни излезе в преддверието, да види кой пристига, подаде й ръка и я притегли към себе си. Изражението му издаваше едновременно облекчение и укор.

— Защо не се обади? Разтревожих се.

— Само мен ли чакате? Толкова съжалявам. Мобифонът ми остана в другата чанта. Трябваше да поговоря с Дейв, а и движението...

Той я целуна по бузата.

— Всичко е наред. Вече започнахме с ордьоврите. Успокой се.

В хола бе посрещната с целувки и сърдечни поздрави, сякаш не се бе видяла с повечето от роднините му само преди седмица на кръщенето на най-малкия правнук. Семейните вечери бяха често събитие, обикновено по специален повод. Днес беше нечий рожден ден. „Навярно на някоя от пралелите“, помисли си Гейл. За миг я обзе тревога, но си спомни, че Антъни бе обещал да се погрижи за подаръка.

Най-властната дама в семейството, Дигна Мария Бетънкорт де Педроса, с шикозен тоалет и перлени обеци, се надигна от дивана,

когато Гейл се наведе да я целуне. Дядото на Антъни ѝ намигна иззад дебелите лещи на очилата си.

— Антъни, *ya ella está hecha una cubana*^[3]. — Намекът бе заради закъснението ѝ.

Гейл му намигна в отговор. Говореше доста добре английски, но напоследък ставаше все по-мълчалив. През четиридесетте години се бе състезавал за кубинския отбор по езда. Сега прекарваше дните си в инвалидна количка. Беше се съпротивлявал срещу това недостойно положение — да бъде возен из дома си като инвалид, но след твърде много падания Дигна бе успяла да го убеди.

Когато сеньора Педроса хвана дръжките на количката на съпруга си, всички се отправиха към трапезарията. Гейл тръгна с най-младата внучка, Бети, която носеше на ръце бебето си. Антъни придружи леля си Грациела, сестрата на покойната му майка.

Двойната врата се отвори и светлината от полилея обля лакираната дървена маса и мраморния под. Около масата бяха подредени двадесет стола. Сеньора Педроса настани съпруга си в единия край, а след това зае мястото си в другия, както бе прието да седят домакините. Антъни докосна талията на Гейл.

— Ела и седни до мен.

Издърпа един стол и тя седна между него и съпруга на братовчедка му Елена. Пепе каза нещо на Антъни, двамата се засмяха и размениха по още няколко реплики на испански, твърде бързо, за да схване за какво говорят.

Когато се огледа, Гейл преброи дванадесет души, които ръководеха една или друга част от семейната империя, чиято собственост се равняваше на близо триста милиона долара. Притежаваха банка, строителна компания, недвижими имоти, които даваха под наем, и търговски центрове. Всичко се контролираше от Ернесто Педроса, който вече бе над осемдесетгодишен. Докога ли щеше да бъде в състояние да взема решения? Рано или късно трябваше някой друг да заеме мястото му. Бяха дошли и трите внучки със съпрузите си, както и няколко племенници. И Антъни.

С дядо му бяха прекарвали доста години във вражда, породена от съдбовния въпрос, разделил нацията им. Когато Кастро завзел властта, Педроса напуснал Куба със семейството си, но Антъни и сестра му останали с баща си Луиз Куинтана, възхваляван герой на революцията.

Щом Антъни навършил тринадесет години, дядо му уредил да гостува на майка си в Маями, а после не го пуснал да замине. Бил принуден да посещава училище на вражеска територия и да усвои нов език. Не престанал да защитава баща си и на двадесетгодишна възраст бил изгонен от същата тази къща след ожесточен спор с Педроса. Интелигентен и бунтар по дух, той заминал на север и сам завършил юридически колеж.

Отношенията между него и дядо му постепенно се подобрили и сега взаимно се уважаваха. Антъни Куинтана не управляваше никое от притежанията на Ернесто Педроса. Не бе искал и не бе получил нищо. С него бяха свързани най-мъчителните проблеми и най-големите надежди на Педроса. Той бе фаворитът и всички го знаеха. Но Антъни отричаше.

Бяха поднесени основните ястия: „puerco asado“ — свинско печено с чесън и подправки, „motos“ — черен боб с ориз, пържени банани, варено „ууса сон тожо“ — мазнина и още чесън. Понякога се сервираше пилешко, телешко или изискано приготвена риба. Но чесънът, бобът и оризът бяха неизменни и винаги след вечерята се пиеше еспreso в малки чашки.

Някой разказа виц, който бе преведен специално за Гейл. Изчакаха да видят дали ще ѝ хареса и отново се засмяха заедно с нея.

В Хавана семейство Педроса бе наело френски готвач. Тук биха могли да си позволят какъвто искат, но дори в менюто имаше политически подтекст — солидарност с отритнатите изгнаници — и бедни, и богати. Ернесто Хосе Педроса Масвидал бе наредил в този дом да се сервира само традиционна кубинска храна. В Хавана бе поръчвал ризи при английски шивач, но тук винаги носеше „guayaberas“^[4] с четири джоба.

Една ръка с приятен загар и пръстен с оникс умело наля вино в празната чаша на Гейл. Антъни. Усмихна му се.

— Да ме напиеш ли се опитваш?

Той шепнешком отвърна:

— Извинявай за снощи. Не биваше да те оставям така.

— Нямах вина — каза тя. — Бях ужасно нервна. Защо да ме търпиш?

Устните му леко се разтвориха в усмивка. Наведе се, сякаш за да я целуне по бузата. Топлият му дъх докосна ухото ѝ.

— Porque me gusta tu sabor.

Мислено си преведе думите му: „Защото... ми харесва... харесва ми вкусът ти“. Кожата ѝ настръхна. Прошепна през стъклената чаша:

— Когато се приберем у дома, ще те вържа за леглото. Ще отворя бутилка любовен еликсир. Ще разкопча панталоните ти...

Тя замълча и Антъни я подкани:

— И...

— Е, не зная. Ако останем тук толкова до късно, колкото обикновено, може би ще бъда твърде уморена.

— Няма да стоим до късно. Веднага щом старият си легне и Нина слезе долу, ще ѝ кажем „лека нощ“ и ще си тръгнем.

— Без да изпушиш по пура с мъжете — каза Гейл.

— И без ти да разговаряш надълго и нашироко с жените за сватбата — отвърна той.

Сватбата бе най-подходящата тема за разговор. Дамите от семейство Педроса бяха любезни с нея, прегръщаха я и я целуваха по бузите, но за тях винаги щеше да остане „la americana“^[5].

Първата съпруга на Антъни, която беше кубинка, се бе вписвала по-добре в средата им, въпреки че, както Гейл бе разбрала от клюките им, потеклото ѝ не било достатъчно добро. Баща ѝ притежавал фабрика за пакетиране на месо в Юниън Сити, Ню Джърси. Но била красива, а Антъни бил много млад.

Гейл усещаше как я преценяват с поглед и предполагаше какво си мислят: „Американка е, но поне семейството ѝ е влиятелно и ще бъде добра съпруга“.

Раздвижи резен домати в чинията си и подреди парчетата месо в права линия. Нямаше апетит, а и не понасяше свинско.

— Антъни, трябва да се видя с един твой клиент, Хари Ласко. — Ръката му застина, докато поднасяше вилицата към устата си. — Във връзка с развода на семейство Суийт, с които ме свърза. Уендъл Суийт твърди, че няма пари, но лъже. Хари Ласко го познава и може би знае какво е направил с парите си. Ако не получа някаква информация, Джейми ще загazi. А моят хонорар! Посветила съм на това дело време за двадесет и две хиляди долара. Съдията няма да подпише нареждане, докато не разбере какво може да си позволи Уендъл. Трябва да говоря с мистър Ласко.

Антъни поклати глава и преглътна залька си.

— Не.

— Какво искаш да кажеш?

— Не! Няма да позволя на Хари да разговаря с никого, докато не предам признанията му на прокурорите. Ако още нещо излезе на бял свят, ще повдигнат и други обвинения.

— Например?

Леко сви рамене.

— Човек никога не знае.

Гейл не откъсна поглед от него.

— Помогни ми да разбера нещо за Уендъл. Хайде.

Явно Антъни нямаше желание да говори за това. Едва помръдна устни и каза съвсем тихо:

— Хари и Уендъл са имали съвместни начинания в Аруба. Преди да попиташ — да, били са законни. Все пак Уендъл познава някои съмнителни типове, а Областната прокуратура се интересува кои са те. Не желая да се разчува, докато се опитвам да убедя властите, че горкият пелтечещ Хари Ласко просто е попаднал в капан...

— Уендъл е наркопласьор?

— Да кажем... че просто е лоша компания.

— Не виждам какво общо може да има това с едно бракоразводно дело — каза Гейл.

Права си. Но ако Хари случайно издаде нещо, което би могло да подсказва връзка между него и Уендъл, и ти го използваш за делото „Суийт“...

— Кой би я открил?

— Не, Гейл.

— Просто искам да разговарям с него. Ще бъде поверително.

— Съжалявам.

— Не разбирам защо.

— Ти не се занимаваш с криминални дела, сладурче.

— Тогава се предавам, макар и с неохота.

— Благодаря. — Антъни се приближи към Алекс и го помоли да му подаде боба с ориз: — Alex, favor, los moros...

Гейл бе забелязала, че единствено тук Антъни яде кубинска храна. Иначе предпочиташе паста или пържоли.

— Защо Хари ще се признае за виновен? — прошепна тя.

— Често се случва, когато клиентът се бои, че ако има разследване, ще загуби още повече.

— Но ти си твърде добър адвокат, за да се предадеш така лесно.

— Е, положението не е никак просто.

— Какво искаш да кажеш?

Антъни не отговори на въпроса ѝ и заля порцията си с оцет.

— Точно това ще сторим. След като съставим признанията му, можеш да разговаряш с него. Известно време ще бъде на разположение. Съгласна ли си?

— Кога ще ги предадеш?

— Навярно другата седмица.

— Не искам да чакам толкова дълго — каза Гейл. — Уендъл е длъжен да предостави документите, но ако не го стори? Би могъл да протака и тогава ще се наложи да поискам обвинение в неуважение към съда.

— Гейл, би ли ми подала хляба?

Бебето се разплака и Дигна протегна ръце. Бети го отнесе до нея и ѝ го подаде. То отвори очи, погледна лицето на прабаба си, усмихна се и загука. Когато всички избухнаха в смях, малкият отново захленчи. Дигна ги накара да замълчат и стана да го подруса. Ернесто Педроса отбеляза, че това „machito“^[6] вече знае как да очарова дамите.

След това се обърна и погледна през очилата си към другия край на масата. Антъни разговаряше със съпруга на Ксиомара, Бернардо, за някакъв недвижим имот. Педроса се намеси на испански и Антъни изрази несъгласие. Дядо му се засмя и нехайно махна с едрата си костелива ръка. Антъни хладно му се усмихна, след което изреди няколко цифри. Старецът се намръщи, а после сви рамене и призна, че може би този път внукът му е прав. Усмихна се и поиска още „puerco asado“^[7].

Гейл бе забелязала сходните им черти — физическата прилика, хапливия хумор и гордостта, но двамата бяха и доста различни. Антъни сам бе казал това. Имаше лек акцент, от който не можеше да се отърси, но идеите, политическите му възгледи не издаваха носталгия по латиноамериканските движения от петдесетте години. Гейл бе доволна, че е така.

Заговориха за жилища и Антъни сподели намеренията си да обнови къщата на Клематис стрийт, вероятно до края на годината.

Както очакваше Гейл, следващата тема бе сватбата.

Усмихна се, малко смутена, че стана център на вниманието. Не, все още не бе избрала рокля. Елена ѝ предложи да посети един магазин на „Коръл Гейбълс“.

— Гейл, трябва да го разгледаш. Ще те заведе.

И Бети пожела да ги придружи, защото също бе купила сватбената си рокля от там. Гейл поклати глава и се усмихна.

— Не се безпокойте. Лесно ще избира нещо.

Но продължиха обсъждането без нейно участие. Чии модели в бутика на „Гейбълс“ са най-подходящи за втора венчавка, дали в „Дейдлънд“ би могла да намери хубава рокля...

— „Дейдлънд“? — засмя се Ксиомара. — Може би по-скоро в „Сакс“, но всичко изглежда еднакво, а и не можеш да се разминеш, толкова е препълнено.

Приготовленията за сватбата набираха скорост. Майката на Гейл, Айрин Конър, бе изявила желание да се погрижи за подробностите. „В тесен кръг — беше я инструктирала Гейл. — Само най-близките роднини и приятели“. Ернесто и Дигна Педроса бяха настояли да поемат разходите по тържеството. Резервираха стая в хотел „Балтимор“. Канеха се да наемат оркестър от петнадесет души, който да свири латиноамериканска музика, джаз и поп. Поласкана и развълнувана, Айрин бе решила да не остане по-назад. Бе обещала да повика сопран от операта на Маями, за да изпълни „Аве Мария“ на венчавката. Списъкът на гостите надхвърли триста имена. „Скъпа, искат да поканят губернатора. Как би могла да откажеш?“ Като че ли вече не планираха сватбено тържество, а обществено събитие или политическа среща на три поколения изгнаници, за които Ернесто Педроса бе пример за подражание, както и по-либерално настроени кубинци като Антъни Куинтана и местните им симпатизанти. Гейл се чувстваше така, сякаш с Антъни висят на ръба на пропаст. През последните няколко седмици бе започнала да се пита дали изумителната щедрост на семейство Педроса е породена от симпатия към нея и от сантименталния повод, или старецът се опитва да примами Антъни да се върне при своите.

Той все още имаше власт. В статията в „Маями Хералд“ само се загатваше как постига целите си, въпреки че „подкуп“ бе твърде силна дума за начина, по който действаше. По-подходящ бе изразът „взаимна

изгода“. Правеше услуги на личности, които бяха в състояние да ги върнат. Колкото повече влияние имаха, толкова по-големи бяха услугите. Един съдия от районния съд, негов сънародник, бе споделил с Гейл: „Там, откъдето идваме, властите не се ползват с голямо уважение. Боя се, че сме пренесли това отношение и тук“.

Антъни не одобряваше средствата, с които си служи дядо му, и Гейл се възхищаваше от смелостта му открито да изрази мнението си. Освен любовта си, изпитваше искрено уважение към него. Той беше адвокат, защото вярваше в справедливостта, а не заради изгодата. Обичаше дядо си, но не се възползваше от връзките му.

Когато масата бе разчистена, поднесоха тортата и множеството свещи, които горяха на нея, накараха всички да се засмеят. Изпяха „Честит рожден ден“ и струпаха подаръците пред леля Аделита, която внимателно разгледа всеки от тях, възкликвайки: „Qué linda. Qué preciosa“^[8]. Красива блуза, няколко парфюма, снимка, поставена в рамка. Антъни ѝ бе купил обеци и бе добавил името на Гейл в поздравителната картичка.

Ернесто Педроса вече клюмаше на стола си и очите му се затваряха. Съпругата му скоро забеляза това и леко го побутна. Стана и увери всички, че могат да останат колкото желаят. Старецът бе изпратен с прегръдки и целувки за лека нощ. После Дигна го откара до асансьора и плъзгащата се врата се затвори след тях.

Щом приключиха с десерта, гостите се върнаха в хола. На Гейл ѝ се искаше час по-скоро с Антъни да си тръгнат, но той бе казал, че Хектор Меса желае да разговаря с него. В това нямаше нищо обезпокояващо, но човек никога не можеше да отгатне какво цели Меса. Не беше роднина, а приятел. Тя не знаеше с какво точно се занимава, но не бе свързано нито със счетоводство, нито с право. На визитната му картичка пишеше „консултант“. Винаги носеше син или сив костюм, косите му бяха оредели и във външността му нямаше нищо впечатляващо. Единствените му отличителни белези бяха чифт очила с черни рамки и малки посивели мустаци.

Донесоха табла с чаши еспreso за желаещите. Гейл отиде да погледне бебето и Бети ѝ позволи да го подържи. Имаше тъмносини очи и руси косъмчета по главата.

— Красив младеж. И тежък! Карън беше само три килограма. — Гейл го погали по бузата и малкият се усмихна. — Хубавец — каза тя.

Леля Аделита, която бе по-възрастна и от Дигна, потупа коляното на Гейл със сухата си ръка.

— Ти и Антъни момче или момиче желаете?

Дали искат да имат момиче или момче? Гейл смутено се засмя и върна бебето на майка му.

— Не, няма да имаме бебета.

Аделита разбра думите ѝ без превод и я погледна така, сякаш бе напълно непозната, след което бързо смени темата.

Никакви деца. С Антъни бяха взели това решение преди месеци. Той вече имаше две, а Гейл преследваше кариера и Карън ѝ бе достатъчна. Разумно решение, което нямаше нужда да бъде обяснявано. Въпреки това, Гейл долови откровено неодобрение.

Елена се приближи и се засмя.

— Не обръщай внимание на Аделита, тя все още живее в Хавана през четиридесетте.

Гейл забеляза Антъни и Хектор Меса в коридора, точно до украсената с дърворезба, входна врата. Мъжът докосна рамото на Антъни, който му се усмихна многозначително. Беше свалил самото си. Тъмнозелената му риза бе с разкопчана яка и стоеше изпъната над ленените му панталони. Погледна към нея и ѝ изпрати въздушна целувка. Когато Хектор Меса извърна глава в друга посока, Антъни завъртя очи, сякаш бе отегчен до смърт.

Гейл учтиво се извини на жените и отиде да го избави. Усмихна се на Хектор и хвана ръката на Антъни.

— Кафето е сервирано. Бихте ли искали по чаша, господа?

Антъни каза:

— Върви, Хектор. Друг път ще си поговорим.

Събеседникът му кимна на Гейл. Жълтеникавата светлина се отразяваше в лещите на очилата и очите му не се виждаха зад тях.

— Сеньора.

Мълчаливо тръгна по теракотената пътека и влезе в хола.

— Какво искаше?

— Юридически съвет. Спрели го за превишена скорост и го арестували за незаконно притежание на оръжие. Конфискували двайсет и две калибровия му „Берета“. Искане да си го вземе обратно. Ще видя какво мога да направя.

— Добрият стар Хектор и неговите играчки.

— Свестен човек е.

— Щом казваш. Никога не съм го чувала да изрича повече от три думи. Искаш ли кафе? Аз не.

— И аз не искам. — Антъни се приближи и прошепна в ухото ѝ:
— Имам друга идея.

— Наистина ли? Каква?

— Ела горе, ще ти покажа.

Коридорът бе с теракота на пода и тъмна дървена ламперия. Целият бе осветен от лампи, наподобяващи свещници. Срещу входа имаше извита стълба. Той я поведе натам.

Гейл каза:

— Сигурно ще ми покажеш детската си колекция от комикси.

— Искан да те изненадам.

Тръгна заднешком, дърпайки ръката ѝ.

Тя се засмя.

— Ще ни търсят.

— Няма. Хайде. Нина ще се върне най-рано след половин час.

— Не можем! — прошепна тя. — Би било като да го направим в църква.

— Толкова по-добре. — Гейл погледна към хола и той добави: — Или предпочиташ отново да слушаме от чичо Хумберто как президентът Кенеди продал изгнаниците при Плая Джирон?

Бе напуснал тази къща на двадесет години, но малката стая в дъното на коридора все още бе негова. Понякога преспиваше в нея, но рядко. В гардероба имаше дрехи, а в банята стояха част от тоалетните му принадлежности.

Лунната светлина озаряваше смокиновото дърво навън, проникваше през прозореца и открояваше бюро, лампа и двойно легло. Дрехите им бяха преметнати върху леглото, за да не се измачкат.

Обърна се към него във фотьойла и го прегърна. Беше я притиснал към себе си така силно, че сутринта на ханша ѝ щяха да се появят десет малки синини.

Сенките на листата се раздвижиха върху осветения участък с форма на прозорец на отсрещната стена.

Целуна го по челото. Чупливите му коси бяха пригладени назад. Той бавно отвори очи. На слабата светлина изглеждаха черни. Усмихна му се.

— Е, доста по-забавно е от историите за Плая Джирон.

Отговорът му бе тих стон. Очите му отново се затвориха. Хладният полъх от прозореца докосна гърба ѝ. Изпъна крака и стана.

— Стой тук.

Влезе в банята и погледна лицето си в огледалото. Достатъчно бе леко да срещне косите си и да сложи червило... само ако чантата ѝ бе тук.

Докато той на свой ред ползваше банята, тя облече бельото си. На тоалетката имаше четка за коса. Успя да оправи прическата си.

— Гейл, искам да те попитам нещо. — Гласът му отекна в плочките. — Защо се срещна с Дейв?

— Моля?

Водата престана да шурти.

— Каза, че си закъсняла, защото си говорила с Дейв. За какво?

Гейл се приближи към вратата. Антъни бе по бельо и тъкмо закачаше кърпата. Не откъсна поглед от нея и докато обличаше ризата си.

— Аз... трябваше да обсъдим срещата на Карън с психолога, когото съдията е повикал. Да решим кой от двамата ни ще я заведе. Това е всичко. — Сви рамене. — Разговорът ни премина, без да си крещим, би могло да се каже, че имаме известен напредък.

Антъни свърши с копчетата и взе панталоните си.

— Не бива да обсъждаш нищо с него. Това е работа на адвокатката ти.

Гейл се запита дали наистина долавя странни нотки в гласа му.

— Всъщност именно тя предложи да се срещнем.

— Защо?

Гейл пхна крак в едната си обувка и се подпря на креслото, за да обуе и другата. Наведе се и нагласи тясната каишка над тока. Усещаше, че Антъни я гледа.

— Шарлийн смята, че Дейв има друг мотив да иска Карън, освен свещения бащински дълг. Ако разберем какъв е, ще бъдем в по-добра позиция да преговаряме. Отидох при него, за да се опитам да открия нещо.

— Какво каза той?

Тя облече роклята си и провря ръце през ръкавите.

— Попитах го, но ако има някакъв скрит мотив, не успях да го отгатна. Твърди, че иска по-добър живот за Карън. Казва, че би могъл да прекарва с нея повече време, отколкото аз. — Гейл се обърна и повдигна косите си.

— Затвори ципа ми.

Почувства как пластмасовата закопчалка се плъзна по гърба ѝ. Антъни каза:

— Не искам повече да се виждаш с него.

— Това е нелепо. Трябваше да се разберем за Карън.

— Когато влезе, имаше дъх на бира.

Гейл застана с лице към него.

— Навън беше тридесет и шест градуса. Пийнах една халба, докато разговаряхме. И какво от това, Антъни?

Беше я почерпил. „За доброто старо време“.

Антъни ѝ подаде ръка.

— Нищо. Извинявай. — Тя не трепна. — Моля те, Гейл.

Обгърна кръста му.

— Не бива да ревнуваш от Дейв.

Антъни тихо се засмя.

— Не ревнувам. Той е посредствен и е неудачник. Мъж като него не би могъл да застане на пътя ми.

Гейл потисна импулсивното си желание да защити Дейв заради думата „неудачник“ и каза:

— За Карън е по-добре с баща ѝ да не бъдем в обтегнати отношения, а нейните чувства са толкова важни за мен, колкото твоите.

За да прекрати разговора, тя се отправи към банята да загаси лампата.

Антъни седна на ръба на леглото и сложи обувките си. Настолната лампа все още бе включена, но крушката бе слаба и по-голямата част от стаята бе тъмна. Завърза връзките, облегна се с лакти на коленете си и преплете пръсти.

— Мислила ли си някога отново да се събереш с него?

— Не. Как можеш да ми задаваш подобен въпрос?

— Мисля, че е трудно да забравиш човек, в когото си била влюбена.

— Бях. Но вече не съм.

Прониза я с поглед и строго смръщи вежди.

— Носиш моя пръстен на ръката си. Никога не го захвърляй. —
Сложи длан на ханша й.

— Какво ще сториш, ако го сваля, machito, ще ме застреляш ли?
Той бавно се усмихна.

— Не. Ще намеря начин да те задържа. Той не е успял. Жалко за
него.

— Господи. Толкова си неустоим.

Плъзна пръсти под подгъва на роклята й, притегли я към себе си
и обгърна бедрата й.

— О, Гейл! Трябваше да бъдем женени от месеци.

— Да, за бога. Нямам търпение всичко това да свърши.

— Скромна церемония в съда. Чаша шампанско и adiós^[9].

— Звучи прекрасно. Мисля, че възнамеряват да сложат фонтан с
„Дом Периньон“.

— Бихме могли да избягаме другата седмица и да се оженим
тайно. Ще изпратим картичка от Лас Вегас.

— А всички онези покани? И парите? Ще ни убият.

Той се засмя.

— Мисля, че си права.

Гейл прокара пръсти през косите му.

— Антъни! Кажи ми защо дойдохме тази вечер.

— Какво искаш да кажеш?

— Всички говорят само за бизнес. Може би си решил вече да не
стоиш настрана.

— Тук сме, защото Нина ни покани.

— Иска един ден ти да седиш начело на масата.

— Може би. Но това не означава, че аз самият бих искал да седя
там.

Всеки път, когато видя сеньор Меса да протяга пипалата си към
теб, ми се иска да го изгоня. Той не е роднина на дядо ти. Защо са
толкова близки?

— Хектор е доста умен.

— Както и Хуан, и Бернардо. И Елена, ако броиш и жените.

Антъни плъзна ръка надолу по бедрата й.

— Мисля, че е заради предаността на Хектор. Като дете лъскал
обувки пред банката на баща ми в Хавана. След революцията го
помолил да го вземе със себе си в Маями. Баща ми го харесвал заради

будния му дух и се съгласил. В замяна той се заклел във вярност към семейството ни.

— Искат ли да заемеш мястото на дядо си, нали? Двамата се опитват да те включат в семейния бизнес. Казваше, че никога не би се замесил.

— Гейл, кой се интересува какво искат те, за бога? Никога не съм позволявал да ми диктуват какво да правя и нямам намерение да изменям на принципите си. Разбра ли?

— Да. — Леко целуна устните му. — Това е една от причините да те обичам.

— Така ли? Кажете още някоя.

Отново го целуна.

— Обличаш се толкова елегантно. Мисля, че знаеш как да те привлече да живееш на Клематис стрийт. Ще отмъкна гардероба ти.

— Съкрушен съм. Тази жена е влюбена в дрехите ми.

— Да видим какво още... Танцуваш прекрасно! Ти си единственият мъж, който успя да ме научи на ча-ча-ча. А стотици други са опитвали.

Гейл неволно подскочи, когато чу тихо почукване на вратата, и Антъни притисна ръката ѝ. Той стана да отвори и някой отново почука, този път по-силно.

На прага стоеше мъж с тъмен костюм. За миг очилата с черни рамки се извиха към Гейл.

Антъни попита:

— Какво става?

Гласът на Меса бе тих, но настойчив.

— Твоят старец...

Гейл чу глъчка, която се усиливаше. Някой тичаше. Викове. Женски плач.

— Ау, mi Dios!^[10]

Забърза към вратата.

— Антъни! Какво е станало?

Но той вече спринтираше към другия край на дългия коридор, с голяма преднина пред Меса. Проправи си път след хората, които се бяха събрали пред спалнята на дядо му. Гейл го последва. Никога не бе влизала вътре, но бързо запомни обстановката — голямо легло, телевизор, гардероб. Плътни кадифени завеси. Снимки и портрети в

рамки навсякъде. Хората сториха път на Антъни към банята. Гейл забеляза белите плочки, силното осветление и счупената шина на завесата за душ.

Един слаб глас извика:

— Антъни, *mi'jo, por favor, ayudame.*

Ернесто Педроса го викаше: „Моля те, синко, помогни ми“.

— *Estoy aquí contigo, no te preocupes.* Тук съм, до теб, не се тревожи.

Всички се отдръпнаха и Дигна излезе разтреперана. Антъни я последва, носейки дядо си на ръце, и внимателно провря босите му крака през вратата. Старецът бе толкова слаб и блед, че ребрата му се брояха под повехналата кожа. Слабините му бяха закрити с кърпа, която той се опитваше да крепи върху тялото си. Макар и немощен, пазеше достойнството си. Антъни помоли някого да донесе халат.

Гейл се отдръпна, за да не пречи, и излезе в коридора. Чу сирени. Ксиомара притича покрай нея в една посока, а Алекс в друга. От долния етаж се чуха гласове. После тропот на тежки обувки. Качиха се неколцина мъже с медицинско оборудване. Гейл се оттегли, седна на едно канапе и прехапа долната си устна.

След няколко минути Педроса бе положен на носилка с кислородна маска на лицето. Кожата му бе посивяла. Отнесоха го до стълбите. Хектор Меса ги последва.

Роднините се събраха около Антъни и тревожно забърбориха на испански. Леля Грациела плачеше. Бети и Алекс трябваше да си тръгнат заради бебето. Елена и Пепе щяха да доведат Хумберто. Децата на Ксиомара и Бернардо вече бяха при майка си, която щеше да остане с тях през нощта. Другите образуваха керван.

Най-сетне Антъни се приближи към Гейл.

— Трябва да отида — каза той.

— Да дойда ли с теб?

Поклати глава.

— Прибери се у дома. Не можеш да помогнеш с нищо. Не зная кога ще дойда. Мисля, че ще се оправи. Силен е. Ще ти позвъня.

Гейл стана заедно с него и каза:

— Обади се да ми кажеш какво става. Независимо колко е часът.

Увери я, че ще го стори. След това я целуна и придружи баба си и леля Грациела до асансьора. Дигна Педроса носеше малка чанта и бе

наметнала пуловера си. Това не се случваше за първи път и нямаше да бъде за последен, освен ако съпругът ѝ не се завърнеше.

Когато Гейл отключи входната врата, къщата на Клематис стрийт ѝ се стори пуста. Осъзна, че досега не е прекарала нито една нощ сама тук. Винаги Карън, Антъни или и двамата бяха с нея.

Включи лампата и отиде в кухнята да си свари какао. Газовата печка изсъска. Наложил се да я запали с кибрит. Сложи водата и се качи горе да облече пижамата си.

„Моля те, не умирай“, мислено се помоли тя. И все пак дълбоко в себе си знаеше, че ако той умре, Антъни ще бъде в безопасност. Педроса нямаше време да промени завещанието си, а от години бе изключил Антъни, но все още се опитваше да го изкуши с обещания за власт.

Чу пронизителното свирене на джезвето и забърза обратно към кухнята. Спря газта, пламъкът затрепери и угасна.

— Господи, кълна се, че не искам да умре. Проклета да бъде, ако дори за миг ми хрумне.

Старецът я харесваше. Коя бе тя? Не означаваше нищо за него. Би могъл да ѝ обърне гръб. А той я бе приел като човек от семейството си. С Дигна искаха сватбата да бъде незабравима, а тя виждаше само машинациите на един умиращ крал. Когато бе паднал, беше предпочела да се прибере у дома, вместо да будуваше с останалите.

Взе салфетка и изтри носа си. Угаси лампата, качи се в спалнята с чашата какао, поседя с кръстосани крака пред телевизора, докато траеха новините, а след това натисна бутона на дистанционното управление и екранът стана тъмен.

Това бяха хората, на които Дейв нямаше доверие. Не искаше Карън да се движи сред тях. Според него начинът им на живот не бе добър за дъщеря му. А за тези хора семейството означаваше всичко.

Гейл угаси лампата върху нощното си шкафче и се отпусна по гръб в тъмнината. Искеше ѝ се Антъни да бъде до нея, да чуе стъпките му по стълбите и лекото скърцане на леглото, да почувства прегръдката му, топлината на тялото му. Понякога сънуваше, че я докосва, и се будеше завладяна от усещания.

Опасно бе да го желае толкова силно.

„Носиш моя пръстен на ръката си. Никога не го захвърляй“.

„Как бих могла? Когато ме гледаш така... Когато ме докосваш... Не ще мога да те напусна. Няма да имам сили. Никога не съм се чувствала така. Никога. С никой друг мъж. С теб изпитвам пълна наслада. Сякаш се нося по вълните при пълнолуние. Замаяна от блаженство. Луда съм по теб. Луда“.

Чу далечен звън на телефон. Постепенно се пробуди и погледна часовника. Дванайсет и трийсет и седем. Досети се. Старецът бе починал. Антъни се обаждаше, за да й съобщи.

Посегна към слушалката, неволно я събори, а след това я повдигна към ухото си, без да отвори очи.

— Как е той?

Мълчание.

Леко се покашля.

— Антъни?

Прозвуча глас, наподобяващ стъргане с метален предмет по клавиши на пиано.

— Здравей, Гейл Ко-нър.

Все още сънена, тя се надигна в леглото.

— Здравей, куч-ко. — Последва неприятно дрънчене, което напомняше за смях. — Вре-ме е да ум-реш.

— Кой си ти? — Внезапно се събуди, сърцето ѝ се разтуптя и ръцете ѝ инстинктивно притиснаха чаршафа към гърдите ѝ. — Защо правиш това?

— Ще ум-реш. Вре-ме е да ум-реш. Как го ис-каш?

— Върви по дяволите.

Гейл видя светлозелената светлина до бутона за прекъсване и рязко го натисна.

След миг отново се позвъни. Гейл включи лампата и погледна малкия екран. „Уличен автомат“. Същият номер, както предишната вечер? Не можа да си спомни. Този път го запази в паметта на телефона.

Изключи звука на апарата. За няколко мига настъпи тишина. След това се чу приглушеният звън на телефона в хола. Отметна одеялото, стана и прикова поглед в тъмния коридор през отворената врата на спалнята. Хрумна ѝ да се обади в болницата и да поиска връзка със стаята на Ернесто Педраса, но се отказа. Не биваше да

безпокои Антъни, докато очакваше прогнозата на лекарите. „Ела у дома, страх ме е“.

Телефонът долу отново иззвъня, а после замлъкна. На екрана в стаята ѝ се изписа същият номер както преди малко, но без съобщение.

Спомни си за препирнята с Пеги Кънингам. Може би е разговаряла със сина си относно обвиненията на Гейл. Може би го е наказала и го е изпратила в стаята му, където момчето трепереше от гняв. Възможно бе да е надникнал през прозореца на втория етаж и да е видял колата ѝ на алеята.

„О, престани — каза си. — Той е едва на четиринадесет години“.

Бързо облече джинси и тениска и слезе да провери дали всички прозорци и врати са затворени и изключи звука на телефона. Седна в тъмнината и се заслуша. Представи си, че вижда нечие лице на прозореца. Ако Антъни бе тук, щеше да излезе с револвера си да огледа наоколо. Но Гейл нямаше оръжие.

Набра деветстотин и единайсет, но след като чу сигнала, затвори. Полицията имаше по-важни задължения. „Да, някаква жена получила заплахата по телефона и ни вика да проверим дали Фреди Крюгер не се крие в храстите“.

Звукът бе изключен. А ако се обади Антъни?

„Това е глупаво — каза си. — Някой се шегува, нищо повече“. Отново го включи, а когато се върна горе, направи същото и с апарата в спалнята си.

Минаваше два сутринта, когато Гейл чу звън. Лежеше будна. На екрана се изписа „Болница Мърси“ и тя вдигна слушалката.

Антъни ѝ каза, че сърдечният ритъм на стареца е нарушен и ще остане на лечение. В момента лекарите решавали какво да правят.

— Поздрави го от мен — каза тя. — И Дигна. Не забравяй.

— Обещавам — каза той.

— Обичам те, Антъни.

— Ще ти се обадя сутринта. Наспи се. Te quiero^[11].

---

[1] Добър вечер, госпожо (исп.). — Б.р. ↑

[2] Благодаря (исп.). — Б.р. ↑

[3] Вече е истинска кубинка (исп.). — Б.р. ↑

[4] Селска национална дреха от Куба (исп.). — Б.р. ↑

[5] Американката (исп.). — Б.р. ↑

- [6] Мъжленце (исп.). — Б.р. ↑
- [7] Свинско печено (исп.). — Б.р. ↑
- [8] Каква красота. Какво съкровище (исп.). — Б.р. ↑
- [9] Сбогом (исп.). — Б.р. ↑
- [10] О, боже мой! (исп.). — Б.р. ↑
- [11] Обичам те (исп.). — Б.р. ↑

5.

— Не бих казала, че съм разтревожена.

— Е, аз бих се разтревожила. Трябва да уведомиш полицията. Обещай ми, че ще го направиш.

— Обещавам, мамо. Ако отново се случи, ще се обадя.

Гейл бе дошла в дома на майка си да поседи на терасата, да прочете неделния вестник и да я погледят.

Силен полъх откъм океана раздвижи капелата на Айрин Конър и тя я притисна към главата си. Ярки кестеняви къдрици обграждаха лицето ѝ, а смешните слънчеви очила с розови рамки и фигурки на фламинго в ъглите бяха подарък, който Карън ѝ бе купила от Кий Уест. Айрин протегна ръка и насочи металния накрайник на маркуча към цветята в сянката на една палма.

— Толкова е горещо — каза тя. — Погледни как е клюмнало горкото растение. Вчера полях градината.

Разцъфналите цветове се полюшнаха от водната струя.

— Тревата ми увяхва — каза Гейл. — Току-що наредихме чимовете, а изглежда кафява. Работниците счупиха няколко пръскачки. Все още не са свършили работата, а дворът е пълен с парчета от керемиди. И смачкаха хроста, който ми даде.

— Така ли? Е, ще ти донеса друг. Господи, какъв пек. Как ли ще бъде през останалата част от лятото? — Айрин изпъна маркуча и насочи струята към други цветя, по чиито розови венчелистчета заблестяха капки. Един малък сив гущер се шмугна след филодендроните. — Мисля — сподели тя, — че е някой, когото познаваш. Иначе защо би преправял гласа си? Долови ли някакъв акцент?

— Не бих могла да кажа, само стържещ металически звук. А последния път беше робот. Как ли ще бъде следващия?

— Дано няма следващ — каза Айрин.

През този сезон дните бяха дълги и слънцето пареше до късно следобед. Навън, ако човек се движи бавно по шорти и тънка блуза без

ръкави, бе възможно да не плувне в пот, но Гейл усещаше, че по тила ѝ е избила влага. Морският бриз ѝ донесе известно облекчение.

Каза почти на себе си:

— Някой, чийто глас бих познала.

Айрин се наведе да разгледа едно наядено листо.

— Мисля, че трябва да кажеш на Антъни.

— Вчера понечих да заговоря за това, но беше твърде уморен. После забравих, а когато се сетих, той вече беше на път за болницата.

— Горкият мистър Педроса. Толкова ми е мъчно за Дигна. Не е зле да се отбия да видя как е. Нали няма да бъде неудобно?

— Разбира се.

Гейл бе посетила дядото на Антъни предишния следобед и навярно отново щеше да отиде при него днес. Само го бе погледала и бе поседяла с Дигна. Лекарите бяха казали, че Ернесто Педроса се нуждае от изкуствен водач на сърцето. Щеше да бъде поставен под кожата му, сравнително проста процедура. Операцията бе насрочена за вторник. Бе обграден с най-внимателни грижи, но на осемдесет и четири годишна възраст...

— Снощи Антъни спа в дома на баба си, за да я заведе на ранна литургия. Не сме се виждали от петък. Каза, че тази вечер ще наmine.

— Защо не вечеряте тук? — предложи Айрин. — Антъни обича ли пресни аспержи? Ще приготвя по една порция. Имам и малко чудесна пушена пуйка, ако нямате нищо против претоплена храна.

— О, мамо, благодаря, но нямаме време. Той дори не може да остане при мен през нощта. Толкова е трудно да живеем разделени. Почти не се виждаме. Ако Дейв не следеше под микроскоп всяка моя постъпка, бих помолила Антъни да се нанесе при нас. Карън ще свикне.

Айрин закачливо се усмихна. Яркото ѝ розово червило бе в тон с очилата.

— Раздялата не е толкова лошо нещо. Помисли колко вълнуваща ще бъде първата ви нощ след това. Помниш ли онази сцена от „Отнесени от вихъра“? Рет Бътлър носи Скарлет О’Хара на ръце по стълбите...

— Принуден е. Тя не му позволява да я докосне и докато се качват нагоре, непрекъснато го удря с юмруци по гърдите и крещи: „Рет, Рет, пусни ме!“ Нашият проблем не е такъв.

Смехът, който отекна в двора, бе твърде гръмогласен за толкова дребничка жена. Айрин бе едва метър и петдесет и пет с жълтите гумени ботуши. Гейл бе чувала да я наричат „малката хубавица“ Айрин Стрикълънд Конър. Рядко вземаха мнението ѝ насериозно. На Гейл ѝ се струваше, че майка ѝ е доволна от това отношение, защото можеше да заблуждава и изненадва хората. Притежаваше организаторски талант и след смъртта на съпруга си Едуин, бащата на Гейл, се бе посветила на благотворителна дейност и местни културни прояви.

Айрин рязко дръпна маркуча и размота още малко от макарата, окачена на задната стена. Ситни сребристи капки обсипаха слонските уши, червените джинджифилови растения, саговите палми и млечките. Стръковете трева зашумоляха от силната струя. Една сива котка на райета ги наблюдаваше от каменната пейка под канеленото дърво, отрупано с розови цветове.

Семейството на Гейл се бе нанесло в тази едноетажна къща на север от централната част на Маями преди тридесет години. Изглеждаше същата като тогава, с тухлената фасада и редицата бели колони пред входа. Прозорците с алуминиеви сенници от шестдесетте години никога не бяха сменяни, а подът на характерния за Флорида салон все още бе покрит с лъскава мозайка. В неделя сутрин след църква Айрин седнаше на площадката до басейна, решаваше кръстословица или запалваше цигара и пиеше сок с шампанско. Пред нея се откриваше изглед към крайбрежната стена, малките острови в залива, а в далечината — Маями Бийч. Над водата се носеха пеликани и чайки. Моторниците бръмчаха по крайбрежния канал като рояк пчели. Въздухът бе изпълнен с уханье на жасмин и гардении.

Гейл не живееше тук, откакто бе постъпила в колеж на осемнадесет години, но щом чуеше думата „дом“, винаги си представяше тази обстановка. Карън все още смяташе за свой дом къщата в Южен Маями, а Антъни — внушителната сграда на Малагуеня авеню. Гейл се питаше колко време ще мине, докато и тримата започнат да изпитват подобна привързаност към жилището си на Клематис стрийт.

Айрин свали шапката и си повя с нея като с ветрило.

— Знаеш ли, мисля, че телефонната компания има начин да засича обажданията. Но дори и да откриеш откъде са позвънили, няма

да разбереш кой е бил, нали?

— Най-странното е, че този безизразен глас, който дори не е човешки, като че ли не иска нищо. Всеки път бързам да затворя и не успява да каже много. Питам се какво ли още ще изрече, ако изчакам.

— Не му доставяй това удоволствие.

— Почти искам да го изслушам, за да узная защо го прави. Така се чувствам толкова безпомощна. Този човек нахлу в дома ми, изплаши ме до смърт, а не мога да сторя нищо.

— Затваряй, само това можеш да направиш.

Гейл тръгна след майка си по плочките към страничния двор, в който тя отглеждаше орхидеи. Между дърветата проникваха лъчи светлина. Айрин завъртя накрайника на маркуча, за да напръска със ситни капки огромния дендробиум със стъбла, дълги по метър и двадесет. Откакто Гейл се помнеше, това цвете растеше под един дъб и всяка пролет разцъфваха шест бели чашки с лек жълтеникав оттенък.

Бе дошла при майка си, за да поговорят за сватбата, но папките все още стояха в една кутия в хола. Гейл седна на пейката и погали котката, която се обърна на другата страна, очаквайки още ласки.

— Мамо, ела с мен да избира сватбената рокля. Братовчедките на Антъни препоръчват някакъв магазин на „Коръл Гейбълс“. — Днес бе разговаряла с Елена за това. Съжаляваше, че отначало бе отхвърлила предложението и още повече че не бе придружила останалите от семейството до болницата в нощта, когато Педроса бе колабирал. Добави: — Трябва някой да ме придружи, защото иначе ще похарча твърде много.

— Е, не очаквай от мен да те спирам. Трябва да купиш нещо, с което наистина би му взела ума.

Котката потърка нос в ръката на Гейл. Тя леко я почеса по шията и усети как замърка.

Струята бавно се плъзна по редицата дребни орхидеи в глинени саксии, окачени на дървената ограда.

— Скъпа, ще сложиш ли обещите на майка ми? Нали знаеш — нещо старо за талисман. Няма да бъдат взети назаем. Искам да ти ги подаря.

Обещите представляваха спирали от ситни диаманти, инкрустирани в платина. Дядото на Гейл, Джон Стрикленд, бе пътувал с влак до Ню Йорк специално, за да ги купи от „Тифани“ за любимата

си. Баща ѝ отказвал да я даде за съпруга на младия мъж с несигурно бъдеще.

Гейл каза:

— От години мечтая за тях! Но не, не мога да ги задържа. Те са твои.

— Никога не ги нося. Твърде изискани са, а и не ми отиват. — Насочи маркуча срещу едрата папрат и попита Гейл кога възнамерява да посети магазина.

— Не във вторник, надявам се. Имам уговорка с цветарката. Но мога да отложа срещата. Само ми кажи кога.

Гейл бе забравила за букета и украсата.

— Колко пари останаха от онези, които ти дадох?

— Не... не съм сигурна.

— Мамо. Моля те, не ми казвай, че плащаш от своите спестявания.

— И какво, ако е така? Цветята са от мен, това е. — Айрин напръска огромния богородичен косъм, който се спускаше от едно дърво, и върху завесата от ситни капки се образува дъга. — Освен онова съседско хлапе, кой мислиш, че би могъл да ти има зъб? Кого си ядосала?

Гейл ѝ бе разказала за случката в беседката и как се бе скарала на Пейтън Кънингам. Сви рамене.

— Може би Дейв, но това не е в стила му.

— Харесвам Дейв Метзгър. Дано се вразуми. Впрочем, как вървят нещата?

— Трябва да почакаме, докато се срещнем с психолога и той изготви доклад. Защо твърдиш, че харесваш Дейв?

Розовите очила на Айрин се обърнаха към нея.

— Не е лош човек. Просто греши. Не мога да променя чувствата си.

— Извинявай — каза Гейл.

Водната арка се придвижи над тревата към бостънската папрат край оградата.

— Притеснена си. Очевидно е. Бледа си и почти не докосна закуската. — Айрин я погледна. — Нали не си бременна?

Гейл се засмя.

— Не.

— Жалко, че с Дейв създадохте само едно дете.

— Мамо...

Ритна един плевел с жълтия си ботуш.

— Вечно ще бъда благодарна, Гейл, че родих две деца. Знаеш, че всичко би могло да се случи на този свят.

Сестрата на Гейл, Рене, бе станала жертва на брутално убийство преди година. Айрин не говореше често за нея, но Гейл знаеше, че болката никога няма да изчезне.

Пристъпи след майка си покрай оградата.

— Шарлийн Маркс смята, че Дейв има някакъв скрит мотив да иска Карън. Възможно ли е?

— Скрит мотив? Според мен е очевидно, че ревнува от Антъни и му завижда. Той е преуспял, богат и привлекателен. Има теб, а Дейв не иска да спечели и Карън. Мъжко съперничество, мисля, че е това. — Айрин извади един камък от пръстта и го хвърли в храстите. — Дейв никога не е бил добър бизнесмен, нали?

— В миналото, но може би късметът му ще проработи.

— Радвам се, че няма да имаш финансови проблеми.

— Няма да се омъжа за Антъни заради парите му.

— Не съм казала това. — Айрин завъртя накрайника, докато струята спря. — Той има чудесни качества. И все пак, ако една жена може да избира, не е зле да помисли и за материалното си положение.

Тръгнаха обратно към къщата. Маркучът се влачеше след тях и от време на време Айрин се обръщаше да го изпъне, щом се закачи за някой камък.

— Относно онези обаждания. Хрумна ми, че може да е някой от клиентите ти. Карала ли си се с някого от тях напоследък?

— Не, не съм сторила нищо, което да предизвика толкова странна реакция. Обикновено, ако клиентът не е доволен от адвоката си, се обръща към Юридическия съвет на Флорида.

— А може би е някой, когото си разобличила в съда. Какво стана с онзи консултант на петролни компании? Как се казваше, Суийт. Може би е той.

— Уендъл. — Гейл направи няколко крачки и каза: — Не, първото обаждане бе преди разглеждането на делото.

— Тогава не ти ли беше ядосан?

Гейл се замисли.

— Мрази ме от месеци, но мисля, че моментът не беше никак подходящ.

— Мислиш, че всички разсъждават логично, преди да действат. Невинаги е така — каза Айрин. — Ръководят се от чувствата си, а не от разума. Хората не обичат адвокатите, а ти си непоклатима.

— Толкова ли съм ужасна? Онзи ме нарече „кучка“. „Време е да умреш, кучко“.

— Не си ужасна! — Айрин хвана ръката ѝ. — Ти си добра и щедра. Но понякога ставаш твърде нападателна.

— Нападателна...

— Трябва да защитаваш клиента си, но човекът от другата страна би те сметнал за безчувствена и агресивна. Въпрос на гледна точка, скъпа. Ако човек поначало мрази адвокатите и някой от тях се опита да му отнеме това, което има... особено ако адвокатът е жена... Е, засягаш мъжката му гордост. — Айрин я погледна над слънчевите очила и се усмихна. — Така да се каже.

— Знаеш ли — попита Гейл, — че представителите на юридическите професии са на първо място по брой на самоубийствата? По-депресирани сме дори от психиатрите и полицаите.

— Е, можеше да ми спестиш тази новина. — Айрин спря чешмата и започна да навива маркуча, който се плъзна по тревата като лъскава зелена змия. — Защо не дойдете на вечеря през седмицата? И тримата.

— Не зная. Трябва да попитам Антъни.

— Ако има нещо, поради което да не се радвам за женитбата ти, ето го. Ще бъдеш толкова заета с новия си съпруг, че вече няма да се виждаме.

— Мамо...

— Колко често виждам Карън сега? Някой ден дори няма да ме познае.

— За бога. Ще го попитам и ако сме свободни, ще дойдем.

— Чудесно. Не забравяй, скъпа, нищо не е по-важно от семейството. Ще приготвя пиле на грил. Антъни обича ли сладкиш с лимон и разбити белтъци?

Гейл се засмя и обгърна раменете на майка си.

— Би се радвал да опита чуждестранна храна.

6.

— Уреди го, Сам. Ако се стигне до процес, поемаш голям риск... Защото имаме четиридесет и една годишна стюардеса, майка на три деца, със скъсан менискус. Не може да кляка и дори да стои права повече от час. Съдебните заседатели ще изпитат съжаление към нея... Петдесет? Няма начин. Нужни са ни поне сто. Най-малко. — Докато говореше, Гейл прегледа купчината писма на бюрото си. Не бе намерила време за това в петък.

С напевен тон колегата ѝ обясни защо клиентите му, автомобилна застрахователна компания, не би трябвало да платят повече от петдесет хиляди долара заради едно ранено коляно. Явно не вярваше в това, което говори.

Гейл забеляза администраторката на прага и ѝ даде знак да влезе.

— Нуждае се от артроскопична операция и рехабилитация. С двадесетгодишната ѝ кариера е свършено.

Лин бе донесла няколко чека за подписване. Застана до бюрото и изчака Гейл да довърши разговора си.

— Обади ми се скоро, защото съм готова да подам оплакването... Страхотно. Тогава ще поговорим. — Гейл се завъртя на стола си и затвори. — Слава богу. Мисля, че ще постигнем споразумение по делото „Цимерман“.

— Поздравления.

— Да видим. Ако ни дадат сто... — Гейл прегледа разпечатката на разходите по делото. — Една трета, плюс възстановената сума... Това прави около тридесет и осем хиляди долара. Знаеш ли какво, Лин? Някога делата за телесни повреди ме амбицираха. Преди да открия собствена кантора. — Свали капачката на химикала си. — Сега просто питам дали има застраховка. — Лин я погледна изненадано и тя каза: — Пошегувах се. Честна дума.

— Аха.

Лин Добърт не притежаваше духовитостта на постоянната ѝ секретарка Мириам Руиз, но работеше усърдно и рядко се оплакваше.

Бизнесът бе потръгнал добре и се бе наложило да наеме още една помощничка, но и разходите не бяха малко.

Върху чековете бе отбелязан номерът на фирмената сметка на Гейл А. Конър, адвокат на частна практика. Първият бе за застраховка срещу злоупотреба, следващият — за дължима сума към Юридическия съвет. Вноска по изплащането на компютърната техника. Медицинска застраховка. Наем и такса за паркинг. Лин старателно ги подреди един върху друг. Обикновено Гейл не прекъсваше работата си, за да подписва чекове, но Мириам сърдито ѝ бе напомнила, че закъснява с повечето сметки. Комисионата по едно споразумение се бе забавила с три седмици и щеше да я получи едва в сряда. Гейл не обичаше да просрочва плащания, но през целия месец не ѝ вървеше. Разпореждането на съдията по делото „Суийт“ не я удовлетворяваше. Ако получи сумата за „Цимерман“, щеше да спаси положението... за известно време.

Интеркомът забръмча и Гейл вдигна слушалката. Мириам ѝ съобщи, че се обажда Чарли Дженкинс.

— Кой? А, да! — Гейл се завъртя и натисна десния бутон. — Мистър Дженкинс, радвам се да ви чуя. Помните ли ме? Живея на Клематис стрийт в Гроув, миналата седмица поправихте сифона ми, а по-рано тоалетното казанче... Да, имам друга повреда. В кухнята няма ток. Нали казахте, че предлагате и електро услуги?

Увери я, че умее всичко.

Чарли Дженкинс, едър мъж с къса черна брада, бе минал с микробуса си покрай къщата на Гейл преди месец и бе забелязал състоянието ѝ. Беше казал, че работи за семейство Кабрера, които живееха наблизо. „Занимавам се с всичко — дърводелство, електрически уреди, водопроводни услуги“. Гейл се бе поколебала и бе отвърнала, че ще се обърне към фирма, но той бе извадил визитна картичка и я бе уверил, че ще вземе по-малко пари, а ще свърши работата не по-зле. Беше се усмихнал и на бузите му се бяха появили трапчинки. „Освен това говоря английски“. Гейл бе пхнала визитката в едно чекмедже и бе забравила за нея, докато една неделна сутрин не успя да намери квалифициран водопроводчик, който да поправи тоалетното казанче срещу приемлива сума. Днес бе оставила съобщения на двама техници за своя проблем в кухнята, но никой от тях не се бе обадил. Затова отново бе позвънила на Дженкинс.

— Бушоните?... Не, проверих всичките... Мисля, че цялата инсталация трябва да се смени, но точно сега ми трябва само хладилникът и лампите в кухнята... В пет часа, ще се прибера най-рано тогава... Добре, довиждане. Благодаря. — Затвори и взе следващия чек. — Снощи Карън слезе долу за малко мляко и — ссст!

— Трябва да внимавате с тока — каза Лин. — Том се опита да сложи още един контакт в мъжката тоалетна и доста пострада.

Гейл се засмя.

— Ще внимавам. — Интеркомът отново звънна. — Да, Мириам? Джейми Суийт бе чула съобщението й. Втора линия.

— Благодаря, свържи ме. — Гейл покани Лин да седне за малко. — Джейми, Гейл е на телефона. — Каза й, че е разговаряла с Антъни Куинтана през уикенда. — Отговори, че засега не можем да се срещнем с Хари. Искан първо да предаде признанията му на прокуратурата. Мисля, че е твърде предпазлив, но Хари е негов клиент и има право. Не се безпокой. Все още имаме време.

Гейл чу приглушен детски смях, след което Джейми каза строго:

— Рики, остави това! Извинявай, Гейл. — Рики бе най-малкото от трите й деца. Тихо се долавяше някакво шоу по телевизията, но гласът на Джейми го заглуши. — Стой там, докато говоря по телефона. — Чу се шум от стъпки и Джейми каза малко смутено: — Съжалявам, спомена нещо за Хари...

— Да, ще можем да разговаряме с него едва след седмица.

— Няма значение. — Прозвуча въздишка. — Не зная дали има смисъл да безпокоим Хари. Не зная.

Гейл чу смеха и аплодисментите на публиката от телевизора.

— Джейми?

— Тук съм. Уендъл дойде вчера да донесе издръжката.

— В забраната за свиждания се казва, че трябва да я изпраща по пощата, а не да я носи лично — напомни й Гейл. — Надявам се да не ти е създал неприятности.

— Не, никакви. Само поигра с децата. Поправи горската им къщичка. Всичките плувнаха в пот и Беки напръска баща си с маркуча. Смееха се и тичаха. После Боби дойде и ме попита: „Мамо, може ли татко да остане за обяд?“.

Гейл учудено се засмя.

— Джейми, не бива да позволяваш на бившия си съпруг да се застоява в дома ти.

— Но той се държа мило и децата искаха да остане. Гейл, кълна се, че пак беше предишният Уендъл.

— Този предишен Уендъл те пребиваше.

— Е... поговорихме за това. Той заплака. Едва повярвах на очите си. Аз също плаках, Гейл. Каза, че много му липсваме...

— Джейми, престани. Не виждаш ли какво прави? В петък го притиснахме в съда и сега се опитва да отърве кожата. Уверявам те, че не се е променил благодарение на някакво чудо.

— Но той не е толкова лош. Иначе не бих останала с него.

— Търпяла си, защото имаш три деца и си необразована. Уендъл Суийт е ловък манипулатор. — Чу се дрънчене на тенекия от телевизионната реклама на консерви с риба тон. — Не падай в капана. Вече доказахме, че е излъгал за доходите си. Бои се какво друго ще открием. Парите, които е укрil. Страхува се, че ще се наложи да даде част от тях на теб и децата.

Джейми Суийт зариде.

— О, Джейми! Съжалявам. Да видим какво ще ни каже Хари, а? После ще прегледаме документите на Уендъл. Следващия път, когато дойде, не му позволявай да стои повече от минута. Кажи само: „Здравей, Уендъл, ето ти децата. Гледай да ги върнеш у дома навреме“. Най-добре е някоя приятелка да бъде при теб, когато пристигне. Ако иска да ти каже нещо, нека се обади на адвокатката си, а той ще се свърже с мен. Такъв е редът. Джейми?

Беше напрегната и гласът ѝ прозвуча като писък.

— Толкова съм уморена от това, че едва издържам.

— Зная. Самата аз преживях развод, трудно е. Трябва да бъдеш смела. Ако му позволиш да се върне, ще стане още по-лошо. Хайде, Джейми. Не се предавай сега. Всичко ще се оправи.

Гейл продължи да я убеждава, докато Джейми обеща да каже на Уендъл, че адвокатката ѝ е забранила да говори с него. Най-сетне затвори.

— Клиенти — каза тя. — Понякога ти се иска да им изкрешиш: „Събудете се!“.

— Решила е отново да го приеме?

Лин стана от едното кресло срещу бюрото на Гейл.

Гейл се завъртя към компютъра си.

— Не. Джейми Суийт иска само всичко да приключи, а в миналото така е решавала проблемите. Правела е каквото ѝ каже. — На монитора се появи файлът „Суийт“. Гейл напечата кратка бележка, след това набра кода за „телефонни разговори с клиента“. Две десети от час. Щеше да добави това към сметката си. — Едва ли ще получа тези пари — промърмори тя.

— Ако се съберат — каза Лин, — се обзалагам, че той няма да плати адвокатските хонорари. Ще се наложи да заведеш дело.

— Боя се, че си права. Свърших работа за над двадесет хиляди. Според Уендъл и сто долара са твърде много. Хората нямат представа колко трудности ни създават, а после се оплакват, че струва твърде скъпо. — Насочи показалеца си напред като пистолет. — Стой настрана от клиентката ми, негоднико, не злоупотребявай с търпението ми. — Погледна Лин. — Отново се пошегувах.

— Така и предположих.

Лин ѝ подаде последния чек, изчака да го подпише и го сложи върху останалите. Ноктите ѝ бяха изрязани и без лак. Носеше на ръката си само венчална халка и евтин часовник. Идваше на работа скромно облечена, с панталони и пуловер, а русите ѝ коси се спускаха прави до лицето ѝ. Не слагаше друг грим, освен малко руж на високите си, почти славянски скули. Преди два месеца, когато Мириам я бе срещнала в кафенето, Лин бе временна служителка в някаква агенция, а Гейл се нуждаеше от още една помощничка. Но заплатата на втората секретарка бе започнала да се отразява на приходите ѝ.

Лин попита:

— Гейл? Има ли някакъв проблем да дойда в четвъртък вместо в петък? Възпитателката на Томи каза, че имат нужда от няколко родители, с които да заведат децата в зоопарка.

— Провери графика — отвърна Гейл. — Предполагам, че ще може.

Лин имаше три работни дни в седмицата, но понякога ги променяше, в случай че се наложи да отсъства. Ако работеше в „Хартуел Блек енд Робин“, където графикът и правилата стриктно се спазваха, не биха ѝ позволили това.

— Трябва да доведеш момчетата някой ден. Бих се радвала да се запозная с тях.

— Обещавам. Но са големи палавници.

— Лин, почакай. — Тя спря до вратата и се обърна. — Имало ли е напоследък някакви странни обаждания, някой да е затварял, без да каже нищо, или да е оставял съобщение, без да се представи?

Лин отвори широко очи.

— Не. Да не би да ти се е случило нещо подобно?

Гейл сви рамене.

— Не тук. Имах две странни обаждания у дома.

Предишната вечер на екрана на телефона отново се бе появил надпис „уличен автомат“. Този път не бе вдигнала. Беше предупредила Карън при никакви обстоятелства да не отговаря. Антъни бе позвънил веднъж от къщата на дядо си, а след това се бе обадила майка ѝ. Иначе нощта бе преминала спокойно.

— Какво казаха?

— Всъщност... нищо, което би си струвало да повтора. Мисля, че е било детска шега. Не бива да обръщам внимание.

— О, не постъпвай лекомислено. Хората са луди, особено в Маями. Възможно е някой да те дебне. Том не ми позволява да излизам, след като се стъмни, и винаги проверява дали вратите са заключени. Една съседка беше намушкана в дома си от някакъв тип, който я проследил. Трябва да се обадиш на полицията.

Гейл кимна. Безспорно Лин Добърт бе твърде черногледа. Излезе с чековете, които бе донесла.

Гейл остави химикалката си на бюрото, отново се обърна към телефона и набра номера на Джейми Суийт. Отговори телефонен секретар, което за миг я изненада. Остави съобщение:

— Здравей, Джейми, отново е Гейл. Просто исках да се уверя, че си добре. Ако чувстваш нужда да поговориш с мен, моля те, не се колебай да ми позвъниш, независимо колко е часът.

Помълча секунда-две и се опита да си спомни подходяща мъдрост, но безполезно. Затвори и се засмя на себе си, когато се сети за съвета на Шарлийн Маркс да не става твърде близка с клиентите. „Не ги покровителствай и не завързвай приятелства“. Спазването на професионална дистанция не бе толкова трудно, когато се занимаваше с търговски съдебни спорове в луксозната кантора в центъра на града.

Чу щракване и извърна глава. Мириам бе влязла и бе затворила вратата след себе си. Прекоси помещението, подскачайки на високите

си токове, и къдриците ѝ се полюшнаха под шнолата, с която бяха прихванати. Гривните на ръцете ѝ се удариха една в друга със звън, а златните обеци се завъртяха. Явно нещо я бе ядосало.

— Qué pasa?^[1] — попита Гейл.

Секретарката държеше няколко листа, които затрептяха, когато протегна ръка да ѝ ги покаже.

— Погледни това. Виж какво е направила. Написала е номера на „Саут Маями Моторс“ вместо на „Саут Маями Хардуер“. А току-що се обадох на куриера! Това трябва да се подаде в съда днес следобед.

— Добре, кажи ѝ да го поправи.

— Защо си го дала на Лин?

— Ти беше в обедна почивка, Мириам, а изглеждаше съвсем просто.

— Все още не е усвоила системата — каза Мириам. — Толкова е мудна.

— Не е мудна, а неопитна.

Устните с яркоалено червило се разтвориха, сякаш да изрекат ново оплакване, но вместо това прозвуча дълга въздишка.

— Права си.

Мириам бе едва двадесет и две годишна, но бе работила като секретарка на Гейл в „Хартуел Блек“ цели три години. Гейл я бе примамила в частната си кантора с обещания за по-висока заплата и повишение. Мириам заслужаваше всеки цент, но приемаше старшинството си твърде сериозно.

— А, има едно съобщение.

На розовата хартийка, която Мириам припряно ѝ подаде, бе отбелязано, че Елена Годой би могла да я чака пред „Лола Бенитес Котюр“ в десет сутринта в събота. Молеше я да се обади.

Гейл остави бележката до телефона.

— Елена Педроса Годой е братовчедка на Антъни. Искане да ми помогне да избира сватбена рокля.

Мириам се усмихна лъчезарно като дете.

— Нямам търпение да я видя. Каква ще бъде?

— Бяла не би подходдала за втора женитба. Навярно в пастелен цвят, дълга до глезена. С тоалета на Карън ще бъде по-трудно. Дали ще

се съгласи да облече рокля?

— Ще изглежда прекрасно.

— Моето малко цвете — каза Гейл. — Ще кумува един от племенниците на Антъни.

— Кой ще донесе „hadas“?

Гейл бавно повтори:

— „Адас“?

— „Nadas“, с леко „х“. Това е нещо като... пари. Дребни монети.

— Никога не съм чувала.

— Нима? След размяната на халките младоженецът подарява на булката „hadas“. Тя протяга ръцете си ето така, а той отваря малка кутийка, изважда монетите и ѝ ги подава. Жестът означава: „Винаги ще се грижа за теб. Всичко, което притежавам, е и твое“. Това е обичай на всяка кубинска сватба, а мисля, че и на всяка испанска.

Гейл се усмихна.

— Чудесно е. Не зная дали би било уместно за мен и Антъни, но ми харесва. Мили боже. Трябваше вече да сме избрали словата за церемонията, но сме толкова заети! Може би ще бъде традиционна клетва. Каква беше твоята сватба, Мириам?

— Жалко, че тогава не те познавах. Щях да те поканя!

— Мириам облегна стройното си тяло на ръба на бюрото.

— Венчахме се в „Инглезия Сан Лазаро“ в Хиалея. Бях с дълга сатенена рокля с воал, а Дани — с бял смокинг. Имахме „lazo“^[2], а майките ни окичиха раменете ни с „mantilla“^[3]. След това се возихме в бяла лимузина до тържествената зала. Трябва да ти покажа видеозаписа! Дойдоха всичките ни роднини и приятели, имаше диджей и огледална топка на тавана! — Тя се засмя. — Първият танц беше с баща ми. „Papi“^[4] през цялото време се усмихваше. После ме предаде на Дани и танцувахме заедно. Беше толкова свършено. Празненството продължи до един през нощта, а после отседнахме в хотел на Маями Бийч. — Тихо се захили и закри устните си. — О, господи, Дани беше толкова уморен, че заспа! Любихме се едва на разсъмване, слънцето се издигаше над океана и чувахме вълните и чайките.

— Звучи вълшебно — каза Гейл.

— Така беше. Знаеш ли, Берто бе заченат през медения ни месец. Беше истинска изненада. Дани казва, че иска да ме заведе на Хаваите. Може би тогава ще имаме близнаци! — Мириам взе ордера, за който се

бе оплакала по-рано. — Най-добре е да се заема с това, преди да пристигне куриерът.

Косите заподскачаха над гърба ѝ, докато се отдалечаваше по коридора. Тракането на високите ѝ токове по теракотата постепенно заглъхна.

Гейл остана загледана след нея. Мириам и Дани бяха благословени, за разлика от Уендъл и Джейми Суийт, чието семейство бе прокълнато от самото начало. След провала на собствения си брак Гейл бе решила, че не може да стори нищо, за да го спаси, защото страстта бе изчезнала. Със съпруга ѝ вече не бяха влюбени, а просто делеяха едно жилище. Докато с Антъни...

Гейл затвори очи и опря брадичка на юмрука си. Не би могла да избяга от него. Да го изостави... Не можеше да си представи. Или той да я напусне. Никога. Помнеше думите му, изречени с толкова непоколебима увереност, докато седеше на ръба на леглото в онази стая в дома на дядо си. „Ще намеря начин да те задържа“. Беше я погледнал с тъмните си очи. Тя се бе засмяла, но знаеше, че ако бе протегнал ръце към нея, отново би се любила с него.

Погледна часовника и подскочи. Вече бе три и половина. Следобедът почти бе отминал.

Какво следваше? Да прегледа писмата от свои колеги, читатели на „Бизнес Ревю“, във връзка със свободния офис. Едното бе от току-що дипломиран юрист, който искаше да работи като помощник в кантора. Подателят на следващото бе шестдесетгодишен мъж, съгласен да практикува на непълно работно време. Повечето бяха интелигентно написани, с приложени трудови биографии, и всичките до едно бяха изпратени от юристи, желаещи да бъдат наети на работа. На заплата. Обявата ясно гласеше: „Свободен офис в адвокатска кантора“. Отчаяние сред представителите на гилдията, твърде много юристи. Гейл бе довольна, че има връзки. Ако частната ѝ практика не потръгне, лесно би намерила работа. Но щеше да бъде просто длъжност, а не неин собствен бизнес.

Бързо набра на компютъра официално писмо, в което благодари за проявения интерес, и нареди на Мириам да добави адреси и поименни обръщения и да изпрати копие на всеки от кандидатите. Прозвуча сигналът на интеркома и Гейл вдигна слушалката, без да отмести поглед от екрана.

— Да?

Лин ѝ съобщи, че отново се обажда Джейми Суийт.

Гейл бе очаквала Джейми да се вслуша в съвета, който ѝ бе дала в края на последния им разговор, но бързо разбра грешката си. Хленчейки, жената ѝ каза, че Уендъл току-що си е тръгнал. Качили се горе да поговорят насаме с надеждата да се сдобрят. Вместо това се скарали. Той казал, че не би се стигнало дотук, ако адвокатката не пълнела главата ѝ с глупости. Започнал да ѝ крещи, че е отнела децата му и се опитва да съсипе живота му, да отмъкне парите му като долна уличница, каквато е била, преди да се запознае с него. В отговор тя извикала да напусне жилището ѝ и Уендъл я ударил.

— Господи, Джейми, добре ли си?

— Устната ми е разцепена, но сама съм си виновна. Нахоках го, нарекох го с обидни имена.

— Не си виновна! Искам да се обадиш на полицията. Ще уведоим съдията за това.

— Не, Гейл! Моля те, недей.

— Джейми...

— Не мога... не мога повече така. Ако не мислех за децата, щях да се самоубия, кълна се.

— Джейми, моля те...

— Би ли могла... Гейл, не искам да те безпокоя... но можеш ли да дойдеш у дома да поговорим? Моля те. — Джейми заплака. — Не зная какво да правя.

— Разбира се. Разбира се, че ще дойда.

Огледа бюрото си и се опита да прецени кое да остави и кое да вземе със себе си. Прелисти бележника си. След малко имаше среща с друг клиент. Можеше да я отложи. Пъхна няколко папки и портативния компютър в куфарчето си, задържа слушалката между брадичката и рамото си и заговори спокойно, колкото можеше:

— Джейми, не искам да се тревожиш. Идвам след малко. Имаш ли чай? Добре. Пригответи малко, ще пийнем и ще поговорим. Ще бъда при теб след петнадесет минути. Ако Уендъл се върне, не го пускай.

— Няма да се върне. Казах му, че ако го видя отново, ще го застрелям.

— Тръгвам веднага — увери я Гейл. Прибра още няколко папки в куфарчето и грабна чантата си. Беше четири и петнадесет. Трябваше да

се обади в занималнята на Карън и да ѝ каже да се прибере с автобуса. Щеше да си бъде у дома около пет и половина. Гейл се съмняваше, че ще успее да стигне дотогава, но Карън имаше ключ и щеше да я почака вътре. Антъни трябваше да дойде в шест и половина, за да ги заведе на кратко свиждане с дядо си, а после щяха да вечерят в ресторант. Това означаваше, че Гейл не бива да се застоява дълго при Джейми Суийт. Щеше да я успокои, може би да повика някоя съседка да остане при нея, а след това да си тръгне.

Мириам преснимаше нещо на копирната машина. Лин работеше зад матовото стъкло, което отделяше чакалнята. Двете я погледнаха озадачено и Гейл им разказа какво се е случило.

Преди да излезе от кантората, се сети за техника.

— По дяволите. — Върна се и помоли секретарките за услуга. — Ще пристигне в пет, не мога да отменя уговорката.

След кратко обсъждане и сравняване на личните си планове за следобеда, Лин се съгласи да вземе ключа на Мириам от къщата на Гейл и да го посрещне.

Гейл каза:

— Ще му платя, когато пристигна, между пет и половина и шест часа. Би ли наглеждала и Карън?

Лин стана и нервно преплете пръсти.

— Внимавай, Гейл. Какво ще правиш, ако Уендъл се върне? Ако е въоръжен?

— Ще го застрелям с револвера на Джейми.

---

[1] Какво става? (исп.). — Б.р. ↑

[2] Панделки (исп.). — Б.р. ↑

[3] Черен дълъг шал (исп.). — Б.р. ↑

[4] Татко (исп.). — Б.р. ↑

7.

Уендъл Суийт бе ударил жена си по лицето и горната ѝ устна бе подута. Имаше синини по ръцете и цицина на главата от удара в стената на спалнята, към която я бе блъснал. Бяха се качили там, за да бъдат насаме, докато децата им играят на долния етаж.

Гейл внимателно прокара пръсти през гъстите червени коси на клиентката си и усети отока. Джейми твърдеше, че е добре, но трябваше да се увери. Беше отказала да подаде оплакване в полицията. Гейл бе озадачена от това, че тя не е ядосана колкото нея. Сякаш Уендъл бе влязъл в стаята и бе погълнал всичкия въздух, след което тя бе останала там замаяна и слаба.

Седеше с наведена глава на тапицирания със сатен диван в спалнята, който добавяше още кич към претрупаната обстановка, създавана от мебелите с позлатени дръжки, пищните драперии и възглавниците с пискюли. Над мекия бял диван бе окачена репродукция в лилаво на „Водните лилии“ на Моне в позлатена рамка. От двете страни на огромното легло с балдахин висяха малки полилеи. Златистият копринен юрган бе паднал на пода и стаята бе изпълнена с мирис на непрани чаршафи, примесен с уханието на ароматизираните свещи, от които бяха останали само безформени парчета восък. По килима се въргаляха детски играчки и илюстрирани книжки. Джейми бе уволнила икономката, опитвайки се да спести пари.

— Добре съм — отново каза Джейми. Отдръпна се от ръката на Гейл и приглади косите си. Сините ѝ очи бяха подпухнали от плач, а спиралата бе потекла по бузите ѝ. Отпи още глътка чай. Гейл остави чашата си на тоалетката. Чаят беше безвкусен и вече изстинал.

Не можа да сдържи раздразнението си.

— Не си добре. Онзи мъж те е пребил! Трябва да заведеш дело срещу него.

— Сама ще реша как да постъпя!

— Не се страхувай от Уендъл. Той заслужава да бъде изпратен в затвора.

— Не. Не искам децата ми да знаят... — Замълча за миг. — ... Да знаят, че полицията е отвела баща им.

— Но, Джейми, не е ли по-добре да им покажем, че законът няма да му позволи да се отърве...

— Не ми казвай кое е добро за тях! Моят баща лежаше в затвора. Зная какво е. — Джейми вдигна ръце. — Извинявай, Гейл, съжалявам. Точно сега не мога да разсъждавам трезво.

Гейл бавно пристъпи по килима; толкова дебел, че почти целите ѝ токове потъваха. Остана заглеждана в Джейми и се запита как да я накара да се вслуша в думите ѝ. Нямахше смисъл да ѝ натяква, че я бе предупредила да не го пуска в дома си.

— Съдията трябва да вземе решение. Той няма да допусне Уендъл да диктува условията.

— Какво ще стане, ако продължи да го притискам, Гейл? Ще ме прати по дяволите и ще напусне страната. Какво ще правя тогава? Вноските по ипотеката на тази къща са почти пет хиляди долара на месец. Толкова изоставам с плащането, че скоро ще ме изгонят на улицата.

— Няма да позволя това да се случи, обещавам. Уендъл няма да се измъкне безнаказано. Без теб все още щеше да бъде копач на нефт. Работила си двойни смени като сервитьорка, за да плащаш обучението му в колежа, а сега е негов ред да се погрижи за теб. Носи отговорност пред закона, не бива да чувстваш и капка вина.

— Уендъл казва, че няма достатъчно, за да ни осигури живот като досегашния.

— Лъже.

— Къщата е толкова голяма. Изнемогвам. В този гардероб има дрехи, които никога не обличам.

Гейл погледна отраженията им в огледалните врати на гардероба, една жена, крачеща нервно из стаята, и друга, която седеше прегърбена и закриваше с длани лицето си. Застана на колене до Джейми и каза тихо:

— Добре. Точно сега си изплашена. Може би трябва да потърсиш друго жилище. Без басейн и с по-малък двор. Но се постарай да избереш приличен квартал за децата си.

Джейми вдигна глава и колебливо се усмихна. В очите ѝ блесяха сълзи.

— Искаш ли да чуеш нещо смешно? Когато с Уендъл разговаряхме, преди да се скараме, той каза, че все още ме обича.

Гейл хвана ръката ѝ.

— Човек не пребива някого, когото обича. Щом един мъж е способен да те удари по лицето, значи не изпитва любов към теб.

— Някога имаше чувства. И аз го обичах. — Гласът ѝ бе пресипнал от възмущение. — Защо хората престават да се обичат? Дали по-рано са били искрени един с друг?

Гейл поклати глава и отвърна:

— Не зная. Хората се променят.

Джейми съсредоточи поглед в нещо в другия край на стаята и бързо изтри очи. Гейл се обърна и видя малко лице, което надничаше през вратата. Тя се изправи.

— Ела, скъпа. — Момиченцето срамежливо влезе и пристъпи с извърната встрани глава, сякаш да избегне погледа на непознатата. — Това е приятелката ми Гейл. Няма да те ухапе.

Детето седна в скута на Джейми и отпусна глава на гърдите ѝ. Засмука пръст между изцапаните си с червена течност устни. Ръцете и коленете му бяха мръсни. Гейл знаеше, че е петгодишно, второто дете. Имаше черни коси като на баща си.

Гейл му се усмихна.

— Здравей. Ти навярно си Беки.

— Няма ли да поздравиш гостенката, съкровище?

— Не.

Джейми внимателно разреса заплетените къдрици на Беки.

— Понякога ми хрумва да се върна в родния си край. За децата би било по-добре да живеят в малък град. Никога не съм харесвала Маями. Тук е твърде горещо. А и ми омръзна да слушам испански. Извинявай, че ти казвам това, зная, че си сгодена за кубинец. Запознах се с него, когато дойде в офиса на Хари. Казах ли ти? Изглежда привлекателен и винаги се държи учтиво с мен. — Джейми продължи да пригладва косите на дъщеря си. — Късметлийка си, щом след развода си срещнала такъв мъж. Освен това имаш кариера. А погледни мен. Дори не завърших гимназия. Знаеш ли, някога бях хубавица. Мъжете се биеха за мен — засмя се тя. — Вече не съм и хубава.

Гейл каза:

— Напротив. Трябва да повярваш в себе си, Джейми.

Жената я прониза с поглед. „Какво знаеш ти за болката?“

Старинният часовник в коридора отбеляза часа с пет мелодични тона. „Остава толкова малко време“, помисли си Гейл. Беше дошла тук войнствено настроена, готова да защитава клиентката си, а се бе озовала сред море от примирение и отчаяние, през което трябваше да я влачи като безжизнен товар. Беше ядосана от слабостта ѝ и неспособността ѝ да я избави от нея.

Усмихна се на момиченцето и каза:

— Сигурно Беки иска да си поиграе още малко?

— Да. Беки, скъпа, би ли погледнала дали Рики още спи? После с Боби можете да погледате видео. Хайде. — Детето притисна лице към гърдите ѝ. — Мама трябва да поговори с госпожата. Моля те. Ще дойда при вас след малко.

— Не искам!

— Не ме карай да броя до три.

Беки хвърли гневен поглед към натрапницата, измъкна се от скута на майка си и изтича в коридора. Гейл стана да се увери, че е тръгнала, но остави вратата отворена, за да чуят, ако на долния етаж става нещо. Погледна към другия край на стаята. Джейми стоеше до тоалетката и подреждаше флаконите с парфюми. Плотът почти не се виждаше под метнатия върху него халат, купчината компактдискове, детските камиончета и празните чаши.

— Знаеш ли какво каза Уендъл? Каза... че ако го приема обратно, ще изгладим противоречията си.

— О, Джейми!

— Баща ми беше алкохолик. Мама го изгони, когато бях на дванадесет години. После не го виждахме често. Бяхме седем деца. Искаше да се върне, но тя никога не му позволи. Единият от братята ми влезе в затвора, а другите двама също тръгнаха по лош път. Само най-малката ми сестра постигна нещо.

— И мислиш, че всичко това е, защото баща ти не е бил с вас? — Гейл се приближи и посочи към отражението на Джейми в огледалото. — Погледни тази рана на устната си. Нима тя показва на Беки какъв трябва да бъде един баща? Каква представа ще добие за съпружеските отношения?

Когато Джейми сведе поглед и започна да сгъва разхвърляните дрехи на тоалетката, Гейл разбра, че ѝ е сърдита.

На вратата се позвъни. Домакинята прекоси спалнята и отмести завесата на прозореца. Гейл видя червен линкълн, паркиран на извитата алея зад нейната кола.

— Кой е?

— Хари. — Джейми изтри с пръсти потеклата под клепачите ѝ спирала. — Господи, изглеждам ужасно.

— Хари Ласко? Защо идва тук?

— Оставих му съобщение за случката с Уендъл.

Отново прозвуча приглушен звън, жената се втурна навън и Гейл я последва по стълбите. Докато пристъпваше с босите си крака по мраморните плочи в антрето, Джейми приглади ръба на розовата тениска над джинсите си.

Щом отвори вратата, косите ѝ сякаш пламнаха на светлината на следобедното слънце. Мъжки глас промърмори:

— Здравей, кукличке.

— Хари, не беше нужно да идваш.

— Напротив. Чакай да те погледна. Господи, какво ти е сторило онова копеле. — Думите му едва се чуваха. — Има ли някой при теб?

— Адвокатката ми. Влез, за да затворя, че от вън влиза горещ въздух.

Той влезе в преддверието. Беше висок, слаб и леко прегърбен мъж, с избеляла синя риза с къси ръкави и карирани шорти. През кехлибарените стъкла на слънчевите му очила се виждаха проскубани вежди и любопитни кафяви очи. Темето му прозираше под оределите бели коси, а до яката на ризата му достигаха побелели къдрици. На врата му блестеше златна верижка.

— Гейл Конър, Хари Ласко.

— Приятно ми е — каза Гейл и му подаде ръка.

Отвърна ѝ с усмивка и на бузите му се появиха дълбоки бръчки.

— Антъни Куинтана каза, че сте хубава. Излъгал е. Вие сте прекрасна.

— Хари е голям ласкател. — Джейми му се усмихна, хвана го под ръка и го поведе към хола. — Заповядайте и двамата.

Гейл колебливо ги последва, осъзнавайки, че времето ѝ изтича, но обзета от любопитство какво ще каже Ласко. Не виждаше нищо нередно в един разговор с него преди споразумението за присъдата му,

но Антъни бе непреклонен, когато става дума за клиентите му. Бе предпочела да не спори с него.

Хари Ласко забеляза разхвърляната холова гарнитура, частите от конструктор „Лего“, кубчетата, дрехите за кукла Барби и натрошените бисквити по пода.

— О, велики духове. Тук е имало индианско нашествие. Да не би да са вързали прислужницата в килера?

— Освободих я — засмя се Джейми. — Да ме видиш ли си дошъл, или да критикуваш домакинските ми умения?

Изглежда я изпитателно. След това се засмя и разпери ръце.

— Престани, по дяволите!

— Извинявай. — Джейми се притисна към него. — Радвам се, че дойде.

— Трябва да идвам по-често. — Хари Ласко задържа ръката ѝ между дланите си. — Добре ли си, скъпа? Очаквах да видя ченгета.

Джейми каза:

— Не им се обадох. Искате ли да пийнете нещо?

— Защо не си се обадила на полицията?

Тя сви рамене.

— Предпочетох да не ги безпокоя. И стига сме говорили за Уендъл и мен и за проклетия ми брак.

Ласко погледна Гейл и смръщи вежди.

— Не сте я посъветвали да постъпи така, нали?

Гейл поклати глава.

— Джейми сама реши.

Не добави нищо. Щом Джейми не желаше да обясни, и адвокатката ѝ не биваше да говори. Погледна часовника си. Пет и двайсет и пет. Карън скоро щеше да си бъде у дома. Лин бе посрещнала техника. Антъни щеше да пристигне в шест и половина. Гейл реши да не се бави повече.

Усмихна се и протегна ръка.

— Мистър Ласко, съжалявам, че се налага да си тръгна толкова скоро, но трябва да се прибера у дома...

— Нямате ли пет минути на разположение? — Хари Ласко я потупа по рамото. — Ще помоля барманката да ми приготви коктейл. А за вас?

Тя се поколеба. Явно желаше да разговаря с нея.

— Няколко минути. Но не искам питие.

— Водка с тоник, скъпа, с малко лед. — Когато Джейми излезе в коридора, Ласко каза: — Да се поразходим. Чувствам нужда да изпуша една цигара.

Поведе я през всекидневната към плъзгащите се врати, зад които имаше тераса. Отмести едното крило и стори път на Гейл. Вентилаторите на сенника бавно се въртяха. Въздухът бе като нагорещена пелена. Ласко обходи с поглед обраслия с трева и плевели заден двор. По стените на басейна се спускаха влачеци се растения. Явно Джейми бе уволнила и градинарите.

Ласко извади запалка и кутия цигари от джоба на широките си карирани шорти.

— Не знаех, че е толкова зле. Как върви нейното дело?

— Джейми ще ви разкаже, ако пожелае.

— Дискретност. Най-ценното качество за един адвокат. — Запали цигара. Носеше часовник „Ролекс“. На сянката очилата му изглеждаха по-тъмни, но Гейл усети, че я гледа през тях. Изпусна дима. — Навярно знаете в какво положение съм?

Тя се поколеба, внимателно подбирайки думите си.

— Не зная подробностите. Ако дискретността е добродетел, Антъни Куинтана е истински светец.

— Свети Антоний. — Хари Ласко тихо се засмя и остана усмихнат. — Ще прекарам известно време във федералния затвор. Въпросът е колко. Това зависи от Антъни Куинтана. Междувременно реших да закрия фирмата. Прекарвам повече време със семейството си — с жена си, сина и дъщеря си. И внуците. Страхотни хлапета. Обещават да ми пишат. Колко хора живеят далече от внуците си! Трябва да свикна. Имам и доста приятели. Джейми е една от тях. Искам да ѝ помогна, ако мога.

— Радвам се, защото точно сега се нуждае от помощта ви — каза Гейл.

На запад се бяха появили облаци. Върховете на палмите затрептяха, но ниските растения останаха неподвижни. Скоро щеше да завали. Въздухът бе горещ и задушен от влага. Гейл свали бледожълтото си сако, което бе в тон с роклята ѝ, и го преметна върху облегалката на един градински стол.

Хари Ласко всмуква от цигарата си.

— Толкова е глупава. Никога не се оплаква и не ме моли за нищо. Слушайте, Гейл. Направете каквото можете за нея. Джейми не бива да преживява съдебен процес. Единственият изход е споразумение. Възможно най-скоро. За да не страда твърде много.

— Трябва да кажете това на Уендъл — отбеляза Гейл.

— Всъщност с Уендъл не разговаряме. Джейми ви дължи двадесет хиляди за хонорар, нали? Е, не ви упреквам. Зная, че юридическите услуги са скъпи. Искате ли аз да се погрижа за това? Говоря сериозно.

— Не. Когато казах, че Джейми се нуждае от помощ, нямаш предвид пари. Почти сигурна съм, че съдията ще застави Уендъл да изплати хонорара ми.

„Странно“, помисли си Гейл. Обикновено при арест за пране на пари властите блокираха всички спестявания на обвиняемия, а Хари Ласко току-що ѝ бе предложил двадесет хиляди долара. Очевидно бяха пропуснали нещо.

Вятърът разсея цигарения дим.

— Джейми каза, че се е запознала с вас на Бонеър.

— Да — каза Ласко. — Един от хотелите ми се намира там. С Уендъл бяхме приятели от известно време. Ходехме на риболов с яхта, понякога залагахме в казината и веднъж го поканих да ми гостува със съпругата и децата си. С Джейми пийнахме повечко. Качихме се на сцената в нощния клуб и участвахме заедно в „Караоке“. Смяхме всички. Когато между Джейми и Уендъл възникнаха проблеми, тя ме попита дали се нуждая от човек за офиса си тук, в Маями, и я приех на работа. Страхотна е. Но този акцент! Гостите от латиноамериканските държави идваха да ме питат: „Откъде е тази жена? Какво казва?“

Вятърът засвири в клоните на дърветата и се изви вихрушка. Гейл се почувства напрегната.

— Трябва да тръгвам.

Ласко каза:

— Джейми ми се обади през уикенда. Имали сте някакви въпроси относно авоарите на Уендъл.

— Но вашият адвокат не позволява да ви ги задам, преди да уреди споразумението с прокурорите.

— Защо?

Гейл се поколеба. Не желаше да критикува Антъни.

— Проявява предпазливост.

— Предпазливост? Господи. Като че ли ми е майка. Джейми казва, че би било в нейна полза да кажете на съдията, че Уендъл притежава пари зад граница.

— Мистър Ласко...

— Не ме прекъсвайте, ако обичате. Впрочем нека си говорим на „ти“. С Уендъл направихме няколко съвместни инвестиции. В пустеещи земи, диаманти, нищо твърде сложно. Преди две години купихме „Ийгъл Бийч Казино“ на Аруба, а миналото лято го продадохме на инвеститори от Венецуела. Уендъл спечели около милион долара от сделката. Не допускай това влечуго да убеди съдията, че не може да плаща издръжката на Джейми и децата.

— Къде са парите сега?

— Предполагам, че на Аруба, понеже е удобно, но не очаквай съдействие оттам. Банкерите няма да кажат нищо.

— Джейми не знае за това, нали?

— От мен — не. Никога не съм говорил с нея за бизнес, дори когато работеше в курортната компания. Федералните агенти я разпитаха, но наистина не знаеше нищо. — Загледа се във филтъра на цигарата и я завъртя между пръстите си. — Слава богу. Иначе нямаше да я оставят на мира.

Гейл си спомни нещо, което бе споделил Антъни, и каза:

— В какво друго е бил замесен Уендъл? Има ли приятели в картела?

Кехлибарените лещи на слънчевите му очила не скриваха напълно очите му, които изгледаха Гейл така, сякаш се опитваха да отгатнат защо задава този въпрос.

— Ако се движиш сред хора с пари в тази част на света, винаги някой от тях е в бизнеса. Искаш да знаеш дали е печелил по този начин? Не мисля. Би било твърде рисковано начинание за един американец.

Гейл бе сигурна, че има нещо повече, но знаеше, че Хари Ласко няма да го сподели. Затова каза:

— Следващия месец ще има преразглеждане на временната издръжка на Джейми и децата. Показанията ти ще бъдат от полза за нея. Не е нужно да се впускаш в подробности, достатъчно е да кажеш, че Уендъл е натрупал пари от казиното на Ийгъл Бийч и колко...

— Идеята не ми харесва. По-добре е ти да го кажеш на съдията. Насаме.

Гейл поклати глава.

— Нямам право.

— Право? — Гърдите му се раздвижиха от сподавен смях. — Гейл, понякога се налага да заобикаляш шибаните правила. Извини ме за израза. Ти си адвокат, трябва да вършиш работата си. Ако следваш всяко досадно правило, няма да стигнеш доникъде. Запомни това.

Гейл не изтъкна очевидното — че Хари Ласко е стигнал до федерален съд.

— С какво друго се занимава Уендъл? — попита тя. — Освен да дава съвети на петролни компании.

— О, Уендъл е посредник. Например, когато се запознах с него преди около четири години, работеше като консултант на някаква нефтена компания в околностите на Хюстън. Отседнаха в хотела ми на Курасао и отидоха на риболов с брата или чичото, не си спомням, на човека, който издаваше разрешителни за проучвания по крайбрежието на Венецуела. Уендъл получи комисиона, защото успя да уговори колко да платят на брата на политика.

— Уговорил е сума за подкуп?

— Наричат това „цената на бизнеса“. Втората стъпка на Уендъл беше да свърже тексаската компания с венецуелска и да предложи съвместен проект. Беше осъществен и той отново получи известен дял, а по-късно, когато потече нефт, и още. Натрупа състояние и поиска съвета ми в какво да го вложи. Държеше на дискретността.

— Търсил е банка, която да не разкрие влоговете му при запитване от властите — каза Гейл.

— Точно така. Взе част от печалбата си в Щатите, а другата остави.

Гейл се досети, че Хари Ласко е постъпил по същия начин. Имаше още въпроси, но не очакваше да й каже нищо съществено.

Забеляза, че вятърът се усилва и небето е притъмняло.

— Нали не се боиш, че този разговор ще попречи на отношенията ти с Куинтана? Не е нужно да му казваш.

Хари повдигна ръце и ги обърна с длани към нея в знак, че може да му има доверие.

— Благодаря, но с Антъни държим да бъдем откровени един с друг. Няма да му хареса, но какво прави човек, когато нещо падне право в ръцете му?

— Хваща го — усмихна се той и ѝ намигна.

Гейл взе сакото си и се замисли какво точно да каже на Антъни. „Не можах да го избегна. Хари Ласко се разприказва...“ Понечи да се върне в къщата, но се обърна и попита:

— Хари, чувал ли си за „Олд Айлънд Клъб“? Намира се на Сейнт Томас, но не мога да си спомня точно къде.

— На Сапфирения бряг. Разбира се, че съм чувал. Била ли си някога там?

— Не, само са ми разказвали. Какво представлява?

— Мисля, че е построен от стари корабни дъски. При прилив вълните стигат до него. Има голяма дървена площадка и скара за пържоли.

— Известен ли е?

— О, да. Всички туристи го знаят. Ходех там, когато беше убежище на моряци. Беше забавно.

Ласко дръпна от цигарата за последен път и угаси фаса в сандъче с увехнали филодендрони. Прекосиха терасата. Джейми бе вътре, с чаша в ръка.

— Как се захвана с хотелиерски бизнес? — попита Гейл.

Той плъзна вратата.

— Баща ми притежаваше хотел в Балтимор, но повече ме привличаше Вегас. Преместих се там през петдесетте, когато бях съвсем млад. Залагах на блекджек, покер и зарове. Със съпругата ми Ийди купихме първия си хотел в Насау. Запознахме се във Вегас. Беше танцьорка. Изглеждаше страхотно. Имаше прекрасни крака, невероятно дълги.

Джейми му подаде питието.

— Джейми, ти си виждала жена ми. Нали има най-красивите крака на света? Когато беше по-млада, гърдите ѝ приличаха на зрели пъпеши. Смуцавам ли те, Гейл?

Тя се усмихна.

— Не, Хари.

— Ийди беше светлоруса, висока като теб. И много елегантна! Когато пристигнах във Вегас, бях толкова наивен. Мечтаех да стана

комик и да разсмивам хората с глупостта си. Ийди ме съжали. Помогна ми да се установя, осведоми ме кой, кой е. Наистина ме намираше за забавен. Когато се засмееше, се чувствах на седмото небе.

Хари протегна ръка и потупа Джейми по рамото.

— Хей, горе главата. Имаш нужда да се посмееш.

— Прав си.

Премести се в единия край на дивана и Хари седна до нея.

Той заговори:

— Отначало не се осмелявах да поканя Ийди да излезе с мен, защото ходеше с един тип, изпратен от Чикаго да наглежда казиното. Джо Анджонели. Ако някой докосне момичето му, с него бе свършено. Веднъж, когато се прибирах, чух клаксона на колата му. Беше открит кадилак от петдесет и осма, бял, с червени седалки. Зад волана седеше Ийди. Каза: „Качвай се, да тръгваме“. „За къде?“ „На пикник“. Видях кошница отзад. Тя се премести на другата седалка и ми каза да шофирам. „Полудяла ли си? Аз да карам тази кола?“ „Не се бой, Джо е в Ел Ей и ще се върне утре. Няма да му кажа“. Сложи слънчеви очила и шал и поехме през пустинята. След нас се вдигаше пушилка. Карам чисто новия кадилак на мафиотския бос, а до мен се возеше ослепителна блондинка. Хапнахме край едно езеро. Пийнахме и поплувахме. Слънцето залезе и изгряха звезди. Господи, какви звезди! Оттук не се виждат така. Влюбих се до полуда. Пуснахме радиото и потанцувахме. Звучеше глуповатият стар шлагер „Трябваше да бъдеш ти“, който естествено стана нашата любима песен. Ийди все още обича да ѝ я пея. Мисля, че ме чува...

Хари Ласко отпи глътка и продължи:

— ... На връщане се опитах да избегна нещо на пътя и обърнах колата в една канавка. Ийди каза „Не се безпокой, ще измислим нещо“. Мина един индианец с пикап и ни качи на автостоп. През целия път си мислех, че когато Джо се върне във Вегас, ще ме пречука. Но за наш късмет се оказа, че същата вечер той е бил арестуван от ФБР в Ел Ей. На следващия ден се обади на Ийди и ѝ каза да закара колата му, за да се прибере с нея, щом го пуснат под гаранция, а тя отговори: „Джо, няма я“. „К’во искаш да кажеш? Къде е шибаната ми кола?“ „Федералните я конфискуваха! Откараха я, копелетата!“

И тримата се засмяха. Джейми наведе глава назад и извика, докато раменете ѝ се тресяха.

Смехът на Хари затихна.

— Вечерта напуснахме Вегас и никога вече не се върнахме там. Заминахме за Бахамите и купихме малък хотел, после по-голям и два в Ямайка. Обиколихме островите. Ийди обичаше водата, толкова бистра и синя. Беше незабравимо пътуване.

Прикова поглед в чашата си. Джейми обхвана китката му. Той потупа ръката ѝ и отпи още глътка.

Гейл погледна и двамата, малко озадачена.

Хари каза:

— Не искам да говоря за нея в минало време. Ийди е жива, но има „Алцхаймер“. Вече не ме познава. Когато вляза в затвора, няма да разбере. Слава богу!

— Разбирам.

Гейл усети ужасната ирония като тежест в гърдите си.

Джейми каза:

— Жалко, че не познавах Ийди... преди.

— Щяхте да станете добри приятели.

— Ти си добър човек, Хари.

Той се засмя.

— Кажи го на федералните.

В очите ѝ проблеснаха сълзи.

— Какво ще правя без теб?

— Няма да умра, за бога, само ще отсъствам известно време. — Хари Ласко остави чашата си до ръба на масата и се изправи. Започна да танцува в ритъма на песен, която Джейми не знаеше.

— Ба-да-боп-боп-а-дааа. — Пристъпи напред, след това се завъртя, сложи ръка на гърдите си и протегна другата към Джейми. — Ела. Потанцувай с мен.

— Не, Хари...

— Да, Хари. Да, Хари. — Издърпа я от креслото ѝ. — Боп-ба-да-да-дааа.

Джейми се завъртя под ръката му, после обратно, спря с лице срещу него и отново се обърна. Едрите ѝ гърди затрептяха под розовата тениска. Той я наведе назад. Джейми изпищя, но Хари не я пусна. Босият ѝ крак сочеше към тавана.

— Това момиче е страхотна танцьорка!

Тя се засмя.

— Не съм във форма.

— Не, това не се забравя. Имаш усет, кукличке.

На двадесет години червенокосата Джейми Сю Джонсън бе танцувала в „Н’Оулийнс“ по оскъдно облекло, което разкриваше бялата ѝ кожа, покрита с лунички, и татуираната роза на бедрото ѝ.

Хари защрака с пръсти в такта на песента и раздвижи рамене. Рамките на очилата му блестяха на светлината.

— „Когато те целувах за първи път, беше най-вълшебно...“

Тя избухна в смях и Гейл неволно се усмихна. Хари залюля Джейми и продължи да тананика мелодията с пресипналия си от старост, алкохол и цигари глас.

— Защо Уендъл не беше добър с мен, Хари? Само това исках от него. Не бих подала молба за развод, ако просто се държеше добре.

— Уендъл е отрепка. Някой ден ще срещнеш по-добър от него.

— Така ли мислиш?

— Нима бих те излъгал?

— Това е най-страшно, Хари.

— Не, скъпа. Има и по-лоши неща.

Тя се усмихна.

— Прав си.

— Така е. — Обви ръце около талията ѝ и отново запя: — „Когато онази стара лунааа светеше над мен...“

Джейми отпусна глава на рамото му и заплака.

— „И ти каза, не ме обичаш, о, скъпа, колко щастливи бяхме тогава“.

8.

Беше шест без петнадесет и валеше проливен дъжд, когато Гейл излезе от дома на Джейми Суийт. Затвори вратата на колата си и стовари чадъра на пода пред съседната седалка. Спря в края на алеята и докато чистачките разсейваха силните струи от стъклото, позвъни в кантората на Антъни.

Мистър Куинтана разговаряше с клиент.

— Предайте му, ако обичате, че ще закъснея и ще се видим в болницата.

Гейл бе разбрала, че характерната кубинска неточност не е недостатък на Антъни. Винаги пристигаше на минутата и непрекъснато гледаше часовника си, докато чака някого да се приготви.

С включени фарове профуча по тесните улици на квартала, разплиска няколко локви и удари един палмов клон. Сви по US-1, главната пътна артерия през южната част на областта. Километър по-нататък зърна червени задни светлини и натисна спирачките. Заклещена в средното платно зад голям камион, Гейл не можа да види какъв е проблемът.

Обади се у дома.

— Лин? Аз съм, попаднах в задръстване. Навярно е станала катастрофа. Ще се забавя. Съжалявам.

Лин я успокои и каза, че ще се обади на съпруга си, да заведе децата на пицария. Карън се къпела на горния етаж, а техникът почти бил свършил с кабелите. Гейл я помоли да напомни на Карън, че трябва да отидат на свиждане при дядото на Антъни, а после тримата ще вечерят в ресторант.

— Кажи й да облече нещо хубаво.

Гейл й обясни в кое чекмедже в кухнята има пари и я помоли да плати от тях за услугата. Натисна газта, за да настигне камиона, който се бе придвижил с няколко метра напред. Тъкмо навреме видя една кола отдясно, която се опитваше да се вмъкне пред нея. Рязко удари

спирачките и затаи дъх, когато автомобилът отзад едва не докосна бронята ѝ. Шофьорът на предната ѝ показва среден пръст и по движенията на устните му разбра, че изрича ругатни. Изсвири с клаксона.

Сините цифри на електронния часовник неумолимо показваха 6:02.

Завесата от дъждовни капки скриваше от погледа ѝ търговския център на изток. Някакъв човек притича през паркинга с полиетиленова торба над главата. Блесна светкавица и отекна гръм. Летните бури бяха страховити, но кратки.

Гейл отново се замисли за Джейми Суийт. Нямаше представа какво желае Джейми и какво би могла да стори. За десет минути гневът ѝ към Уендъл бе отшумял и бе заговорила за любовта си към него, а малко по-късно бе заявила, че желае каквото и да е споразумение само за да се отърве от всичко това. Гейл усещаше, че тя предпочита да се примири, отколкото да продължи да се бори.

— Егоистично копеле — каза си на глас.

Ако Хари Ласко бе прав, Уендъл притежаваше над милион долара в чуждестранна банка. Само да успее да го докаже, и съдията щеше да даде къщата, акциите и полиците, както и колите, движимото имущество и апартамента на Кий Уест на Джейми, защото Уендъл, заслепен от алчността си, хладнокръвно бе излъгал в съда. Проблемът бе как да намери доказателства. Не можеше просто да каже на съдията за предположението на Хари Ласко, че Уендъл има пари. Документите, които очакваше да ѝ предостави в петък, биха могли да помогнат, но Гейл искаше отново да разговаря с Хари; веднага щом изясни нещата с Антъни.

Преди да се запознае с Хари Ласко, ѝ бе все едно дали ще бъде изпратен в затвора или не, но сега мисълта за това ѝ се струваше непоносима. Искеше Антъни да го спаси. Да стори нещо. „Този човек не бива да умре зад решетки“.

Неволно си припомни мелодията, която Хари бе изпял на Джейми. „Когато те целунах... за първи път... скъпа, колко щастливи бяхме тогава“.

В Южна Флорида бе възможно на една улица да вали, а на съседната да няма и следа от влага. Когато Гейл сви по Клематис

стрийт, през разсейващите се облаци проникваше златиста слънчева светлина.

Забеляза група деца до ниската каменна ограда на семейство Кънингам на отсрещния тротоар. Пейтън караше колелото си по широки провиснали шорти и твърде голяма тениска, а сестра му решише косите на друго момиче. Две момчета закачливо се удряха по ръцете. Когато колата на Гейл наближи, ѝ сториха път да мине. Тогава забеляза Карън, която бе седнала на оградата и клатеше крака. Скочи и бавно се приближи. Беше с прилепнал клин и късо горнище, под което се виждаше пъпът ѝ. Гейл ѝ хвърли строг поглед и сви да паркира в алеята.

Но нямаше място. Там бяха старата тойота на Лин Добърт и очуканият зелен микробус на техника Чарли Дженкинс. Спря до полупразния палет за керемиди. Работниците трябваше да довършат покрива днес, но явно имаха по-важни задължения.

Взе куфарчето в една ръка, праметна дамската чанта на другото си рамо и изчака Карън, която съвсем не бързаше. Косите ѝ бяха разпуснати и бретонът закриваше очите ѝ. Бе висока колкото другите момичета, но твърде малка на години за тази компания.

Гейл забеляза устните ѝ.

— Откъде взе червило?

— Дженифър ми го даде.

— Всъщност какво правиш тук? Все още си наказана. — Вместо отговор дъщеря ѝ сви рамене. — Все едно. Върви да се преоблечеш. И побързай. Вече сме закъснели.

— Отивам при татко — каза Карън. — Обадох му се да ме вземе.

Гейл недоверчиво се засмя.

— Е, тогава ще отмениш уговорката. — Тръгна към къщата. — Хайде.

Карън не помръдна от мястото си и скръсти ръце.

— Не искам да излизам с теб.

— Моля?

— Ти ме изложи, мамо. Казала си на майката на Пейтън, че ти се е обадил по телефона и те е наругал.

Гейл погледна децата, които любопитно наблюдаваха разговора. Пеги Кънингам бе изопачила думите на Гейл.

— Ще поговорим за това по-късно. Моля те, ела вътре. Веднага.

Качи се по двете каменни стъпала към предната площадка и видя Лин Добърт, застанала до остъклената врата.

— Мис Конър, казах на Карън да се облече официално, но не ме послуша. — Лин се отдръпна, за да влязат. — Не знаех, че се е обадила на баща си.

Карън завъртя очи и тръсна коси.

— Лин, съжалявам. Извинявам се за държането й. — Гейл остави куфарчето и чантата си на дивана и се обърна към дъщеря си. — Качвай се горе. Веднага.

— Татко ще дойде!

— Ще му оставим бележка.

В този миг от кухнята се показва небръснат мъж с джинси и изцапани с боя работни ботуши. Чарли Дженкинс бе толкова пълен, че шкембето му стърчеше над изтъркания колан.

— Е, проблемът ви с електричеството е решен.

Лин извади няколко банкноти от джоба на панталоните си и ги подаде на Гейл.

— Само това намерих, шестдесет и три долара. Той иска сто двадесет и пет.

Гейл го погледна учудено.

— За какво?

Погледът му издаде, че се чувства обиден.

— Винаги вземам толкова. Минимум петдесет за идването плюс двадесет и пет за всеки половин час. Отне ми доста време.

Тя вдигна ръце.

— Добре. Работи ли всичко?

— Като ново.

Чарли Дженкинс посочи към кухнята и Гейл влезе да погледне. Лин и Карън я последваха. Той отвори хладилника. Лампата светеше и моторът монотонно бръмчеше. След това щракна ключа за осветлението.

— Доволна ли сте?

Гейл вяло кимна. Видя Карън да изважда кутия с котешка храна от долния шкаф, хванала Миси за корема с другата си ръка. Котето очевидно не бе гладно.

Попита Дженкинс:

— Какъв беше проблемът?

— Късо съединение в стената. Кабелите ви са стари, с изолационни конци. Като че ли нещо го е прегризало, навярно плъх. След ден-два ще разберете. В тази жега бързо ще започне да се разлага.

— Прекрасно. — Гейл намери в чантата си само осемнадесет долара и дребни монети. Сложи ги на масата заедно с останалите пари. — Осемдесет и три. Хайде, Чарли, нека този път ти напиша чек.

Той въздъхна през зъби.

— Знаете, че държа да ми плащат в брой, мис Конър.

— Ще можеш да осребриш чека веднага — предложи тя.

— Наистина мразя банките. Мразя да влизам в тях и да чакам на опашка.

— Само това липсваше. Вече трябваше да бъда на свиждане в болницата „Мърси“.

Лин каза:

— Имам малко пари.

— Би ли ми услужила?

Чарли Дженкинс извади кочан с квитанции.

— Имате късмет.

Наведе се над масата и започна да пише.

На вратата се позвъни. Карън побягна към хола. След секунда звънкият ѝ глас извика:

— Татко пристигна. Чао, мамо.

— Почакай малко! Лин, нали ще вземеш разписката? Карън!

Гейл се втурна след нея.

Дейв стоеше на прага, облечен както обикновено, с къси панталони, тениска с емблемата на „Айлънд Клъб“ и шапка с козирка. Гейл излезе на терасата и затвори вратата, оставяйки Карън вътре.

— Дейв, съжалявам, но е станало недоразумение. Карън не трябваше да ти се обажда. Имахме планове за тази вечер.

— Тя каза само, че не си у дома, не знае къде си и е сама в къщата с някакви непознати. Помоли ме да я взема.

— Много добре знаеше къде съм. Имах спешна среща с клиент. Освен това секретарката ми не е непозната.

— Какво се опитваш да кажеш? Че няма да ми позволиш да я взема? Или какво?

Вирнатият нос на Дейв бе зачервен от слънцето, сякаш бе прекарал целия уикенд на открито. Карън се бе върнала с крака, почернели от глезена нагоре и бели, докъдето стигаха чорапите ѝ за тенис.

Гейл затвори очи за миг.

— Точно сега не съм в състояние да мисля. Добре, може да дойде с теб.

Когато отвори вратата, дъщеря ѝ се втурна покрай нея и развълнувано се хвърли в прегръдката му.

— Тате!

Той я завъртя и крачолите на смъкнатите ѝ панталони затрепериха.

— Здравей, принцесо. — Целуна я по бузата и я обърна с лице към пикапа, паркиран на улицата. — Качвай се, сладурано. Татко иска да поговори с мама за секунда.

Момичето хвърли последен плах поглед към тях и тръгна по тревата, заобикаляйки купчините керемиди. Хлапетата все още бяха там. Момчетата оглеждаха белия лъскав пикап с двойни задни гуми и съоръжение за транспортиране на яхта. Пейтън Кънингам обикаляше с колелото по чакълена настилка.

Дейв каза:

— Обадох се на доктор Фишмън и уговорих час за Карън. Четвъртък, в един. Мога да я взема от занималнята.

Гейл бе смаяна от неочакваната вест.

— Разбрахме се да ми се обадиш. В четвъртък не е удобно за мен. Трябваше заедно да решим.

— Беше единствената възможност, иначе щеше да се наложи да чакаме най-малко две седмици.

— Карън не бива да бъде замъкната от занималнята...

— Никъде няма да я замъквам.

— ... При психолог и подложена на разпит за избор, който не е в състояние да направи...

— Разпит? Разговарях лично с доктор Фишмън по телефона, проявява истинска загриженост за децата. — Лицето на Дейв леко се изчерви и веждите му сякаш станаха още по-руси. — Обичам Карън. Ако смятах, че тази среща ще я травмизира, не бих я завел в кабинета му.

— Само не я карай да мисли, че е там по своя вина.

— Тя не е виновна за нищо — каза Дейв.

— Зная. Вината е изцяло наша.

— Фишмън иска да се види и с нас. — Тихо се засмя. — Не зная какво да му кажа. Господи, ако ме попита за причината, нямам представа какво бих отговорил.

— Кажи му, че искаш типично американски начин на живот за дъщеря си — предложи Гейл.

Дейв всмука тънките си устни и пристъпи от крак на крак. Бе пъхнал палци под колана си.

— Аз ще я заведа в четвъртък. Ти си уговори друга среща.

Гейл почувства парене в гърлото.

— Карън е почти на единадесет. Скоро ще навлезе в пубертета и има нужда от майка. Това, което направи ти, е непростимо. Няма да живее с теб, Дейв. Няма да позволя.

Сините очи добиха смразяващ израз.

— Няма да позволиш значи. Гейл Конър винаги получава това, което желае. Знаеш ли какво? Карън иска да живее с добрия си стар татко. Ако не се страхуваше, че ще се ядосаш, би ти го казала.

— Долна лъжа.

— Нима? Нека чуем мнението на доктор Фишмън. — С фалшива усмивка Дейв слезе от площадката. — Ще я доведа около девет и половина. Постарай се да бъдеш долу, а не в леглото с „el macho“^[1], както последния път.

— Майната ти, Дейв.

— Хубав израз. Така ли говориш пред Карън?

Той се обърна, прекоси двора и се качи в пикапа си. Моторът забръмча. Карън помахаше от предната седалка. Гейл ѝ отвърна и се усмихна. Едва се сдържа да не седне на терасата и да не заплаче.

Болницата „Мърси“ бе построена в испански стил, с дълга аркада пред входа и покрив от червени керемиди. От едната страна имаше модерен покрит паркинг. По това време на деня бе пълно с коли и Гейл трудно намери свободно място. Слънцето клонеше към залез, но все още светеше ярко. Забърза към централната сграда по покритата

алея и затаи дъх, докато се качваше с асансьора към четвъртия етаж, а после тръгна надясно и продължи вляво до края на коридора.

Погледна часовника си: 7:32. Ужасно, но не фатално.

Както бе очаквала, в коридорите се тълпяха хора, въпреки че правилникът допускаше само по двама посетители при пациент. Повечето от лекуващите се тук бяха кубинци и целите им семейства пристигаха с торби, пълни с храна. Често отскачаха до кафенето за по чаша еспreso, за да останат будни през нощта. Никой не спазваше и нареждането до осем часа всички посетители да са напуснали болницата.

Ернесто Педроса бе настанен в самостоятелна стая в ъгъла. Гейл среща в коридора братовчедката на Антъни, Бети и размениха целувки. Бети каза, че Антъни е вътре. Гейл заобиколи възрастна жена, застанала на пътя ѝ. До вратата стоеше полицаи от градския участък с тъмна униформа, което ѝ се стори странно. Погледна я с безразличие, когато влезе.

Видя ръба на леглото, но Педроса бе скрит от погледа ѝ от леля Грациела, която нагласяше възглавницата му. Дигна Педроса седеше с другите роднини на дивана. В отсрещния край на стаята тихо разговаряха група мъже. Повечето бяха прави. Зърна старателно изгладен панталон, тъмен чорап и скъпа обувка по италиански модел. Позна я. Единият от мъжете се раздвижи и се откри профилът на Антъни — едрият му нос, издадените устни и чупливите кестеняви коси, пригладени над челото му. Яката на ризата му бе разкопчана, а вратовръзката — разхлабена. Стоеше подпрян с лакът на облегалката на стола и бавно жестикулираше, докато говореше. Камъкът на пръстена му проблесна на светлината.

Вдигна глава, когато се приближи друг посетител, с тъмен официален костюм. Леката усмивка разкри съвършените му зъби. Антъни подаде ръка, но не стана, въпреки че пред него бе кметът на Маями. Размениха няколко бързи реплики на разговорен испански. Едва сега Гейл разбра причината за присъствието на полия отвън. Кметът, също кубинец, бе дошъл да пожелае късмет на Ернесто Педроса и да поздрави престолонаследника.

Гейл внезапно почувства гадене. „От аспирина е“, помисли си. Не биваше да го взема на гладно.

Изведнъж заблестяха тъмни рамки на очила, които не бе забелязала по-рано, и Хектор Меса се наведе към Антъни да му прошепне нещо.

След миг очите на Антъни пронизаха Гейл. Не се усмихна. Нито пък ѝ даде знак да се присъедини към тях. Погледна я само за миг, без да отклони вниманието си от разговора с кмета.

Това пренебрежение я смая и изведнъж осъзна, че е останала неподвижна за няколко секунди. Всички други в стаята се държаха нормално.

Стори ѝ се, че Хектор Меса я наблюдава, но не бе сигурна. Рязко се обърна с гръб към него и се приближи до леглото на Педроса.

Старецът седеше с почти изправен гръб и щом я видя, ѝ подаде едната си бледа, белезникава ръка. Тя се наведе и го целуна по бузата. Беше избръснат и кожата на сбръчканото му лице бе влажна и мека. Красивата пижама със сини кантове явно не бе от болницата.

— Señor, cómo está?^[2] Съжалявам, че закъснях. Обади се една клиентка и се изплаших, че може да се самоубие, толкова беше отчаяна. Мъжът ѝ току-що я бе пребил и излязъл, и трябваше да се уверя, че е добре. Има три деца.

Докато обясняваше това на Педроса, Гейл осъзна, че по-скоро го казва заради другиго.

— Била си на спасителна мисия. — Гласът на Педроса издаде, че полага усилие, за да говори, и Гейл забеляза колко внимателно изрича думите. — Не се тревожи заради закъснението. — Преглътна и си пое дъх. — И утре ще бъда тук.

— Обещавах ли?

— О, да.

— Не се ли нуждаеш от почивка? Тук има толкова хора.

Дигна Педроса, която бе дошла при съпруга си, се усмихна на Гейл от другата страна на леглото.

— Скоро ще пристигнат сестрите и ще изгонят всички.

Една красива ръка докосна рамото ѝ и Елена Годой притисна буза към лицето ѝ.

— Ето те и теб, Гейл. Бяхме започнали да се тревожим. Как ти се струва? Силен е, нали?

— Като тигър — отвърна Гейл.

— Получи ли съобщението за „Лола Бенитес“?

— Да. Не намерих време да ти се обадя. Съгласна съм за събота сутринта, ако все още имаш желание да ме заведеш.

Гейл успя да се усмихне, въпреки че не бе в настроение да разговаря за сватбени рокли.

— Нина също иска да дойде. Разрешаваш ли? — Без да изчака отговора ѝ, Елена кимна на баба си.

— Si, si^[3], с радост бих ви придружила. Гейл, защо не повикаш и Айрин? Толкова я харесвам, а не се виждаме често.

— Предложих ѝ, каза, че ще дойде — отвърна Гейл.

Почувства как някой я побутна по ръката и след миг Елена каза:

— Антъни, в събота с Гейл ще изберем сватбена рокля. Ти, естествено, не можеш да дойдеш. Носи лош късмет, когато младоженецът види булчинската рокля преди сватбата.

Той леко сви рамене.

— Тогава ще трябва да почакам.

Педроса се усмихна закачливо.

— Жените винаги ни карат да чакаме. За да бъдем пламенни през първата брачна нощ.

— Дядо! — Елена леко го потупа по китката.

Антъни гледаше Гейл.

— Къде е Карън?

— При баща си.

— Хм. — Кимна към вратата. — Би ли дошла с мен за момент?

— Господи! — Гейл се обърна към събралите се около леглото. — Ще ни извините ли? Мисля, че Антъни иска да ми се скара. А аз просто се опитвам да стана истинска кубинка.

Чу гневната му въздишка.

Другите се спогледаха. Дигна помръдна сребристите си вежди и леко кимна. Гейл се обърна и тръгна към вратата, без да се обърне, за да види дали Антъни е зад нея.

Той я последва. В коридора хвана ръката ѝ и я притегли близо до себе си, за да не ги чуе никой.

— Защо каза това на роднините ми? Беше неуместно. И смущаващо... за всички.

— Нима? Не толкова оскърбително, колкото отношението ти към мен, когато влязох. — Колебливо въздъхна, за да разсее напрежението. — Може би е най-добре да си тръгна.

— Все още не.

Поведе я по коридора. Усмихна се на няколко души, но не спря. Хрумна ѝ да отскубне ръката си и да забърза към асансьора, без да го погледне. Зад ъгъла имаше свободна стая с две празни застлани легла. Влязоха и оставиха вратата отворена.

Тя стовари чантата си на един стол и отметна коси назад.

— Какво искаш да сторя? Да им се извиня? Ще го направя, ако ти...

— Хари Ласко ми се обади. — Антъни ѝ остави няколко мига да осмисли думите му и добави: — Искаш ли да знаеш какво ми каза?

Гейл отпусна ръце.

— Значи затова си толкова ядосан. Щях да ти кажа.

— Така ли?

— Разбира се! Нима очакваше да заговоря тук? Защо правиш толкова голям въпрос?

— Голям въпрос? — Гласът му бе тих, но произнасяше думите отчетливо и испанският му акцент бе по-осезаем. — Казах ти, че съм по средата на преговори с федералната прокуратура. Помолих те да не се свързваш с Хари Ласко.

— Не съм го търсила! Не знаеш какво се случи всъщност, Антъни.

— Защо не ми се обади? Имаш телефон.

Тя се засмя.

— Да ти се обадя? Той просто заговори! Не съм го молила!

Антъни стисна устни и под скулите му се появиха сенки.

— Не си си уредила среща в дома на Джейми Суийт, за да разговаряш с Хари?

— Ако ти е казал това, излъгал те е. Не, Джейми се беше обадила и на двама ни този следобед и поотделно отидохме да видим как е. Уендъл я бе пребил.

— Знаеше ли, че Хари ще бъде там?

— Престани, Антъни! — Тя повиши тон. — Престани. Мразя да ми говориш така.

Той погледна към вратата и Гейл почувства нечие присъствие зад себе си. Преди да се обърне, се досети кой е.

Хектор Меса леко се поклони, както обикновено.

— Сеньора. — След това каза на Антъни: — El señor Gutierrez está aquí.^[4]

— Momento^[5] — отвърна Антъни.

Меса изчезна.

Гейл потръпна от гняв.

Антъни каза:

— Не мога да изляза с теб тази вечер. Адвокатът на дядо ми, Хосе Гутиерес, е дошъл, за да изготви пълномощно, в случай че Ернесто... не е в състояние да взема решения след операцията. Лекарите твърдят, че няма такава опасност, но искаме да бъдем подготвени за всичко.

Гейл бавно въздъхна.

— И ти ще поемеш задълженията му. Ако се случи нещо.

— Да.

— И няма да ме попиташ какво мисля?

Той се намръщи.

— Какво искаш да кажеш?

— Сигурна съм, че няма значение, но все пак ще споделя мнението си. — Гейл се хвана за металната рамка на едното легло. — Мисля, че трябва да кажеш на мистър Меса, който безспорно е главният конспиратор, че и Бернардо би се справил, или Елена, или някой от другите.

— Ернесто помоли мен. Как бих могъл да му откажа, щом утре му предстои операция?

Тя не можа да сдържи смеха си.

— Господи, искрено желаеш това, нали? Твърдеше, че не те интересува, но те видях, докато разговаряше с кмета. Изгаряш от нетърпение.

— Гейл, какво те прихваща?

— Ти дори не осъзнаваш, че се превръщаш в нещо, което си заявявал, че никога няма да бъдеш. Марионетка на Ернесто Педроса.

Останаха загледани един в друг. Очите на Антъни я пронизаха като с ледена стрела. Каза тихо:

— Защо не си отидеш у дома? Ще поговорим по-късно.

— По-късно? Разбира се. И кога ще бъде това? Тази вечер? Утре?

— Очаквай ме около девет часа.

— Добре.

Гейл взе чантата си и излезе.

Меса чакаше Антъни до вратата. Бе преплел пръсти и кимна.

— Сеньора.

Тя процеди през зъби:

— Върви по дяволите!

Забеляза усмивката му под сивите мустаци.

Докато бе в асансьора, едва се овладя. Очите ѝ се насълзиха, когато автоматичните врати изсъскаха и се отвориха. Изтри лицето си и тръгна бързо по алеята към покрития паркинг. Последните лъчи на слънцето чезнеха. Стъпките ѝ отекнаха по бетонните стълби.

Беше непоносимо задушно. Плувнала в пот, тя забърза покрай колите, търсейки светлосиния си мерцедес. Потискайки импулса си да изкрещи от отчаяние, се качи на следващото ниво. И там го нямаше. Покрай нея префучаха няколко коли и гумите им изскърцаха на завоите. Ноздрите ѝ се изпълниха с мирис на изгорели газове. Пристъпи към горния етаж, но бе сигурна, че е паркирала не по-високо от четвъртия.

На третото ниво отново бавно се завъртя и огледа редицата автомобили от единия до другия край. В мига, когато повярва, че колата ѝ е открадната, най-сетне я видя.

Сега разбра защо по-рано не я бе забелязала. Заради променения цвят.

Беше залята с червена течност, която капеше по бетонния под. Приблужи се и прикова ужасен поглед в нея. Почти несъзнателно протегна ръка и докосна течността, а след това разгледа петното на показалеца си.

Бе поразена. Влезе откъм шофьорската седалка между своята и съседната кола. Гюрукът и вратите също бяха обагрени в червено. „Не е моята — каза си тя. — Никой не би сторил това с колата ми“. След миг позна бамбуковата дръжка на чадъра си до предната седалка.

— О, не. Не, господи!

Видя диагонален надпис върху стъклото.

„Умри“.

Думата бе изписана с нещо, което имаше аления цвят и консистенцията на кръв.

---

[1] Мъжага (исп.). — Б.р. ↑

- [2] Господине, как сте? (исп.). — Б.р. ↑
- [3] Да, да (исп.). — Б.р. ↑
- [4] Господин Гутиерес е тук (исп.). — Б.р. ↑
- [5] Момент (исп.). — Б.р. ↑

9.

— Полицията няма да дойде заради някакво оплакване за вандалска проява. — Началникът на охраната поклати глава. — Казаха да изпратим човек в участъка да докладва.

Седеше в количка за голф, подпрял единия си крак в черна маратонка на таблото, в очакване да види какво ще се случи. На няколко метра от него Антъни крачеше нервно напред-назад и крещеше по мобифона си. Гейл чакаше в мерцедеса, опитвайки се да не привлича внимание.

Колите от паркинга бавно се придвижваха надолу. Няколко любопитни лица надникнаха през стъклата, за да видят покрития с боя „Мерцедес С 280“ и жената с жълта рокля на безброй червени петна.

Когато Гейл се бе върнала в болницата, хората я бяха изгледали ужасено. Косите ѝ бяха в безпорядък, спиралата се стичаше по бузите ѝ, а по ръцете ѝ имаше боя. Някой я попита дали се е наранила. Тя поклати глава и продължи към асансьора, за да намери Антъни. Сякаш бе забравила за спречкването си с него и равнодушието, с което я бе отпратил. Една от медицинските сестри го повика. Когато я видя, той широко отвори очи. Втурна се към нея и докосна лицето и раменете ѝ така нежно, сякаш се боеше да не я счупи. Върна се в стаята на дядо си. Гейл не знаеше какво извинение е намерил за внезапното си напускане. Не я и интересуваше. Антъни владееше положението. Когато пазачите ги увериха, че ужасно съжаляват, но не могат да сторят нищо, се обади в полицейския участък на Маями да изпратят детектив.

— Рядко си имаме работа с вандали — каза пазачът. — Понякога разбиват врати или крадат антени, такива неща. Обикновено се случва със скъпи коли. Аз карам камаро, но е доста очукано. Никога не съм имал подобни проблеми.

Охранителят изглеждаше около тридесетгодишен. Бе облечен с жълтеникава униформа и носеше шапка с козирка в същия цвят. Единствените му оръжия бяха фенерче и радиостанция.

Антъни прибра мобифона си.

— Вече са тръгнали.

Пазачът рязко изправи гръб.

— Кой, полицаи от участка? Наистина ли? Сигурно имате познат там.

Антъни не му обърна внимание. Каза на Гейл, че е паркирал на второто ниво и иска да докара колата си горе. Тръгна с него. Той взе сакото си в една ръка и обвини другата около талията ѝ. Влажният бриз довя мирис на тиня. Стигнаха до колата му и Антъни отвори предната врата, преди да заобиколи и седне зад волана. Когато запали и вентилаторите заработиха, Гейл долови хладен полъх и почувства как тялото ѝ потъва в меката кожа на седалката.

Ръката му докосна бузата ѝ.

— Добре ли си, скъпа?

— Помислих, че няма да дойдеш.

— Какво? О, не. — Протегна ръце и я прегърна. Усети топлината и силата на тялото му и аромата на одеколон от дрехите му. — Гейл, моля те, прости ми за онова, което ти казах. Нямах право да се държа грубо.

Тя се притисна към него.

— Кой ми причинява това, Антъни?

Докосна брадичката ѝ. Очите му изглеждаха черни в полумрака.

— Кълна се, че ще го открия. Гейл, трябваше да ми кажеш за заплахите по телефона. Не биваше да мислиш, че ще ме притесниш... глупава причина да криеш.

— Реших, че е някое хлапе. Пейтън Кънингам. Първо се сетих за него.

— Ще сменим номера. Ще наема частен детектив. — Антъни нежно я целуна. — Не се тревожи повече. — В момент на слабост и облекчение, тя заплака. — Не плачи, съкровище.

Извади кърпичката си и изтри очите ѝ. След като го увери поне три пъти, че е добре, Антъни потегли.

На третото ниво видяха патрулна кола да се приближава по рампата от противоположната посока. Антъни бързо спря, слезе и тръгна към нея. Стъклото се спусна и отвътре се показа жена полицай с прихванати нагоре червеникави коси.

— Има ли тук човек на име Куинтана?

— Аз съм Антъни Куинтана.

Колата сви диагонално и двете врати се отвориха. Жената, която шофираше, бе дребничка и кобурът висеше до средата на бедрото ѝ. Партньорът ѝ имаше забележителни мускули, които издуваха ръкавите на тъмносинята му риза.

Изскърцаха спирачки и зад полицейската кола спря още една, синя със затъмнени стъкла. Слязоха двама мъже със спортни тениски и значки на коланите.

Пазачът тихо се засмя.

— Господи, това е невероятно.

По-възрастният полицай имаше оредели руси коси и месест врат. От сплескания нос до извитите надолу краища на устните му се спускаха дълбоки бръчки. Когато огледа колата, очите му не издадоха особен интерес. „Никак не му е приятно да бъде тук“, помисли си Гейл.

— Аз съм сержант Денис Ладу. Това е детектив Новик.

Представиха се, но никой от тях не подаде ръка.

Ладу заобиколи колата.

— Изглежда, някой е решил да пребоядиса мерцедеса на приятелката ви.

Антъни каза:

— Това не е случайна вандалщина, сержант. Предполагаме, че има връзка с телефонните обаждания, които мис Копър е получила миналата седмица. Били са анонимни, някой я заплашвал със смърт.

Детективът наведе глава и прочете думата на стъклото:

— „Умри“. Чудесно. — Посочи към една кутия от боя до предната лява гума. — Това ли е оръжието?

— Открихме я до колата — отвърна Гейл. Неволно бе ритнала нещо към стената — празна кутия от емайллак. Антъни я бе хванал за ръба и я бе сложил изправена до гумата, като бе предупредил Гейл да не я докосва. Капакът беше до нея.

Той каза:

— Може би по кутията има отпечатыци. Бих искал да направите няколко снимки на колата. За съжаление охраната на паркинга не разполага с видеокамери, за да засича пристигащите и потеглящите автомобили, но е възможни да са видели някого да се мотае наоколо.

Ладу повдигна крайчеца на устните си и под тях се откриха пожълтели зъби на заклет пушач.

— Слушайте, наложи се да прекъсна разследване на убийство, за да дойда, което ме кара да мисля, че сте упражнили известно влияние. Само не ме учете как да върша работата си.

— Тогава действайте.

— Все едно ми е кой си, приятел, внимавай как се отнасяш с нас.

— Знаете ли какво отношение заслужавате?

Гейл впи пръсти в ръката на Антъни.

По-младият детектив каза:

— Денис! — Разопакова дъвка и нави хартийката на стегната фуния. — В багажника има фотоапарат.

— Започвайте, за бога. — Ладу се обърна към Гейл. — Кажете ми за обажданията.

Застана с разтворени крака, скръсти ръце над корема си и изпъчи гърди.

— Някой позвъни в четвъртък и петък от уличен телефон... имам устройство за идентификация. В събота на екрана се появи същият надпис, но не вдигнах.

— Един и същ номер ли беше?

— Не, различни. И гласът бе преправен, звучеше металически, като на робот.

— Това ни накара да предположим, че е някой, когото познава — намеси се Антъни.

— Всеки път се обръщаше към мен по име и казваше: „Умри, кучко“ или нещо подобно.

Детектив Новик, който се върна с фотоапарат и светкавица, помоли всички да се отдръпнат. Задържа дъвката между предните си зъби и бавно обиколи колата, приклякайки от време на време, за да я снима от различен ъгъл. На светлината на светкавицата боята изглеждаше прясна и лепкава.

— Записахте ли обажданията? — попита Ладу.

— Не, но запаметих номерата... освен първия път. Тогава го изтрих.

— Улични автомати. Би могъл да е всеки.

Антъни каза:

— Но ако открием от кои телефони е позвънил, ще знаем къде се е намирал.

— Колко време стоя колата ви тук?

— Около... петнадесет минути.

Антъни кимна на сержант Ладу.

— Не повече от двадесет.

— Мис Конър, предполагате ли кой може да го е сторил? Имате ли врагове? Някой да ви е заплашвал?

— С бившия и мъж водят битка за попечителство — каза Антъни.

Ладу отново се усмихна злобно.

— Мистър Куинтана, няма ли да позволите на дамата сама да отговаря на въпросите? Какво ще кажете, мис Конър? Възможно ли е да е бившият ви съпруг?

— Не, той е с дъщеря ни. Нямам представа кой би могъл да го направи. — Размаха дясната си ръка, която почти бе успяла да почисти в тоалетната, след като бе казала на Антъни за случилото се. — Опитах се да изтрия този надпис от стъклото — засмя се тя. — Емайллак, почти засъхнал. Когато го видях, просто... откачих. Първата ми мисъл бе, че дъщеря ми не бива да вижда това.

Антъни обгърна раменете ѝ.

— Мис Конър, осъзнавам, че ще ви разочаровам, но не можем да ви помогнем много. Ще съставим доклад.

— Благодаря, че дойдохте.

Ладу кимна и се обърна да потърси партньора си. Другият детектив бе хванал кутията от боя със салфетка.

— Майк, трябва да се връщам. Ти довърши тук и се прибери с полицаите.

— Добре.

Сложи кутията в полиетиленов плик. Двамата униформени чакаха до колата си.

Ладу извади от джоба си визитка и я подаде на Гейл.

— Ако си спомните още нещо, можете да ми се обадите.

Качи се в цивилната си кола, направи обратен завои и изчезна.

Докато Антъни даваше нареждания да откарат мерцедеса, Гейл извади мобифона от чантата си и позвъни в апартамента на Дейв. Включи се телефонният му секретар.

— По дяволите!

Затвори. Беше девет и десет. Дейв бе казал, че ще доведе Карън най-късно в девет и половина.

Детектив Новик надписваше пакетите с веществени доказателства.

Гейл каза:

— Извинете, не може ли да довършите това утре. След малко дъщеря ми ще си бъде у дома, а там няма никого.

— Къде живееете, мис Конър?

— На Клематис стрийт в Гроув.

— Не е далеч. Можем да изготвим доклада в дома ви и да проверим запомнените номера.

Гейл се поколеба.

— Проблем ли има?

— Не. Просто... с бившия ми съпруг водим това... дело за попечителство и ако види полицаи в дома ми, ще се интересува какво се е случило, а не желая да знае, че някой заплашва живота ми. Би могъл да каже, че при мен дъщеря ни е в опасност. Нали разбирате?

Зеленикавокафявите му очи не трепнаха зад очилата.

— Добре. Ще продължим утре.

Антъни спореше с някого по телефона за незабавното транспортиране на колата. Гейл поклати глава.

— Няма смисъл. Той не би позволил да го отложи за утре.

Щом стигнаха до средата на пресечката, Гейл видя белия пикап, спрян на улицата така, че Антъни едва успя да го заобиколи с елдорадото си и да паркира на алеята. В колата нямаше никого. Лампите в хола и в стаята на Карън на горния етаж светеха.

Антъни попита:

— Какво прави той тук?

— Навярно са пристигнали рано и Карън го е поканила да влезе.

— Трябваше да почака отвън.

— Антъни, за бога, не прави сцени. Бъди търпелив.

Патрулната кола паркира зад тях. Вратите шумно се отвориха и затвориха. Чу се неразбираем говор по радиостанцията и на светлината от улицата проблеснаха полицейски значки, закачени на колани с кобури. Един Съсед, излязъл да разходи кучето си, спря да види какво

става. Карън дотича до входната врата, преди Гейл да се качи на площадката. Отвори широко очи.

— Мамо, защо са дошли тези полицаи?

— Здравей, скъпа. Всичко е наред, прибирай се.

— Ще почакаме отвън — каза Новик.

Дейв застана зад Карън и сложи ръце на раменете ѝ. За секунда срещна погледа на Антъни през стъклото. Когато видя вратата да се отваря, направи крачка назад.

Гейл влезе първа, а Антъни остана отвън, без да затвори. Дейв каза:

— Гейл, нямаше никого, а не исках Карън да стои сама... — Погледна роклята ѝ. — Господи. Какво е това?

— Някакъв идиот е полял колата ми с боя. Отвън има полицаи и трябва да дам показания.

Прекоси стаята и сложи чантата си на масичката до стълбите.

Карън тръгна след нея.

— Кой го е направил?

— Не зная, сладурче.

— Това е ужасно.

— На този свят има луди хора. — Гейл обгърна шията на дъщеря си и я целуна. Косите на Карън бяха меки и топли. — Радвам се да те видя.

Антъни все още стоеше до вратата.

— Благодаря ви, че сте довели Карън у дома.

Тонът му бе учтив. „Заради Карън“, помисли си Гейл.

Дейв го погледна.

— Няма защо. — Обърна се с гръб към него и прошепна на Гейл: — Какво става тук? Отвън има три ченгета. Само заради една вандалска проява?

— Да. Защо ти се струва толкова странно? Трябва да ни извиниш, Дейв. Налага се да поговоря с тях.

Кимна към вратата.

Дейв все още недоумяваше. Не откъсна поглед от Гейл, докато плъзна ръка около талията на Карън, притегли я към себе си и закачливо я вдигна на ръце. Тя се засмя и дългите ѝ коси се развиха във въздуха.

— Хей, принцесо, защо не дойдеш при татко тази вечер? Изглежда, мама ще бъде заета, а сутринта трябва да ставаш рано.

Гейл отпусна ръката, която инстинктивно бе протегнала към дъщеря си. Не биваше да я принуждават да избира.

— Дейв, няма да трае дълго. Карън вече е тук.

— Не ми харесва това, което вижда.

— Татко! — Детето започна да нервничи и той я пусна. Отмести бретона от лицето си. — Искам да помогна на мама.

— Има си достатъчно помощници.

— Искам да остана тук.

Повдигна брадичка и гласът ѝ прозвуча решително. Гейл едва се сдържа да не я прегърне.

— Добре. Ще се видим в четвъртък. Не забравяй. Ще обядваш с татко. — Дейв я целуна и тихо напомни на Гейл: — Доктор Фишмън. Един часа.

Когато се отправи към вратата, с Антъни размениха убийствени погледи. Антъни остана загледан през стъклото, докато моторът на пикапа забръмча.

Полицайте влязоха. Карън ги изглежда любопитно. Детектив Новик ѝ се усмихна.

— Здравей. Аз съм Майкъл Новик. Това са полицаите Ернандес и Робинсън. Ще открием кой е изцапал колата на мама.

Гейл обгърна раменете ѝ.

— Знаеш ли, скъпа, пропуснах вечерята и съм толкова гладна, че едва стоя на краката си. Ще ми донесеш ли чаша сок?

Ясно разбирайки, че я отпращат, Карън артистично въздъхна. Все пак тръгна към кухнята без възражения. Косите се полюшнаха на гърба ѝ.

Жената полицаи носеше бележник.

— Надявам се, че мога да запиша пълните ви имена и адреси. Вие също ли живеете тук, мистър Куинтана?

— Да.

Гейл бе изненадана от отговора, но замълча.

Новик каза:

— Мистър Куинтана, ако нямате нищо против да дадете на полицаите необходимата информация, ще помоля мис Конър да прегледаме телефонните номера.

Тонът на детектива бе учтив и делови. Гейл не мислеше, че се преструва, за да достави удоволствие на Антъни Куинтана.

Тя обясни, че идентификационното устройство се намира в главната спалня, и го поведе към горния етаж. Запали старите месингови лампи в коридора.

— Извинете, ако държането на Антъни ви се струва грубо. Много е напрегнат.

— И аз бих се държал така — сподели Новик. — Разбрах, че дядо му е Ернесто Педроса. Не знаех, че е в болница. За какво?

— Утре ще му поставят изкуствен водач на сърцето. — Гейл бе оставила лампата в спалнята запалена. Леглото бе разхвърляно, кутиите с документи бяха струпани върху тоалетката, а обувките, които бе свалила по-рано, стояха пред отворената врата на гардероба. — Извинете за разтурията.

— Не се безпокойте — каза той с детински закачлива усмивка, която я убеди, че не би обърнал внимание на една неподредена стая. Кестенявите му коси бяха така късо подстригани, че може би сам оформяше прическата си с електрическа машинка пред огледалото.

Гейл се наведе над нощното шкафче. Запаметяващото устройство бе отделно от телефона и тя натисна бутона за предишни избирания. Наведе се към екрана.

— Странно.

Новик надникна зад нея.

— Няма запомнени номера.

— Защо... — Гейл забеляза, че електронният часовник на радиото е изостанал с няколко часа. — Разбира се. Техникът. Днес повиках човек да поправи инсталацията в кухнята. Навярно е изключил тока за известно време.

— Обикновено тези апарати са снабдени с батерии — каза Новик.

— Така ли? — Гейл обърна устройството. — Ясно. Няма батерии и всичко е изчезнало. Първите три цифри бяха 4-4-3, поне при последните две обаждания.

— Това е този район, Коконът Гроув и Коръл Гейбълс.

— Трябваше да ги запиша на хартия.

Той помълча няколко мига и каза:

— Споменахте, че с бившия ви съпруг водите дело за попечителство. Имали ли сте някакви проблеми с него?

— Не сериозни. Обясних на сержант Ладу, докато снимахте колата. Тази вечер Дейв беше с Карън. А и не би постъпил толкова наивно. Ако иска да ми отмъсти, би успял с това, което прави. Опитва се да отнеме дъщеря ми.

— Тя е и негова дъщеря.

— Да, така е.

— За какво да ви отмъщава? Че сте го напуснали?

Гейл поклати глава.

— Той поиска развод.

— Заради Куинтана?

— Това има ли връзка със случилото се?

— Ако знаех предварително — отвърна той, — не бих питал.

Изражението на детектива не издаваше нито любопитство, нито укор. С очилата приличаше по-скоро на учител, отколкото на полицаи.

— Дейв ме напусна, преди да се обвържа с Антъни, по-късно промени решението си и пожела да се върне. Аз му отказах.

— Защото вече бяхте обвързана?

— Да. Но Дейв никога не ме е заплашвал. Искам да кажа, той е последният човек, който би залял колата ми с боя.

Новик прикова замислен поглед в обувките си от кафява кожа с дебели подметки. Затътри крак по килима, който отдавна не бе почистван.

— Убедил съм се, че хората невинаги постъпват по начин, който можем да предвидим. Не е зле да бъдете нащрек. Има ли някой, за когото знаете, че не изпитва особена симпатия към вас?

Изразът я накара да се усмихне.

— Водя бракоразводно дело, в което съпругът на клиентката ми навярно дълбоко ме мрази. Той е способен на насилие, но нямаше начин да знае къде ще бъде тази вечер. Не се сещам за друг. Това ме вбесява най-много. Дойде като гръм от ясно небе.

— Не, нищо не е случайно. — Новик протегна ръка към коридора и й стори път. — Трябва да съставите списък на хората, към които сте проявили враждебност, независимо колко незначителна е била причината. Вие сте адвокат, нали?

Гейл леко се усмихна, докато го следваше по стълбите.

— Искате да изброя всичките си опоненти? И клиентите си?

Той извърна глава и ѝ се усмихна.

— Само онези, с които сте водили ожесточени спорове. Забелязах, че ремонтирате къщата. Може би сте имали разпавии с фирмата или с някого от работниците.

— Непрекъснато.

Детективът спря на площадката и каза:

— Би могъл да е кой ли не — съсед, роднина, бивш любовник, бизнеспартньор. Човек от миналото ви. Ако внезапно си спомните за някого, бихте могли да го включите в списъка. Хората изпадат в мании и не можете да сторите друго, освен да разберете кои са и какво искат.

— Досега затварях. Да говоря ли с него, ако позвъни отново?

— Да. Не реагирайте емоционално, опитайте се да установите защо той... или тя ви заплашва. Би било от полза. Мотивът е ключът към всичко.

Щом стигнаха до долния етаж, Антъни стана. Каза на Карън да почака там и се приближи към тях.

— Записахте ли номерата?

Гейл поклати глава.

— Днес техникът е изключил тока. Изтрита са.

— Какъв техник?

Тя отегчено въздъхна.

— Ще ти обясня по-късно.

Новик заговори тихо, за да не чуе Карън:

— Мистър Куинтана, тъкмо се канех да кажа на мис Конър, че щом не е имало физическо насилие, не бива да се тревожи твърде много засега. Обикновено хората, които наистина искат да навредят на някого, не го предизвестяват, ако това ви носи някаква утеха.

— Все пак е нещо — каза Гейл. — Благодаря.

Взе визитката, която ѝ подаде. — Майкъл К. Новик, отдел „Убийства“.

— Уведомете ме, ако се случи още нещо. И купете батерии за запаметяващото устройство.

Гейл лежеше в прегръдката на Антъни с гръб към него. Бе съвсем гол и тя усещаше топлината на кожата му през тънката си

памучна нощница. Позна по дишането му, че е буден. Беше му казала, че тази нощ не е в настроение да се любят. Това го бе изненадало, дори разстроило, но бе проявил разбиране.

Загледа се през щорите в тъмносините хоризонтални ивици от небето.

По-рано бе заспала в стаята на Карън, докато Антъни вземаше душ. Бе седнала по нощница и халат на леглото ѝ да ѝ прочете приказка, но вниманието им бе привлечено от котето, което нападаше пръстите на краката ѝ, когато се раздвижат под одеялото. Отваряше широко големите си зелени очи и съсредоточаваше поглед, после пристъпваше на място със задните си крака, раздвижваше опашка и внезапно скачаше. Гейл разказа на Карън за колата. „Може би някакви хлапета са си направили шега. Нищо страшно“. Премълча за думата, изписана върху стъклото. Детето сложи котето на гърдите си и помилва меката бяла козина на шията му. То затвори очи и замърка. Гейл се опита да ѝ обясни за телефонните обаждания. Всъщност не обвиняваше Пейтън Кънингам и майка му не бе права да твърди това. Карън попита кой е бил. Гейл сви рамене. „Не зная, за бога! Но никога не вдигай, преди да сменим номера“.

Притисна ръката на Карън към бузата си. Изрязаните ѝ нокти бяха лакирани с лъскав розов лак. Носеше плетена гривна на китката си, а на едното от кокалчетата ѝ имаше драскотина. „Обичам те, скъпа“. Карън я помоли да остане и да ѝ прочете приказка. Гейл отвори книжката и тя се сгуши до нея. След малко почувства, че едва движи устните си и чу равномерно дишане на дъщеря си. Очите ѝ се затвориха.

Скоро Антъни шепнешком я подкани да си легне в спалнята.

Той измъкна изтръпналата си ръка, раздвижи я и се облегна на лакът. Отмести един кичур и я целуна по тила.

— Гейл, зная, че не спиш.

— Спях.

Плъзна ръка под деколтето на нощницата и нежно погали гърдта ѝ. Зърното ѝ се втвърди. Знаеше как да я докосва.

Тя отмести ръката му и я задържа до талията си.

— Сладурче, не ми причинявай това. — Опря брадичка на рамото ѝ. — Какво има? Не е заради колата ти. Преди всичко беше наред.

Гейл въздъхна дълбоко.

— Непрекъснато мисля за онова, което се случи в стаята на дядо ти в болницата. Антъни, когато те видях сред онези хора, Хектор, кмета, бог знае кои бяха другите, и ме изглежда така студено, си казах: „Господи, дори не познавам този мъж!“

— Гейл, казах ти, че съжалявам.

— Съжаляваш? Изплаши ме. Помислих си: „Дали това не е истинската му същност?“

— Какво говориш? — Антъни тихо се засмя и притисна рамото ѝ, като се обърна по гръб. Чертите на лицето му бяха неразличими в полумрака. Вентилаторът на тавана бавно се въртеше. — Познаваш ме, любима. Не изричай такива неща.

— Ти ме попита какво има.

— Аю, Dios^[1].

— Антъни, не отидох в къщата на Джейми Суийт с намерението да разговарям с Хари Ласко.

— Вярвам ти.

Тя изправи гръб и се обърна с лице към него.

— Сега. Но тогава мислеше, че съм го сторила нарочно, че тайно съм се срещнала с твой клиент, след като ми каза да не го правя. Вместо да ме попиташ, си решил, че съм способна на това.

Гейл говореше разпалено. Антъни повдигна възглавницата до таблата на леглото и се облегна на нея.

— И какво, ако съм разговаряла с него? — попита тя. — Съдбата на моята клиентка е също толкова важна. Ако Джейми не получи помощ час по-скоро, е възможно отново да се събере с Уендъл. Удари я, а го е правил и по-рано, но тя не ми позволява да се обадя в полицията. Казва, че не иска децата ѝ да имат лошо мнение за баща си. Господи! Всеки момент ще се разколебае. Хари знаеше това и искаше да помогне. Защо не разбираш?

— Добре, Гейл. — Протегна ръце напред, за да прекъсне словоизлиянията ѝ. — Разбирам. — Изчака да се успокои и попита: — Какво ти каза Хари?

— Че Уендъл Суийт има милион долара, може би повече, някъде на Карибите. Спечелил ги е от сделка, която сключил заедно с Хари.

— Каква сделка?

— Не беше напълно откровен. Някакво казино на Ийгъл Бийч в Аруба. Хари знае още нещо за Уендъл и трябва да го попитам.

Антъни повдигна коляно. Чаршафът почти не скриваше слабините му. Виждаха се тъмните косъмчета под стегнатия му корем и издутите мускули на гърдите. Тялото му се открояваше на светлината от прозореца, но лицето бе в сянка. Вентилаторът тихо затрака.

— Е?

— Не зная дали да ти позволя. В желанието си да помогне Хари би могъл неволно да спомене нещо, което не е в негов интерес да казва. Да даде информация, която е възможно някой да използва непочтено и да му навреди.

Гейл въздъхна.

— Добре. Тогава ти ми кажи за какво да се заломя. Знаеш ли нещо за аферите на Уендъл на Ийгъл Бийч? Няма да се обадя на властите. Нима ми нямаш доверие?

— Вярвам ти. Но Хари е мой клиент, а... не съм свикнал да говоря за клиентите си. Добре, ще попитам Хари. Той не споделя всичко с мен. Не бях чувал за тази сделка.

— Разпитай го за Уендъл.

— Ще го направя.

— Кога?

— Ще му се обадя тази седмица.

— Преди петък — каза тя. — Трябва да предам документите на Уендъл в петък и ми е нужна някаква следа, по която да тръгна.

— Добре! Qué pena^[2]. Стига сме говорили за това. — Наведе се към нея, хвана ръката ѝ и я целуна, преди да успее да я отскубне. Беше гладко обръснат и нежните му устни докоснаха кокалчетата ѝ. Разтвори пръстите ѝ, притисна ги към коляното си и когато раздвижи бедрото си, синкавият камък на годежния ѝ пръстен проблесна на слабата светлина. — Мисля, че трябва да се преместя тук веднага, а не да чакаме до сватбата. Когато сме разделени, помежду ни възникват толкова недоразумения.

— Каза на детектив Новик, че вече живееш тук.

— Това е моята къща — тихо отвърна Антъни.

— Нашата.

— Разбира се. Не мислиш ли, че е добра идея?

Гейл поклати глава.

— Карън не е готова.

— Гейл, след по-малко от два месеца ще спя в това легло всяка нощ. Трябва да свикне. Държиш се с нея като с бебе. Разглезваш я. Мисля, че се боиш да не направиш грешка, защото тогава ще предпочете да живее с баща си.

— Не сега, Антъни. Докато трае това дело за попечителство...

Той нехайно се засмя.

— Омръзна ми от него да зависи как ще живеем и кога...

— Това дело се отнася за дъщеря ми! — Гейл отмести ръката си от коляното му. — В четвъртък Дейв ще заведе Карън при психолог. Ние също трябва да се срещнем с него, скоро. О, разбира се, ако доктор Фишмън е настроен срещу мен, бихме могли да наемем негов колега, който да оспори твърденията му. Има десетки специалисти. Не би било проблем. Но се страхувам, Антъни. Съдията е посочил този човек и неговите показания ще имат по-голяма тежест. Съдиите знаят, че свидетелите — експерти могат да бъдат подкупени, както и че ти разполагаш с пари. Какво ще види онзи доктор Фишмън? Майка, която прекарва по шестдесет часа на седмица в кантората си. А таткото? Той учи Карън да играе тенис, води я на разходки с яхта, чете ѝ приказки. Мама няма време. Мама е избухлива, а татко винаги е усмихнат.

— Аха. — Антъни се плъзна напред и чаршафите изшумоляха. Подпря се на една ръка. — Затова ли си в такова настроение?

Отмести косите от лицето ѝ.

— Не е настроение! — Гейл затрепери, но не от хладния полъх от вентилатора. — Може би е прав. Може би наистина е по-добър родител. Той винаги е до нея, а аз не съм.

— Глупости. Какво казва Шарлийн?

— Че не може да гарантира нищо.

— Какво означава това?

— Че е възможно Дейв да спечели.

— Ти не ми каза! Защо?

Гейл приглади нощницата си, която се бе събрала в скута ѝ.

— Навярно, защото не мога да го приема. Не. Истината е, че премълчах, защото полудявах, когато спомена името му.

— Така ли? Е, може би... скъпа... просто виждам нещата по-ясно от теб. — Антъни бе ядосан, но се стараше да говори със спокоен тон. — Не исках да те тревожа тази вечер, но ще ти кажа. Ти

увери детектив Ладу, че не е възможно Дейв да е съсипал колата ти, защото е бил с Карън. Не, Гейл, не е бил с нея.

Гейл бе поразена и едва прошепна:

— Как разбра?

Тя ми каза. Докато ти се приготвяше за лягане, си поговорихме. „Е, Карън, какво прави тази вечер?“ — С шеговит тон повтори думите й: — „О, гледах «Титаник» на видео“. „Татко ти гледа ли с теб?“ „Не, трябваше да отиде на някаква среща“. — Антъни изчака реакцията на Гейл, която го изглежда тревожно. — Не се безпокой, бях внимателен. Не остана с впечатлението, че говори зад гърба на баща си.

— Не вярвам, че е способен да го направи.

— Къде е бил, тогава?

— Имал е среща. Тя ти е казала...

— Толкова добър баща, да остави едно малко момиче само вкъщи вечерта.

— Дейв никога не е постъпвал така. Сигурно е повикал някого да стои при нея. Попита ли?

— Защо продължаваш да го защитаваш?

— Защото го познавам.

— А мен не.

— Антъни, моля те! Затова не смеех да говоря с теб.

Грабна възглавницата си и стъпи на пода, но преди да се изправи, топлите ръце на Антъни я обгърнаха. Той застана на колене и се наведе над нея.

— Стой тук. — Целуна я по бузата.

Гейл се отдръпна.

— Ако дори за миг ти хрумне, че все още съм влюбена в Дейв след всичко, което направи... Напусна ме. Изостави Карън за шест месеца. А сега се опитва да ми я отнеме, защото ревнува от теб. Ако мислиш... — Гласът й пресекна. — ... Че е възможно все още да го желая, след като...

— Никой няма да ти я отнеме.

Гейл плахо си пое дъх.

— Видях я с червило, Антъни. Онази вечер Пейтън Кънингам я целуваше в задния двор. Някой ден ще стане жена. Дейв не разбира какво точно означава това. Тя е неговата малка принцеса, завинаги на десет години.

— Гейл, Гейл, успокой се.

— Тя има нужда от мен. А... какво бих правила без нея? Как бих живяла?

Антъни я принуди да се обърне. Срещна съсредоточения му поглед.

— Слушаш ли ме? Прати онзи психолог по дяволите. Ако се опита да те очерни, ще съжалява, че се е родил. Кълна се. — Прегърна я и прошепна в ухото ѝ: — Никой, никой няма да ти отнеме Карън. Нито Дейв, нито който и да било.

Почувства слабост в гърдите и дишането ѝ стана учестено.

— Вярваш ли ми?

Тя кимна.

— Тогава престани да се тревожиш.

Целуна я бавно и нежно. Устните му докоснаха върха на носа, страните, брадичката и веждите ѝ и се плъзнаха към шията ѝ. Свали нощницата и обхвана голите ѝ рамене, сякаш изучаваше ивиците светлина, които игриво пробягваха по тях.

— Толкова си красива.

Тя потръпна, скръсти ръце и поклати глава.

— Моментът не е подходящ.

Антъни отмести ръцете от гърдите ѝ и всмука зърната им. Пръстите му я погалиха между бедрата.

Гейл не искаше това, но бе твърде късно. Понечи да му каже какво не е наред, но той знаеше как да ѝ въздейства. Винаги знаеше. Бе пожелала да остане насаме със страховете и тревогите си и да разбере какво чувства. А сега усещаше това. Не искаше да се случи, но нямаше сили да го спре. Чуваше учестеното си дишане. Наведе глава назад и зарови пръсти в косите му.

Той я повали на матрака и обхвана китките ѝ.

— Никой няма да спи на дивана.

Гейл се засмя.

— Знаех, че ще ме спреш.

— Така ли? — Бавно се придвижи напред и отново се плъзна надолу. Космите по гърдите му погъделичкаха кожата ѝ. Краката ѝ бяха плътно притиснати под неговите, но се опитваше да ги разтвори.

— Това ли искаше?

— Може би.

— Изгарям. Усещаш ли? Виждаш ли какво правиш с мен, атог.
Cuando me tocas se ensiente mi cuerpo.

Гейл тихо простена. Искаше да го докосне, но не можеше да движи ръцете си. Плъзна се между бедрата ѝ и плавно навлезе в тялото ѝ. Тя не можа да помръдне.

Прошепна до устните ѝ:

— Защо не можеш да ми дадеш всичко?

— Знаеш, че бих ти дала каквото поискаш.

Бе готова да изкрещи от страст.

— Не. Твърде много се сдържаш. Искам те цялата.

Проникна малко по-дълбоко.

— Господи! Антъни, моля те.

Притисна, я с тялото си и остана неподвижен. Усети пулса в слабините му. Беше я възбудил, а сега изчакваше да разпали желанието ѝ още повече. Устните им се докоснаха.

— Ще ти дам всичко. Кажи ми какво искаш.

Щом чу думите му, тялото ѝ сякаш пламна.

---

[1] О, боже! (исп.). — Б.р. ↑

[2] Колко жалко (исп.). — Б.р. ↑

10.

Във вторник сутринта Гейл нае скромнен, средно голям форд за две седмици, докато в сервиза почистят червения емайл от таблото на мерцедеса, сменят стъклата, седалките и чистачките и напълно го преобоядисат.

През деня остави колата до кабината на пазача в паркинга под сградата, в която бе кантората ѝ, точно пред видеокамерата. Когато се прибра, Антъни ѝ помогна да разчисти кутиите с вещи, които заемаха целия гараж, и вече нямаше да се налага да паркира на пътеката. Струпаха всичко в трапезарията, която бе заприличала на официална. Смениха телефонния номер и предупредиха Карън да вдига само когато види на екрана познат номер. Гейл говореше за тези предпазни мерки като на шега и дори измисли име на злосторника — Бозо, което го правеше по-скоро смешен, отколкото опасен.

В сряда вечерта отново отидоха на кратко свиждане при дядото на Антъни, който се възстановяваше след операцията. Гейл не искаше Карън да вижда мястото на случилото се и я остави при Моли, най-добрата ѝ приятелка от старата махала. Докато се изкачваха по рампите, се обърна и погледна през задното стъкло, но никой не ги следваше. Там, където бе паркирала предишната вечер, все още имаше червени петна. Виждаха се следи от гумите, където колата бе теглена от пикапа на пътна помощ. Постепенно избледняваха и чезнеха.

В четвъртък сутринта Гейл започна да се успокоява. Почти успя да си внуши, че обажданията и вандалската постъпка не са имали друга цел, освен някой да се позабавлява, като я сплаши. Може би случайно бе избрал името ѝ от раздела за адвокати в телефонния указател. Трябваше да бъде предпазлива, естествено. И да чака. Накрая Бозо щеше да си отиде.

Когато се върна в кантората си след ранно разглеждане на дело в съда, Гейл почука на матовото стъкло и извика:

— Аз съм.

Чу познатия сигнал и отвори вратата.

Лин Добърт се завъртя на стола си, когато я видя да влиза.

— Ще проверя. Бихте ли почакали? — Натисна бутона. — Обажда се Тереза Цимерман, с раненото коляно. Искала си да говориш с нея.

— Най-сетне. Оставих ѝ съобщение преди два дни. — Гейл сложи куфарчето си на бюрото на Мириам. — Къде е Мириам?

— В хранилището. Преглежда някакви стари документи. Каза, че си я помолила.

— О, да. — Гейл вдигна слушалката. — Здравей, Тереза. Чу ли предложението за споразумение? Добра новина, а?... Какво искаш да кажеш?... Не мога да настоявам за повече, вече му казах осемдесет... Защо? Защото ти искаше толкова.

Лин премести стола си и надникна зад преградата на кабината си. Гейл посочи към телефона, стисна зъби и сви ръката си в юмрук. Когато другият глас замълча, тя се усмихна и каза учтиво:

— Слушай, след като покриеш разходите по лечението и съдебните такси, ще ти останат около двадесет и осем, което е повече, отколкото очакваше при първия ни разговор. Забрави ли? Ти каза: „Стигат ми двадесет и пет хиляди долара“.

Гейл нанесе удар на въображаем противник, усмихна се и каза:

— Помниш ли съдебните постановления за подобни случаи, които ти изпратих? При такава телесна повреда и добри прогнози за възстановяване имаме късмет, че ще получим осемдесет... Не, не бих те посъветвала. Може би съдът ще реши да ти изплатят повече, но вероятността е малка. При почти всички дела като твоето, сумата е около седемдесет. Помисли добре. Щом подадеш оплакване, моят хонорар става четиридесет процента, а не тридесет. Ако се стигне до процес, процентът нараства на петдесет.

Изслуша мърморенето на клиентката си по повод високите такси, които вземали адвокатите за незначителна работа.

— Тереза, аз се съобразявам със стандартните цени. Ти прие условията...

Лин слушаше съсредоточено, докато Гейл крачеше с ръка на хълбок и жицата на телефона ту се изпъваше, ту се навиваше обратно.

— Според мен е най-добре да се съгласиш... Ще подпишат чека веднага щом им предоставим документ за споразумение... Да, ще бъде тук цял ден.

Гейл затвори.

— Искаше двадесет и пет. Аз ѝ уредих двадесет и осем, а е недоволна.

— Предполагам, защото ти ще получиш повече от нея — каза Лин. Когато Гейл я погледна, добави: — Над тридесет хиляди долара за няколко телефонни разговора.

— Далеч не беше само това — каза тя. — Лин, признавам, че делото не отне много време, но имам няколко други, заради които ще полудея. А за всички вземам еднакъв процент. Такава е системата. — Момичето все още я гледаше с укор. — Това е бизнес, Лин. Ако не печеля, ще се наложи да закрия кантората и всички ще останем без работа.

— Добре — отвърна помощник-секретарката. — Извинявай.

Гейл прекоси малкото секретарско помещение и застана до монитора на бюрото на Лин. Компютърът, който бе наела, когато смяташе, че разполага с достатъчно пари, бе включен към вътрешната мрежа.

— Подготви договора. Клиентката ще дойде веднага след обяд и искам да е готов, преди да е променила решението си.

— Договор? Не зная...

— Не е толкова трудно. Мириам не ти ли показва? Ето. — Гейл се наведе и започна сама да го съставя, но каза:

— Не, трябва да се научиш. Извикай файла „Цимерман“... Така... Сега прегледай видовете документи за споразумения... — Проследи колебливите движения на пръстите ѝ по клавиатурата. — Не, не ни трябва за недвижим имот. Това е дело за телесна повреда.

— Изглеждат еднакви.

— Напротив. Напълно различни са. — Гейл ѝ посочи верния образец. — Въведи данните за Цимерман.

Лин смутено се засмя и отпусна ръце в скута си.

— Не мога да се съсредоточа, когато някой наднича над рамото ми.

— Добре.

Гейл придърпа стола на Мириам и седна с кръстосани крака. Подпря се с лакът на облегалката и прокара пръсти през косите си. Лин продължи да набира. Реши да не казва нищо, освен ако служителката срещне затруднение. Разгледа снимките, рисунките и

изрезките от вестници, залепени на шкафа над бюрото. Семейна разходка до „Дисни Уърлд“. Момче, което се плиска в басейн. Друго — пред торта с три свещи. Статия от Ан Ландърс, озаглавена „Майчина молитва“. Детска рисунка на цвете. На следващата снимка бе таткото, едър мъж с оредели кестеняви коси, вдигнал на ръце двете момчета.

— Сладки хлапета — каза Гейл.

— Аха.

Вниманието на Лин бе съсредоточено в екрана.

— На колко години са?

Почака, докато секретарката довърши реда.

— На шест и на четири.

— Наистина ли? Изглеждат по-малки.

— Напоследък не сме правили снимки.

— О, трябва да правите. Децата растат толкова бързо.

— Фотоапаратът ни се повреди, а не можем да си позволим да купим нов.

Гейл отново зарови пръсти в косите си. „Дванадесет долара“, помисли си тя. Дванадесет за обикновен фотоапарат и още пет за проявяване на филма. Запита се дали Лин го бе казала нарочно, за да я смути.

Погледна екрана.

— Така, но не слагай двойни интервали.

— Зная, зная, натиснах клавиша, без да искам. — Лин тръсна ръце във въздуха, сякаш се бе опарила на клавиатурата.

Гейл се замисли защо бе наела жена, която не знае нищо за работата в адвокатска кантора. „Защото е съгласна да вдига телефона и да изпълнява поръчки за осем долара на час“, каза си.

От дъното на коридора се чу шумно затваряне на врата и след миг се появи Мириам. Беше боса, накуцваше и се смееше.

— Кракът ми изтръпна! Седях на пода цели два часа.

Облегна се на стената и раздвижи малкото си стъпало. Без обувки бе по-ниска дори от Карън.

В деня след разговора си с детектив Новик Гейл й бе възложила задачата да състави списък. Беше й казала да прегледа папките и да извади имената на всички, които са създавали проблеми. Дали бе

открила някакви писма с оплаквания, чиито автори биха могли да имат психични отклонения?

— Намери ли нещо?

— Около... двадесет души.

— Мили боже!

Мириам игриво пристъпи.

— Помниш ли онзи, който твърдеше, че си откраднала пари при запечатването на къщата му? Включих го в списъка. Помня, че се извини, но ти каза да запиша имената на всички, с които си имала разпавии.

— Добре, да погледнем. — Гейл тръгна по коридора, но се обърна да каже на Лин да разпечата документа. — В три екземпляра — каза тя. — Провери го внимателно, за да бъде идеален. Онази жена би ме обесила заради една печатна грешка, в такова настроение е — засмя се Гейл. — Двадесет имена? Трябва да бъде по-мила с клиентите си.

В малкото хранилище Мириам бе свалила кашоните от стоманените рафтове покрай едната стена. Останалата част от помещението бе препълнена с книги, стари офисмебели и всякакви вехтории, донесени от „Хартуел Блек“. Мириам бе разчистила малко място на пода и бе подредила няколко купчини папки.

— Гейл, те не са лоши хора. Искам да кажа, не мисля, че някой от тях би поискал да те убие.

— Звучи успокояващо. — Клекна да прегледа папките и започна да ги подава на Мириам, за да ги върне по местата им. — Никакви мании — промърмори тя. — Пито един откачен тип, който твърди, че чува сигнали от Космоса. Две оплаквания до Юридическия съвет — и двата пъти решенията са били в моя полза. Всички изглеждат напълно нормални.

Гейл стана.

Едва издържайки на тежестта, Мириам стовари последния кашон на един рафт.

— Мириам, помниш ли онова дело в „Хартуел Блек“? Бях в съда и обвиняемият преобърна някакъв стол. Подгони ме и съдията трябваше, да повика охраната. Нали ти разказах?

Кафявите очи я изгледаха втренчено.

— Да. Сигурна съм, че беше дело за просрочена ипотека. После той ти изпрати писмо... „Това, което направихте, е непростимо, заради

вас бях изгонен от дома си, дрън-дрън“.

Гейл кимна.

— Какъв беше случаят?

Мириам въздъхна.

— Не помня. Беше преди повече от година. А! Какво ще кажеш за жената брокер, която мамеше клиентите си? Ти се обади на ФБР и я арестуваха. Мислиш ли, че е в затвора?

— Надявам се. — Гейл угаси лампата и затвори вратата. — Не е зле да прегледаш и делата от „Хартуел Блек“. Не утре, защото Лин ще отсъства. Трябвало да отиде на поход със сина си. Кое то ме подсеща... Утре е петък и Уендъл Суийт трябва да донесе документите. Мислиш ли, че бих рискувала живота си, ако позвъня на адвоката му, за да му напомня?

Час по-късно Гейл седеше с три свои приятелки в столовата на долния етаж, която по обяд бе пълна с елегантно облечени мъже и жени, разговарящи оживено за пари и клиенти. Край масите имаше впечатляващи украси от тропически цветя, а неоновите лампи на тавана светеха като малки слънца.

Бе седнала срещу Шарлийн Маркс, с която се бе надявала да поговори насаме, но по пътя бяха срещнали колежките си Сюзън и Каръл. Гейл харесваше и двете. Каръл щеше да бъде една от шаферките ѝ на сватбата. Но бърборенето им я изнервяше. Искаше час по-скоро да разбере какво е намислил адвокатът на Дейв. Шарлийн ѝ бе казала, че Джо Труин ѝ се е обадил. Гейл искаше да знае и мнението на Шарлийн за уговорения час за срещата на Карън с психолога. Баща ѝ щеше да бъде там, а мама бе заета в кантората си. Какво впечатление би направило това на доктор Фишмън? Дали отсъствието на Гейл би намалило шансовете ѝ да получи попечителство? А ако отиде, дали докторът не би помислил, че се опитва да контролира дъщеря си?

Но Гейл си задаваше още един, по-мъчителен въпрос, на който Шарлийн като неин адвокат не би могла да отговори: дали дъщеря ѝ няма да се почувства изоставена. Някакъв непознат щеше да я разпитва и може би Карън би искала и двамата ѝ родители да я чакат отвън. Но вече минаваше дванадесет часа и мис Цимерман с пострадалото коляно щеше да пристигне след малко, за да подпише

споразумението. Освен това Гейл имаше още доста уговорени срещи за следобеда.

Шарлийн каза:

— Гейл, кажи им за колата си.

Сюзън и Каръл вече знаеха за телефонните обаждания. Докато разбъркваше салатата си, Гейл им разказа за случилото се в понеделник вечерта.

Каръл реагира първа:

— Господи, не си ли ужасена?

— Полицайте ме посъветваха да не се тревожа твърде много, освен ако онзи прибегне до насилие.

Сюзън преглътна хапка пай.

— Проклето копеле! Надявам се да го хванеш и да го застреляш.

— Нямам пистолет. Боя се от оръжия. Ще накарам Антъни.

— Бум-бум — каза Шарлийн. — Ела в кантората ми да ти покажа своя. Хубава малка играчка, 38-и калибър. Действа без засечки.

По челото на Каръл се появиха бръчки на тревога. Преглътна последния залък от сандвича си.

— Имаш ли представа кой може да е?

— Антъни мисли, че е бившият ми съпруг — отвърна Гейл.

— Дейв?

Сюзън попита:

— Смяташ ли, че е възможно?

— Не — засмя се Гейл.

— Бих очаквала нещо подобно от моя бивш — каза Сюзън. — Беше обезумял от ревност, когато се разделихме.

— Естествено — отбеляза Каръл. — Той е „латино“.

Гейл я изглежда с укор.

— Ей, внимавай, аз ще се омъжвам за латиноамериканец.

Сюзън направи смешна гримаса на Каръл.

— Бившият ми не е „латино“, а италианец.

— Все едно.

— Не, не е така. В Маями италианците минават за местни, както и поляците и ние, евреите.

Шарлийн каза:

— Когато бял млада и глупава, се омъжих за мексиканец. Хавиер. Беше необуздан като „caballo“^[1]. Бракът ни продължи месец. Напуснах

го, след като насини окото ми.

Каръл я упрекна:

— Шарлийн! Не говори такива неща пред Гейл.

— Имаш право. Извинявай, Гейл. Познавах още няколко латиноамериканци. Всичките бяха сладури.

Гейл смени темата:

— Детективът каза да държа под око клиентите си. Не е ли лудост?

— Напротив. — Сюзън размаха вилицата си. — Когато човек се занимава с право, понякога си има работа с манияци. Преди години водих дело за наследството на един клиент, чиято майка беше починала. Стори ми се малко странно, когато каза: „Не се обаждайте у дома. Телефонът ми се подслушва“. Седмица по-късно твърдеше, че майка му е убита от ЦРУ, защото я взели за кубинска шпионка. Искаше да заведе дело срещу правителството. Отговорих му: „Няма да стане, приятел“, и той разпрати писма на всички в сградата, в които ме обвиняваше, че съм участвала в заговора за убийството. Месеци наред ми се подиграваха заради него.

— Какво стана накрая? — попита Гейл.

— Успях да се оттегля от делото. После... — засмя се тя — го изпратих в кантората на бившия си мъж!

Смехът им накара хората от съседните маси да се обърнат и да полюбопитстват какъв е вицът.

Каръл прошепна:

— Една клиентка ме съдеше за измама. По чисто съвпадение тогавашното ми гадже купи нейн имот с просрочена ипотека за частна инвестиция, но тази жена си беше втълпила, че сме измислили план да откраднем къщата ѝ. Беше ужасно. Трябваше да давам обяснения пред Юридическия съвет дори след като делото бе отменено.

— Не е била маниачка — каза Сюзън. — Това дори не е смешно, Каръл.

— Е, съжалявам. Не са ми се случвали вълнуващи неща, както на теб.

Сюзън побутна Шарлийн.

— Хайде, разкажи нещо. Зная, че си имала откачени клиенти.

В отговор прозвуча тих смях.

— О, не ме карай да започвам. — Шарлийн бавно забарабани по масата с дългите си лакирани нокти. — Представявах един собственик на нощен клуб, решил да се развежда. Жената нямаше никакви претенции и не се опита да оспори нищо, което не можах да си обясня. Той имаше пари. Когато делото приключи, ме покани да изляза с него. Отговорих, че не си уговарям интимни срещи с клиенти. Продължи да настоява. Изпращаше ми цветя, обаждаше се. Твърдеше, че разбрал чрез някаква невидима сила, че сме създадени един за друг. Казах му да се разкара. Една вечер чух шум пред апартамента си и повиках полицията. Познайте кой беше. Същият симпатяга с чифт латексови ръкавици, ролка ластик и ловджийски нож.

И трите втренчиха погледи в нея.

Шарлийн се усмихна.

— В психиатрията е. Обещаха да ми се обаждат, ако някога бъде пуснат.

— Е — въздъхна Каръл, — ти печелиш.

Сюзън потупа Гейл по ръката.

— Купи си револвер.

Двете приятелки бяха приключили с обяда. Взеха таблите си и я предупредиха да внимава.

— Заклучвай всички врати — каза Каръл.

Шарлийн им помахаша за довиждане, а след това се обърна и погледна Гейл. Над деколтето на черната ѝ рокля блестеше златно колие, а сивите коси се спускаха край лицето ѝ на едри къдрици.

— Има ли причина да се тревожа за теб?

— Всъщност не.

— Забележителен стоицизъм. — Шарлийн вяло завъртя пластмасовата бъркалка. — Имаш ли предположения кой е?

— Уендъл Суийт? — Гейл сви рамене.

— Значи жена му все още не е налпала въдицата.

— Пепел ти на езика, Шарлийн.

— Това ми е толкова познато. Синдромът „йо-йо“. — Шарлийн престана да си играе с бъркалката и я остави на таблата си. — Отказах цигарите преди двадесет години, а все още чувствам нужда да запаля. Също като със секса. Желанието никога не изчезва.

Гейл побутна салатата, която почти не бе докоснала.

— Уендъл трябва да предаде документите си утре, но предполагам, че адвокатът му ще се обади да поиска отсрочка до понеделник. Или другата седмица. Или бог знае кога. Ти какво би направила?

— Кажи на адвоката му, че ако в понеделник в девет часа документите на мистър Суийт не са на бюрото ти, в десет ще отидеш в съда и ще подадеш молба за задържане.

— Джейми не иска да бъде изпратен в затвора.

Шарлийн вдигна поглед към тавана.

— Господи, само да можеше клиентите да не ни се бъркат. Сами да водим битките и накрая да им съобщаваме кой е спечелил.

Гейл каза:

— Извинявай, че ти се бъркам относно моето дело, но защо те е търсил Джо Ъруин?

— А, нали именно за това те повиках да поговорим! Джо иска съдията да преразгледа въпроса за посещенията. Дейв твърдял, че присъствието на полицаи в дома ти го е обезпокоило. Лош пример за детето и така нататък. Като че ли в този град децата не виждат полицаи всеки ден. Тревожел се, че е възможно посегателството върху колата ти да е извършено от някой престъпник, защитаван в съда от Антъни Куинтана. Смята, че ако е така, Карън постоянно ще бъде изложена на подобни заплахи.

Гейл опря чело на дланите си.

— Това ме подлудява.

— О, стига. Доводите му са глупави и Джо Ъруин го знае. Обещавам, че съдията няма да насрочи дата за преразглеждане. Очевидно това, което иска Дейв, е да вижда Карън по-често. Надява се да отстъпиш. Добрата новина е, че вероятно Джо Ъруин ще му поиска двеста долара такса, за да се обади по телефона. Дейв ще бъде на друго мнение, щом получи сметката.

— Каква е стратегията тогава? Да разорим Дейв? А моята сметка?

Шарлийн се усмихна.

— Сега няма да говорим за това. Поканих те на обяд.

— Напоследък често обядваме — каза Гейл.

— Човек трябва да се храни. — Шарлийн попита: — Бързаш ли за някъде? Непрекъснато гледаш часовника си.

— Вече е твърде късно.

— За какво?

— Срещата на Карън с психолога е днес в един часа. Дейв ще я заведе.

Шарлийн изправи гръб.

— Така ли? Какво правиш още тук?

— Графикът ми за днес следобед е претоварен. Трябва ли да отида? Би ли имало значение? Той ще разговаря само с Карън, друг път ще се срещне с мен и Дейв.

— Разбира се, че трябва да отидеш! Дръж се като загрижена майка. Усмиввай се и се преструвай, че вярваш в компетентността на Ивън Фишмън.

— Вече е дванадесет и половина.

— Побързай.

Гейл пристигна с десет минути по-рано, след като три пъти мина на червено и в движение обясни всичко на Мириам по мобифона. Нареди ѝ да се извини на клиентката, която трябваше да дойде в един, да каже на всички, че има неотложен личен ангажимент и да се погрижи мис Цимерман да подпише споразумението.

Кабинетът на психолога се намираше на сенчеста улица точно до Брикел авеню, в центъра. Беше в една от лъскавите сгради с големи прозорци, построени в началото на осемдесетте, когато наркотиците носеха на Маями милиарди долари приход. Оттогава интериорът бе обновяван, но килимът в коридора изглеждаше евтин. До номер 1225 на вратата бе монтирана метална табела с надпис: „Ивън Р. Фишмън, психолог и семеен консултант“. Вътре, както в почти всяка чакалня, имаше кресла и лампи с кръгли абажури. Гейл се представи на регистратурата. През матовото стъкло, което се повдигна и се спусна, я лъхна мирис на сандвич с риба тон.

Седна на канапето, сложи чантата до себе си и отпусна ръце на коленете си. Усети странна лекота в гърдите, която обикновено съпътстваше чувството на уплаха. Погледна към входа и се запита как ли ще реагира Дейв, когато я види там.

Гейл чу зад себе си отваряне на врата, извърна глава и видя около петдесетгодишен плешив мъж с брада, облечен с тъмносиньо сако и

сиви панталони. Наистина бе нисък и носеше каубойски ботуши от змийска кожа на кафяви петна, с петсантиметров ток.

Огледа я от главата до петите и се усмихна. През дебелиите лещи на очилата сините му очи изглеждаха малки и далечни.

— Мис Конър? Казаха ми да не ви очаквам.

Гейл отвърна на усмивката, стана и му подаде ръка.

— Наложих се да променя графика си, но успях да дойда.

— Заповядайте. Да поговорим.

Той отвори вратата на кабинета.

— Нали уговорката е... за Карън? Може би е по-добре да почакам отвън.

— О, бих искал първо да разговарям с майка ѝ. Нещо като подготвителен етап. Няма да трае дълго. — Гласът на Фишмън бе толкова тих, че трябваше да следи движенията на устните му, за да не пропусне някоя дума. Да ви предложи ли нещо за пиене? Кафе?

Гейл, все още усмихната, отговори, че току-що е обядвала. Той влезе след нея в кабинета си, потупвайки с длан по тънката папка, която носеше.

Фишмън я покани да седне на дивана със синя тапицерия, а той се настани на креслото вдясно. Отвори папката.

— Да видим...

В аквариума в ъгъла сред множество изкуствени водорасли плуваха рибки с топчести очи. Бюрото му бе в другия край на стаята, а на стената зад него бяха окачени дипломи и грамоти. Рафтовете на олющените етажерки изглеждаха изметнати от тежестта на книгите. В ъгъла имаше голям кашон с плюшени играчки, мозайки, пластмасови кубчета и кукли. Подаваха се фигури на мъж и жена. Момче и момиче. Гейл се запита дали под дрехите имат всички анатомични подробности.

— Така.

Гейл погледна към Фишмън, който бе облегал лице на разперените си пръсти. Металните рамки на очилата му блестяха на светлината от лампата.

— Как се чувствате тук?

— Как се чувствам ли? Удобно. Няма никакъв проблем.

— Вие сте адвокат. На частна практика.

Гейл го изчака да продължи, но докторът не добави нищо и тя отвърна:

— Да.

— Работили сте в голяма кантора в центъра. Защо напуснахте?

— Искях да имам собствен бизнес. Както и да прекарвам повече време с Карън. Това беше най-важният фактор. Дъщеря ми.

— И как се справяте?

Гейл потръпна.

— Във всеки бизнес началото е трудно, но засега върви добре.

Той се усмихна.

— Имах предвид с Карън.

— А! — Опита се да намери точния отговор. — Свободата помага. Мога да променям графика си, когато се наложи. Както този следобед.

Усмивката му все още не бе изчезнала. Каза с тихия си глас:

— Успокойте се, мис Конър. Няма да ви ухапя. Разкажете ми за дъщеря си. Има ли някакъв проблем в отношенията ви с нея?

— Не. Нищо... което майка и дъщеря не биха могли да разрешат.

— Например...

— Отношенията ни са нормални, доктор Фишмън. Много се обичаме.

Очите му приличаха на малки сини точки зад очилата.

— Добре. Засега ще оставим този въпрос настрана. Ще ви попитам за физическото развитие на Карън. Скоро ще навърши единадесет години, нали? Предполагам, че все още няма менструация.

Гейл поклати глава.

— Карън има ли представа за секса и създаването на поколение?

— Да.

— Спокойно ли разговаря с вас на тази тема?

— Предполагам.

— Но не сте сигурна.

Гейл потисна импулса си да отмести поглед от лицето му, въпреки че за няколко мига бе останала загледана в лъскавите извивки на очилата.

— Карън знае, че ако се интересува от нещо, винаги би могла да се обърне към мен. Разговаряме открито.

— Обикновено... по ваша инициатива? Или на Карън?

— Различно. Не зная.

Той я погледна, след което отново се съсредоточи върху бележките си. Гейл чу бръмчене на моторница отвън и приглушен говор в чакалнята. Не разпозна гласа на Дейв, но трябваше вече да е пристигнал.

Фишмън каза:

— Наесен тръгва в пети клас. В частно училище. Очевидно успехът ѝ се е влошил след развода. — Вдигна поглед към Гейл, сякаш очакваше обяснение.

Тя попита:

— Нима намекувате, че има някаква връзка?

— Има ли?

— Не зная.

— Нито пък аз. Просто отбелязвам факта.

— За това ви плащат. — Веднага съжали за саркастичната си забележка.

Фишмън отново се наведе над папката.

— Сгодена сте за адвокат. Антъни Куинтана. Кубинец по произход. Четиридесет и две годишен. Откога се познавате с него?

— От около година и половина.

— Преди раздялата ви с мистър Метзгър.

— Ако ви интересува дали Антъни има нещо общо с развода ни, отговорът е „не“.

— Мистър Метзгър спомена, че интимната ви връзка с мистър Куинтана е започнала преди развода.

Гейл бавно въздъхна.

— С Дейв вече бяхме разделени. Би трябвало да изясни това.

— Карън с вас ли живееше тогава?

— Кога?

— Когато започнахте да се срещате с мистър Куинтана.

След няколко секунди мълчание, Гейл отвърна:

— Да.

Фишмън отново подпря глава на юмрука си. Брадата му прикриваше дълбоки белези от акне.

— Какво бихте казали за отношенията между Карън и годеника ви?

— Разбират се чудесно.

— Той с вас ли живее?

— Не. На „Кий Бискейн“.

— Прекарва ли понякога нощта в дома ви, когато Карън е там?

Гейл почувства, че я свива стомахът.

— Да.

— Изразявате ли открито влечението си един към друг пред дъщеря ви? Или не?

— Какво имате предвид?

— Има ли... ласки в присъствието на Карън?

Гейл се засмя.

— Не, много сме дискретни, когато тя е край нас.

— Струва ми се, че темата ви смущава.

— Не... само се чудя дали има връзка.

— Има, и то сериозна. — Докторът внимателно сложи папката в ъгъла на масата и отмести малка бронзова статуетка на жаба, стъпила върху камък. — Карън е във възрастта, когато момичетата започват да осъзнават своята сексуалност. Присъствието на мъж в къщата, който не е баща на детето от женски пол, а интимен приятел на майката... би могло да го накара да се чувства... объркано...

— Карън е нормално момиче, разумно за годините си. Не е объркана...

— Ще ми позволите ли да довърша?

Гейл втренчи поглед в него.

— Разбира се.

— Момичетата изпитват сексуално влечение към бащите си, но интуитивно знаят, че това е грешно. Кръвосмешението е вековно табу. Когато друг мъж се нанесе в дома или спи с майката, у детето отново се поражда привличане. Чувства същата вина, същото желание, но е объркано, защото не съществува естествена пречка за това желание.

Гейл зяпна от изумление и тихо се засмя.

— Намеквате, че Карън изпитва сексуално влечение към годеника ми?

Фишмън се почеса по бузата и дръпна няколко косъма от брадата си. Малките му устни бяха червени и влажни.

— Не. Попитахте ме дали темата има връзка с проблема ви и се опитвам да ви дам лесноразбираемо обяснение. Сексуалната връзка на майката с мъж, който не е бащата, би могла да събуди страхове у

детето. „Мама изгони татко заради друг, дали няма да изгони и мен?“ Или пък: „Мама е моя съперница, но се чувствам виновна заради омразата си към нея“. Момичетата са особено уязвими, преди да навлязат в пубертета. Осъзнават половата си принадлежност и вземат пример за поведение от родителите си, особено от този, който е техен попечител. Много жени с деца се омъжват повторно, без да обмислят този въпрос.

Гейл заби нокти в дланите си.

— Мислех, че сте помолен от съда само да установите дали Карън предпочита да живее с баща си, или с мен, и това е всичко.

— Нещата не са толкова прости — отвърна той. — Децата невинаги изразяват добре чувствата си. А и понякога... това, което детето смята, че иска, не е най-доброто за него.

Гейл каза:

— Но щом вие ще решавате вместо Карън с кого от двамата ни би искала да живее, защо изобщо е нужно да разговаряте с нея?

— Изглеждате разстроена.

— Изглеждам? Не, доктор Фишмън, наистина съм разстроена. Потресена съм. — Грабна чантата си. — Мисля, че няма какво повече да си кажем.

— Мис Конър, уверявам ви, че не съм имал намерение да ви упреквам за избора, който сте направили. — Гейл застана до креслото му. Той вдигна поглед към нея и се усмихна. — Знаете ли, това войнствено държане е доста издайническо.

Гейл изпита желание да го блъсне назад заедно с креслото.

— Няма да ви позволя да разговаряте с дъщеря ми, не ме интересува какво е наредил съдията. Отбележете това в доклада си.

Сложи чантата си на рамо и излезе. Когато отвори вратата на чакалнята и я побутна обратно, дръжката внезапно се изплъзна от ръката ѝ. Затвори се с трясък и матовото стъкло на регистратурата затрепери.

Дейв и Карън седяха на канапето. Дейв се изправи.

— Гейл?

— Намери друг психолог. Ще я отведе оттук. Да тръгваме, скъпа. Гейл ѝ подаде ръка.

Карън учудено отвори уста. Стана от канапето.

— Карън, седни. — Дейв сграбчи ръката на Гейл. — Какво Те прихваща?

— Нищо. По-скоро ти не си с всичкия си. — Гейл измъкна ръката си. — Хайде, миличко, тръгваме.

— Карън, почакай с мама да си поговорим навън...

Тя изкрещя:

— Остави я на мира! Подавай колкото искаш молби. Обади се на адвокатата си.

Дейв се отдръпна назад. Фишмън отвори вратата и застана на прага.

— Съжалявам за това — каза Дейв.

Гейл хвана ръката на Карън и я изведе от чакалнята на Фишмън.

Някой току-що се бе качил в асансьора и тя побягна натам, дърпайки Карън след себе си. Стъпи между плъзгащите се врати, те отново се отвориха и двете успяха да влязат точно когато Гейл чу Дейв да вика името ѝ.

Докато слизаха надолу, сложи слънчевите си очила. Хората в асансьора едва сдържаха любопитството си.

Карън се притисна към нея и прошепна:

— Мамо?

— Всичко е наред. — Гейл обгърна раменете ѝ. — Прибираме се у дома.

Не пусна ръката ѝ, докато пресякоха улицата и забързаха към сенчестия паркинг, където бе оставила наетата кола. Почти бяха стигнали, когато от сградата изтича мъж с жълтеникави панталони и дънкова риза. Дейв.

Огледа улицата и щом ги забеляза, извика:

— Гейл! Почакай!

— Качвай се, Карън.

Гейл отвори предната врата.

Дейв побягна към тях.

— Какво ти каза Фишмън? Какво става? — Заобиколи колата след нея и препречи пътя ѝ към шофьорската седалка. — Кажи ми, по дяволите!

Тя го изгледа през тъмните, очила и се обърна към Карън:

— Скъпа, татко иска да поговорим за минута. Би ли почакала тук? На сянка си, няма да ти стане горещо. Ще бъдем ето там, под

онова дърво.

Отдалечи се на няколко метра по чакълената настилка и се обърна така, че Карън да не вижда лицето ѝ. Заговори тихо:

— Дейв, нещата стигнаха твърде далеч. Не исках Карън да страда. Не исках да влияя на чувствата ѝ към теб. Но беше жестоко да я водиш при онзи човек. Фишмън намекна, че тя ме мрази и изпитва сексуално влечение към теб, а ако Антъни заживее с нас, ще пожелае и него. Фишмън дори не се е срещнал с нея, а си е втълпил тези неща. Какво ще ѝ наговори? Какво ще мисли Карън, когато приключи?

Дейв загуби ума и дума. Примигна и погледна към сградата, която бяха напуснали.

Гейл потърси в чантата си салфетка.

— Онзи извратен дребосък. Той ще решава. Нито ти или аз, нито Карън. Какво да правим? Добре. Кажи ми какво искаш. Да прекарва с теб по два следобеда в седмицата? Три? Затова ли адвокатът ти заплашва да поиска преразглеждане в съда под претекст, че си обезпокоен от случката с колата ми? Като че ли имам нещо общо!

— Гейл, не разсъждаваш трезво. Успокой се.

— Не искам повече да я подлагаме на това — каза тя. — Ако избере да живее с теб, ще го приема. Ще ми бъде мъчно, но ако такова е желанието ѝ, по-добре да я загубя, отколкото да бъде нещастна. Да се чувства разкъсана.

Дейв обхвана лакътя ѝ. Прикова поглед в колата зад нея и момичето вътре и каза:

— Карън не искаше да идва тук, но не се противи, защото аз я помолих и защото е добро хлапе. Не желая да е нещастна. Искам... искам да бъде добър баща. Това е. Само да... имам място в живота ѝ.

— Дейв, никога не съм се опитвала да я държа далеч от теб.

Стисна зъби и на лицето му се изписа ярост.

— Напротив. Беше толкова ядосана, когато ви напуснах и не ѝ се обаждах често. Признавам вината си. Понякога не можех, а после... нещата не се развиха както очаквах. Не ми потръгна с екскурзиите с яхта. Преди да замина, ти беше сигурна, че ще се проваля. Помниш ли? „Дейв, това са глупави мечти, нищо няма да излезе“. Може би... се срамувах. — Очите му бяха зачервени. — Искях да съм постигнал нещо, когато ѝ се обадя. Но непрекъснато мислех за нея, Гейл. Всеки ден. Тя беше в сърцето ми. Трябваше да се върна. Искях да започна

отначало, да постъпя отговорно. Да бъда мъжът... и бащата, който винаги би трябвало да бъда. Помниш ли какво ми каза ти? „Е, значи все пак се върна. Но вече загуби дъщеря си“.

Гейл поклати глава.

— Не си спомням.

— Каза го.

— Нима? Е, тогава съжалявам. Наистина бях ядосана. Толкова пъти трябваше да измислям обяснения къде си и защо не ѝ се обаждаш, за да не бъде разочарована.

— За бога, скъпа, полагам усилия да изкупя вината си. Да поправа всички грешки. Постъпих нечестно с теб. Бяхме толкова млади, когато се оженихме. Аз бях на двадесет и три години. Мислех... Господи, мислех, че не съм имал време да поживея. Не бях прав.

Сложи ръка на рамото ѝ. Тя не се отдръпна. Леко я притисна.

— Ти си страхотна майка. Ще се справим с положението, Гейл.

Под очилата ѝ се стичаха сълзи. Изтри ги с треперещи пръсти.

Дейв я притегли към гърдите си.

— Липсваше ми. Когато напуснах Маями, избягах от теб. Защото се чувствах потиснат и наранен.

Беше толкова напрегната, че усещаше болка. Очилата ѝ се удариха в ключицата му и паднаха от носа ѝ.

Прегърна я, отначало плахо, а после по-уверено.

— Господи, толкова съжалявам! Пропиях всичко, което имахме. Ти, аз и Карън. — Гласът му прозвуча задъхано. От гърлото му се изтръгна стон. — Пропиях всичко, Гейл. Толкова бях глупав... мислех, че ще бъда по-щастлив. Но никога не съм преставал... да те обичам. Нито за ден.

Когато я целуна, тя не го отблъсна. Отначало бе така шокирана, че не можа да помръдне, а после усети вкуса на сълзите му и реши, че би било жестоко. Позволи му да продължи, защото целувката бе невинна, плаха и нежна и ѝ напомни за първата, когато тя бе на осемнадесет години. Беше позната и успокояваща. Вкусът на устните и допирът на ръцете му я изпълниха със спомени за годините, в които ласките помежду им бяха нещо естествено, преди проблемите да ги отчуждят един от друг.

---

[1] Жребец (исп.). — Б.р. ↑

11.

Айрин приготви студен чай с аромат на праскова и с Гейл и Карън изнесоха каната и чашите в беседката. Старата конструкция се нуждаеше от боядисване. През прогнилите дъски на пода бе поникнала папрат, но решетката, обрасла с лози, създаваше прохладна сянка, а полъхът откъм залива правеше следобедната жегата по-поносима. Двете жени седнаха на дървената люлка, докато Карън се покатери на парапета и започна да пристъпва, като се държеше за гредите на покрива.

— Внимавай да не паднеш, скъпа.

Гейл не се бе върнала в кантората си. С Карън се бяха прибрали у дома и бяха облекли шорти и горнища на бански, след което тя бе позвънила на майка си. Беше я помолила да ѝ донесе обещания храст. Растението щеше да замени смачканото от камиона на работниците. Айрин бе донесла и планове за сватбата, доволна от неочакваната възможност да ги обсъдят за няколко часа. Но вместо това бяха заговорили за Дейв. Докато майка ѝ приготвяше чая, Гейл ѝ бе разказала за сцената в кабинета на Фишмън, както и за случилото се после. Айрин се бе опитала да изрази мнение, но Гейл бе заявила, че няма желание да разговаря повече на тази тема.

— Преди да купим къщата — каза тя, — споделих с Антъни, че искам да засадим поинциана, ето там, между къщата и стената. Цъфтят през този сезон. Улиците изглеждат толкова красиви под балдахин от червени цветове. Кога е най-подходящото време за засаждане?

— През есента. Ще имате прекрасен дом.

Вятърът разроши огнените коси на Айрин.

Гейл допря полупразната студена чаша до бузата си. Температурата беше не повече от тридесет градуса, но влагата бе ужасна. Струваше ѝ се, че ако разтвори и стисне шепа, от ръката ѝ ще потече вода. Плувните басейни бяха топли като вани, а до залез щеше да гъмжи от комари.

— Климатикът ми започна да бръмчи — каза Гейл. — Ако се повреди напълно, може би ще се преместим при теб.

— О, ще ми бъде приятно — увери я Айрин. — Хората лесно свикват с удобствата. Моето семейство се сдоби с климатик едва когато бях на възрастта на Карън. Преди това имахме само вентилатори, а в най-задушните нощи спяхме на верандата.

Тя разклати крака. От белите сандали се подаваха лакираните с оранжев лак нокти на краката ѝ, в тон с шортите. Дългата ѝ тениска бе вързана на възел до ханша, а на ушите ѝ трептяха малки зелени обеци с форма на папагали.

Карън обикаляше беседката по парапета, хващайки се ту за една, ту за друга греди. Гейл ѝ каза да слезе.

— Ще се подхлъзнеш и ще си счупиш врата.

— Няма да падна, мамо.

— Слизай!

Айрин се засмя.

— Не потискай естествените импулси на детето, Гейл. Някой ден ще стане водачка на експедиция до Еверест, нали, съкровище?

Карън скочи от парапета, направи кълбо на тревата, а след това се покатери на старата метална конструкция за люлка и увисна на лоста с главата надолу.

— Малка маймунка — каза Айрин.

— Преди няколко дни я видях с червило.

Гейл затвори очи и въздъхна дълбоко.

— Добре ли си, скъпа?

— Уморена съм. Едва издържам.

Старата люлка в беседката се клатеше напред-назад и при всяко полюшване свободният край на синджира издрънчаваше.

Айрин попита:

— Какво ще кажеш на Антъни?

— Ти какво би му казала?

— Хм. — Айрин смръщи тънките си червеникави вежди. — Е... не всичко. Ако кажеш на един мъж цялата истина, неизбежно ще започне кавга. Понякога изопачават думите ти и е толкова лесно да нараниш чувствата им.

Гейл се хвана за синджира и опря глава на него.

— Сега дори не ми се мисли за това.

— Добре тогава. — Айрин взе тетрадката, която бе оставила до каната с чай на дървената масичка. Беше оформена като азбучник с цветни заглавни надписи. Отвори на страницата „Цветя“. — Вчера бях в цветарския магазин и ми дадоха снимки на украси, наподобяващи райски птици. Виж колко са ярки и красиви. Нали не искаш клюмнали бели орхидеи като на повечето сватби?

— Не, за бога!

Айрин я погледна за миг и каза:

— Е, харесват ли ти или не?

— Прекрасни са. Великолепни.

— Добре. Значи ще кажа, че приемаме. Да видим. Намерихме фотограф, но за видеозапис... Ето един списък на видеооператори. Гейл, най-добре е да видим някои техни работи.

— Нямам време да гледам видео. Ти ще решиш, съгласна ли си?

Гейл удари с крак по земята и люлката заскърца. Ритмично повтарящият се звук я накара да се унесе.

— Трябва да наемем човек да паркира колите до ресторанта, не мислиш ли? Някои гости ще отседнат в хотела, но на други ще се стори твърде скъпо, затова предлагам да резервираме стаи и в „Холидей Ин“. „Балтимор“ е удобно място за вечерята след репетицията, понеже църквата се намира точно отсреща. — Гласът на Айрин се смеси с шумоленето на листата и чуруликането на птиците. — Гейл, слушаш ли?

— Извинявай, мамо, какво каза?

Айрин остави тетрадката на седалката.

— Знаеш ли, все повече се убеждавам, че градинската работа е най-доброто лекарство срещу лошо настроение. Защо не посадим онази аламанда?

— След малко. — Гейл погледна дъщеря си, която теглеше един клон по тревата и гледаше как котето го преследва. — Искане ми се Карън да не беше ни виждала да се целуваме.

— Каза ли нещо по този повод?

— Не. Не зная какво мисли. По-рано разговаряхме за всичко. Сега крие чувствата си. Не зная дали одобрява постъпките ми.

— Тя те обича! Но момичетата на възрастта на Карън започват да пазят тайни. Ти например беше като сфинкс! Подлудяваше ме — засмя се Айрин. — Твой ред е да го преживееш.

Мобифонът в джоба на Гейл иззвъня. Тя промърмори, стана и го извади.

— Никога ли не изключваш това нещо?

— Казах на Мириам да се обади, ако има нещо важно. — Новият ѝ апарат имаше вграден пейджър и бе видяла номера на кантората си. Седна на парапета и стъпи с единия крак на пода. — Ало, какво става?

Мириам ѝ каза, че клиентката с раненото коляно е подписала споразумението и иска Гейл да се обади, за да ѝ каже кога да очаква парите си.

— Няма да ѝ позвъня сега. Ще почака до утре сутринта. — Гейл се облегна на една греда. — Нещо друго?

Беше се обадил адвокатът на Уендъл Суийт. Не бе казал какво иска, а само, че трябва спешно да говори с нея. Гейл взе химикалка от майка си и записа номера на една празна страница в тетрадката.

— Благодаря, Мириам. До утре.

Чу сигнал „свободно“ и гневно набра цифрите.

— Какво има? — попита Айрин.

— Едно бракоразводно дело. Мисля, че ти казах. На семейство Суийт. Обзалагам се на един долар, че ще настоява за удължение на срока.

Оказа се права. Когато Марвин Акър най-сетне вдигна, каза, че Уендъл иска седмица отсрочка, за да предостави на Гейл документите, за които бе помолила.

— Не. Категорично не, Марвин, твоят клиент получи съдебно нареждане да ги донесе до петък, тоест, утре, а не след седмица.

Марвин Акър я увери, че Уендъл прави всичко възможно, но голяма част от документите трябва да пристигнат от Венецуела, помоли я да прояви разбиране и...

— Разбиране? Попитай Уендъл какво разбиране е проявил при последното си посещение в къщата на жена си, когато я преби. Трябваше да го арестуват. Кажи му утре да дойде в кантората ми с всичко, което е успял да намери досега, и да се погрижи за останалото до девет часа в понеделник сутринта дори ако се наложи да лети до Венецуела. В противен случай в десет ще поискам незабавно да бъде задържан по обвинение в неуважение към съда.

Акър каза, че няма причина да се държи така.

— Не обвинявай мен. Клиентът ти е този, който създава проблеми. Предай му думите ми. Понеделник е крайният срок.

Гейл затвори, изрече проклятие и пхна телефона обратно в джоба си.

Айрин я изгледа с удивление.

— Странно.

— Кое е странно?

— Не виждам често тази страна на характера ти. Слава богу.

— Доктор Джекил и мистър Хайд? Грижовна майка вечер, огнедишаща кучка през деня. — Гейл взе чашата си от масата. — Човек не може да бъде търпелив с хора като Уендъл Суийт. За осемте години работа в „Хартуел Блек“ научих, че ако ги жалиш, ще те смажат.

Айрин направи гримаса.

— Аз не бих могла да постъпя така.

— Напротив, ако трябва да защитаваш клиент. Уендъл използва юмруците си, когато не може да постигне своето. Би се радвал да види Джейми и децата в приют за бедняци, облечени с дрехи втора употреба. Има над милион долара, които крие някъде, и ще разбере къде. Ако му дам още време, ще го използва, за да изчерпа търпението на Джейми и да я принуди да приеме неизгодно споразумение. Копеле. Лъже, за да спаси собствената си кожа. Ти би реагирала точно като мен.

Айрин каза тихо:

— Надявам се у дома да не бъдеш такава.

— Какво говориш?

— Да не... се държиш така сурово и безкомпромисно. Мъжете не търпят подобно отношение. Не се ли питаш дали това не беше една от причините Дейв да те напусне? Струва ми се, че Антъни би го приел още по-трудно, като се има предвид възпитанието му.

— С Антъни нямаме противоречия.

— Е, това е нещо ново в историята на света.

— Мамо!

— Добре. — Айрин вдигна ръце. — Послушай един мъдър съвет, скъпа. Знаеш, че те обичам.

Гейл остана загледана в нея.

— Мислиш, че ще направя грешка, като се омъжа за него?

— Не съм казала нищо подобно.

— Но го мислиш, нали?

— Не. Антъни е привлекателен, интелигентен, чаровен. Не бих се месила в избора ти за кого да се омъжиш.

— Напротив. Какви бяха първите ти думи, когато ти казах за случилото се с Дейв? „Жалко, че се разведохте“.

— Но станалото — станало, нали? Времето минава и човек не бива да умува „какво би се случило, ако...“. — Айрин отпи глътка чай. — Това, което казах, няма значение. Признавам, че съчувствам на Дейв Метзгър.

— Защо?

— Защото винаги си му била толкова нужна.

— А, ето една основателна причина да останем женени.

Айрин стана.

— Мисля, че е време да се заловим с градинската работа.

— О, мамо, не исках да се караме.

— Е, имаш много грижи.

— Това не ме оправдава.

Гейл внимателно събра чашите и каната и тръгна след Айрин по стълбите към двора. В мига, когато се запита къде е изчезнала Карън, видя майка си да се отправя към отдалечения край, загледана в едно фикусово дърво. Под дебелията му сянка не растеше трева, а от клоните висяха лиани, дълги до земята. Множеството издънки в средата бяха чудесно скривалище за гущери, котки и деца.

Айрин извика:

— Слизай, дивачке. Ела да ни помогнеш да засадим аламандата.

Детски глас отвърна:

— Заета съм.

— Разбира се. — Айрин се усмихна. — Вие, десетгодишните, вечно сте заети.

— Единадесет. Почти.

— Искаш ли компания? — В отговор прозвуча смях. Айрин сложи малките си юмруци на кръста. — Обзалагам се, че мога да се покатеря на това старо дърво.

— Добре. Ела.

— Е, първо ще свърша малко работа, а после ще ми покажеш тайния път. — Когато се върна при Гейл, тя я прегърна. — Господи, за

какво е това?

Очите на Гейл пареха.

— Защото те обичам. Защото си толкова добра.

— О, спокойно.

Храстът стоеше в черната си пластмасова саксия до алеята, където го бе оставила Айрин, след като го бе свалила от багажника на огромния крайслер, който караше от десет години. Трябваше да сяде на възглавница, за да стига волана. Отвори багажника и извади две лопати и малка торба тор. Гейл отнесе растението до мястото в двора, където камионът на работниците бе смачкал предишното. Запита се как майка ѝ е успяла да натовари тежката саксия в джипа.

Лопатата бе с къса и тънка дръжка, пригодена за женски ръце. Гейл стъпи на нея, заби ръба под тревата, а след това хвърли пръстта встрани. Бе обула старите си маратонки. Вече усещаше как слънчевите лъчи парят голия ѝ гръб.

Айрин взе капелата си от предната седалка.

— Ще я сложиш ли, Гейл?

— Не, искам да хвана тен. Прекалено бяла съм.

Айрин сложи шапката на главата си и нахлузи чифт зелени гумени ръкавици.

— Какво да облека в събота?

— В събота?

— Когато ще ходим в онзи кубински бутик.

— Не е точно кубински, мамо. Просто... — Гейл продължи да дълбае чакълестата почва с лопатата. — Тоалетите са ужасно скъпи. Какво да облечеш ли? Издокарай се както сега. Ръкавиците са в тон с папагалските ти обеци.

— Подиграваш ли ми се?

— Не, просто не искам да се чувстваш засенчена от дамите Педроса.

— Аз ли?

Гейл погледна майка си.

— Права си. Аз съм тази, чийто стил ги притеснява. Мислят, че не зная как да се обличам. Искат булката да изглежда красива колкото младоженеца, което е непостижимо.

— Гейл, ти си хубава.

— В сравнение с Елена, Ксиомара и останалите братовчедки, съм плоска като дъска, с крака като кокили.

Извади още една лопата пръст.

— Антъни те смята за красавица. Сам ми го каза.

— Кара ме да се чувствам така — усмихна се Гейл.

По улицата профуча лъскав черен „Ленд Роувър“, след който нападнах листа, и Гейл махна с ръка. Жената зад волана или не я забеляза, или се престори. Джипът сви между каменните колони на портала отсреща.

— Коя е тя?

— Пеги Кънингам, кралицата на Клематис стрийт. Не е най-любезният човек на света.

— Кънингам. — Голямата маргаритка върху капелата на Айрин все още бе обърната към улицата. — Съпругата на Бенет Кънингам? Мисля, че познавам сестра му, Марджи. Пее в операта.

— Пеги не ме харесва. Веднъж се скарах на сина й. — Лопатата на Гейл удари на камък и тя напрегна сили да го извади. — Успях да си създам лошо име в махалата. Какво да направя? Да отида при нея с чиния сладки и да се извиня?

— Само ако сладките са домашно приготвени — отвърна Айрин.

— Разбира се. Имам време да се занимавам с такива неща. — Задъхана, Гейл остави лопатата и посочи към издълбаната дупка. — Стига толкова. Достатъчно дълбока е, нали?

Айрин надникна.

— Баща ми винаги казваше, че ако имаш растение за пет долара, трябва да изкопаеш яма за десет. Извади тези камъни.

Гейл застана на колене, побутна ги с по-малката лопата и започна да ги изравя един по един.

— Не, дай на мен — каза майка й. — Нямах ръкавици, ще развалиш маникюра си. — Тя хвърли белите камъни на тревата. — Скъпа? Просто ми хрумна. Защо не почакайте със сватбата? Шест месеца... или година. Ако е по-добре за Карън...

Гейл седна със свити крака.

— С Антъни обсъдихме това, но не сме сигурни кое е най-добро за Карън. Просто не знаем.

— Ето.

Айрин ритна саксията няколко пъти, за да освободи пръстта, изпъшка от усилие, когато издърпа растението за стъблото и го постави в дупката. Жълтите пъпки затрептяха.

Все още на колене, Гейл разчисти малко пръст с лопатата, за да изправи храста.

— Миналата седмица Карън ми каза... по пътя към ресторанта на Дейв... „Мечтая отново да бъдем заедно, ти, аз и татко“. После ме увери, че знае, че е невъзможно. Виждаш ли? Не иска да се чувствам нещастна заради нея.

Майка ѝ приглади косите ѝ с малката си ръка и каза:

— Скъпа, с удоволствие бих поговорила с нея. Само кажи кога.

— Ще го направиш ли? Би постигнала доста по-голям успех от доктор Фишмън.

Айрин бе донесла торба с естествен тор и когато го сипа до корените, се разнесе задушлива миризма. Гейл зари ямата с пръст и се изправи да я отпче.

— Мамо, това, което каза преди... не съм сурова и безкомпромисна с Антъни. Не съм се държала така и с Дейв. Не мисля, че съм го отблъснала.

— О, скъпа...

— Знаеш ли какво каза Антъни? — Тя се засмя и изтри една сълза. — Че ме обича, защото съм предизвикателство за него. Но той е десет пъти по-силен от Дейв. Добре, може би трябва да бъда малко по-... не зная как да го кажа.

— Хайде да влезем. Измий се, а аз ще приготвя по едно истинско питие.

Върнаха лопатите в багажника и Айрин хвърли капелата и ръкавиците си вътре. Гейл изнесе пластмасовата саксия на улицата и я сложи върху препълнения контейнер за смет, който трябваше да бъде изхвърлен още преди седмица, но поради една или друга причина камионът не бе дошъл.

— Подарък за теб, Пеги — каза тя.

Когато Айрин отвори и затвори вратата, вниманието на Гейл бе привлечено от пощенската кутия до нея. През отвора в гравирания черен метал се подаваше бяла хартия. Явно пощальонът бе минал, докато бяха в задния двор. Извади писмата и капакът издрънча.

Гейл затвори вратата с крак и докато вървеше към хола, прегледа пощата. Рекламна брошура, отпечатана върху евтина хартия, каталог от „Мейсис“ и още един от туристическа фирма. Сметка за електричество. Кредитна карта. Писмо от братовчедка ѝ от Атланта. И още едно с марка от Маями, но без адрес на подателя. Бял плик с името и адреса на Гейл, написани с печатни букви, леко изкривени в ъгъла.

Майка ѝ извика от кухнята и я попита дали има водка.

Гейл почувства прилив на адреналин. Пликът бе лек. Съдържанието му не бе обемисто. Сложи останалите пратки под мишница и разкъса хартията на гърба. Пръстите ѝ оставиха тъмни петна.

— Гейл, чу ли ме?

— Да. Само секунда.

Видя през отвора бял лист, сгънат на четири. Остави другите писма на масичката до стълбите и го извади. Разгъна го и видя цветно копие на снимка. Дървета, къс синьо небе. Позна игрището на „Бискейн Академи“. Виждаха се шест деца, но едното от тях бе снимано отблизо.

Гейл се досети кое е момичето още преди да види ясно кестенявите коси, вързани на конска опашка, и дългите тънки крака.

С черен маркер бе нарисуван пистолет, който сочеше към нея отляво. Траекторията на куршума бе отбелязана с тънки линии. Минаваше през главата ѝ и излизаше от другата страна, където имаше червено петно, наподобяващо кървава струя.

Краката на Гейл се подкосиха и тя се хвана за парапета. Неволно издаде стон и след няколко мига чу забързаните стъпки на майка си.

— Гейл! Какво има? Какво е това? — Издърпа листа от ръката ѝ. — О, господи!

— Къде е Карън?

— Не... не зная. В задния двор...

Гейл се втурна покрай майка си към коридора, след това към кухнята и накрая отвори задната врата. Люлката бе празна. От клоните на фикусовото дърво не се люлееха крака.

— Карън!

Стоеше отвън, облегната на оградата с приятелката си Линдзи Кънингам. Двете се обърнаха и Карън попита:

— Какво?

Айрин хвана ръката на Гейл.

— Не я плаши. Тя е добре.

Гейл преглътна и навлажни устни. Сви ръка до устата си и извика:

— Просто проверявам дали си тук. Защо не стоите в двора?

Момичетата влязоха. Очите на Айрин бяха широко отворени от уплаха.

— Обади се на полицията. И на Антъни.

— Да, но първо искам да позвъня на Дейв. Трябва да знае за това.

Гейл извади телефона от джоба си. Два пъти набра грешен номер, преди най-сетне да се свърже с „Айлънд Клъб“.

Мъжки глас ѝ каза, че мистър Метзгър ще се върне след малко. Гейл настоя да му предадат веднага да се обади на бившата си съпруга.

— Важно е. Става въпрос за дъщеря му.

Айрин бе сложила плика ѝ снимката на масата в кухнята. Гейл отново прикова поглед в тях, все още не вярвайки на очите си. Обърна плика. На гърба нямаше нищо. Препрочете адреса, сякаш се надяваше този път да ѝ подсказже някакво обяснение. Напразно. Удари с длани по масата така силно, че почувства болка.

Антъни пристигна пет минути по-късно, след като бе прекъснал среща с клиент. Гейл му каза, че полицията отказва да изпрати хора. Детективите, които бяха приели оплакването ѝ за колата, не бяха в участъка, а никой друг не желаше да стори нищо.

Антъни стисна ръката ѝ и помоли Айрин да наглежда Карън. Да я занимава известно време и засега да не я тревожи. После заведе Гейл горе и ѝ каза да се преоблече, докато той позвъни на няколко места. Тя бързо взе душ и когато се върна в стаята, чу разговора му с полицаите. Грабна дънкова рокля от гардероба и сложи чифт обувки.

Антъни задържа слушалката няколко сантиметра над телефона, преди да я остави.

— Казаха да отидем и да подадем оплакване. — Погледна Гейл.

— Така и предполагам.

Тя кимна.

— Можем да тръгнем още сега, ако си съгласна.

— Да. Как са косите ми? Трябва да ги среща.

Забърза към банята.

Антъни се облегна на касата и скръсти ръце.

— Не бива да изпадаме в паника. Навярно онзи тип цели именно това — да те сплаши. Ако искаше да навреди на Карън или на теб, вече щеше да го е сторил. — Телефонът отново иззвъня и Антъни вдигна. Гейл остави четката. Той каза: — Не, Карън е добре... Гейл ще ви обясни.

Тя излезе от банята и пое слушалката. Антъни кимна, когато я видя да произнася името на Дейв. Седна на ръба на леглото, а той бавно закрачи из стаята с ръце в джобовете.

Гейл разказа на Дейв за случилото се. Сподели предположението си, че е свързано с обажданията и посегателството върху колата й. Да, беше се обадила в полицията. С Антъни се канеха да тръгнат веднага.

Внезапно изпита желание Антъни да не беше в стаята. Попита Дейв:

— Искаш ли да дойдеш?

— Не, щом Куинтана ще бъде с теб — отвърна той и предложи да вземе Карън.

— Няма нужда. Мама е тук. Тя е в безопасност, не бих я оставила дори за минута, ако не бях сигурна.

— Кога мога да видя снимката?

— По всяко време. Ще я донеса в събота, когато доведе Карън. Дейв, не й казвай нищо. Все още не. Поне докато решим какво да правим.

Гейл затвори и Антъни най-сетне се спря.

— Ще дойде ли?

— Не.

Застана до нея и попита:

— Да не би да искаше да я вземе при себе си?

— Казах му, че мама ще остане при нея.

— Ще се нанесе тук. Не мисля, че с Карън сте в голяма опасност, но все пак трябва да бъда до вас.

— Може би е по-добре да отиде при баща си. Ако... онзи, който го прави, се опитва да навреди на мен, може би Карън трябва да постои при Дейв. Какво мислиш?

Антъни тихо се засмя.

— Невероятно подходящ момент.

Гейл втренчи поглед в него.

— Мислиш, че Дейв е изпратил снимката?

— Не е изключено.

— О, за бога! Не би сторил нещо толкова ужасно. На собствената си дъщеря?

— Не. На теб. За да те накара да се страхуваш...

— Това е лудост.

Той поклати глава, сякаш искаше да прекрати този спор.

— След петнадесет години криминално право, човек започва да подозира всички в какво ли не. Скрити мотиви. Лъжи. — Седна до нея и обгърна раменете ѝ. — Гейл, не знаей кой ти е изпратил онази снимка. Но наистина мисля, че целта му е да те сплаши. Ако искаше да те убие, не би губил време да те предупреждава.

— Така каза и единият от детективите. По-младият, Новик.

— Виждаш ли? — Антъни допря пръст до устните си. — Всичко ще бъде наред.

— А ако се лъжем? Ако наистина някой иска да нарани Карън? Може би цели именно това, за да ми причини болка.

— Няма да успее. Няма да го допусна.

— Не позволявай на никого да ѝ посегне. Моля те. Ако с Карън се случи нещо, ще умра!

— Стига. — Антъни обхвана с длани лицето ѝ. — Погледни ме. Знаеш, че винаги държа на думата си. Нали? Обичам те, Гейл. Нищо няма да сполети Карън. Или теб. Кълна се в живота си.

12.

„Лола Бенитес Котюр“. Златистият надпис блестеше от червения рекламен флаг над тротоара на „Миракъл Майл“ между бижутерския магазин „Мейърс“ и „Армани“. Когато масивната врата с лъскави метални дръжки се затвори и шумът и жегата останала навън, бутикът изглеждаше безопасно място като банков трезор.

Гейл поведе Карън между изящните колони от кристал и позлата. Всичко блестеше. До отсрещната стена бяха подредени луксозни бизнес тоалети и вечерни рокли, а в дъното — традиционни сватбени облекла. На стъклените витрини в средата бяха изложени сребристи воали и ефирно бельо.

В магазина имаше десетина жени, но Гейл не видя нито майка си, нито Дигна Педроса или Елена.

— Мамо, ще изглеждаш глупаво с булчинска рокля.

— Кой е казал, че ще нося такава?

Карън не искаше да идва, но Гейл бе настояла. Беше предпазлива, но се стараеше да прикрива страха си. Вчера в пощата не бе пристигнало нищо и нямаше странни телефонни обаждания. В четвъртък вечерта държането на детектив Ладу бе оставило у нея впечатлението, че градската полиция има далеч по-важни грижи. Антъни бе пренесъл три куфара, сак с дрехи и няколко касетки с документи. Когато Гейл каза на дъщеря си, че той ще живее с тях, Карън се затвори в стаята си. Гейл реши да не я изпраща при Дейв, защото прецени, че нейният дом се намира на по-спокойно място, където странен човек или кола не биха останали незабелязани. Възпитателките в занималнята на Карън бяха предупредени да следят дали някой снима децата. Не можеше да стори нищо повече, освен да наеме бодигард.

Гейл пристъпи по мекия килим, за да разгледа едно сако от естествена коприна, с пух на яката и маншетите.

— Виж, скъпа, нали е прекрасно?

— Не.

Карън скръсти ръце пред раираната си полиестерна блуза, чиито краища висяха над смъкнатите джинси. За да подсили този израз на негодувание, бе обула най-старите си скъсани маратонки. Беше се наложило Гейл да я заплаши с ново наказание, за да я накара да снесе косите си.

Тъкмо се канеше да я изведе навън и да ѝ се скара, когато чу някой да вика имената им.

— Ето ви и вас! — Братовчедката на Антъни Елена се приближи към тях с протегнати ръце. Беше с красива бяла рокля и сандали с висок ток, от които се подаваха ноктите на краката ѝ, лакирани в червено. — Току-що пристигнахме — каза Елена. — Майка ти е там. Ела.

Поведе ги към отдалечения край на магазина, където един коридор водеше до пробната.

— Аз я открих! — весело се похвали тя.

Помещението не беше разхвърляна тясна кабина, а просторна стая с две големи кресла и диван. Дигна Педроса, Ксиомара и Бети седяха една до друга, а Айрин ѝ махна за поздрав от съседното кресло. На масичката имаше поднос с чаши с позлатени ръбове за чай и еспreso. Гейл размени целувки с всички. Никоя от тях, освен Айрин, не знаеше за снимката. Антъни бе решил засега нещата да останат така. Ако роднините му разберат, особено жените, биха обезумели от уплаха и тревога.

Карън изтърпя въпросите им дали магазинът ѝ харесва и уверенията, че ще ѝ бъде забавно да помогне на майка си в избора на рокля. Накрая се сгуши в един ъгъл, седна на килима и опря чело на скръстените си ръце. Айрин се обърна натам и повдигна вежди. Гейл смутено ѝ се усмихна.

В стаята чакаше закачалка с десетина тоалета. Бяха повикали кройчката, възрастна жена с игленик, закачен на гърдите. Заведе Гейл зад една завеса и тя свали роклята си. Кройчката сръчно взе мерките ѝ и със силен акцент отговори на въпроса ѝ откога работи за фамилията Бенитес, че е започнала още като момиче. Първият им магазин се намирал на „Пазео дел Прадо“.

Явно Дигна Педроса бе чувала за него, защото потвърди. Спомняше си го много добре. Винаги излагали актуални тоалети, по последна парижка и нийоркиска мода. Но нейната венчална рокля не

била купена от тях. Шивачката на семейството я изработила специално за нея, а баба ѝ донесла дантелен воал от Испания.

— С Ернесто се оженихме през тридесет и девета в la Catedral de la Habana^[1], а гощавката беше в дома на родителите ми. Имаше шампанско и ордюври, но никаква музика и танци. Така беше при нас. Бедните се забавляваха повече!

През пролука в завесата Гейл зърна Карън, която се преструваше, че не слуша разговора на жените. Кроячката ѝ помогна да облече един тоалет.

Гейл чу гласа на Айрин.

— С майка ми купихме моята рокля от „Бърдайнс“ в центъра, а после се качихме горе в ресторанта да отпразнуваме събитието. Помня, че тя носеше шапка и бели ръкавици. И започна да ми говори за „сърпужеската любов“. Така го наричаше — засмя се Айрин. — Каза, че може би през първата брачна нощ ще бъда шокирана. Е, не бях толкова наивна.

— А аз бях — прошепна Дигна. Карън се приближи. — С Ернесто се бяхме целували само няколко пъти, когато леля ми не гледаше. Никога не бях оставала насаме с него. В първата брачна нощ... Ау, mi dios. Заплаках и исках да се върна в Хавана, но не можех, защото бяхме тръгнали с кораб на сватбено пътешествие до Испания. Първо пътувахме до Ню Йорк, а после продължихме за Европа. Прекарахме там три седмици и когато се завърнахме... бях лудо влюбена в моя скъп Ернесто. И вече очаквах първата ни рожба. Беше момче, Томас. — Тя помълча няколко мига и се прекръсти. — Убиха го комунистите при Плая Джирон.

Старицата нагласи колана. Притискайки между зъбите си няколко карфици, каза на Гейл да покаже роклята на дамите. Дръпна завесата и ѝ стори път да излезе и да се завърти из стаята.

Множеството воали с цвят на слонова кост я накараха да се почувства така, сякаш бе стъпила във вана с разбити белтъци. Реакциите бяха различни, от възхищение до откровено неодобрение. Карън завъртя очи.

Когато се върна зад завесата, Гейл за пореден път изслуша разказа на майка си за нейната сватба.

— О, беше разко-ошна. С Едуин се венчахме в църквата на Литъл Флауър в Гейбълс, а приемът се състоя в „Ривиера Кънтри

Клъб“. Присъстваха губернаторът и съпругата му, защото баща ми беше влиятелен член на щатския сенат, и сватбата се превърна в политическо събитие.

Айрин седеше на ръба на креслото с кръстосани крака, наклонени на една страна, сякаш се явяваше на интервю за членство в клуб. Въздишаше, превъзнасяше семейството си и изброяваше известни имена. Стараеше се да убеди събеседничките си, че е потомка на пионери в Маями, чиито предци са били аристократи от предвоенна Каролина.

Карън бе намерила няколко топлийки на пода и ги забиваше в ъглите на изрязаните си нокти. Гейл прошепна:

— Карън, престани!

— Не боли.

Тя раздвижи пръсти.

— Веднага ги извади!

— Мамо, скучно ми е. Мога ли да си купя нещо за пиене?

— Не, стой тук.

Кроячката току-що бе помогнала на Гейл да свали масленозеления тоалет от тафта, който от пръв поглед бе разбрала, че няма смисъл да пробва, когато завесата се дръпна и Елена надникна зад нея.

— Хей, искаш ли да видиш това?

Преди Гейл да отговори, тя каза нещо на испански на старицата, която кимна и излезе. Елена сложи пред нея бледозлатиста тясна рокля.

— Този цвят подхожда на косите ти. — Закрепи закачалката на една кука и разтвори ципа. — Ще дойдеш ли после в къщата? Нина е поканила всички на обяд. Антъни каза ли ти?

— Да, ще дойдем.

Гейл повдигна ръце и Елена ѝ помогна да облече роклята.

Кожата на Елена бе бяла като мляко, в контраст с черните ѝ коси, подстригани на черта. Тя прошепна:

— Исках само да ти кажа колко съм щастлива, че ще бъдеш част от семейството ни. Понякога ми се струва, че се смуцаваш от нас. Дано не съм права.

Гейл се обърна с гръб към нея, за да затвори ципа ѝ.

— Не зная откъде ти е хрумнало. Привързах се към всички ви.

— Радвам се. — Ципът се вдигна и Гейл затаи дъх. С тази рокля тялото ѝ приличаше на бледозлатиста колона. Елена надникна над рамото ѝ. Тъмните очи срещнаха погледа ѝ в огледалото. — Първата съпруга на Антъни беше много мила, но безлична. Всъщност за Антъни и за нас е по-добре, че не си латиноамериканка. Не се чувствай чужда сред нас.

Гейл се усмихна.

— Няма да бъдем чужди. Зная колко много държи на роднините си.

Тя се обърна в профил. Костите на ханша ѝ изпъкваха, а гърдите ѝ бяха сплескани.

Елена стисна ръката ѝ.

— С Антъни сме израснали заедно, така че го познавам добре. Ако имаш нужда от съвет, помни, че винаги можеш да се обърнеш към мен.

— Разбира се. Благодаря ти. — Гейл се обърна. — Би ли свалила ципа, ако обичаш?

Вниманието им бе привлечено от няколко развълнувани гласа и Елена отмести завесата. Бе влязла жена с виолетова туника, която изшумоля, докато се движеше из стаята. Отдалече изглеждаше на средна възраст. Светлорусите ѝ коси бяха късо подстригани, а кожата на лицето ѝ бе гладка, но изпъкналите вени на ръцете и прегърбените рамене издаваха годините ѝ. Седемдесет? Осемдесет?

Това несъмнено бе Лола Бенитес. Наведе се към Дигна Педроса, двете се прегърнаха и бузите им се докоснаха.

— *Cómo está, mi amor?*^[2]

— *Luces maravillosa, cómo siempre.* Изглеждаш великолепно, както винаги — каза ѝ Дигна. Представи останалите жени и последваха целувки.

Лола Бенитес се обърна към Гейл и туниката ѝ отново изшумоля.

— А-а, булката. Колко сте красива. Елегантна млада дама. Ще бъде щастлив, щастлив, щастлив. — Сеньора Бенитес имаше дълги и гъсти мигли, умело закрепени на клепачите ѝ. — Позволете да погледна тази рокля. Не зная. Може би повече... тук.

Повдигна едрия си бюст.

Карън тихо се захла и закри уста.

Възрастната дама царствено се завъртя, за да види кой се смее.

— А тя коя е?

— Сеньора Бенитес, дъщеря ми Карън.

Карън смутено се изправи и бързо ѝ подаде ръка.

— Encantada, señora.^[3]

Лола Бенитес хвана ръката ѝ и направи артистичен жест.

— О! Hablas español, qué linda.^[4] — Сви старателно очертаните си устни, допря буза до лицето на Карън, а след това се отдръпна назад и сложи ръце на раменете ѝ. — Какви очи! Толкова сини! Невероятни. На колко си години? Не, не ми казвай. На тринадесет.

— На единадесет — отвърна Карън. — Всъщност, ще ги навърша след две седмици.

— Но си доста развита. Обърни се, нека те огледам. Има фигура на манекен, толкова висока и стройна, прилича на майка си. Някога бях красива като теб, Карън. Наистина. — Приближи се и докато шепнеше, дългите ѝ мигли докоснаха бузата на Карън. Под прозрачната кожа на клепачите ѝ се виждаха тънки вени. — Разбила съм безброй мъжки сърца. Сигурна съм, че и ти ще имаш много обожатели. С какво ще бъдеш облечена на сватбата, прекрасна моя? — Сеньора Бенитес разпери ръце и описа дъга. — Как искаш да изглеждаш? Всяка жена трябва да има стил.

— Ами... не харесвам дантели. И мразя панделки.

— Права си, панделките са за малки момичета. Толкова е млада, а вече притежава усет. — Сеньора Бенитес щракна с пръсти и една от помощничките ѝ се приближи. Нареди ѝ да заведе девойката да разгледа роклите. — Намери ѝ подходящи обувки. И чорапогачи. Мисля, че може и сутиен.

Гейл хвърли предупредителен поглед към Карън, която тръгна след продавачката към коридора.

Сеньора Бенитес я въведе в пробната кабина и дръпна завесата. Дървените халки на корнiza затракаха. Подаде бледозлатистата рокля на кройката и накара Гейл да застане на подиума. Замислено докосна бузата си и скръсти ръце. Гейл вдигна поглед към тавана. След няколко мига сеньора Бенитес нареди на помощничката си да донесе от офиса ѝ синия модел на Луиз Феро.

Роклята бе внесена в стаята на закачалка с колела и когато жената разкопча калъфа, всички се приближиха да я разгледат. Сеньора

Бенитес откачи сребристосинкавия тоалет от ефирна коприна. Взе го в кабината и с кройката помогнаха на Гейл да го облече.

Тя се обърна и погледна отражението си в огледалото. Роклята подчертаваше цвета на очите ѝ и придаваше блясък на косите ѝ. Диагоналните ивици над бюста и талията прикриваха недостатъците на фигурата ѝ. Раменете ѝ, които според сеньора Бенитес бяха особено красиви, оставаха голи над деколтето.

— Господи.

— Сякаш сте създадена за тази рокля.

— Колко струва?

Гейл застана с гръб към огледалото.

Сеньора Бенитес наклони глава встрани, като че ли не бе чула добре.

— Каква е цената? Навярно е твърде скъпа.

— Мистър Куинтана ще я плати. Не знаехте ли? Обади се тази сутрин. Каза да му изпратим сметката, след като изберете тоалет.

— Не мога да приема това.

— Трябва! — Сеньора Бенитес леко притисна талията на Гейл.

— Иначе ще помисли, че не го обичате!

— Но колко...

Халките отново се удариха една в друга, когато завесата се дръпна.

— Всички!

Сеньора Бенитес поведе Гейл към средата на стаята.

Жените се приближиха.

— Нито грам тлъстина! — възкликна Ксиомара. — Нито грам. Толкова ти завиждам.

— Приличаш на филмова звезда — каза Бети.

Дигна Педроса ѝ изпрати целувка от дивана. Елена докосна фината материя на полата.

— Прекрасно.

Гейл бавно се завъртя пред тройното огледало и се засмя.

— Това е, нали? Искам да кажа, наистина се спирам на тази.

Лола Бенитес промълви:

— Ще му хареса. Ще бъде горд с вас.

Айрин се приближи и ѝ подаде нещо.

— Виж, скъпа. Обещите на баба ти. Сложи ги.

Гейл ги постави, но диамантите не ѝ се сториха толкова великолепно, колкото си ги спомняше. Сякаш бяха по-малки, почти незабележими в сравнение с изящната рокля. Светлосиният камък на годежния ѝ пръстен блестеше по-ярко. Гейл затрепери от възмущение и реши да посети бижутерския магазин, за да избере по-подходящи обеци. Щеше да спомене на Антъни. Не би ѝ отказал. „Разбира се, любов моя, всичко, което поискаш“.

Чу шумолене и погледна към вратата. Бяха ѝ нужни няколко мига да осъзнае, че момичето, което влезе, наистина е Карън. Виолетовата копринена рокля бе с прилепнала талия и широка пола, която се спускаше до коленете ѝ на множество дупли. Краката ѝ изглеждаха малки и нежни в красивите сандали с тънки каишки, а чорапогащникът в същия цвят като роклята блестеше. Някой бе прихванал косите ѝ на кок, а край лицето ѝ се виеха няколко кичура. Бяха сложили на устните ѝ розово червило и гланц.

Приковаха погледи една в друга.

Когато дамите се втурнаха да огледат новото създание, Карън не можа да сдържи усмивката си. Изчака да престанат с хвалбите и ласките и застана до Гейл пред огледалото. Вдигна глава и погледна отражението си през спуснати мигли.

— Харесва ми — каза тя. — Ще я вземем ли?

След обяда Гейл остана на масата в кухнята и изслуша как Ксиомара и Бети подробно описаха на испански на леля Грациела роклите, които бяха избрали двете с Карън. Съпрузите им гледаха мач на „Марлинс“, а Карън играеше някъде на горния етаж с дъщерята на Елена. Дигна бе задрямала. Гейл не знаеше къде са останалите, освен Антъни, който преди час я бе целунал и бе казал, че отива в кабинета на дядо си да обсъди нещо с адвоката му. Но Ернесто Педраса бе в кухнята. Придърпа количката на Бети до инвалидния си стол и започна да прави смешни гримаси на бебето, което се захили с беззъбата си уста и го изгледа с ококорени очи. Това накара стареца да избухне в смях.

Гейл опря брадичка на дланите си и крадешком погледна часовника над печката. Два и десет. реши да даде на Антъни още пет минути, а после да провери дали е готов да тръгват. Фермина,

домашната помощница, прибра последните чинии в шкафовете със стъклени врати. Гейл си спомни, че у дома я чакат неизмити съдове от два дни, и се засрами.

Педроса сложи пръсти на клепачите си и ги задържа високо повдигнати. Долната устна на бебето затрепери. Старецът се засмя и леко докосна главичката му с едрата си белезникава ръка.

— No llores, machito. Не плачи, момчето ми.

Бернардо влезе да вземе няколко бири от резервния хладилник. Ксиомара се престори на изненадана.

— Какво е това?

— Успокой се, жено, не са само за мен.

Бернардо бе с около тридесет килограма наднормено тегло.

Гейл размаха пръст.

— Без кавги.

— Това не е кавга! — засмя се Ксиомара. — Първия път, когато се скарахме... помниш ли, Нардо? Преди да се оженим, отидохме на вечеря у приятели и ти поиска да сервирам твоята порция. Отказах и попитах: „На слугиня ли ти приличам?“ И ти си тръгна! А аз рекох: „Прав ти път“.

Той се усмихна на Гейл.

— Все пак се омъжи за мен.

Ернесто Педроса се обърна към Гейл и потупа ръката ѝ.

— Когато бях в Куба, мъжете никак не умеехме да се справяме сами. Спомням си, че веднъж с баща ми и чичо ми станахме рано, за да ходим на риболов. Жените още спяха. Сварихме яйца за закуска и чичо попита татко как да извади своето от... cáscara. Как се казва на английски?

— Черупката — отвърна Бети.

С порозовели от смях страни Педроса имитира как чичо му оглежда яйцето, разклаща го и го завърта.

— Не знаеше какво да прави с него.

Гейл се усмихна. Нямаше нищо против да слуша тези истории и да ѝ разказват за кубинската култура, сякаш току-що е пристигнала от Небраска. Приятно ѝ бе да участва в разговора. Щом смениха темата и започнаха да обсъждат планове си за Четвърти юли, Гейл се извини и отиде да потърси Антъни.

Когато се отдалечи по дългия коридор с теракота, гласовете и смехът постепенно заглъхнаха. Стъпките ѝ отекнаха в тишината и тя забави крачка, докато минаваше покрай колекцията от картини на съвременни художници от испаноговорещи страни. Запита се какво ли би било да живее тук и да устройва приеми. Протегна ръце към въображаемите си гости. „Ивлин! Уоли! Толкова се радвам, че дойдохте“. Картините бяха осветени, но дори по пладне в тази къща имаше нещо, което ѝ напомняше за тайнствените коридори на крепост. Струваше ѝ се злокобна. Имаше твърде много плътни завеси и стени. Вероятно не би изглеждала толкова мрачна, ако над горната част на стълбището имаше прозорец.

Полилеят в официалната трапезария осветяваше лъскави лакирани мебели. Влезе през отворената двойна врата в хола и се спря, сякаш бе пълно с хора, които извърнаха глави към нея. „Добър вечер на всички. Bienvenidos“. Усмихна се и повдигна буза за въображаема целувка.

Над камината, между десетките снимки на внуци и племенници тиктакаше златен часовник. Масивната дървена врата вляво водеше към малък салон. Тя натисна дръжката, влезе и отмести пердето, за да надникне навън. Слънцето огря облицованата с кожа полица в ъгъла и кристалната птичка върху нея проблесна на светлината. Гейл я взе. Всяко кътче в тази къща бе пълно с подобни съкровища. И по никое от тях нямаше дори прашина. Не се виждаха нечисти отпечатаци по ключовете за осветление или мъртви мушици върху мебелите. За поддържането на ред в толкова голямо жилище бе нужен трудът на прислужница, готвачка, градинар...

Изпита странното чувство, че някой я наблюдава, и хвърли поглед към вратата. Неволно подскочи. Кристалната птичка се изплъзна от ръката ѝ и падна на персийския килим. След секунда позна сивия костюм и очилата с рогови рамки. Хектор Меса. Хрумна ѝ, че е очаквал да види дали няма да пъкне малкия сувенир в джоба на полата си. Проследи я с поглед, когато вдигна птичката и я сложи обратно на мястото ѝ.

— Търсех Антъни — каза тя и веднага съжали за тази безсмислена реплика.

— В кабинета е. — Ръцете на Меса бяха небрежно скръстени отпред. — Каза, че след малко Карън трябва да бъде при баща си, и ме помоли да я откарам. Бихте могли да дойдете, ако искате. Ще ви върна тук.

— Не желая да те притеснявам. Сама ще я закарам с колата на Антъни.

Меса се поколеба и обясни:

— Той се безпокои за сигурността ви.

Гейл разбра, че Антъни му е казал всичко. Бързо огледа сакото му. Нямаше издутини, но бе сигурна, че 22-калибровият му „Берета“ е скрит някъде под костюма. Карън не бе проявила недоверие към този човек. Всъщност го намираше за доста смешен, но Гейл не го харесваше. Фактът, че сега стоеше до вратата на тази отдалечена стая, означаваше, че бавно я е проследил дотук, без да издаде присъствието си.

Тя каза:

— Оценявам загрижеността на Антъни, но съм сигурна, че няма за какво да се тревожи. Ще поговоря с него. Тръгна ли си адвокатът?

— Да, но Антъни има още малко работа с документите — отвърна Меса.

— Тогава ще почукам, преди да вляза.

Хектор Меса леко кимна и й стори път. Оределите му бели коси бяха пригладени назад и до яката му стигаха малки къдрици. Енергично затвори вратата.

Гейл хвърли поглед към него.

— Кажи ми, Хектор. Какво мислиш за брака на Антъни с американка?

— Нямам мнение, сенъора.

Не можа да прецени реакцията му. Очите му бяха скрити зад очилата, а и вървеше на няколко крачки зад нея през хола.

Гейл извърна глава и каза:

— Сигурно излъга, но имаш право да не ми казваш.

— Националността не е толкова важна — тихо отвърна Меса. — Бившата му жена беше кубинка. Много красива, но алчна. Омъжи се за него по сметка и когато разбра истината, той се разведе с нея.

Едва сдържайки негодуванието си, Гейл спря и се обърна. Меса се приближи.

— Предлагам ти сделка. Ти не ме харесваш, както и аз теб. Така че нека да стоим настрана един от друг. Съгласен ли си?

Стори ѝ се, че той потръпна. След това ѝ се усмихна, леко повдигайки крайчетата на устните си.

— С ваше позволение...

Завъртя се и изчезна в коридора. Гейл изчака, докато се увери, че се е отдалечил.

Кабинетът на Ернесто Педроса не бе голям, но обстановката в него бе внушителна — старинните мебели, тапицирани с кожа, месинговите абажури на лампите, тъмната ламперия. На една витрина бяха подредени редки издания на стихосбирки на Хосе Марти. Бюрото бе обърнато на югоизток, посоката, в която се намира Хавана, а на стената зад него висеше избеляло и скъсано кубинско знаме. Антъни седеше, опрял чело на дланта си, и пишеше. Лампата осветяваше чупливите му коси и златният му пръстен с диамант блестеше. От един пепелник се издигаше цигарен дим.

Гейл безшумно се промъкна в стаята. Бе така съсредоточен, че усети присъствието ѝ едва когато стигна съвсем близо до него. Облегна се назад, за да види кой е, и Гейл седна на коленете му. Въртящият се стол се залюля на колелата си.

— Пушиш. Срамота. Това кубинска пура ли е?

— Не казвай на стария.

Завъртя се на стола, приближи се към пепелника и всмука за последен път от пурата, преди да изтръска пепелта. Изпусна дима встрани и се усмихна на жената в скута си.

— Е, виждаш, че не съм ангел.

Краката ѝ висяха над широката странична облегалка.

— Ще свършиш ли скоро?

— Най-рано след час. Хектор откри ли те?

— Да, но не искам той да води Карън при баща ѝ. Мога ли да ползвам твоята кола?

— Ако почакаш, аз ще ви закарам.

— Нищо няма да ни се случи. Стъклата на колата ти са блиндирани, за бога.

— Няма ли да се чувстваш по-сигурна с Хектор?

— Честно казано, не.

Антъни се захили.

— Мисли за него като за семейния ротвайлер. Няма да те ухапе.

— Все още не съм част от семейството — каза Гейл. — Той смята, че те преследвам заради парите ти.

Тези думи го накараха да избухне в смях.

— Не вярвам. Знае, че трудно ще те убедя да ги приемеш.

Гейл заигра с яката на тъмновишневата му риза, през която чувстваше топлината на тялото му.

— Какво е накарало Хектор да остане с вас? Каза, че като дете е лъскал обувки и дядо ти го е довел тук. Това не е достатъчно да заслужи такава преданост.

— За Хектор е било достатъчно. В Куба е останал кръгъл сирак, а лелята, при която живеел, била проститутка. Разчитал единствено на нашето семейство. Обещал на дядо ми някой ден да му се отплати. — Антъни сниши глас. — Ще ти разкажа една история, която не бива да се разчува. Както знаеш, чичо ми Томас е загинал при Плая Джирон. Попаднал в плен. Понеже имал висок чин, бил подложен на разпити, но казал само: „Viva Cuba libre, abajo Fidel“^[5]. Един от войниците отрязал езика му и го пребил до смърт за назидание на другите. Накрая останалите били освободени, а когато дядо ми научил какво точно се е случило, пожелал същата участ на онзи, който е убил единствения му син. Двадесет години по-късно същият военнослужещ пристигна с ферибота от Мариел. И след няколко седмици... Хектор донесе на дядо малка кутийка.

Гейл почувства, че я побиват тръпки.

— Подарък изненада ли беше? Или дядо ти му го бе поръчал?

Антъни поклати глава.

— Не зная. Може би няма значение. Случи се отдавна.

— Ти би ли сторил нещо подобно за него?

— Не, разбира се. Нима мислиш, че съм способен?

Тя свали крака от облегалката и седна на бедрото му. Бюрото бе затрупано с документи и счетоводни книжа.

— Върху какво работиш?

— Подготвяме оферта за строителство на Форт Лодърдейл. Преглеждам договорите за изплащане.

— Подготвяте? Ти и... кой?

— Не аз. Дядо. Компанията му. — Антъни опря брадичка на рамото ѝ. — Да, Гейл, налага се да му помагам известно време.

Възстановява се. Скоро ще бъде във форма, но... не зная, не е същият. Като че ли е загубил интерес.

— Естествено, сега има теб. Кушетка ли ще сложиш, или ще спиш в старата си стая?

— Гейл. — Антъни цъкна с език. — Как бих могъл да му откажа?

— Обещавах ли, че ще бъдеш внимателен? Това ще ти отнема твърде много време, а какво ще стане с адвокатската ти практика? — Тя го погледна съсредоточено. — Антъни, роднините ти искат ли те тук? Получавам противоречиви сигнали, особено от Елена.

— И да, и не — тихо се засмя той. — Знаят, че поне в момента имам благословията на Ернесто. Опитват се да разберат на чия страна съм, а аз не се чувствам длъжен да им давам обяснения. Ксиомара и Бернардо искат подялба на бизнеса между отделни компании. Елена и Хосе желаят управлението да бъде изцяло в ръцете на фамилията. Хумберто, Алекс, Грациела и всеки от останалите има свое мнение. Но никой не го изразява открито.

— А ти на чия страна си? — попита Гейл. — Бъди откровен, Антъни. Какво искаш?

Той дълго задържа поглед върху лицето ѝ, навярно защото не бе сигурен как ще приеме отговора му.

Гейл настоя:

— Кажи ми. Искам да бъдеш щастлив. Не да се превърнеш в нов Ернесто Педроса или да постъпваш като него, но ако наистина чувстваш, че мястото ти е тук...

— Ще бъдеш ли с мен?

Сърцето ѝ се разтуптя от вълнение.

— Тук?

— Не сега, но... не зная. Може би някой ден.

Тя бавно кимна.

— Стига да останеш такъв, какъвто те познавам.

Антъни въздъхна дълбоко, залюля се на стола и погледна към тавана.

— Мисля по въпроса, естествено. Но ако поема бизнеса, ще действам по свой начин, не както са свикнали роднините ми. Дядо твърде много се придържа към традициите. Държи се типично по кубински, ако мога да се изразя така. Не желае да стане част от по-голямата общност. Но защо да ме слушат? Аз съм аутсайдер. Те

работят за дядо ми от години, а аз се появявам в последния момент и им отнемам това, което им се полага. Все едно ми е дали ме обичат, или ме мразят, но държа да изпитват уважение към мен. Няма да бъда ничия марионетка. Ти ме нарече така в болницата.

— Не бях права.

— Никой няма да ме командва. Нито дядо ми, нито семейният управителен съвет, нито някой комитет или банка. — Огледа стаята, спирайки поглед върху старите книги, пожълтелите снимки на стената, картата на Хавана, сувенирите, запазени през дългите години на изгнание, и каза: — Наследил съм твърде много черти на баща си. Забравят това.

— Луиз, героят на революцията.

Той се усмихна и присви очи за миг. Обикновено едва доловимият му испански акцент стана комично осезаем.

— Луиз Куинтана Родригес, син на жрица от Сантерия, извършвала кървави жертвоприношения в името на Чанго и Елегуа. — Антъни заудря по гърба на Гейл в сложен бавен ритъм. — Понякога се будех нощем и чувах песни и барабани. — Сниши гласа си до шепот. — Баба ми Фулгенсия извиваше главите на пилета с голи ръце и пиеше кръвта им.

Гейл направи гримаса.

— Някога плаших братовчедките си с такива истории.

— Сигурно ужасно са се бояли от теб.

— Да кажем, че просто не се разбирахме.

— Елена каза, че с нея сте били близки.

— Така ли? — засмя се Антъни. — Не, когато дядо ме доведе тук от Куба... — като най-голям внук или да замести загиналия чичо Томас, кой би могъл да каже? — ... братовчедите ми ме намразиха. Дори Нина имаше съмнения.

— Дигна не те е мразила. Не бих повярвала.

— Напротив. Аз бях петно върху честта на фамилията. Жив спомен за прегрешенията на най-малката им дъщеря, която забременяла на шестнадесет години, при това от незаконния син на някаква косачка на тръстика. От шест поколения в родословието им не е имало и капка черна кръв, до появата на баща ми. Той беше само кварталон, но когато разбрала за бременността на мама, Нина я пребила. Никога не съм ти казвал това. Мислиш, че Нина е

интелигентна, изискана дама. Когато пристигнах в Маями, се държах ужасно, исках да се върна в Куба, никак не ми харесваше тук. Тя често ми крещеше: „Баща ти е комунист и ти си същата стока като него“. Братовчедите ми ме обиждаха. „Хей, черньо. Кой е баща ти?“ Кожата ми беше бяла като тяхната, но ако ударя някого, викаха дядо и той ме налагаше с колана си. Най-интересното е, че сестра ми Алисия има същата кръв като моята, но никога не са се отнасяли така с нея. Знаеш ли защо? Защото тя има очите на Педроса... сини.

Гейл го погледна с удивление.

— Все още не можеш да се примириш, нали? Изминали са почти тридесет години, а гневът ти не е изчезнал.

— Така е.

— И искаш да им отмъстиш, като поемеш управлението на компанията от Ернесто Педроса. Ти, синът на Луиз Куинтана Родригес, женен за руса американска адвокатка, да седиш тук, на това бюро, може би да уволниш някои от тях поради некомпетентност и да караш останалите да работят неуморно като теб. Страховито.

Той се усмихна, сведе поглед към книжата и ги прелисти.

— Може би не си струва. Не зная.

Гейл се изви към него и го прегърна.

— Обичам те.

Антъни я погледна право в очите.

— У уо те суето мас.^[6] Бих сторил всичко за теб, Гейл. Понякога не зная къде е мястото ми. Но имам теб.

— Да. — Усмихна се, целуна устните му първо в крайчеца, а след това в средата, където бяха топли и влажни, и промълви: — Искам да бъда достойна за теб. Да те заслужа.

— Ще бъдем щастливи заедно — увери я той. — Почакай и ще видиш.

— Антъни, не зная дали да приема онези обеци. — Видя, че се кани да възрази, и побърза да добави: — Съгласна съм за роклята, но обещите. Не мога...

— Не, не. — Обхвана с устни меката част на ухото ѝ. — Обичам аквамарини. Подхождат на красивите ти очи. Ще ги купя. Но трябва да бъдеш добро момиче.

— А, това ли било?

Понечи да стане, но той я притисна към себе си. Побутна го с лакът.

— Ох, главата ми!

— Заслужи си го. — Гейл се засмя и допря чело до неговото. — Извинявай, че толкова упорствах за къщата. Имам много грижи в кантората. Ако искаш да направиш цялостен ремонт, нямам нищо против, но след сватбата. Може дори да поръчаш басейн, което естествено означава, че с месеци целият двор ще бъде в кал.

— Боже мой! Тя най-сетне се вразуми.

Гейл обви ръце около врата му.

— Продължавай да ме глезиш.

— Това ли искаш? — Прошепна до устните ѝ: — Покажи ми колко си добра.

Разтвори устни и последва дълга, бавна и дълбока целувка с вкус на тютюнев дим и смесица от силно кафе, бърбън и дъха на Антъни. Плъзна се под нея и Гейл долови възбудата му. Дланите му обхванаха гърба ѝ и се спуснаха надолу. Езикът му навлезе по-дълбоко. Тя издаде тих стон. Постепенно осъзнаха къде се намират.

— Антъни! — Гейл се отдръпна от него. — Вратата е отворена.

С тежка въздишка, която премина в смях, той каза:

— Ставай. Трябва да довърша тук.

— Наложително ли е точно сега?

— Да, за съжаление. Утре трябва да се подготвя за няколко дела, а в понеделник ще има разглеждане в съда. Изоставам. Онази случка с Карън...

— И аз не успях да свърша почти нищо вчера. — Гейл го погледна съсредоточено. — Говори ли с Хари Ласко?

— Какво?

— Антъни, обеща да му се обадиш в петък. Уендъл Суийт не донесе документите си, а се съмнявам, че ще ги получа и в понеделник. Наистина се налага да разговарям с Хари. Остават ми само три седмици да открия парите на Уендъл.

— Добре, добре. Ще се свържа с него другата седмица.

— В понеделник — настоя тя. — И не забравяй.

Антъни каза спокойно:

— Слушай, Гейл. Дори и да разбереш къде са, клиентката ти няма шанс. Банката на еди-кой си няма да ти даде документ, че Уендъл

има сметка при тях, дори при съдебно нареждане. Нашите съдилища нямат юрисдикция...

— Антъни, скъпи, зная как стоят нещата. Искам само да посоча доказателство. Хари каза, че Уендъл е спечелил милион долара от онова казино на Ийгъл Бийч. Попитай го дали разполага с някакви документи. Къде е договорът за продажба? Ако успея да убедя съдията, че Уендъл е скрил тези пари зад граница и е излъгал, Джейми ще получи всичко останало. Тя има нужда от средства, Антъни.

— Добре, ще поговоря с Хари и ще разбера какво става. Но ти напомням, *bonboncita*, не действай на своя глава. — Гейл се намръщи и Антъни повдигна вежди. — Какво има? Нещо лошо ли казах?

— Не ме наричай „*bonboncita*“, когато разговаряме на професионална тема.

— *Por Dios*.^[7] Разбира се, мис Конър, искрено съжалявам.

— Говоря сериозно.

— Не изглеждате особено сериозна в тази поза, мис Конър. Силно я притисна с една ръка и плъзна другата под полата ѝ.

— Престани! Антъни!

— Мис Конър, къде е достойнството ви?

— Казах, престани!

Отмести ръката му, освободи се и се изправи.

Остана загледан в нея няколко секунди. Очите му издадоха едновременно учудване и любопитство. Извърна глава встрани, сякаш се канеше да каже нещо в отговор, и леко се усмихна.

— Защо го направи?

Тя прокара пръсти през разрошените си коси.

— Не ми харесва. Не и при тези обстоятелства.

— Нека да свърша с това, и тръгваме.

Гейл приглади гънките на полата и изпъна ръкава си.

— Трябва да заведе Карън при баща ѝ. Време е да тръгваме.

— Нека Хектор я закара.

— Не искам той да я води. Освен това Дейв настоява да поговорим.

— За какво?

— За снимката. Какво можем да сторим. Какво да кажем на Карън.

Антъни се облегна назад. Страните му се зачервиха, а очите му добиха мрачен израз.

— Щом онази снимка е толкова важна за него, защо не дойде у дома да я види?

— Защото ти си там. Изпитва неудобство.

— Неудобство? Странна дума. Той ли я каза? Или ти я измисли.

— Не започвай пак.

— Не иска да се срещне с мен лице в лице.

— Ти също не би се радвал да го видиш. Трябва ми колата ти. Моля те.

Антъни остана неподвижен няколко мига, след това се изправи и пхна ръка в джоба на панталоните си.

— Не искам да ходиш при него.

— Зная.

— Тогава защо отиваш?

Тя протегна ръка.

— Ключовете.

Антъни ги стовари на бюрото.

Гейл попита:

— Не можа ли да ми ги подадеш? Защо трябваше да ги хвърляш?

— Не съм ги хвърлил.

Ръката ѝ все още бе протегната.

— Дай ми проклетите ключове или ще повикам такси.

Той окачи ключодържателя на единия си пръст. Лъскавата емблема на „Кадилак“ бавно се завъртя. Гейл се приближи. Антъни дръпна ключовете към себе си, преди да ги пусне в ръката ѝ.

— Искам те отново тук след час.

Гейл излезе от кабинета и тръшна вратата.

---

[1] Катедралата на Хавана (исп.). — Б.р. ↑

[2] Как си, любов моя? (исп.). — Б.р. ↑

[3] Очарована съм, госпожо (исп.). — Б.р. ↑

[4] О, говорите испански, прекрасно (исп.). — Б.р. ↑

[5] Да живее свободна Куба, долу Фидел! (исп.). — Б.р. ↑

[6] А аз те обичам още повече (исп.). — Б.р. ↑

[7] За бога (исп.). — Б.р. ↑

13.

Мезонетът на Дейв бе едно от дванадесетте жилища в П-образна сграда с паркинг в средата и широки веранди отзад. Високата желязна ограда и електронният портал осигуряваха на обитателите известна защита от градските престъпници, които се подвизаваха в покрайнините на Коконът Гроув.

Карън щеше да ношува при баща си, а сутринта щяха да гледат тенис турнира. Бе донесла сака и ракетата си. По краткия път от дома на семейство Педроса бе разпуснала косите си от сложната прическа, която ѝ бяха направили в магазина на Лола Бенитес, и ги бе вързала на конска опашка, както обикновено.

Гейл натисна звънеца. Никога не бе прекрачвала прага на апартамента на Дейв. Когато идваше да остави или да вземе Карън, виждаше само коридора с теракота на пода и двата велосипеда вътре.

Входната врата се отвори и Дейв протегна ръце.

— Хееей, моята принцеса пристигна. — Целуна Карън и ѝ стори път да влезе. Каза тихо на Гейл: — Една сервитьорка от клуба ще я наглежда за малко.

Вътре седеше тъмнокосото момиче на име Вики, което Гейл бе видяла зад бара в „Олд Айлънд Клъб“. Тогава бе облечена с тениска с тропически изглед, а сега — с прилепнало боди и къси панталони. Погледна Гейл с тъмните си очи под високи вежди. Стана от табуретката, взе ключовете за колата и чантичката си от плота в кухнята.

Дейв каза на Карън, че с майка ѝ трябва да поговорят. Обеща по-късно да я заведе в яхтклуба и предложи сега да отиде с Вики да погледат видео в апартамента ѝ. Карън не прояви любопитство и това наведе Гейл на мисълта, че е ходила там и друг път.

— Чао, мамо.

Протегна ръце за прегръдка.

— До утре, скъпа. Приятно прекарване.

Гейл проследи с поглед дъщеря си и жената с мускулести крака със загар. Вратата се затвори след тях.

Дейв се върна в коридора и каза:

— Не спя с Вики.

— Не съм те питала.

— Но си го помисли.

Гейл сви рамене.

— Добре, помислих си го.

— Е, сега знаеш истината. Искаш ли да пийнеш нещо? Сода? Бира?

— Само вода. И две болкоуспокояващи таблетки, ако имаш.

— Разбира се. — Покани я да седне. — Извинявай за разтурията. Бях зает в клуба и не успях да разтребя. Добре дошла в скромния ми дом.

— Уютен е.

— Старая се.

Гейл остави чантата си на плота и продължи към хола. Освен в трапезарията, където бе сложена теракота, подът бе застлан с мокет в неутрален цвят като в повечето жилища, давани под наем. Масичката бе отрупана със спортни списания и вестници. Срещу големия диван с кожена тапицерия имаше телевизор с огромен екран, а зад затъмнените стъкла от двете му страни примигваха светлините на стереоуредба.

В единия край бяха стълбите към горния етаж.

Какво ли правеше тук? Какъв бе животът му на тридесет и шест годишен ерген? Гейл се досети как прекарва времето си. Приблужи се към вратата за верандата и забеляза газовата скара, която бе очаквала да види там. Навярно канеше приятелите си да гледат мачове и печеше ребра на нея, като преди това ги топеше в бира, за да станат крехки. Предположи също какво има в хладилника и бе сигурна, че ще зърне в кошчето за смет сгъната кутия от пица с чушки и гъби.

На горния етаж бяха двете спални. Гейл не знаеше как изглежда стаята на Карън, но си представяше тази на Дейв. Ако леглото бе застлано, чаршафите под юргана несъмнено бяха измачкани. Може би в нощното му шкафче имаше няколко презерватива, но никакви еротични играчки или порнографски видеофилми. Двата му официални костюма висяха в гардероба, прибрани в калъфи, а панталоните и ризите все още не бяха разопаковани, след като ги бе

взел от химическо чистене. Имаше десетки тениски с изгледи от места, които бе посещавал, или с рекламни емблеми на любими отбори. Знаеше и каква форма са добили обувките му — след продължително носене дългите му пръсти образуваха издутини в кожата. Гардеробът бе изпълнен с лек мирис на пот от дрехите, които небрежно хвърляше вътре, когато реши, че може да ги поноси още, преди да ги изпере. Някога Гейл бе мърморила заради този навик, но по-късно се бе предала. Тя имаше отделен гардероб, своя тоалетка и едната половина от полицата до огледалото в банята.

Дейв обичаше да почиства здравите си едри зъби в леглото, докато гледаше новините по телевизията, след което изключваше телевизора с дистанционното управление и оставяше края за чистене на нощното шкафче, за да го изхвърли сутринта, ако се сети. После угасяше лампата. Когато бяха женени, нейната лампа оставаше включена по-дълго и когато най-сетне затвореше папките си, той вече бе заспал. Беше свикнала да не обръща внимание на неизхвърления край, а Дейв — да спи на светло. Ако все още бе буден, се приближаваше към нея и слагаше ръка на ханша ѝ. „Уморена ли си?“ През последните месеци на брака им отговорът толкова често бе „да“, че накрая бе престанал да пита. А по-рано, когато отношенията им бяха сравнително добри, се любеха по навик и всичко бе предсказуемо. Желанието ѝ да опита нещо различно го смущаваше.

Дали някога ѝ бе изневерявал през дванадесетте години на брака им? Гейл не мислеше, че се е случвало, но дори и да бе имал връзки с други жени, те бяха мимолетни и незначителни. Дейв бе по-привързан към къщата им от нея. Държеше в гаража червен железен шкаф с инструменти. Рафтовете бяха отрупани с наръчници за обновяване на дома, градински лейки и торове. В двора нямаше червеи, дървеници, плесен или плевели. Веднъж сам инсталира напоителна система, а след това застана в средата на градината и каза на Гейл да натисне ключа. Сложи ръце на кръста си и зачака. Широките му рамене имаха приятен загар, а мускулите на краката му изпъкваха над покритите с кал маратонки. Помпата се задейства и през тръбите към пръскачките потече вода. После целият двор се изпълни с въртящи се в кръг или полукръг струи и слънчевата светлина образува дъги над тревата и цветните лехи. Дейв закрачи по калта с отвертка и гаечен ключ в ръце

и докато нагласяше главите на пръскачките, стана вир-вода, но сияеше от задоволство.

Желанието му да прекрати брака им я бе изненадало, но не и пътуването до Карибите, защото Дейв бе мечтател по натура. Гейл имаше по-практичен ум. Знаеше колко струва всичко, колко дългове е натрупал и какво трябва да стори, за да промени положението. За дванадесет години се бе захващал с пет различни неща, а яхтклубът бе последното фиаско. Мечтите му се бяха оказали неосъществими. Бе заминал за Карибите, за да избяга от всичко. Но се бе завърнал. Уверяваше я, че се е променил, но Гейл се съмняваше. Твърдеше, че не спи със сервитьорката Вики, но това означаваше само, че в момента не са в интимни отношения. Навярно са имали връзка. Нима иначе жена с екип за джогинг би се съгласила да забавлява дъщеря му в апартамента си в прекрасен съботен следобед?

Дейв донесе от кухнята чаша вода, в която потракваха бучки лед. Сложи кана с кафе на масата и ѝ подаде две таблетки.

— Това е ибупрофен. Не бива да пиеш аспирин на гладен стомах. Не бях сигурен дали си обядвала. Силно ли е?

— Кое?

— Главоболието ти.

Тя преглътна хапчетата с вода.

— Не толкова.

— Изглеждаш зле.

— О, благодаря.

— Да разтрия ли врата ти?

Беше го правил, когато болката ѝ бе толкова силна, че сковаваше скулите ѝ. Едрите му пръсти бяха силни и умели. Но Гейл не искаше да я докосва.

— Добре съм — каза тя и се засмя. — Беше... интересна седмица.

Той събра изсветлелите си вежди. Явно очакваше обяснение. Хрумна ѝ да му каже за Антъни. Преди време споделяха всичко и Дейв винаги я изслушваше. Понякога не можеше да ѝ даде отговора, който ѝ бе нужен, но слушаше.

Гейл каза:

— Донесох снимката.

— Добре. Дай да я видя.

Последва я до масата в трапезарията, където тя извади от чантата си малък кафяв пакет. Отвори го. Дейв застана с ръце на кръста и въздъхна, подготвяйки се да види това, което Гейл вече му бе описала по телефона. Взе белия плик, повдигна капака и погледна цветното копие. Стисна зъби и сви устни, сякаш бе вкусил нещо блудкаво. Преглътна.

Най-сетне остави снимката на масата и Гейл отново зърна цветовете на фона на дървената плоскост. Синьото небе и дърветата. Дрехите на децата. Червените шорти на Карън. И огромния черен револвер насочен към главата ѝ. Трите прави линии, очертаващи траекторията на куршума, няколко леки щриха пред дулото, наподобяващи дим, и пробива в черепа ѝ.

Дейв рязко се обърна и пристъпи към плъзгащите се врати с гръб към стаята. Тихо подсмръкна и учестеното му дишане издаде, че едва съдържа сълзите си.

— По дяволите!

Тя бавно сгъна копието и го прибра в плика. Вече по-спокоен, Дейв се обърна и леко се покашля.

— Какво казаха полицаите?

— Няма никаква следа. Пликът е обикновен, а и всеки би могъл да направи цветно копие на снимка. С мама докосвахме хартията безброй пъти и не могат да се снемат отпечатъци. Може би дори не е оставил. По кутията от боята също нямаше. Предполагаме, че двете случки са свързани. Както и телефонните обаждания. — Гейл уви плика в кафявата хартия. — Вероятно ще получим още снимки. Писма, обаждания. Какво ли не. Имало е случаи на тормоз, продължаващ месеци. Години.

— Господи.

— Казаха, че ако изпрати още, бихме могли да се възползваме. Да открием кой е. — Гейл прибра пакета. — Искаш ли копие?

— Не. Задръж го. Не искам да го виждам тук. — Дейв въздъхна. — В безопасност ли е тя, Гейл? Какво да сторим, за да я предпазим?

— Не ѝ позволявам да излиза често. Никога не я оставям сама. Той има пистолет, а и сложихме алармена инсталация. Не мислим, че някой ще се опита да проникне у дома. Полицаите казват, че обикновено убийците не предизвестяват за намеренията си.

Дейв замислено обиколи стаята.

— Бихме могли да я изпратим при родителите ми за останалата част от лятото. Какво ще кажеш?

— Няма да ѝ хареса.

— Не ме интересува дали ще ѝ хареса.

— Искам я тук, Дейв. Не желая да бъде далеч от погледа ми. Тревожа се дори сега, докато е с Вики.

— Няма от какво да се боиш. Тя живее на съседната улица.

Обсъдиха кой би могъл да е злосторникът. Ядосан клиент. Съсед. Дори не изключиха възможността да е човек, когото и Дейв познава. Или някой от познатите на Антъни Куинтана, предположи Дейв. Или самият Антъни.

Гейл го изглежда гневно.

— Защо не? Получаваш тази снимка, а след малко той ти съобщава, че ще живее при вас.

— Твърдиш, че може да я е изпратил Антъни? Странно. Той предполага, че си ти.

— Ако наистина му е хрумнало, значи този човек е луд. Наистина луд.

Обмислиха какво да кажат на Карън, ако се повтори, но не стигнаха до решение. Може би нямаше да се случи отново. Най-добре бе да изчакат.

Гейл го помоли да ѝ покаже спалнята на Карън.

— Бих искала да видя как изглежда.

— Разбира се.

Поведе я към стълбите.

Беше малка слънчева стая, точно срещу неговата, с отделна баня. В къщата на Клематис стрийт, със старите дъски на пода и дебелите стени, Карън бе започнала да мечтае за по-модерна обстановка. Тук имаше легло с балдахин, а над тоалетката висеше огромен плакат от филма „Титаник“. Навсякъде се виждаха плюшени играчки, а светлината, която проникваше през множеството кристални топчета, окачени на рибарска корда до прозореца, образуваше дъги, които затанцуваха из стаята, когато Гейл ги залюля.

— Красиво е. — Приглади дантелената покривка и взе от леглото плюшено мече. — Едно съседско момче я е целунало. Каза ли ти за това? На четиринадесет години е. Изглежда симпатично, но тя не искала и му беше ужасно сърдита.

— На четиринадесет! Трябва да поговоря с бащата на това хлапе. Гейл поклати глава и се усмихна.

— Виждала съм я да го гледа, но той естествено не ѝ обръща внимание. Карън казва, че си имал приятелка, която била на тринадесет.

— Толкова бързо расте — каза Дейв.

Гейл почувства тежест в краката, седна на един нисък стол до леглото и затвори очи.

— Добре ли си?

— Напоследък не мога да спя. — Той застана до нея и докосна косите ѝ. Гейл каза: — Не зная какво да правя, Дейв. Опитвам се да си внуша, че няма от какво да се страхувам, но като че ли се залъгвам.

Притисна рамото ѝ.

— Зная. И аз съм изплашен. Трябва да заловят това копеле.

— Мисля, че целта му е да навреди на мен, а не на Карън. Някой иска да страдам. Но нямам представа кой или защо. Ако знаех какво съм сторила, щях да помоля за прошка. Дори бих му платила, а ако не иска пари, бих изпратила писмо с прочувствени извинения. Първия път каза по телефона: „Здравей, кучко, време е да умреш“. Не преставам да се питам какво съм направила. — Гейл се засмя. — Накара ме да надникна в най-тъмните кътчета на съзнанието си. Какви грехове съм извършила, та някой иска да ми причини такова страдание?

— Грехове? Какво говориш? Може би си нахокала някого. Или си препречила пътя му с колата си. Или го прави просто за забавление. На този свят има луди хора.

— Не. Твърде лично е.

Погали тила ѝ и тя не го отблъсна. Навън чуруликаха птици, а през прозореца влизаше светлина, от която по килима все още пробягваха дъги.

— Отдавна не съм правил това — каза Дейв.

Гейл понечи да стане.

— Не, стой. Все още сме приятели, нали? Поне това. Гейл, няма да те нападна. Имай ми доверие.

— Не биваше да идвам тук — каза тя.

— Напротив. Това е най-смущаващото в цялото положение. — Наведе се и допря устни до върха на главата ѝ. Задържа ги няколко

мига и пръстите му нежно се плъзнаха по слепоочието ѝ. Усети топлия му дъх в косите си, когато каза: — Знаеш ли, откакто се върнах, посещавам психоаналитик. Аз. Преди време не бих повярвал, но помага. — Потупа я по рамото и се изправи. — Толкова си напрегната — каза той. — Хайде, позволи ми да те разтрия. Помниш ли, когато веднъж се прибра у дома след натоварена седмица в съда и беше толкова зле, че едва движеше главата си?

— Наркотик — засмя се тя. — Имам нужда от силен наркотик.

— Нуждаеш се от медитация и йога.

— Дейв, не ми казвай, че си започнал да се занимаваш и с йога.

— Имам един видеофилм. Брои ли се? — Прокара палци по гръбнака ѝ. — Опитвам се да преосмисля доста неща. Например брака ни. Зная защо имавме проблеми. Ти беше... и все още си силна жена и не знаех как да постъпвам. Винаги си печелила повече от мен и това донякъде ме безпокоеше. Бях събрал у себе си много гняв. Не към теб, а по-скоро към мен самия. Разбираш ли какво искам да кажа? Когато подадох иска за попечителство над Карън, целта ми беше да ти докажа, че мога да бъда добър баща. Добър човек. И че ще постигна успех в бизнеса.

Дейв спря, заобиколи и седна на леглото на Карън с лице към Гейл.

— Искаш ли да чуеш една добра новина?

— Да.

— Другата седмица ще сключа сделката, която очаквах. Не ти казах от кого е офертата. От „Мариот“. Хотелиерската компания.

— Не.

— Нали ти казах, че е златна мина? — Той доволно се засмя. — Искаха името, а аз го притежавам. Сега ще открият „Олд Айлънд Клъб“ във всеки курорт на „Мариот“ във Флорида и на Карибите. Бях решил да го запазя в тайна, докато не бъда сигурен.

— Дейв, това е чудесно. Поздравления. Фантастично е.

— Ще ми донесе несънувани приходи. Ще мога да си позволя къща с голям двор и басейн. И място в пристанището, защото искам да купя нова яхта. Или катер. Какво мислиш?

— Аз ли? — Изведнъж Гейл осъзна, че му е нужно одобрението ѝ. — Идеята за яхта ми се струва добра. Но не харчи твърде много, преди да си спечелил.

— Разбира се, че няма. Ще бъде инвестиция. Бих могъл да организирам разходки за клиентите. С Карън ще пътуваме, където поискаме. — Но за няколко секунди радостният израз на очите му помръкна, сякаш някой внезапно спусна завеса. Хвана ръката ѝ и докосна годежния пръстен. — Ще се справя и с това.

Тя дръпна ръката си.

— Време е да тръгвам.

Когато стана, Дейв я прегърна и устните му потърсиха нейните, но Гейл извърна глава.

Той потърка чело в рамото ѝ.

— Преди два дни отвърна на целувката ми. Защо пожела да се качим тук? Знаеш защо. — Притисна я по-силно. — Знаеш кое е правилното решение, но се боиш да го признаеш. Трябва отново да бъдем семейство. Ти, аз и Карън. Тя има нужда и от двамата ни.

— Престани.

Напрегна сили и го отблъсна.

По лицето му изби руменина и очите му заблестяха.

— Днес почти реших да се обадя на адвокатата си и да се откажа от делото за попечителство, но нещо ме възпря.

Гейл го изгледа с изумление.

— Но когато излязохме от кабинета на Фишмън, каза, че ще се разберем.

— Е, промених решението си. Някой трябва да помисли за дъщеря ни. — Дейв хвана ръката ѝ. — Бракът ти няма да трае дълго. Съжалявам, че ти го казвам, защото не искам да те видя нещастна, но е неизбежно. Искан ми се да знаех някакви магически думи, с които да те накарам да се събудиш. Не мога да се боря срещу него, за да те спечеля. Господи. Навярно би ме застрелял. Но той ще те загуби. По един или друг начин. Все едно дали ти ще го напуснеш, или ще си намери друга, и когато това се случи, се надявам... моля се да помниш едно. Че те обичам.

Гейл стигна с кадилака до сенчестия парк край брега и спря с включен двигател и климатик. От време на време от боровите дървета политаха иглички и кафяви клонки, които се удряха в покрива и се плъзгаха надолу по стъклата. Погледа един човек, който играеше с

кучето си на „Фризби“. Минаха няколко колоездачи. Никой не тичаше в тази горещина. Тя заплака и потърси в жабката салфетка, но откри само старателно сгънати карти, малко фенерче и наръчник за автомобила. Използва вече мократа си носна кърпа, след което наклони кожената седалка назад. Чувстваше световъртеж и се питаше дали не полудява.

Замисли се какво да каже на Антъни.

Нищо.

Как щеше да обясни закъснението си?

„Извинявай“, и нищо повече.

Ако се ядоса, щеше да му напомни за собственото му държане, когато, заслепен от ревност, ѝ бе хвърлил ключовете.

За нищо на света нямаше да сподели какво ѝ е казал Дейв. Би било невъзможно да предвиди внезапните му противоречиви хрумвания. Но вече разбираше, че не са съвсем неоснователни. Дейв искаше да уреди живота си. С Гейл. За нейно удивление, нежният допир на пръстите му до тила ѝ бе събудил неумолимо желание.

Не за първи път щеше да премълчи истината от Антъни. Беше я попитал дали някога ѝ е хрумвало отново да се събере с Дейв. Зададе ѝ този въпрос, след като се бяха любили в дома на дядо му. Достави ѝ наслада, а после пожела да се увери, че няма причина да се съмнява във верността ѝ. И тя го излъга. Кой не би постъпил така в подобен момент?

С тази лъжа бе предотвратила неизбежна кавга. Не желаше да нарани чувствата му. Всъщност дори не бе излъгала, а просто бе избегнала отговора на един безсмислен въпрос. Поне така ѝ се струваше тогава.

Няколко месеца след като бе започнала да се среща с Антъни, скоро след окончателното подписване на документите за развод, Дейв се бе появил в дома ѝ късно вечерта. Беше пиян. Искане да се върне, да опитат отново, и когато Гейл каза „не“, той заплака.

„Върви си у дома, Дейв“.

„Вече нямам дом“.

„За бога, ще събудиш Карън“.

„Гейл, не ме отблъсквай. Нуждая се от теб. Не мога да живея без теб“.

Възстанови в съзнанието си случките от онази нощ. Спомни си как бе отишла до входната врата и я бе отворила. Трябваше да му каже да си отиде. Спокойно, но без колебание: „Дейв, моля те, върви си“. И след малко шумът на пикапа му да заглъхне на тихата улица.

Но не бе станало така. Бяха се качили в спалнята ѝ. Защото искаше да бъде сигурна. Или се страхуваше да не го нарани. Или просто по навик. Не бе трудно да прекара нощта с него, а след това да го отпрати. Преди разсъмване му каза, че не може да остане, и той си тръгна, без да възрази: На следващия ден му се обади. „Всичко свърши, Дейв“.

Естествено после не призна истината на Антъни. Тя би помрачила щастието им. Вече знаеше колко е горд и ревнив. Истината или начинът, по който би я приел, несъмнено щеше да се отрази на отношенията им.

Гейл оправи грима си, продължи към „Коръл Гейбълс“, сви по Малагуеня стрийт и паркира зад железния портал на Педроса. Беше се забавила повече от два часа.

Антъни гледаше последните минути от мача на „Марлинс“. Прие извинението ѝ с обичайното повдигане на рамене и вежди и присвиване на устни. Изчакаха мачът да свърши и се сбогуваха с роднините му, повечето от които също се канеха да тръгват.

Щом излязоха от алеята, Гейл сложи слънчевите си очила.

— Помислихме дали да не изпратим Карън при родителите на Дейв в Делрей Бийч.

— Казах ти, че няма да ѝ се случи нищо лошо. Ако искаш бодигард, ще наема.

— Не се боиш от нищо, нали?

Той я погледна, но остана безмълвен.

Слънчевите лъчи проникваха между клоните над тях, през балдахина от яркочервени цветове и свежи листа. Зад следващия завой навлязоха в тъмен тунел от фикусови дървета. Когато стигнаха до знака „Стоп“ в края на улицата, той попита:

— Люби ли се с него?

Кратката ѝ въздишка прозвуча почти като смях.

— Полудял ли си? Не. Не сме се любили. Дори не сме се целували. Показах му цветното копие и поговорихме за него, за Карън и какво да правим.

Антъни каза:

— Извинявай. Въпросът беше ужасен, но ми хрумна, защото зная какво иска той.

— Въобразяваш си.

— Не. Видях как те гледа. — Гейл бе доволна, че е със слънчеви очила, но те не се оказаха пречка за проникателния му поглед. — Ако бях на негово място — каза той, — бих искал да си върна обичта ти. Бих намразил мъжа, с когото си обвързана, и бих сторил всичко възможно, за да те спечеля отново.

— Е, Дейв не е като теб, нали?

— Не ти ли минава през ум... дори за миг... че може той да го е сторил? Дейв е единственият човек, който би могъл да снима децата с камера, и никой да не намери това за странно. Именно снимката те отведе при него.

— Моля те, престани.

— Значи не ти е хрумвало? — Тъмните очи я изгледаха изпитателно. — Питам се какво ли ти е казал? Как би успял да ти въздейства? „За дъщеря ни е най-добре да живее с мама и татко в една къща“. Това ли бяха думите му? Навярно да. Аз бих се опитал да използвам майчинските ти чувства. Може би дори си забравила, че Дейв прекара седмици далеч от Карън, без дори да ѝ се обажда.

— Антъни, стига — процеди тя през зъби.

Той погледна в огледалото за обратно виждане и натисна газта. В събота следобед движението в тази част на „Коръл Гейбълс“ не бе натоварено. Дългите му пръсти забарабаниха по волана и пръстенът му проблесна на светлината.

— Какво друго бих казал, ако бях на негово място? Че имам нужда от теб? Да. Така би се изразил.

Гейл го изгледа гневно.

— Но Антъни Куинтана не би употребил тези думи, нали?

— Права си. Аз те желая, обичам те. Но не съм зависим от теб. Това е разликата. Той се нуждае от теб, защото е неудачник. Нуждае се от парите и ума ти. През дванадесетте години на брака ти е разчитал единствено на теб.

— Щом мислиш така, не би трябвало да се съмняваш в превъзходството си — каза тя. — Всъщност Дейв е на път да постигне голям успех. След седмица ще подпише договор с веригата хотели „Мариот“. Очевидно сделката е доста изгодна и се радвам за него.

— Чудесно. Ако му провърви.

— Ще успее, въпреки че ти със сигурност се надяваш да се провали.

Антъни погледна през страничното стъкло и зави надясно. Продължиха по булевард „Гранада“, край който се редяха луксозни къщи.

— Не се ли питаш защо е решил да ти каже за тази сделка, която ще му донесе много пари? За да те убеди, че може да те издържа. Искане да го потупат по гърба като послушно куче. Хората обичат кучетата, защото никога не отправят предизвикателства и не противоречат на господарите си. „Хайде, Дейв, донеси пръчката, бъди добро момче“.

— Млъкни, Антъни.

— Какво още каза? Сигурно, че съм кубинец, а всички латиноамериканци изневеряват на жените си?

Когато юмрукът ѝ се стовари върху рамото му, колата за миг се отклони встрани.

— Казах, млъкни! Дейв никога не е бил толкова глупав, ревнив и избухлив като теб. Ревността не е привлекателна черта. Не се чувствам поласкана. Ако искаш да бъда нещастна и да те напусна, продължавай да се държиш така!

Мълчаливо изминаха останалата част от пътя. Гейл гледаше през прозореца. Беше толкова напрегната, че от мускулите на шията надолу по гръбнака ѝ пробягваха болезнени тръпки.

Когато стигнаха до къщата на Клематис стрийт, Антъни провери пощата и откри още един бял плик с името ѝ. Отвори го далеч от нея и лицето му застина.

Гейл настоя да ѝ покаже съдържанието и той го стори.

Сякаш видя себе си отдалеч — как полита към пода и Антъни я хваща. Повърна в банята на долния етаж, от което почувства бодещ в гърлото. Антъни ѝ помогна да се качи в спалнята. Пожела да се обади на Дейв и той ѝ донесе телефона. Накара Дейв да обещае, че няма да извежда Карън от дома си, докато решат какво да ѝ кажат.

Около два часа сутринта се събуди разтреперана. Малката лампа бе включена. Антъни я бе облякъл в нощницата ѝ.

— Ела.

Притегли я в прегръдката си.

В съня си бе видяла ножа от снимката. Някой разрязваше Карън на парчета и нежната плът се отделяше от костите ѝ. Ножът се забиваше в нея, пресичаше мускулите и артериите, разкъсваше все още неразвитите ѝ гърди. Кървави струи обливаха дългите ѝ коси, изпълваха устата ѝ и се надигаха в прерязаното гърло. Картината изчезна твърде бързо, за да ѝ причини болка, но ужасът при вида на обезобразеното тяло, извадените вътрешности и проблясващото острие бе достатъчно мъчителен.

Антъни я притисна към себе си.

— Гейл, добре ли си? Карън е добре. Обадох се на полицията, за всеки случай. Нищо няма да ѝ се случи. Кълна се.

Целуна я и още веднъж я увери, че дъщеря ѝ е в безопасност.

Най-сетне тя заспа.

14.

В сряда сутринта в кантората на Гейл бе доставен букет цветя. Шест рози, украсени с няколко стръка папрат. Мириам, навярно помислила, че са изпратени от Антъни, ги внесе и с дяволита усмивка зачака Гейл да отвори картичката. Лин надничаше от коридора.

Гейл, която се хранеше на бюрото си, остави сандвича. Веднага разбра, че не са от Антъни. Би избрал тъмнорозови, а не червени. Това бе евтин букет в обикновена стъклена ваза.

— Красиви са — каза Лин и се приближи. — Миналата седмица Том ми подари червени рози по случай годишнината ни.

Сред зеленината с пластмасов кламер бе закрепен малък плик. Върху него бе напечатано името ѝ, Гейл Конър, и служебният ѝ адрес.

В понеделник в пощенската ѝ кутия се бе появило трето анонимно писмо. Предупредена от полицията, ако получи още такива пликове, да не ги отваря, го бе занесла неразпечатано на детективите, поели случая. Надяваха се да има отпечатащи, но не откриха нищо. Беше друга снимка на Карън на игрището, която Гейл не пожела да види. Вече бе сънувала достатъчно кошмари.

— Кажете ни от кого са. Умираме от любопитство.

Мириам скръсти ръце и се завъртя на тока на обувката си.

Гейл взе плика и извади от него малка картичка от цветарски магазин. Когато се опомни, прочисти гласа си и попита:

— Мириам, кой ги донесе?

— Някакъв човек от „Екзотик Гардънс“.

Доловила нещо в тона ѝ, тя погледна Лин.

— Добре. — Русите коси на Лин се спуснаха над едното ѝ рамо, когато наклони глава. Намръщи се на розите, сякаш бяха отровно растение, което някой бе пренесъл покрай нея. — Какво има?

Гейл повдигна вазата с треперещи ръце, отнесе я в тоалетната, изля водата, хвърли цветята в торбата за смет и я завърза. Двете жени я изгледаха с недоумение.

— Трябва да поговорим с вас. Елате в офиса ми, ако обичате.

Безмълвно я последваха и седнаха една до друга на канапето, Мириам с късата си червена пола, а Лин — с обичайното си невзрачно облекло. Гейл им показва посланието.

„Съболезнования за загубата на дъщеря ти. От Рене“.

— О, господи! — прошепна Мириам и широко отвори тъмните си очи. — О, Гейл.

— Но Карън не е... — Лин отново погледна картичката. — Коя е Рене?

Гейл взе картичката от ръцете ѝ.

— Сестра ми. Почина преди повече от година.

Лин зяпна от учудване.

Защо името ѝ е написано тук?

— Някой си прави непростима шега със смъртта ѝ. — Гейл придърпа един стол и седна с кръстосани крака. Постара се гласът ѝ да не издаде вълнение. — Вече знаете, че някой ме заплашва. Телефонните обаждания, боята по колата ми. Това не е всичко. Получих три снимки. А сега и тези цветя. Изпратени са тук, в кантората, затова смятам, че трябва да знаете и останалото. Този човек, който и да е, явно е решил, че не се плаша лесно. Затова сега използва Карън.

Описа им снимките, не с подробности, но думите ѝ накараха Мириам да затисне уста с ръка, за да не изпищи. Лин остана мълчалива, с поглед, втренчен в нея.

— Обадохме се на полицията, естествено. За последен път разговарях с тях в понеделник. Май трябва да ги посетя отново днес следобед.

В понеделник е Антъни бяха занесли втората снимка в главния полицейски участък на Маями в центъра на града. Беше модерна тухлена постройка на няколко пресечки от съда. Дейв ги придружи. Двамата мъже бяха невероятно сдържани, осъзнавайки кое е най-важно. На снимката се виждаше как нечии жестоки ръце разрязват едно малко момиче. Когато наближиха сградата, Антъни запази ледено самообладание. Дейв настоя да сторят нещо, да открият копелето или да се обадят на ФБР.

Гейл каза:

— Предупредиха ме да не отварям писма, които ми се струват подозрителни, а незабавно да им ги предам, за да проверят за отпечатъци. Ако пристигне още нещо подобно, не го отваряйте, а веднага ми го донесете. Ясно ли е?

Лин и Мириам кимнаха.

— Надявам се да няма проблеми, но трябва да бъдете подготвени, ако видите нещо необичайно. Много съм предпазлива, особено с Карън.

Мириам пристъпи към Гейл и хвана ръката и.

— Защо му е на някого да прави това?

— Защото е луд. Кой знае защо?

Гласът на Лин затрепери.

— Не бих ги приела, ако знаех.

— Напротив, по-добре е, че си ги взела. От полицията твърдят, че всеки път оставя някаква следа. Може би продавачката от цветарския магазин ще си спомни кой е поръчал букета или ще може да проследи сметката. — Гейл стана. — Хайде, да се залавяме за работа. Бог знае колко клиенти чакат пред вратата, докато си говорим.

Помоли Лин да почака малко.

— Да?

— Би ли се обадила на Чарли Дженкинс? Нали го помниш? Той поправи инсталацията в кухнята ми. Този път климатикът е повреден. — Прелисти бележника си. — Не биваше да отлагам толкова дълго. Снощи се събудихме плувнали в пот.

Докато преписваше номера на Чарли, телефонът иззвъня. Тя натисна интеркома. Мириам й каза, че се обажда Тереза Цимерман, и попита дали да я свърже.

— О, господи. — Клиентката с пострадалото коляно, на която трябваше да позвъни още в петък. — Да, ще говоря с нея. — Гейл нарисова знака за долар в бележника си, след което написа 28000. — Здравей, Тереза. Извинявай, че не ти се обадох. Програмата ми е претоварена. — Мис Цимерман искаше да знае кога ще получи парите си от споразумението за застраховка. — Най-вероятно в петък — каза й Гейл. — Чековете от други щати винаги пристигат по-бавно... Да, обади ми се в петък, ще се постарая сумата да е налице.

Затвори и остана загледана в телефона.

— Повярвай ми, ще бъда доволна колкото теб, когато получа този чек.

Лин каза:

— Нали чекът е действителен? Не можеш ли просто да й дадеш парите?

— Не, защото съществува нищожна вероятност да се окаже без покритие и да нямам пари за следващия клиент, а той да съобщи на Юридическия съвет. Има случаи, когато адвокати са загазвали заради плащане с чекове.

— Аха.

— Ето номера на Чарли Дженкинс. Провери дали може да дойде у дома в пет часа.

Когато Лин излезе, Гейл застана до прозореца и се замисли колко нормален изглежда светът навън. Потокът от коли не спираше, а търговският център, както обикновено, бе пълен с клиенти от южноамерикански страни. В този момент той може би тръгваше от паркинга. Или стоеше до някоя витрина и наблюдаваше прозореца на кантората ѝ, обмисляйки следващия си ход. Какво ли още щеше да стори? Колко време щеше да я разиграва? А хората, които минаваха покрай него, нямаха представа какъв човек се намира сред тях.

Когато се обърна, Гейл забеляза кутията на бюфета си. Мириам бе прекарала целия понеделник и вторник до обяд в тършуване из старите дела в голямата кантора в центъра. Когато се върна, седна на стола на Гейл и докато подреждаше копията в папки с етикети, я осведоми за последните клюки за всички, които двете познаваха. „Престарала си се“, каза ѝ Гейл. Съвестната мис Руиз не бе пропуснала нито едно дело, в което клиент, опонент, свидетел или адвокат да е бил недоволен от стратегията или изхода на делото. Само през последните две години, защото бяха решили, че ако някой иска да ѝ отмъсти за нещо, не би чакал по-дълго.

Гейл прегледа папките, сигурна, че сред делата има поне две, свързани с отпуснати кредити. Неосъществени сделки за недвижими имоти или неизплатени ипотeki. Гейл си припомни имената на клиентите си и бе изненадана по колко дела е поемала едновременно. „Хартуел Блек“ бяха ѝ предложили партньорство, но ѝ бе омръзнала бюрокрацията, стриктното спазване на графика и еднообразието на търговските съдебни спорове. Шест месеца по-късно, когато работеше

също толкова усърдно, но за по-малко пари, започваше да се пита какво е очаквала тогава.

Напълно загубила апетит, Гейл изхвърли остатъка от сандвича си. Извади една папка, след това друга. Мириам не бе копирала всичко, а само сведенията за клиента, подаденото оплакване, отговора, окончателното решение и всички писма и телефонни съобщения, свързани с това. Повечето не представляваха нищо интересно. Незначителни поводи за недоволство. Недоразумения. Прескочи онези, в които спорът бе с корпорация. Някоя компания не би изпратила букет от името на покойница и не би нарисувала окървавен нож върху снимка на десетгодишно момиче.

По-дълго се спря на делата, които бе водила срещу лица. Имаше три за просрочена ипотека. Гейл седна с папките в скута си. Отпи глътка чай с лед и остави чашата върху салфетката. „Атлантик Файненшъл Сейвингс срещу Янси“. Собствениците на жилището, Саймън Янси и съпругата му Рита Янси, не бяха подали ответ и Гейл бе поискала решение в полза на клиента си. Янси се появи на разглеждането в съда. Когато Гейл спечели, той изруга и ритна скамейката, а след това се втурна към нея като разярен бик. Съдията повика пристава. Янси блъсна вратата така силно, че тя се удари в стената. Държанието му накара адвокатите, очакващи да започне разглеждането на техните дела, да се засмеят. Гейл бе поразена, но имаше толкова други грижи, че случката с Янси се превърна в анекдот, който разказваше на приятелките си в кафенето. Около седмица по-късно получи по пощата напечатано писмо:

Уважаема мис Гейл Конър,

Надявам се, че сте доволна от себе си. Успяхте да ни отнемете дома, за който със съпругата ми плащахме редовно в продължение на пет години. Напоследък имахме известни затруднения, но вие не ни дадохте възможност да погасим заема. Радвате ли се, че благодарение на вас едно почтено семейство на работещи американци бе изхвърлено на улицата? Жена ми получи нервна криза и се подложи на лечение. Вие сте жалко подобие на човек, което спечели куп пари от кредитната компания, като открадна дома ни.

Искрено ваш,

Саймън Т. Янси

Това бе последната ѝ вест от него. В писмото му пулсираше гняв, но Гейл бе впечатлена от учтивия тон и официалния стил: „Уважаема мис Гейл Конър... Искрено ваш, Саймън Т. Янси“.

Хвърли папката на бюрото. Спомни си, че бе имала известни угризения заради изгонването на Янси от дома му, но не бе толкова трогната, че да помоли компанията за отсрочка. Възнаграждението ѝ за това дело бе около хиляда долара. Клиентът ѝ нямаше никакви възражения относно хонорара, който бе добавен към оценката на имота и изплатен при препродажбата. „Атлантик Файненшъл“ бе поискала незабавно погасяване на заема. Може би лихвеният процент бе станал твърде нисък или бяха решили да не се занимават повече с тази част на града. Гейл не се бе поинтересувала от мотивите им, защото така би рискувала да провали шансовете си за партньорство. Не с умуване „Хартуел Блек“ се бе превърнала в една от най-преуспяващите кантори в Маями.

Отвори втората папка — още един ядосан собственик, загубил имота си. Този път обвиняваше съда и наричаше Гейл „пионка в системата“.

Интеркомът забръмча и тя вдигна слушалката.

Шарлийн Маркс ѝ съобщи, че току-що е получила копие от доклада на доктор Фишмън във връзка с делото за попечителство.

Гейл затвори папката.

— Какво пише?

— Качи се при мен — каза Шарлийн. — Ще поговорим.

Гейл не отказа предложеното питие. Шарлийн донесе две големи чаши мартини с водка, с натрошен лед и лимонови резени.

Докладът бе на бюрото ѝ, където Гейл го бе хвърлила обърнат надолу. „Властната натура на майката... признаци на лабилност, граничеща с патологична... неприемливо съжителство с любовника на майката... риск от емоционално увреждане на детето... често

поверявано на грижите на други хора... Препоръчвам бащата да получи пълно попечителство над детето“.

Гейл взе едната чаша.

— Питам се дали, ако знаех, че ще напише нещо подобно, бих се съдържала да не му изкрещя.

— Би трябвало естествено.

— Едва не го удавих в онзи аквариум. Щеше да виси на ръба и златните рибки да обикалят около главата му. — Гейл затвори очи. — Какво да правя сега?

Шарлийн седна на съседния стол и кръстоса крака.

— Само не изпадай в паника. Ще наемем друг психолог. Фишмън толкова се с увлякъл в доклада си, че биха го сметнали за фанатик.

— Нямам достатъчно пари.

— Помоли Антъни да ти помогне. Знаеш, че с радост ще го стори.

— Не обичам да искам пари от него. Скоро плати венчалната ми рокля. Страхувам се, че ще свикна.

— Това не е някаква сватбена рокля. Става въпрос за бъдещето на дъщеря ти.

Гейл протегна ръка напред.

— Добре. Права си — засмя се тя. — Тази сутрин ми се обади шивачката, вика ме за проба. Естествено, колкото може по-скоро, защото фотографът иска да започне със снимките далеч преди церемонията. Майка ми смята, че трябва да отложим сватбата, докато всичко това свърши.

Шарлийн смръщи вежди.

— Не. Не се предавай на страха си. — Заклати крака. — Но не мога да кажа, че не се безпокоя за теб. Както и за Карън. Храниш ли се? Отслабнала си.

— Напоследък нямам апетит. — Гейл отново отпи Мартини. — За бога, Шарлийн, колко вермут има в това?

— Не се бой. Изпий го.

— В един и половина имам изслушване в съда — каза Гейл. — Трябва да бъда трезва. Отнася се за делото на Суийт. Ще поискам съдията да вкара онова нищожество в затвора. Не ми донесе документите. — Отпи още глътка. — Не зная защо се старая толкова.

Джейми е на път да се хване на въдицата му. Искам да ѝ помогна, но как бих могла, като не ми позволява? Все още мисли, че този тип, който разби устата ѝ, заслужава да бъде обичан? Какво да правя?

— Да правиш? Погрижи се само да получиш хонорара си.

— Мразя бракоразводните дела. В тях никой не печели.

— Гейл се отпусна на стола. — Когато работех в „Хартуел Блек“, бях станала толкова непоколебима, че разтрепервах опонентите си. Зад гърба ми бе онази огромна правна машина, нали разбираш. А сега съм сама, с двете си секретарки, и единственият начин да оцелея, е да бъда по-жестока от останалите.

— Аз такава ли съм според теб?

— Не. Нямах предвид теб — въздъхна Гейл. — А... себе си.

Шарлийн се усмихна. Прошарените ѝ коси бяха като безброй тънки навити жици.

— Е, би, могла да се върнеш при машината. Или напълно да се откажеш и да живееш от парите на Антъни. Или да се оттеглиш в някоя женска комуна в Аризона и да се занимаваш с керамика. — Размаха пръст срещу Гейл. — Ти си адвокат. Въпреки всичко харесваш професията си. Ще продължиш да се явяваш в съда, защото вярваш, че въпреки глупостта си клиентката, която все още обича мъжа, разбил устата ѝ, заслужава да се бориш за нея.

Гейл се усмихна.

— Шарлийн, винаги съм те смятала за циничка.

— Трябва по-често да те черпя с мартини.

В понеделник Гейл бе очаквала стотици страници документи за задграничните инвестиции на Уендъл Суийт. Когато ѝ изпрати по-малко от петдесет, тя позвъни на съдията Рамирес, за да поиска спешно разглеждане, и успя да го уговори за сряда в един и тридесет.

Присъствието на Джейми Суийт не бе необходимо, но Гейл я помоли да се яви, надявайки се, че невинното ѝ майчинско изражение ще трогне съдията. Седнаха на една пейка в коридора да почакаат. Секретарката пристигна с машината си и с Гейл побъбриха. В 1:29 часа Суийт и адвокатът му слязоха от асансьора. Марвин Акър се усмихна и доволно потърка двойната си брадичка.

— Здравейте, мис Конър.

Уендъл Суийт мрачно тътреше крака зад него, с ръце в джобовете и приведени рамене като на Джеймс Дийн.

— Надявам се — каза Гейл и кимна към издутото куфарче на Акър, — че сте донесли документите, за които ви помолих.

— Уендъл казва, че не съществуват такива. Даде ви всичко, с което разполага.

Едва помръдвайки устни, Гейл промърмори:

— Наистина ли вярваш в това, Марвин?

— Разбира се. Никога не се съмнявам в думите на клиента си... освен ако престане да плаща хонорарите ми.

Уендъл Суийт гледаше съпругата си. Черните му коси блестяха на слабата светлина в коридора, а червените му устни бяха свити, сякаш пиеше лимонада през сламка. Джейми втренчи поглед в него. Луничките се открояваха на пребледнялото ѝ лице. Гейл я хвана за лакътя и влязоха заедно.

Разглеждането бе в малка зала с изглед на запад. През прозорците се виждаше „Евърглейдс“, подобен на размита зелена ивица в далечината. Помещението бе обзаведено в модерен административен стил — с етажерки и гравирани табели, дълга маса със столове, подредени от двете страни, в края на която бе катедрата на съдията. Секретарката нагласи машината си, а Гейл постави документите на Суийт в средата на масата. Купчината бе не по-висока от сантиметър.

За по-малко от десет минути изложи аргументите си. Съдът бе разпоредил Уендъл Суийт да предостави документи. Той не бе изпълнил нареждането и трябваше да бъде подведен под отговорност за неуважение.

Съдията, който се канеше да тръгва за дело в голямата зала, свали тогата си от закачалката зад вратата.

— Откъде знаете, че не ви е дал всичко, мис Конър? Може би наистина няма друго.

С крайчеца на окото си тя видя самодоволната усмивка на Уендъл Суийт, който седеше, подпрял брадичка на юмрука си.

— Мистър Суийт е развивал бизнес като консултант на петролни компании по южното карибско крайбрежие в продължение на петнадесет години. Абсурдно е да представи само петдесет страници документи. По този начин обижда интелигентността на съда.

Съдията се засмя.

— Понякога се питам дали има такава.

Марвин Акър се усмихна, демонстрирайки чувство за хумор. После стана сериозен.

— Господин съдия, по-голямата част от сделките на мистър Суийт не са документирани. Даде на мис Конър това, с което разполага. Всичко останало е в архивите на компаниите, за които е работил.

За свой ужас и изумление Гейл усети, че делото ѝ се изплъзва.

— Нима мистър Суийт очаква да повярваме, че не притежава копия от договори?

Съдията погледна часовника си.

— Не зная как се надявате да докажете, че мистър Суийт е укрил нещо. Честно казано, мис Конър, не мога да сторя много по въпроса.

— Господин съдия, при последното разглеждане вие изрично разпоредихте мистър Суийт да предостави всичко. Погледнете. Това е копие от постановлението ви. А сега той твърди, че има документи, които се съхраняват от хора, чиито имена дори не знаем.

— Е, подайте иск за задължаване на мистър Суийт да съобщи имената. — Съдията закопча тогата си. — Щом ги получите, ще изпратите призовки.

— Повечето от компаниите са извън страната! — Гейл сниши гласа си. — Надявам се, че съдът няма да позволи на мистър Суийт да ни разиграва.

— Не се сърдете на мен, мис Конър. Не аз съставям правилата. Извинете ме, господа. Трябва да тръгвам.

Марвин Акър стана.

— Ще издадете ли разпореждане, господин съдия?

— Считам, че ответникът мистър Суийт е изпълнил нареждането на съда.

— И ще промените постановлението за временната издръжка на съпругата и децата при следващото разглеждане. Заявихте, че ще го сторите, Ваша Чест, ако мистър Суийт не притежава достатъчно средства да го изпълни.

— Щом съм заявил, значи ще променя решението си.

Черната тога изшумоля и той излезе.

Ръцете на Гейл лепнеха от пот. Искаше ѝ се да изкрещи на съдията: „Трябва да бъдете отстранен от длъжност. Това е непростимо!“

Уендъл не скри усмивката си. Наведе се над скамейката и потупа Джейми по ръката.

— Лош късмет, скъпа.

— Махни мръсните си пръсти от мен.

Бухналите червени коси приличаха на пламъци около лицето ѝ.

Акър раздвижи едрото си тяло и стана от креслото.

— Хайде, Уендъл, да тръгваме, преди дамите да са предизвикали скандал.

Гейл се усмихна през стиснати зъби.

— Марвин, почти премина границата.

— Е, понякога човек печели, а друг път губи.

— Няма да загубим това дело. Бъди сигурен.

Секретарката прибра машината обратно в куфарчето си.

— Мис Конър, искате ли копие от записките?

— Ще ви се обадя. — Обърна се към Джейми Суийт. — Кълна ти се, Джейми, няма да оставя нещата така. Искам да обжалваме. Честна дума, това е недопустимо.

— Уендъл никога не се предава лесно. — Джейми праметна тежката си чанта през рамо и приглади подгъва на самото си. — Не подавай обжалване. Искам час по-скоро да свърши.

Гейл стисна зъби, когато двете се качиха в препълнения асансьор. Антъни ѝ бе обещал да поговори с Хари Ласко. Първо до петък. После в понеделник. Следващата седмица. „Съжалявам, Гейл, заминал е извън града“. „Имам процес“. „Ще му се обадя сутринта, bonboncita“.

Лъскавите хромови врати на асансьора се отвориха и хората се втурнаха към фоайето на съдебната сграда. Слънцето навън блестеше ослепително. Гейл присви очи и потърси очилата си. Вятърът развяваше знамената на площадката.

— Слушай, Джейми. Когато се прибереш у дома, претърси всяко кътче на съзнанието си за аферите на Уендъл. С кого е разговарял, кои са били партньорите му. Опитай се да си спомниш с кого сте се срещали на островите. Достатъчно е да намерим двама-трима души, готови да свидетелстват, за да го притиснем.

Жената до нея не отговори и Гейл се спря.

— Джейми? Хайде, не бива да се отказваш. Видя ли как той се разтапяше от задоволство?

Джейми прехапа устни, за да престанат да треперят, и Гейл разбра, че всеки момент ще заплаче.

— Ако искаш да се бориш срещу него, продължавай, но не мога да ти плащам. Съсипана съм.

Гейл се приближи и я хвана под ръка.

— Само ми кажи какво искаш. Не мисли за хонорара. Какво би желала да направиш?

— Господи, ако се отнасяше само за мен, бих му казала: „Уендъл, жалка твар, дай ми колкото искаш, а ако си решил да задържиш всичко за себе си, все ми е едно“. Но не мога да му позволя да причини това на децата. Мисли за себе си, без да го е грижа от какво се нуждаят те, а това е ужасно. Искам да продължа.

— Да. Добре — кимна Гейл. — Ще започнем подготовката за процеса. Няма за какво да се безпокоиш. Разбра ли?

Хвана ръката ѝ и я притисна с пръсти.

— Чувствам се толкова уморена. Не мога повече да търпя Уендъл да ме гледа с такова презрение.

— Интересува ли те какво мисли за теб?

— Знаеш ли, колкото и да е странно, интересува ме. Все още. Предполагам, че това е просто слабост — засмя се тя. — Непрекъснато си спомням какъв беше преди.

— Но и лошата му страна е съществувала още тогава. И няма да изчезне.

— Просто съм пленница на любовта — усмихна се Джейми. — Имала съм много връзки, вече знаеш, но Уендъл... Боже мой. „Ти си египетската кралица, а аз съм твой роб“. Такива неща ми говореше. Ще свикна да живея без него, както свикнах без пиенето. Когато човек се откаже от лош навик, естествено, му липсва. Може би някой ден ще срещна добър мъж, който няма да се отнася с мен като Уендъл. Но не зная дали ще покори сърцето ми като него.

Когато стигнаха до ескалатора за спирката на метрото, Гейл обгърна раменете ѝ.

— Ще уредиш живота си, Джейми, ще бъдеш щастлива.

— Не съм престанала да се надявам. Благодаря ти, Гейл.

Стъпалата блестяха на слънцето, а Джейми бавно се изкачваше, красива жена с лунички и млечнобяла кожа, с развети като флаг червени коси. Гейл ѝ махна, но тя не забеляза.

Покритият паркинг се намираше на няколко крачки и докато вървеше натам, Гейл свали сакото, за да почувства полъха през тънката си блуза без ръкави, въпреки че лекият бриз едва раздвижваше горещия въздух. Качи се с асансьора до четвъртото ниво и трескаво се огледа, преди да излезе. Щом наближи наетата кола, премести куфарчето в другата си ръка, за да потърси ключовете в чантата си.

Понеже бе внимавала, не очакваше да чуе стъпки зад себе си. Извърна глава и видя Уендъл Суийт. За миг сърцето ѝ замря.

Пое си дълбоко дъх.

— Какво искате?

— Здравейте. — Той повдигна крайчеца на червените си устни в самодоволна усмивка. Яката му бе разкопчана, а вратовръзката — разхлабена. Бе оставил някъде сакото на скъпия си официален костюм. В колата си, досети се Гейл. Бяха паркирали близо един до друг и я бе забелязал, навярно случайно. Лицето му издаваше гняв, който проблясваше в очите му. — Бих искал да ви задам един въпрос, госпожо адвокат. Какво удоволствие изпитвате, като разрушавате един брак? Кара ви да чувствате, че имате власт над хората? Или сте мъжемразка? Така ли е?

Гейл прецени колко време ще ѝ бъде необходимо да изтича до колата си, да отключи вратата, да седне зад волана...

Отговори със спокоен тон:

— С брака ви е било свършено още преди Джейми да ме наеме. Ако търсите виновник, започнете със себе си.

Без да откъсне поглед от Уендъл Суийт, Гейл тръгна към колата си.

Той я последва.

— Трябва да се срамувате, че промивате мозъка на жена ми. С Джейми се обичаме. Навярно за сухарка като вас това е трудно за разбиране.

— Не се приближавайте. — Пристъпи заднешком към вратата. — Ще викам.

— О, господи. Нима мислите, че бих ви наранил? Макар и да смятам, че заслужавате някой да разбие челюстта ви.

Застана до задната врата и я притисна между нейната и съседната кола.

Ключът изтрака и се плъзна в ключалката.

— Ако ме докоснете, сте мъртъв. Годеникът ми ще ви пребие, без окото му да мигне.

Устните му се разтвориха в престорен израз на тревога.

— Куинтана ли? Не мисля. Той знае интереса си.

Гейл хвана дръжката на вратата, но не я отвори.

— Какво искате да кажете?

— Имам информация за вас. Любопитна ли сте? Ще ви предлага малка сделчица. Ако посъветвате жена ми да се откаже от това, няма да съсия Куинтана. Съгласна ли сте?

— За какво говорите? — попита Гейл.

— Защо не зададете този въпрос на него?

Уендъл Суийт шумно докосна с устни върха на пръстите си, изпрати ѝ въздушна целувка и се отдалечи.

15.

Администраторката на „Ферер & Куинтана“ ѝ каза, че Антъни току-що се е обадил. Беше я помолил да предупреди мис Конър, че ще закъснее, но не много.

— Бихте ли го почакали в конферентната зала?

— Не, ще поседя във фойето — отвърна Гейл.

— Искате ли нещо за пиене?

— Чай, благодаря.

Настани се на едно дълго канапе, чиято форма следваше извивките на стената от стъклени плочи. Светлината от вън образуваше странни шарки върху сребристия каменен под. Скучният интериор бе разнообразен с абстрактни картини на ярки тропически растения.

Гейл отпи чай, докато прелистваше едно списание. Когато случайно вдигна поглед, видя сив костюм и черни очила. Хектор Меса. Безшумно пристъпваше по лъскавия под, който отразяваше силуета му. Лампите от тавана обсипаха раменете му със светли петна, когато мина под тях. Мъжът и обърнатото му отражение погледнаха към Гейл, но не спряха. Той набра кода на таблото до вътрешната врата, която се отвори и се затръшна след него. Бе учудена, че може да влиза и излиза оттук, когато пожелае.

„Какво ли е — помисли си Гейл — да имаш куче-пазач като Меса. Спътник, който никога не оспорва нарежданията ти и ако го попитат, навярно би казал, че да изисква обяснения би било проява на наглост“.

Чашата ѝ бе вече празна, когато Антъни пристигна. Усмихна ѝ се, протегна ръка и зачака. Беше с леко сако от вълнено — копринен плат, кафяво, с кремави нишки. На маншетите му блестяха златни копчета. Все още затайваше дъх, когато зърне усмивката му отдалеч.

Целуна я по бузата.

— Как си, любов моя?

Заведе я в офиса си, където Гейл му каза, че е загубила по обвинението срещу Суийт в неуважение към съда.

— Загуби? Какво се случи? Седни да ми разкажеш.

Покани я на тапицираното с кожа канапе. В преддверието срещу големите масивни кресла имаше шадраван, в който слънчевата светлина танкуваше по водата, стичаща се по камъни сред стръкове папрат. Бюрото му се намирало в една ниша в ъгъла и бе осветено от малки неоновы лампи.

Гейл бе толкова нервна, че не можеше да седи на едно място.

— Съдията каза, че онези петдесет страници документи са достатъчни. Нелепо постановление, но ако обжалваме, бихме загубили. При следващото разглеждане Уендъл Суийт ще поиска намаляване на издръжките, защото не можел да плаща. С това, което ми предостави, не мога да докажа обратното. Надявах се да ми помогнеш, като поговориш с Хари Ласко, което обеща да сториш още миналата седмица.

— Седни, скъпа. Моля те. — Гейл остана права и той каза: — Говорих с Хари тази сутрин.

— Най-сетне.

— Имаш право да бъдеш сърдита, но това беше първата възможност да се срещна с него.

Гейл се подпря на облегалката на едно кресло.

— Какво каза? Може ли да ми даде информация за авоарите на Уендъл зад граница?

— Попитах го. Както знаеш, с Уендъл са спечелили доста от продажбата на казиното на Ийгъл Бийч, но Хари няма представа какво е направил Уендъл със своя дял. Било е преди година, така че е възможно да е похарчил парите или да ги е загубил при неуспешна инвестиция. Хари подозира, че все още притежава значителна сума, но не знае къде е.

— Може ли да се предполага, че са укрили приходите си от данъчните власти?

След миг Антъни кимна.

— Купили са казиното, използвайки сложно тръстово споразумение и корпорация, регистрирана на Каймановите острови. Имат основания да твърдят, че печалбата не подлежи на данъчно облагане в САЩ, но е съмнително дали съдът би ги приел. Разговарях

с прокурорите. Може би при сегашните обстоятелства ще се съгласят на седемгодишна присъда, но ако разберат за Ийгъл Бийч, Хари би могъл да прекара остатъка от живота си в затвора. Сега разбираш ли защо съм толкова предпазлив?

Тя хвърли поглед към него, а след това пристъпи към стъклените врати на преддверието. Върху филодендроните и папратите падаше шарена сянка и се чуваше плискането на водата по камъните.

— След разглеждането случайно се сблъсках с Уендъл Суийт на паркинга. Предложи ми сделка. Ако престана да промивам мозъка на жена му, нямамо да разкрие някаква информация за теб. — Отново се обърна към Антъни. — За какво говори?

Той смутено смръщи вежди.

— Информация? За мен? Нямам представа.

— Каза, че би могъл да те съсипе. — Гейл се облегна с рамо на касата и се загледа във фонтана. — Докато идвах насам, осъзнах колко малко зная всъщност за това, с което се занимаваш, освен криминалното право, както и за инвестициите, които рядко споменаваш. Видях Хектор Меса да влиза. Какво прави тук?

— Той е куриер, Гейл. Изпълнява наши поръчки в банката. Понякога се грижи за охраната на известните ни клиенти. В това няма нищо странно. — Антъни разпери ръце. — Какво искаш да знаеш? Питай.

— Добре. За какво говори Уендъл Суийт?

— Опитва се да блъфира.

— Сключвал ли си сделки с Хари и Уендъл?

Той повдигна вежди.

— Така ли мислиш?

— Не зная, Антъни. Истина ли е?

Изглеждаше смаян от въпроса ѝ.

— Категорично не.

— Имам право да зная — каза Гейл. — Бих предпочела да го чуя сега, отколкото след като се оженим. — В гърдите ѝ се надигна тревога и тя си пое дъх. — Няма да кажа на никого. За нищо на света. Трябва да си имаме доверие.

Дълго остана загледан в нея.

— Така е. Щом казвам, че не зная за какво говори Уендъл Суийт, значи това е истината. Защо се съмняваш?

— Моля те, не се гневи.

— Не съм сърдит, скъпа. Не и на теб. Слушай, как да ти докажа, че лъже, като не е казал нищо съществено? Само намек за... какво? Уточни ли?

— Не.

— Хайде, виждаш какво цели Суийт. Иска бракоразводното дело да се уреди в негова полза и се опитва да те сплаши. Никога не съм разговарял с Уендъл Суийт, дори не го познавам. Ако обясни по какъв начин смята да ме съсипе, тогава бих могъл да ти отговоря. Но сега нямам и най-малка представа. — Антъни притисна ръцете й, за да я убеди в искреността си. — Гейл?

Тя поклати глава.

— Съжалявам. Това дело ме изнервя.

— Да, така е. — Притегли я към себе си и нежно целуна устните й. Гейл се отпусна в прегръдката му и вдъхна аромата на одеколona му, лек, но опияняващ. Антъни каза: — Защо не си легнеш рано тази вечер?

— Зле ли изглеждам?

— Само малко уморена. Ела с мен. — Повече я от вратите на преддверието към другия край на офиса си. — Искам да изпробваш нещо. — Завъртя стола, облицован с черна кожа, и протегна ръка.

— Седни тук.

Тя се засмя.

— Защо?

Щом седна, той наклони стола назад. Гейл се хвана за страничните облегалки.

— Подхожда ти — каза Антъни. — Гейл, имам предложение за теб. — Облегна се на ръба на бюрото си. — Вече го обсъдих с Раул. Искаме да се присъединиш към „Ферер & Куинтана“.

Гейл зяпна от изненада и каза:

— Имаш предвид... партньорство?

Той се поколеба.

— Не, не... веднага. Ще бъдеш сътрудник, а после ще видим. Би могла да ни помогнеш с връзките си в обществото на Маями, които ни липсват. Раул се занимава с недвижими имоти и бизнес, а аз с криминални дела. Ти си експерт по търговско право, работила си осем години в една от най-старите и преуспяващи кантори тук. Имаме

партньори в много други области, но не и това, което ти можеш да ни донесеш. Ще бъде съвършено. — Усмихна се и около устните му се появиха бръчки. — Е?

— Антъни, аз... а кантората ми? Мириам и Лин?

— Вземи ги със себе си. Зная, че искаше собствен бизнес, но това е лудост. Едва смогваш. Мислиш, че не виждам какво става? — Протегна ръка и повдигна лицето ѝ. — Преуморяваш се. Погледни се. Тези сенки под очите ти. Не обичам да те гледам така, любима.

Гейл целуна дланта му.

— Откога умората е ценно качество?

— Не, това е последният ми мотив — каза той, — най-важният е, че си страхотен адвокат. Не ти го предлагам от милосърдие. Ще се възползваме от способностите ти. Имаме нужда от това, което знаеш, и от онези, които познаваш. Ще можеш да работиш толкова часове, колкото искаш. Ще имаш повече време за Карън. Виждаш ли? Още една причина да приемеш.

Гейл си спомни за доклада, който ѝ бе показала Шарлийн Маркс. Време за Карън. Доктор Фишмън бе изтъкнал колко малко прекарва с нея. Гейл се завъртя на стола и плъзна поглед по ултрамодерните лампи на тавана, остъклените етажерки, фонтана и креслата, тапицирани с кожа, около масичката с мраморен плот. Имаше двама партньори, седем сътрудници и трима стажанти, десетина души помощен персонал, библиотека, две конферентни зали...

— Всичко това е много съблазнително. Мисля, че лесно бих свикнала тук. Но... — Завъртя стола по-бързо и повдигна крака. — Няма ли да си пречим, като работим в една и съща кантора? И двамата сме независими личности.

Антъни се наведе напред и здраво хвана страничните облегалки. Копринената му вратовръзка се залюля над скута ѝ.

— Не, Гейл, най-сериозният ни проблем... — устните му докоснаха нейните — ще бъде как да се съсредоточим върху работата.

Тя дръпна вратовръзката му и се усмихна.

— Ще помисля.

— Как би могла да откажеш?

— Отговорът ми е „може би“. Имам много грижи.

— Разбира се. Не е необходимо да решаващ веднага.

Целуна я по челото.

— Какво да правя с Уендъл? — попита тя. — Да не му обръщам внимание?

— Да, забрави за Уендъл. Но ако отново те безпокои, кажи ми.

— Не го пребивай заради мен, Антъни.

Той сложи ръка на гърдите си.

— О, Гейл. Откъде ти хрумна, че съм способен на това? Кълна ти се, че съм джентълмен. — Сви рамене. — Но ако те докосне, ще го убия.

— Колко смешно.

Гейл се надигна между бедрата на Антъни. Под меката кафява тъкан на панталоните краката му бяха силни и стегнати.

Плъзна ръце по ханша ѝ и я притисна към слабините си.

— Дали изобщо ще можем да работим? Хм. *Una problema muy grande.*^[1]

— Антъни, забравих да ти кажа. Бозо изпрати цветя в кантората ми.

Когато тръгна от „Ферер & Куинтана“, Гейл се отби в централния полицейски участък с плика, който бе пристигнал с цветята. Получи от рецепцията пропуск, който ѝ казаха да закрепи на ревера си и да се качи с асансьора на третия етаж. Вече знаеше пътя. Преди два дни бе ходила там. Антъни бе пожелал да я придружи, но вече имаше уговорена среща с клиент. Гейл го бе уверила, че ще паркира на безопасно място и ще се огледа, преди да слезе от колата. „Антъни, за бога, ще бъда заобиколена от ченгета“.

По-възрастният от детективите, на които бе поверен случаят, Ладу, я посрещна в коридора и я въведе в помещението, използвано от отдел „Убийства и престъпления срещу личността“. Прозорците бяха от източната страна, но една жилищна кооперация с олющена тюркоазена боя закриваше изгледа към океана. Детектив Новик вдигна поглед от телефона и кимна на Гейл за поздрав. Ладу я покани да седне до бюрото му и тя му подаде картичката.

Детективът остана прав, с изпъчено шкембе. Револверът висеше в кафяв кобур на колана му, а значката бе закачена до него. В средата се виждаше емблемата на града, наподобяваща палма, а около нея се

четеше надпис „Сержант, Полицейски участък на Маями“. Извади от джоба си очила, разтвори дръжките и ги намести над късия си нос.

Гейл държеше чантата в скута си.

— Рене е сестра ми. Загина миналата година. Беше убийство.

— Аха. — Обърна картичката и след като не откри нищо, я остави на бюрото. — Искате ли копие? — Гейл поклати глава. Ладу каза: — Разбрах за сестра ви. Явно и нашият човек е чул. Добре, ще се обадим в цветарския магазин да проверим дали имат регистър.

Гейл отвори чантата си и извади няколко сгънати листа.

— Детектив Новик ме помоли да направя списък на хората, с които съм имала разногласия в близкото минало. Сетих се за около десетина души, които мисля, че биха могли да бъдат заподозрени.

Накратко изреди имената и описа споровете, повечето от които бяха разрешени цивилизовано.

Посочи първия в списъка.

— Този, Саймън Янси, беше ответник по дело за неизплатена ипотека, което водих през април преди около година. Ето. Направих няколко копия от материалите. Той ми изпрати писмо.

Новик, който бе завършил телефонния си разговор, се приближи да надникне над рамото на Ладу.

Докато двамата четяха, Гейл нехайно разгледа нещата, закачени по стените. Карикатури и рисунки. Шапка от „Пиг Боул 1998“, закрепена с кабарче. Списъци с имена и телефонни номера. Тримесечен календар, върху който с червено бяха отбелязани датите на съдебни процеси. Пред Ладу имаше метална поставка, за която бе запоен малък стар пистолет, и макет на електрически стол със светеща крушка на седалката. Зад бюрото на Новик, което бе значително по-подредено, бе поставено корково табло със снимки на заснежени планини. На едната от тях на преден план стояха той и тъмнокоса жена, прегърнати. Всички останали в стаята продължаваха разговорите си. Чу се телефонен звън.

Новик дочете писмото и приближи стола си.

— Често ли получавате подобни писма?

— Не, не са нещо обичайно. Която и да е адвокатката, от която се оплаква, не я познавам. Не съм аз.

Той ѝ се усмихна приятелски.

— Всеки, който работи с хора, понякога среща неразбиране.

Ладу отпусна едрото си тяло на въртящия се стол.

— Има почерк на интелектуалец. Сигурно е завършил поне гимназия.

Гейл обърна писмото и погледна подписа. „Искрено ваш, Саймън Т. Янси“. Ситни, тесни букви. Вместо извивки имаха заострени върхове.

— Ще могат ли графолозите да сравнят това с надписите на писмата?

— Едва ли — каза Новик. — Адресите бяха написани с печатни букви. Когато човек се старае да измени почерка си, е почти невъзможно да се направи сравнение.

Той се облегна на стола си и взе от бюрото бележник и химикалка.

— Можете ли да опишете Саймън Янси?

— Беше едър... не пълен, но силен. Преобърна един стол. Не си спомням лицето му. Изглеждаше на около тридесет години. С кестеняви коси, средно дълги. — Гейл докосна яката си. — В съда каза: „Внимавай в картинката, кучко“ или нещо подобно, но съм сигурна, че употреби думата „кучко“.

Новик сложи бележника в скута си и бързо изписа няколко реда.

— Имаше ли характерен акцент? Възможно е електронното устройство на телефона да е използвано, за да прикрие акцент.

Гейл се замисли.

— Акцент? Не мисля.

Ладу се завъртя на стола си, вдигна слушалката и се свърза с информационния отдел. Попита за номера на Саймън Янси. Изчака няколко минути и затвори.

— Няма го в указателя на тази област, дори сред номерата, които не са включени при издаването.

— Твърдеше, че откакто съм откраднала къщата му, бил принуден да живее на улицата.

— Е, тогава нищо чудно, че е бесен... ако е той. — Ладу погледна към бутоните на телефона.

— Ще проверим в компютърните регистри. В бюрото за разрешителни ще има негова снимка. Трябва да тръгвам, Майк. Викат ме в съда. — Ладу стана и свали синьото си сако от облегалката на стола. — Мис Конър, обадете се, ако се появи още нещо.

Тя му благодари, а след това отново погледна детектив Новик.

— Мога ли да ви попитам нещо, което не е свързано със случая?

— Да.

— Чували ли сте за човек на име Уендъл Суийт? Чернокос, близо четиридесетгодишен. Консултант е на чуждестранни петролни компании. Прекарва доста време извън страната.

Кафявите очи на Новик за миг добиха замислен израз, а после отново погледнаха Гейл.

— В каква връзка предполагате, че може да съм чувал за него?

— Наркотици?

Той поклати глава.

— Обикновено не се занимавам с престъпления, свързани с наркотици, освен когато има и убийство, което се случва доста често.

Гейл попита:

— А познато ли ви е името Хектор Меса? На около петдесет и пет години, кубинец?

Детективът кимна.

— Съдружник е на дядото на годеника ви, Ернесто Педроса. Какво искате да знаете?

— Просто съм любопитна. Никой не говори много за Меса.

— Известно време беше под наблюдение заради настроенията против Кастро. Естествено, такова е отношението на половината от населението на Маями.

— А интересували ли сте се от него във връзка с нещо конкретно?

Новик се усмихна.

— Имате предвид дали е бил разпитван за убийство? Не. Суийт и Меса познават ли се?

— Доколкото зная, не. Уендъл Суийт е съпруг на една моя клиентка. Развеждат се. По време на брака им съпругата е била малтретирана, а днес, след разглеждането на делото в съда, той каза, че заслужавам някой да разбие челюстта ми.

— Не мога да го арестувам заради това.

— Зная. Просто ви казвам.

— В списъка ви ли е?

— Струва ми се малко вероятно да е той — каза Гейл. — Има три деца и никога не е бил жесток с тях.

Новик забарабани с химикалката по бележника си.

— Е, може би все пак не е зле да добавим името му и информацията за делото. Понякога хората ни изненадват.

— Добре. Ще ви се обадя.

Гейл праметна дръжката на чантата си през рамо.

Той стана.

— Ладу каза, че не сте искали да видите последната снимка.

— Не мислите ли, че двете са достатъчни?

— Ако нямате нищо против, мис Конър, ще ви помоля да я погледнете. Може би ще разпознаете нещо. Колкото повече знаете, толкова повече бихте ни помогнали.

Тревогата, която я измъчваше през целия ден, започна да се надига в гърлото ѝ. Тя бавно въздъхна.

— Покажете ми я.

Сложи чантата си на бюрото, докато Новик отиде до шкафа и донесе кафяв плик с надпис „Поверително“. Извади трите цветни копия, премести последното най-отгоре, а след това го сложи пред нея. Гейл потръпна и се хвана за облегалката на стола.

Първите две снимки бяха направени в различни дни, както личеше от облеклото на Карън. Първия път бе снимана със сини шорти, а втория — с червени. На третата, дрехите ѝ бяха покрити с черна пепел. Тялото ѝ гореше. Устата ѝ бе зинала в агония като черна бездна. Зад нея трептяха оранжево-червени пламъци, докато тичаше. Косите ѝ бяха запалени. Сградата на училището, която се виждаше в ъгъла, бе обхваната от пожар. Огънят поглъщаше дърветата и се издигаше в небето.

Тихият глас на Новик наруши тишината.

— Мис Конър, долавяте ли нещо познато в начина, по който е нарисувана? Цветовете, линиите?

— Нищо. — Гейл си пое дъх през зъби. — Кой би могъл да стори това с едно дете? На кого би хрумнало?

Погледна детектива. Спокойните му кафяви очи навярно бяха виждали и по-страховити гледки, при това не изопачени снимки, а наистина пребити деца, заклани или изгорени.

Новик плъзна копието обратно в плика заедно с другите и ги върна в шкафа. Пръстите ѝ затрепериха, докато изтри няколко сълзи от лицето си.

— Седнете, ако обичате. — Детективът я хвана здраво за лакътя. — Зная, че е трудно, и оценявам желанието ви да помогнете.

— Разбира се, че ще помогна. Бих сторила всичко. Господи. — Въздъхна дълбоко. — Само да знаех защо преживявам това, бих се справила. Прилича на наказание без присъда. Дори без обвинение. Казахте, че нищо не е случайно. Искам да разбера причината.

— Може би ще ви прозвучи странно — каза той, — но забелязвате ли нещо еротично в начина, по който са изменени снимките?

Гейл го погледна.

— Не.

— Аз също. Обикновено подобен вид насилие срещу деца е породено от сексуални подбуди. — Новик се наведе напред и се облегна с лакти на коленете си. — Преди два месеца с Ладу разпитвахме един тип, който се навъртал край училището. Едно дете забелязало, че е със смъкнати панталони, и се обадило на полицията. Заловиха го и претърсиха апартамента му. Имаше стотици рисунки на голи деца, в случая момчета. На някои бе добавил ножове или пистолети, но по начин, който навеждаше на мисълта за сексуално насилие. Разбирате ли?

— Да. — Подтекстът на думите му я накара да потръпне. — Но снимките на Карън не са такива. Какво ни подсказва това?

— Не зная. — Очилата му проблеснаха на светлината. — Но ще го имаме предвид.

Когато стана, погледът ѝ неволно се спря на планинските изгледи със синьо небе над заснежени върхове.

— Къде са направени тези снимки?

Той се обърна към стената зад бюрото си.

— Близко до Уислър в Британска Колумбия. Миналата пролет бях там на екскурзионно летуване. Обичам стръмните склонове.

— Тогава какво правите в Маями?

Новик сви рамене и се усмихна.

— Ако човек живее в планината, престава да забелязва красотата ѝ.

Гейл се приближи и погледна малкото синьо езеро, чиято повърхност отразяваше върховете зад него.

— Мисля, че сте прав. Детектив Новик, колко случая като моя сте имали?

— Като този? Не много. Обикновено се досещаме кой го прави.

— А ако не знаете, откривате ли?

— Накрая.

— Скоро, надявам се. — Подаде му ръка. — Благодаря.

Детективът я изпрати до асансьора и натисна бутона за първия етаж. Гейл върна пропуска си на рецепцията.

„Бискейн Академи“ предлагаше дневна занималня за учениците през лятото, която Карън посещаваше. Децата вземаха уроци по танци, музика и рисуване, разглеждаха художествени галерии или местни исторически забележителности. Възпитателките наричаха това „обогатена програма“, което означаваше двеста долара седмична такса. Заниманията свършваха в четири часа, но децата на работещи родители оставаха там до шест, за което се заплащаше допълнителна сума. След шест таксата нарастваше с петдесет долара за всеки петнадесет минути. Гейл често закъсняваше, а ако не можеше да се освободи, понякога изпращаше Мириам или Лин да доведе Карън в кантората.

Стори ѝ се странно да бъде тук толкова рано, сред други родители, повечето майки, които стояха на сянка и чакаха вратите да се отворят. Жените бяха по шорти, тънки блузи и маратонки, поздравяваха се и се събираха на групи. Гейл познаваше няколко от тях от родителските срещи през годината. Усмихна им се и размени поздрави с тях, но продължи сама покрай оградата на игрището, пристъпвайки по грапавите плочи на тротоара с високите си обувки, по-подходящи за ходене по застлани коридори.

„Лесно бих свикнала“, помисли си тя. Да пристига по това време всеки ден. Да бъде тук, когато децата се върнат от разходка или изтичат навън от сградата. Да води Карън на сладкарница, след като я вземе. През учебната година щяха да се прибират, преди да се стъмни, и заедно да приготвят вечерята, прясна риба на скара вместо претоплени шницели. Щяха да имат време да украсяват къщата за Коледа, да празнуват и спокойно да обикалят магазините в търсене на подаръци, вместо да тичат до търговския център през последния

уикенд преди празниците. Карън щеше да слуша приказки всяка вечер. Оценките и поведението ѝ щяха да бъдат похвални.

Доктор Фишмън да върви по дяволите. Гейл щеше да бъде образцова майка. „Като Пеги Кънингам“, помисли си тя и си представи басейна в задния двор на къщата на Клематис стрийт. Можеше дори да се сприятели с Пеги. В събота щяха да лежат на шезлонги, да лакират ноктите си и да обсъждат случките в квартала, докато Карън и Линдзи се плискат в басейна. Гейл щеше да добие тен. И да се запише в клуб за здравословен живот.

Ако стане сътрудник, отново щеше да има началници, но като съпруга на един от партньорите биха се отнасяли добре с нея. В края на месеца нямаше да подписва чекове и да отделя от собственото си възнаграждение, за да плаща на Лин и Мириам.

Когато Карън порасне и стане на шестнадесет години, Гейл щеше отново да премине на пълен работен ден. Ако тогава има желание за това. Или да запази графика си и през свободното време да се посвети на благотворителност. Само през деня, а нощите щеше да прекарва с Антъни.

Възможно ли бе това да стане? Искаше ѝ се да повярва, но откакто бе пълнолетна, никога не бяха се грижили за нея. Когато бе омъжена за Дейв, трябваше да поеме издръжката на семейството. Нямаше избор. Мисълта някой друг да се грижи за нея бе смущаваща и я изпълваше с противоречиви чувства.

Антъни Куинтана желаше щастието ѝ и разполагаше със средства да ѝ го даде. Господи. Очите му засияваха, когато заговори за нещата, които би сторил за нея. И за Карън. Дъщеря ѝ също щеше да бъде щастлива. В безопасност. Нищо лошо нямаше да я сполети, щом Антъни я закриля.

Училищното игрище се намирало близо до сградата. Дърветата хвърляха сянка върху тротоара, но площадката бе под открито синьо небе. Както на снимките.

Гейл внезапно позна мястото и затаи дъх. Карън се бе намирала на не повече от петдесет метра разстояние, когато бяха насочили фотоапарата към нея. Навярно някой се бе промъкнал незабелязано сред тълпата бърбещи майки и татковци, преди вратите да се отворят. Какво бе видял? Децата, чиито родители щяха да пристигнат по-късно, бяха изтичали да заемат места на люлките или на голямата дървена

катерушка. По-големите, десет-единадесет годишни, бяха изнесли топки, за да поиграят. Момичетата седяха на сянка, решеха косите си и разговаряха за съученички, които не харесват, и за симпатични момчета. На втората снимка Карън стоеше облежната на дървото. Един окървавен нож сякаш я приковаваше към него, а около нея проблясваха други.

На първата и третата снимка Карън бе уловена в движение. На едната риташе топка, а на другата тичаше. Пистолетът бе лесен за рисуване. Най-сложни бяха пламъците, плъзнали из целия училищен двор, и надигащият се черен дим. Образът бе съвсем ясен. „Не е направена с евтин апарат“, досети се Гейл. За да се получи такова изображение на бягащото момиче, бе необходима клапа с регулатор за скоростта. Освен това навярно апаратът бе малък, за да не бъде забелязан.

Гейл пристъпи по тротоара и погледна от друг ъгъл. От такова разстояние биха се виждали твърде много неща на заден план. Може би злосторникът имаше и телеобектив. Или беше изрязал желаната част и я бе увеличил на копирна машина. Просто.

Игрището все още бе пусто. Люлките леко се поклащаха от вятъра. По най-горната гредка на катерушката пробяга катеричка.

Близо до входа на училището една жена буташе детска количка. Мъж разхождаше кучето си. Пристигнаха още родители, които изпълниха отбивката до тротоара. Няколко коли останаха с включени двигатели и вдигнати стъкла, за да задържат хладния въздух вътре.

Лесно бе човек да паркира незабелязан, да изчака зад затъмнените стъкла, докато децата излязат, а после да се приближи като всички родители...

Зад ъгъла се показва бял пикап, който пое по тясната уличка и спря до отсрещния тротоар пред презвитерианската църква. Дейв слезе, облечен с жълтеникавите си къси панталони и пъстра тениска. Явно бе дошъл направо от работа. Косите му заблестяха на слънцето, когато притича през улицата.

Гейл се запита какво прави тук. Бе дошъл да посрещне дъщеря си, преди да пристигне лошата майка?

„Властната натура на майката... признаци на лабилност, граничеща с патологична...“

Щом я забеляза, Дейв кимна, заобиколи един минибус, паркиран почти на тротоара, и спря до нея. Не се усмихна. Лицето му имаше твърде напрегнат израз.

— Секретарката ти каза, че ще бъдеш тук.

Тя извади лист, навит на ролка върху метална тръба.

— Има ли какво да си кажем? Прочетох доклада на Фишмън.

— Да, избързал е. Днес се обадох на адвоката си и му казах, че делото приключи.

Гейл се обърна и го погледна.

— Сериозно ли говориш?

— Свърши, Гейл. Съжалявам, че загубихме толкова време.

Почти страхувайки се да повярва, тя сложи ръка на рамото му.

— Ще се справим. Ще решим от какво се нуждае Карън и ще започнем от него.

Той задържа ръката ѝ между дланите си.

— Трябва да поговоря с теб. Можем ли да отидем някъде? Важно е.

— Сега ли? Не мога. Карън ме очаква в четири часа. За какво да говорим?

— Имам нужда от услуга. Ти си единственият човек, който би могъл да ми помогне.

Долови нещо, което я накара да се отдръпне.

— Услуга? Стига да не е свързана с време или пари.

— Сериозно е, Гейл. Трябва ми заем до понеделник. Няма никакъв риск за теб. Никакъв.

Втренчи поглед в него.

— Не мога да ти дам пари, Дейв.

Той притисна ръката ѝ към гърдите си.

— Моля те, изслушай ме. Сделката ми с „Мариот“ се проваля, ако не намеря пари веднага.

— Иди в банката.

— Не мога. Ще ти обясня. Само пет минути. Моля те.

Гейл освободи ръката си и се отдалечи на няколко крачки. На ъгъла растеше смокиново дърво и тя застана под дебелия му сянка. Дейв я последва. Под краката му изпукаха съчки и шума.

— Няма да ти дам пари назаем — каза тя. — Проумей това, преди отново да заговориш.

Той допря стиснатите си юмруци, сякаш се готвеше за скок от десетметров трамплин.

— Разказах ти за „Олд Айлънд Клъб“, онзи на Сейнт Томас. Как купих името... правото да го използвам. Собственикът е Арман Дюбоа, французин от Гваделупа. Купил е клуба преди около десет години, а когато бях на острова, се нуждаеше от пари, но не искаше да продава. Предложих му сделка. Да ми позволи срещу двеста хиляди да ползвам името в Щатите и да създам заведение със същия интериор, меню, всичко.

— Мили боже!

— Гейл, това е нищо. Беше кражба. Продадох яхтата за седемдесет хиляди, събрах още пет и се договорихме да му платя останалото след шест месеца. Единствената гаранция беше интересът ми от създаването на „Олд Айлънд Клъб“ в Маями. Последният срок да изплатя сумата е в петък.

Тя разпери ръце с дланите нагоре.

— Нека позная. Не можеш да му платиш, а той е разбрал за сделката ти с „Мариот“ и ще се намеси.

Дейв кимна.

— Арман беше тук през уикенда. Каза, че ако не получи парите до петък, ще ми отнеме клуба. Може да го направи. Подписахме споразумение.

— Не си ли нае адвокат на Сейнт Томас?

— Не, присъства само неговият.

Тя затвори очи.

— Идиот.

— Гейл, трябва да му платя. — Дейв я заобиколи, когато се обърна. — Сделката с „Мариот“ трябваше да бъде сключена днес, но някой от курорта на Кий Уест не им е изпратил договора за изплащане на ресторанта, а са нужни два дни, за да го прегледат. Подписването се отложи за понеделник, но тогава ще бъде твърде късно, ако не дам парите на Арман.

— Престани. Замълчи за минута. — Гейл погледна към преплетените клони на смокиновото дърво, а след това отново към Дейв. — В банката ще проявят разбиране. Искаш ли да им се обадя? Ще го направя. Можеш да им покажеш договора с „Мариот“.

— Вече съм превишил лимита.

— Няма значение. Просто им покажи договора. Нали каза, че няма никакъв риск? Не биха ти отказали.

— Но ще поискат да видят счетоводните ми книжа.

Дейв поклати глава.

— Ясно. Шикалкавил си с цифрите.

— Трябваше, Гейл. Дистрибуторите на алкохол настояват да им плащам в брой, а и заплатите, осигуровките...

— Една книга за заблуда на данъчните, че приходите ти са нищожни, и друга — за кредиторите, която си им показал, за да ти отпуснат максималната сума... и вече си я превишил.

— Гейл, моля те...

— И данък за персонала ли дължиш? — Пулсиращият в главата й гняв бе дълбоко познат. Гейл каза спокойно: — А си купи нов пикап. И телевизор с голям екран.

— Сделката с „Мариот“ ще ми донесе достатъчно пари.

— Господи. Пак старата песен.

— Това не трябваше да става! За бога. Ако сделката бе подписана днес, както трябваше, сега нямаше да те моля на колене. Ще изплатя всичко и ще имам пари в банката. Хората непрекъснато го правят! Така е в бизнеса. — Лицето му бе почервенияло. — Видях възможност, възползвах се и ще спечеля... само да намеря решение за петък.

В годините, през които се бе занимавала с търговско право, Гейл бе разбрала, че хората са готови да залагат на какво ли не и да разчитат на надежда, добри прогнози и предчувствия, че печалбата им е в кърпа вързана. Доверяваха се на съмнителни партньори, на пазарни чудеса и на съдбата. Можеха да продадат празна кутия, възнамерявайки да я напълнят, преди купувачът да вдигне капака.

Над горната устна на Дейв изби пот.

— Ако тази сделка не се осъществи, рискувам да вляза в затвора. Разбираш ли? Затвор. За данъчна измама. Как би се отразило това на Карън?

— Няма да те изпратят в затвора. Ще ти наложат глоба и ще имаш достатъчно дълъг срок да я платиш.

— Ще ми отнемат всичко, което имам, Гейл. Всичко. — Той овлажни устни. — Казах на Карън, че по Коледа ще я заведа на екскурзия. Не мога да изпълня обещанието си. Ще види баща си без пари и къща, напълно разорен, ако не ми помогнеш.

— Не намесвай дъщеря ни!

— Добре. Провалих се. Трябваше да спестя пари, а не го направих. Похарчих ги, за да разширя ресторанта. И сега какво? Заради някакви двеста хиляди долара, което в този бизнес е нищо, ще пропусна най-големия шанс в живота си, защото някой от „Мариот“ забравил да изпрати една хартийка по факса. — Дейв затаи дъх. Целият трепереше. — Не те моля да ми даваш пари. Искam само заем до понеделник.

— Не.

— Трябват ми до дванадесет часа в петък. Ще си ги получиш обратно в понеделник. Подписването на сделката е в два часа. Виж. — Извади портфейла от задния си джоб и ѝ показва визитна картичка. — Това е адвокатът на „Мариот“. Казва се Джефри Барлоу.

Гейл прочете визитката. Барлоу работеше за „Дейвис-Сейтс“, една от най-престижните кантори в Маями.

— Познавам Джефри Барлоу — призна Гейл с неохота. — Миналата зима бяхме консултанти по едно и също дело.

— Тогава му се обади. Поискай му парите за себе си, не за мен. Очаквам да получа сто и петдесет хиляди при подписването и повече, когато франчайзът влезе в сила. Вече ми дадоха двадесет, така че остават сто и тридесет, без разходите. Искаш ли цялата сума? Все едно, ще ти я дам. Ще спечелиш пет хиляди. Ако искаш, ще подпишем договор.

Гейл избухна в смях и прехапа устни, за да спре.

— Какво толкова смешно има?

— Нямам пари. Това е истината, Дейв. Очаквам хонорара си за едно споразумение по дело за телесна повреда, но няма да получа сто двадесет и пет хиляди! Смешно е. Мислех, че имаш успех. А ти си си въобразил, че на мен ми е провървяло. — Подаде му картичката. — Вземи си я.

— А майка ти? Не можеш ли да вземеш заем от нея? С Айрин винаги сме се харесвали. Сигурен съм, че би помогнала.

— Няма да въвлека майка си в тази история.

— Нямаш ли спестявания? Влогове? — Сграбчи ръката ѝ. — Гейл, трябва да ми помогнеш. Обади му се.

Гейл отново разгледа визитката.

— Моля те. Заради Карън.

— Остави я на мира.

Тя хвърли поглед към входа. Вече се чуваше бръмчене на коли и детска глъчка от игрището.

— Не ме изоставяй, скъпа. Не ме убивай така. — Допря чело до рамото ѝ. — Един работен ден. Само един. Моля те.

— Добре. Ще му се обадя.

Дейв я прегърна.

— Слава богу. Знаех, че ще ме разбереш. — Целуна я по бузата. — Винаги си ме подкрепяла. Толкова те обичам, Гейл. Благодаря ти.

— Престани. — Тя се отдръпна. — Искаш ли да вземеш Карън днес?

Дейв потърка скулите си.

— Трябва да се връщам на работа. Но ще почакам да се видя с нея. Страхотно хлапе е. — Обгърна талията ѝ. — Ще се грижим добре за нея, Гейл. Трябва да се справим.

Тръгнаха обратно към училището.

Гейл забави крачка.

— Дейв, трябва да ти кажа нещо. Днес получих ужасяващ букет в кантората си.

---

[1] Много голям проблем (исп.). — Б.р. ↑

16.

Гейл застана под душа и студената вода потече с монотонен шум. Тя притисна с пръсти напрегнатите си мускули и завъртя глава.

Карън беше в стаята си. Бе обещала да я почисти. В хладилника чакаше Мариновано пиле, купено от гастронома за седем и петдесет.

Когато се бе прибрала, Гейл бе проверила пощата. Нямаше писма от Бозо. Навярно бе решил, че цветята са достатъчни за един ден.

„Съболезнования за загубата на дъщеря ти...“

— Копеле. Само да знаех кой си.

Гейл издаде слаб вик, опря чело на плочките и се опита да пропъди лошите мисли. Щеше да прекара една приятна вечер. Да погледа телевизия с Карън. „Доусън Крийк“ или някое глуповато шоу. След това да поработи върху делата си два часа и да си легне до Антъни. Или първо в леглото, а после да се заеме с делата.

„Съболезнования...“

— Стига.

Гейл завъртя крановете и водата спря. Тръбите затрептяха в стената. Загърнатата с кърпа, тя влезе в спалнята си. Сложи сутиен и отвори друго чекмедже с бельо, за да потърси червените сатенени бикини с дантела по края. Антъни ѝ ги бе подарил в кантората си. Бавно ги бе извадил от куфарчето и я бе помолил да ги премери. Беше го сторила.

Тази вечер щяха да хапнат вкусно ястие, да пийнат вино и да погледат телевизия като нормални хора, а после да си легнат. Но преди да се прибере в спалнята си, щеше да прочете приказка на Карън. Да стане рано и да прегледа папките сутринта.

Върна се в банята да изсуши косите си.

След минута ѝ се стори, че чува шум. Бе забелязала, че докато сешоарът работи, често си въобразява, че звъни телефонът. Или звънецът. Или че звучи музика.

Гейл го изключи. Бръмченето затихна. Ослуша се за миг и остави сешоара на тоалетката. Свали късия си халат от закачалката на вратата.

Нямаше грешка. Наистина бяха прозвучали три почуквания по метал. Странен шум, който не ѝ напомняше за нищо. Надникна в стаята на Карън от другата страна на коридора. Нямаше я.

Звукът идваше от долния етаж. Безшумно пристъпи боса по килима и надолу по стълбите. Чу стъргане, а след това мъжки глас, който тананикаше някаква мелодия.

Надникна над парапета. Някой стоеше на прага на килера, където бе климатикът. Вратата изскърца и човекът излезе. Видя лице със старателно оформена черна брада. Чарли Дженкинс. Въздъхна с облекчение.

— Здравейте. Не исках да ви изплаша. Дъщеря ви ме позна и ми отвори.

Гейл каза:

— Забравих, че ще дойдеш. Карън тук ли е?

— Излезе. — Дженкинс посочи с палец към задната врата. Плъзна поглед към краката ѝ, а след това отново към лицето. Усмихна ѝ се. — Перката заяжда, нищо сериозно.

— Добра новина.

Загърнатата с халата, Гейл се качи да се преоблече. Карън бе излязла, без да поиска разрешение. Стаята ѝ бе сравнително чиста и навярно щеше да отвърне на забележката на майка си, че няма за какво да се тревожи. Може би наистина бе така. Слънчев следобед, тих квартал. Но не можа да се отърси от опасенията си. Бързо облече шорти и блуза с къси ръкави, обу сандалите си и изтича по стълбите.

— Ако видиш дъщеря ми, кажи и да стои вътре.

— Всичко наред ли е?

— Да, сигурна съм.

Отвори задната врата.

— Карън! — Люлката бе празна и в беседката не се долавяше движение. — По дяволите.

Заобиколи къщата и погледна към клоните на фикусовото дърво.

Огледа улицата и в двете посоки. Мина кола, след която Гейл притича през улицата и продължи зад двете каменни колони на отсрещната страна по лекия наклон към къщата на семейство Кънингам, построена в колониален стил с ветропоказател на покрива. Над едната от четирите колони пред входа се вееше американското знаме. Старата пътека с червени плочи бе обградена с ниски

чемширови храсти. Гейл повдигна металната хлопка и след минута се показва Пеги Кънингам.

— Виждала ли си Карън?

— Да, в стаята на Линдзи е. — Сините очи на Пеги издадоха учудване. — Господи, какво има?

Гейл почувства тръпка на облекчение.

— Мисля, че трябва да ти кажа.

— Влез.

Къщата беше безупречно чиста и подредена. Мебелите блестяха. Белите дограми се открояваха над лъснатия дъбов паркет и персийските килими. На единия прозорец проблясваше статуетка от червеникаво стъкло. Над камината бяха поставени изящни порцеланови кутийки. Имаше няколко копринени лампона, а столовете в трапезарията бяха покрити с плетена дантела. Целият интериор изглеждаше малко старинен.

Пеги Кънингам бе облечена с лилава блуза на цветя и обути с бели къси чорапи. Преведе Гейл през кухнята, където от фурната се носеше мирис на печено телешко. Върху облицования с теракота плот изстиваше сладкиш. Приятните ухания събудиха апетита на Гейл. Следваше ги куче със златиста козина, което въртеше опашка и ноктите му тракаха по пода.

Стигнаха до задната веранда, остъклена и прохладна, обзаведена с плетени столове от бяла ракета с пъстри възглавнички.

До масичката, върху която бяха струпани листове и картончета с номера, седеше друга жена.

— Познаваш Ана, нали?

Гейл кимна. Ана Кабрера бе майката на Дженифър. Дъщеря ѝ играеше с другите момичета на горния етаж. Пеги бързо отмести няколко кутии и ѝ обясни, че организират благотворително тържество по случай Четвърти юли за „Гъливер Академи“, училището, което посещаваха децата ѝ. Но я увери, че няма да пречи. Покани я да седне и ѝ донесе студен чай с дъх на мента. От мястото си Гейл виждаше слънчевата градина с малък басейн и решетките, обрасли с бръшлян.

Пеги Кънингам каза на Ана Кабрера, че Гейл е дошла бледа като платно и че навярно ѝ се е случило нещо.

Двете втренчиха погледи в нея.

Тя заговори:

— Всичко започна преди две седмици с едно телефонно обаждане. Пеги, толкова съжалявам. Вече зная, че не е възможно да е бил Пейтън.

Разказа им за боята по колата си и за снимките на Карън, които описа съвсем накратко. Жените зяпнаха от учудване. Ана Кабрера прошепна:

— Защо го прави?

— Не зная.

— Имаш ли представа кой е? — попита Пеги.

— Полицаяте казаха да съставя списък на клиентите, които биха могли да ми бъдат сърдити за нещо. Не, че не се разбирам с клиентите си — побърза да добави тя.

— А градинарят? — попита Ана. — Или някой от работниците, които ремонтират къщата ти?

— Нямаме градинар — отвърна Гейл. — Само един човек, който идва да коси тревата, когато пожелае. В момента никой не работи у дома. Освен Чарли Дженкинс. — Обърна се към Ана: — Ти го познаваш. Идвал е и у вас.

Ана се намръщи.

— Не мисля.

— Около тридесетгодишен, чернокос, с брада, малко пълен? Кара стар зелен микробус. Каза да се обърна към теб за препоръка.

— А, да. Отби се преди месец, но не го наех. Не възлагам работа на хора, които просто минават. Излъгал те е. Трябваше да ми се обадиш.

„Ако не странях от съседките си“, помисли си Гейл. Ако не изпитваше неудобство от това, че работниците ѝ изхвърлят смет на улицата и че бе нахокала едно хлапе, което бе видяла да пуши в задния ѝ двор. Предполагаше, че я смятат за немарлива майка, надменна адвокатка и жена, чието скандално поведение с любовника ѝ влияе зле на емоционалното развитие на дъщеря ѝ. Може би наистина мнението им бе такова, а тя бе дошла тук и изливаше душата си пред тези жени, които показваха съчувствие. Или просто бяха любопитни? Гейл долови зад смаяните им изражения скрито злорадство и разбра, че преди да се мръкне, целият квартал ще узнае новината. Хората щяха да се питат: „Коя е тази Гейл Конър, та донесе това на спокойната ни уличка с почтени обитатели?“

Тя се усмихна и каза:

— Е, трябва да тръгвам, за да приготвя вечерята.

Когато стигнаха до стълбите, Пеги повика Линдзи, чието лице се показва над парапета.

— Кажи на Карън, че майка ѝ е тук и е време да си върви у дома.

След минута трите момичета затрополиха надолу по стълбите и три чифта очи впериха погледи в Гейл. Карън каза на приятелките си:

— Чао! До утре.

Момичетата ѝ махнаха.

Пеги излезе заедно с нея. Когато Карън се отдалечи, тя прошепна на Гейл:

— Ще внимаваш, нали? — Гейл я увери, че е предпазлива. Пеги кимна и каза: — Гейл, не искам да го изтълкуваш погрешно, но мисля, че е по-добре Линдзи и Карън да не играят заедно известно време... имам предвид, докато това отmine.

Гейл се поколеба и попита:

— У дома ли? Или... какво?

— И тук — отвърна Пеги. — Съжалявам, но не желая да излагам Линдзи на риск.

— Карън не е заразноболна.

Една сойка заподскача по терасата, после разпери криле и отлетя. Пеги сведе поглед. Поклати глава.

— Съжалявам, Гейл, просто не мога.

Вратата се затвори и месинговата хлопка тихо изтрака.

Гейл погледна дъщеря си. Нямаше желание да ѝ се кара, че се бе измъкнала без позволение.

— Да се прибираме.

Би могла да добави: „Мама току-що те лиши от приятелки в този квартал“.

Докато вървяха по пътеката, Карън каза:

— Ти излъга. Попитах Дженифър и Линдзи дали са чували за някакъв човек, който дебне наоколо. Не са. Измислила си го. Не искаш да излизам, защото се боиш, че ще направя нещо с Пейтън. Така каза Линдзи.

Присви очи и стисна устни, точно като баща си, когато бе ядосан.

— Ще поговорим за това по-късно.

— Червеният ти сутиен прозира през блузата! Това е неприлично.

Забърза напред.

Гейл докосна косите си и усети, че все още са влажни.

— Изтичах от къщи толкова бързо.

— Винаги ме излагаш.

— Не знаех къде си. — Гейл почувства болка в гърлото. — Не те открих у дома.

Облегна се на едната каменна колона.

Карън я изгледа втренчено.

— Какво има? Мамо? Не плачи! — Обви тънките си ръце около талията ѝ и се притисна към нея. — Мамо, не исках да кажа това. Моля те, престани!

— Нищо. — Гейл обхвана лицето на дъщеря си и я целуна по двете бузи. — Обичам те повече от всичко. Не забравяй.

Брадичката на Карън затрепери.

— И аз те обичам, мамо. Кълна се.

Пресякоха улицата прегърнати. Гейл реши тази вечер между вечерята и приказката да ѝ каже за снимките. Щеше да бъде още по-трудно да ѝ обясни защо вече не може да ходи у Линдзи Кънингъм.

Зеленият микробус все още бе пред къщата им. Докато минаваха покрай него, Гейл запомни номера, въпреки че ѝ се струваше безсмислено. Надникна вътре през замърсеното странично стъкло. Сандъци с инструменти. Счупен стол. Стара гума. Кутии с боя. Качи се по стъпалата преди Карън и отвори входната врата. В къщата бе хладно като във винарска изба. Чарли Дженкинс седеше на дървен стол в сводестото преддверие с разтворени крака и отпуснати ръце.

— Тъкмо щях да изляза да ви търся. — Той стана. — Свърших.

— Значи беше перката — каза Гейл.

— Да. Кога за последен път е почиствана и смазвана? Обзалагам се, че не знаете. — Тръгна към коридора. — Елате, ще ви покажа.

— Не. После ще видя.

Ръката му все още сочеше към климатика.

— Само за минута.

— Няма нужда. Колко ти дължа?

— Седемдесет и пет долара. В брой.

— Имаш ли нещо против да почакаш навън? Веднага се връщам.

Чарли повдигна вежди.

— Добре.

Тя заключи вратата, изтича горе да вземе пари от чантата си и отново слезе. Отвори достатъчно широко, за да му подаде банкнотите.

— Много благодаря.

Той я изгледа някак странно.

— Ако имате други неприятности, позвънете ми.

— Разбира се. Благодаря.

Щом чу бръмченето на микробуса, Гейл отмести пердето и го проследи с поглед.

Карън бе в кухнята и държеше парче шунка точно над главата на Миси. Котето мяучеше и подскачаше към него.

— О, Карън, не я дразни.

Гейл извади пилешките гърди от хладилника и сложи тавичката във фурната. Нагласи температурата, запали клечка кибрит и я пъхна в отвора на печката, надявайки се да проработи. Газта изсъска.

— Хайде, хайде.

Чу се изпукване и около черната метална тава затрептяха сини пламъци. Гейл затръшна вратата.

— Мамо, може ли да изведе Миси навън? — Карън зарови нос в бялата козина на шията на котето. — Трябва да пишка.

— Сложи я в сандъчето с пясък.

— Но тя обича да ходи в тревата.

— Добре. Стой в задния двор. — Гейл излезе на верандата, за да се увери, че ще я послуша. — Говоря сериозно. — Карън седна на люлката, завъртя се и усука синджирите. Миси подгони гущер. Гейл извика: — Не ходи никъде.

— Няма.

Когато се върна вътре, телефонът настойчиво зазвъня. Бяха сложили идентификационни устройства на всички апарати, дори в кухнята. На екрана се изписа „У. Суийт“, но тя позна номера на къщата на Джейми.

Джейми бе пияна. Не буйстваше и дори не изглеждаше замаяна. Беше мрачно, самотно пиянство на човек, който би искал да заспи завинаги. Дори й бяха хрумнали начини да го стори, но Боби знаеше

как да се обади на 911, а какво щеше да стане, ако пристигнат твърде рано?

— Знаеш ли — каза тя на Гейл, — децата още не са вечеряли.

После избухна в смях.

Седнаха в разхвърляния хол. Трябваше да се надвигват с шума на вентилатора. Джейми бе изключила климатика, за да пести от сметката за електричество.

Гейл каза:

— Извини ме за минута.

Излезе на задната веранда, където Карън наглеждаше трите деца на Суийт. Беше ѝ обяснила накратко, че една клиентка не се чувства добре и иска да поговори с нея. „Би ли помогнала с децата?“ Докато Гейл се преобличаше, дъщеря ѝ бе сложила в раницата си кукли Бийни, книжки за оцветяване и маркери. Бяха пристигнали едва преди петнадесет минути, а Карън вече ръководеше строеж на къща от стари кашони и тиксо. По-голямото момче залепваше, момичето рисуваше прозорец, а малчуганът ту влизаше, ту излизаше през вратата.

— Карън, ще погледнеш ли в кухнята какво има за вечеря? Минава шест часът. Сигурно са гладни.

— Добре. — Стана и каза на Беки: — Докато се върна, нарисуй цветя отстриани. Но не жълти, защото няма да личат.

Гейл бе оставила бележка на масата за Антъни, в която му описваше по-подробно случилото се. Уендъл отново бе посетил съпругата си. Тя заплашваше, че ще се самоубие. Бе добавила послепис: „Извади пиленето в шест и половина. Обичам те“.

Пристигна в дома на Суийт, твърдо решена да се обади на полицията въпреки възраженията на Джейми, но за своя изненада не видя синини или кръв. Намери полупразната бутилка „Садърн Камфърт“, от която Джейми бе пила цял следобед.

Когато Гейл се върна в хола, тя седеше на ръба на масичката.

— Джейми, след малко трябва да тръгвам. Би ли помолила съседката да дойде при теб?

— Да. Ще я повикам. Каза, че винаги мога да ѝ се обадя. Толкова съжалявам, че те измъкнах от къщи. Все пак се радвам, че дойде. Наистина.

Бавно прокара пръсти през косите си и ги отмести от лицето си. Яркия им цвят се открояваше на фона на бледожълтата гарнитура.

— Сигурна ли си, че вече си добре?
Джейми се усмихна. Устните ѝ бяха бледи.
— Искаш ли да знаеш какво поиска Уендъл?
— Кажи ми.
— Накара ме... да го направя с него. Твърдеше, че ще ми покаже какво ми липсва — засмя се тя. — Съвсем не беше така хубаво, както в спомените ми.

Гейл едва успя да прошепне:

— О, Джейми! — Хвана ръката ѝ. — Нека се обади на полицията.

Джейми поклати глава.

— Не съм пострадала.

— Напротив.

Изведнъж закри с длани лицето си.

Гейл попита:

— Къде бяха децата?

— В стаята си. — Отпусна ръце. — Не видяха нищо.

— Обади се на полицията. Моля те.

— Не. Ще каже, че съм го искала.

— Но ти не си.

Джейми повдигна крайчеца на устните си.

— Не съм сигурна. Не зная дали го желяех или не. Странно, нали? Имам предвид, отначало. А после... Искях само да свърши. — Затвори очи. — Искам всичко това да свърши, Гейл. Моля те.

Хари Ласко притежаваше апартамент на покрива на „Сийкоуст Тауърс“ до Маями Бийч, който щеше да загуби след произнасянето на присъдата. Когато асансьорът се отвори в преддверието му, сградата хвърляше дълга сянка върху пясъка.

Хари току-що се бе върнал от плаж и все още бе с раиран хавлиен халат. Гумените му сандали зашляпаха по мраморния под, когато въведе Гейл и Карън в апартамента си. До стъклената масичка един срещу друг бяха поставени два дивана. Прозорците се отразяваха в огледалната стена отсреща и помещението изглеждаше безкрайно.

Гейл бе позвънила на Хари Ласко от фоайето на сградата, след като бе взела адреса му от Джейми. Но не се бе обадила на Антъни, за

да му каже, че възнамерява да наmine, преди да се прибере.

Хари надникна в коридора и извика:

— Дороти?

Появи се жена с бяла престилка и обувки на медицинска сестра. Гейл се досети, че е болногледачката на съпругата му Ийди.

— Мисля, че тази млада дама би искала да хапне бисквити, или да пийне сок, каквото пожелае. Може да погледа телевизия в кухнята. Какво ще кажеш, Карън?

Погали я по бузата. Необичайният наклон на веждите му изглеждаше още по-силен, когато се усмихва. Карън благодари, но отвърна, че предпочита да рисува, понеже е донесла маркери и листове.

Гейл отказа предложеното питие и последва Хари през хола. Той отвори една плъзгаща се врата и излязоха на терасата.

— Чудесно момиче — каза Хари. Халатът му бе хлабаво вързан и се подаваха къдравите бели косми по гърдите му и верижката със златна морска звезда.

— Надявам се да нямаш нищо против, че я доведох.

— Не. Обичам децата. Моите внуци са страхотни. Синът ми е идиот, но какво да се прави?

Остави чашата си на малка пластмасова масичка между два стола.

Гейл се облегна на парапета. Морето бе тъмносиньо в далечината, по-бледо към брега и до плажа достигаха ивици пяна, наподобяващи дантели. Вече не бе така горещо и навън се виждаха десетки хора, които от такава височина приличаха на мравки.

— Ще ми липсва тази гледка — каза Хари Ласко.

Тя се обърна. Беше седнал и запалил цигара. Прасците му бяха отслабнали от възрастта, а единият сандал висеше на пръстите на крака му. Вятърът играеше с оределите бели коси на почернялото му теме. Лещите на очилата бяха съвсем леко потъмнели тук, на сянката, и очите му се виждаха през тях.

— Какво искаш, Гейл?

— Това, от което се нуждае Джейми. Каза, че си готов да помогнеш.

— По-точно?

— Документите ти за продажбата на казиното на Ийгъл Бийч.

Без да отмести поглед от нея, Хари изпусна дим и вятърът го разсея.

Гейл каза:

— И двамата с Уендъл сте участвали в продажбата. Той няма да ми покаже своите копия, но ако разполагам с нещо от Ийгъл Бийч, поне ще има за какво да се заловя.

— Говори ли с адвоката ми? — Хари Ласко се засмя и посегна към чашата си. — Глупав въпрос. Ако Куинтана знаеше, нямаше да бъдеш тук.

— Документите няма да бъдат представени в съда — каза Гейл. — Нито пък ще кажа на Уендъл, че съм се добрала до тях. Просто искам да ги видя.

— Този развод трябваше вече да бъде уреден. Господи. Мислех, че ще преговаряш с адвоката на Уендъл и ще постигнете споразумение, изгодно за Джейми.

— Аз също се надявах, но Уендъл се опитва да я измъчи. — Гейл седна срещу него. — Днес загубихме в съда. Съдията ще намали сумата за издръжка на Джейми, ако не успее да докажа, че Уендъл може да си я позволи. Джейми няма да издържи, Хари. Започнала е да пие. Толкова е депресирана, че се боя какво би могла да стори със себе си. Крепи я единствено мисълта за децата. Възможно е да се върне при Уендъл, защото мисли, че няма друг начин да се погрижи за тях, или защото е твърде уморена, за да продължи да се бори.

— Кажи ѝ да забрави Уендъл. Колко пари са ѝ нужни за децата? Мога да ѝ помогна.

— Защо ти? Те са деца на Уендъл. Щом има пари, би трябвало той да ги издържа.

Хари колебливо промърмори и взе чашата си. Не избягваше погледа ѝ, а размишляваше. Гейл се отпусна на стола си ѝ зачака. Най-сетне той каза:

— Гейл, не мога да го направя. Ако тази информация стигне до федералните... Разбираш ли?

Понечи още веднъж да му напомни, че е единственият в състояние да помогне, че трябва... Но кимна.

— Разбирам. — Загледа се в океана през парапета. — Може би е егоистично, но не обичам да губя. Бях толкова ядосана на Уендъл. Днес загубих, а така отчаяно исках да спечеля.

Хари посочи с цигарата си към нея.

— В моя бизнес човек печели, ако успее да излезе от играта с толкова пари, с колкото е влязъл. — Повдигна чашата, но отново я остави. Раздвижи се на стола си. — Нямам документи. Поне не каквито обикновено се подписват при сключване на сделки. Само няколко бележки, едно ръкостискане и банков превод. Освен това имената ни не фигурират никъде, така че дори и да ти дам всичко, което имам, няма да помогне.

Вдъхна дълбоко от цигарата.

Бе започнал да променя решението си. Гейл се боеше да бъде твърде настойчива и заговори тихо:

— Все пак можеш да ми кажеш какво представляват тези бележки. Нали? И... да обясниш как получихте парите и къде отидоха? — Спомни си какво ѝ бе казал Антъни: че Уендъл Суийт и Хари Ласко са купили и продали казиното, използвайки корпорация, регистрирана на Каймановите острови, която в замяна скрила имената им зад поредица сдружения. — И ако има някакви документи за тръстови споразумения, удостоверяващи собственост...

— Какво се опитваш да сториш, скъпа? — Смехът му премина в дълга въздишка. — Бориш се Джейми да получи всичко тук, в Щатите?

— Мисля, че да, ако успея да открия следите и да разбера къде са парите му.

— Господи! — Хари я погледна и въпросително повдигна вежди. — Ще кажем ли на адвокатата ми? От теб зависи.

— Трябва да знае — каза Гейл. — Остави на мен.

Хари стана, облегна се на парапета, приглади коси и се загледа в океана.

— Този негодник Уендъл. — Гейл застана до него. — Такива типове трябва да си получават заслуженото. Не би било проблем. Изкушавам се.

— Не прави това, Хари.

Той хвърли угарката.

— В живота си човек рядко среща хора, към които лесно се привързва. Четирима-петима, ако има късмет. Дори след двадесетгодишна раздяла не би престанал да ги чувства близки. За мен това са съпругата ми Ийди, един човек от Вегас, който почина, двама приятели, все още в бизнеса. И Джейми. Веднъж ми каза: „Хари,

когато излезеш, ще устроя неவிжданo тържество“. И ще го направи. Ще удържи на думата си.

Гейл му се усмихна.

— Мисля, че си малко влюбен в нея.

— Стига. Твърде млада е за мен. — Хари опря гръб на парапета и разпери ръце. — Все още смятам, че би било по-лесно да ѝ услужа с пари. Не наведнъж... за да не събудя подозрения... а винаги, когато се нуждае.

— Запази ги за себе си и Ийди.

— Притежавам достатъчно и има кой да се погрижи за нещата ми, докато отсъствам, така че не се безпокой дали ще ги получи.

Гейл се осмели да попита:

— Кой?

Хари сви рамене.

— Човек, на когото имам доверие.

Това означаваше, че вярва на някого достатъчно, за да му повери грижата за вероятно незаконните си авоари някъде далеч от американските власти. Но предпочита да не разкрива името му.

Гейл стъпи на долната част на парапета, наведе се над него и вятърът развя полата и косите ѝ. Облаците, надвиснали над хоризонта на изток, отразяваха оранжево-розовата светлина от запад.

Почувства допира на ръката му до гърба си.

— Наистина ще ми липсва тази гледка — каза той.

В къщата на Клематис стрийт, Антъни работеше в кабинета на долния етаж. По-рано Гейл бе използвала стаята за склад, но когато се нанесе, той премести кашоните до едната стена, сложи етажерки и бюро и я превърна в малък офис.

Навън се здрачаваше и лампата бе включена. Книжата на бюрото не бяха признания по криминално дело, а финансови документи, навярно свързани с друг проект за дядо му.

Гейл се наведе и го целуна.

— Вечеря ли?

— Не, чаках теб и Карън. — Обърна се към нея. — Добре ли мина спасителната мисия? Как е клиентката ти?

— Не е добре. Ще поговорим за това по-късно. Умирам от глад, а ти?

Карън застана на прага и каза:

— Мамо, забравих да прибера Миси. Повиках я, но не идва.

— Ще дойде. Повикай я още веднъж.

Антъни й се усмихна от бюрото.

— Здравей, Карън. Как мина денят?

— Добре. — Отново погледна Гейл. — А ако се е загубила?

— Не е. Котетата обичат да разузнават. Изнеси нещо за ядене и ще се появи. — Гейл я поведе към вратата. — Защо не сложиш масата? Ще дойдем след малко. — Когато Карън изтича навън — рядко ходеше спокойно — Гейл протегна ръка към Антъни. — Вечерята се сервира.

— След минута. Сега затвори вратата.

Тя се усмихна, затвори и се върна при него. Антъни обгърна талията й и закачливо дръпна колана.

— А твоят ден как мина... освен делото на Суийт?

Гейл долови нещо в тона му, което не можа да назове.

— Не научих нищо ново в полицията. Занесох им списъка. Показаха ми третата снимка на Карън. — Вратовръзката му бе разхлабена и Гейл я развърза. — Тази вечер ще поговоря с нея. Трябва да знае... не всичко, но достатъчно.

— Да. Трябва да знае. Никой не иска да бъде в неведение. — Антъни свали вратовръзката си и я сгъна. — Какво друго ти се случи? Нещо интересно?

Вдигна поглед към лицето й.

— Нищо особено. Защо?

Той остави вратовръзката на бюрото.

— Помолих Хектор Меса да наминава край училището на Карън, за да проверява дали не се навърта някой с фотоапарат. Днес те е видял там с Дейв. Би ли ми казала нещо повече?

Гейл бе така смаяна, че няколко мига не можа да проговори. Най-сетне каза:

— Значи Хектор е търсил някого с апарат. Не вярвам. Да ме следи ли си го изпратил?

— Помолих го от време на време да се отбива до училището на Карън. — Думите му прозвучаха отчетливо като удари на остри камъчета, хвърлени едно след друго. — Хрумна ми, че не е зле да

оглежда за някой подозрителен тип и да проверява дали Карън е добре, и през последните три дни Хектор наминава. Днес е видял теб и Дейв и ако нямаш нищо против, бих искал да зная какво сте правили.

— Защо не ме попита, когато влязох? — Страните й горяха. — „Да видим дали Гейл сама ще ми каже. Ако не го стори, значи се чувства виновна. Има какво да крие“.

Отдръпна се от него и той я проследи с поглед. Седеше с гръб към светлината и лицето му бе в сянка.

— И какво каза Хектор? Представям си как е изопачил нещата. Какво каза, Антъни? Бих искала да зная.

Той вдигна длан от бюрото.

— Че ви е видял прегърнати и Дейв те е целунал.

— Жалко, че Хектор няма подслушвателен микрофон. Тогава щеше да чуе как Дейв ми съобщава, че се отказва от делото за попечителство. Беше емоционална реакция и няма за какво да искам прошка.

Гейл го прониза с поглед. Нямаше намерение да му казва останалото. За заема. За молбата на Дейв да му помогне.

Антъни протегна ръце към нея.

— Прости ми. — Притисна глава към скута ѝ. — *Disculpa me, cielo.*^[1] Едва не се побърках, докато седях тук и чаках.

— Трябва да престанеш да се безпокоиш. — Гейл уви кичур от косите му на пръста си и го погали по слепоочието. Сред тъмнокестенявите му къдрици проблясваха няколко бели косъма. — Обичам само теб.

И двамата чуха писъка и приближаващите се стъпки. Погледнаха към вратата, която се отвори с трясък. Карън се втурна в стаята, издавайки пронизителен вик на ужас.

Гейл я хвана и залитна назад.

— Не, мамо, не! Мамо, мамо, мамо... — Карън се мятеше в ръцете ѝ и подскачаше. — Мамооо...

Краката ѝ затрепериха и тя се строполи на пода, повличайки майка си.

— Карън! Карън! Господи!

Антъни коленичи до нея, повдигна я и бързо прокара ръце по тялото ѝ.

— Наранила ли се е? Не виждам нищо.

— Карън! Какво се е случило? Скъпа, моля те, кажи ми!

— Мммиси е убита! Мъртва е.

— Мъртва?

Гейл погледна Антъни.

— Къде е?

Тя отново изпищя и задъхано изхлипа.

Гейл отмести залепналите от пот кичури от лицето ѝ.

— Карън, кажи ни какво стана. Може би така ти се е сторило. Има ли някого вън? Видя ли някого?

— Не.

Карън си пое дъх и отвори подутите си зачервени очи.

Антъни погледна Гейл и стана.

Тя обвини ръка около раменете на дъщеря си и го последва по коридора. Вратата на кухнята бе отворена и фенерчето лежеше на пода, където го бе изпуснала Карън. Беше излязла да търси котето.

Той вдигна фенерчето и щракна ключа за лампата. Светлината огря терасата, стигна до металния парапет на стълбите, но градината остана тъмна. Конструкцията на люлката едва се виждаше.

Притискайки Карън, Гейл застана до остъклената врата и проследи бялата риза на Антъни, докато пристъпваше бързо към силуета на люлката. Открехна вратата.

— Тихо, Карън. Няма да излизаме.

Бе престанала да плаче. Стоеше с ръце, обвити около талията на майка си, и притискаше чело към рамото ѝ.

Антъни следваше светлия кръг по плочките на пътеката и когато тя свърши, продължи по тревата. Лъчът се плъзна няколко метра пред него и достигна до конструкцията. Обходи площадката под трите седалки, но не попадна на нищо и се изкачи по железните стълбове, придвижи се по напречната гредата и бързо се върна обратно.

Между двете люлки върху гредата бе праметнато въже. Светлият кръг се спусна по него и спря. Лъчът освети ръката на Антъни, която завъртя въжето и това, което висеше на него. Той дръпна ръката си и за миг се мярна бяло петно, после черно и отново бяло... Светлината обходи двора и пое обратно по тревата да освети пътя на Антъни към къщата.

За няколко секунди пред погледа на Гейл се бе разкрила гледката, изплашила Карън. Безжизненото тяло на малкото коте, вързано за

задните крака, и ужасяващият къс розова плът. Главата му бе отрязана. Дръпна Карън от вратата.

Когато Антъни се върна, лицето му издаваше отвращение. Шумно въздъхна и щом се опомни, се приближи към Карън. Клекна до нея.

— Карън. Слушай. Миси е мъртва. Не зная кой го е направил и защо. Навярно е много болен човек. Страхливец или някой, на когото просто му е забавно да върши подобни неща. Има такива хора, но той няма да те нарани. Нито теб, нито майка ти. И ти обещавам, че никога вече няма да стъпи тук. Не се тревожи. Разбра ли? Карън?

Тя отвори очи.

— Да.

Целуна я, докато по лицето ѝ продължаваха да се стичат сълзи.

Антъни се изправи и тихо каза на Гейл:

— Заведи я горе. Ще се обадя на полицията. Ако не възразяваш, ще повикам семейния ни лекар да се погрижи за нея.

Гейл кимна.

— Благодаря.

Щом се качиха горе, настани Карън на голямото легло в спалнята, легна до нея и милвайки лицето ѝ, тихо заговори. Увери я, че всичко ще бъде наред, макар да знаеше, че положението би могло да стане още по-тежко.

---

[1] Извини ме, съкровище (исп.). — Б.р. ↑

17.

Лекарят, който пристигна след малко, даде на Карън приспивателно. Погледна Гейл и ѝ предписа същото.

На следващата сутрин Антъни предложи да се преместят в дома на дядо му за няколко дни. Беше близо, къщата бе позната и вече бе разговарял с Ернесто и Дигна, които биха ги приели на драго сърце. Люлката щеше да бъде отстранена, а мястото под нея — застлано с чимове, за да няма нищо, което да им напомня за случилото се, когато се върнат.

Гейл реши, че така е най-разумно, и помоли Айрин да вземе Карън при себе си през деня, а двамата с Антъни пренесоха необходимите дрехи и лични принадлежности в къщата на Малагуеня авеню. Гейл се чувстваше объркана и несигурна, но се надяваше това да отмине, щом се завърнат у дома и Карън се възстанови.

Върна се на работа в петък и малко след десет часа Дейв пристигна да вземе парите.

Предишния ден Гейл бе намерила време да се обади на адвоката, нает от „Мариот“ за сключването на сделката. Джеф Барлоу я помнеше, но не знаеше, че е бившата съпруга на Метзгър. „Светът е малък“, бе казал той. Гейл дойде рано на работа, за да изготви споразумението, което Дейв трябваше да подпише, и изпрати копие на Барлоу за одобрение. Адвокатът шеговито отбеляза: „Жалко, че моята бивша не е толкова щедра“. Увери Гейл, че след окончателното подписване на документите в два часа в понеделник ще изпрати чек в кантората ѝ за сумата сто двадесет и пет хиляди долара.

Лин и Мириам станаха свидетелки, когато Дейв подписа споразумението, и отново излязоха. Гейл не им бе казала нищо за заема.

Извади чековата си книжка от чекмеджето на бюрото, отдели горните три чека, написа върху първия името на Дейвид Метзгър,

добави бележка „Олд Айлънд Клъб“ и подпис и му го подаде.

Дейв остана загледан в листа няколко мига, преди да го вземе.

— Толкова се тревожа за Карън, че това вече не ми се струва важно. — Сгъна чека и го прибра в портфейла си. — Има ли нови сведения от полицията, откакто разговаряхме?

Беше му се обадила още същата вечер, защото не желаше да узнае за инцидента от телевизионните новини. До къщата бяха пристигнали няколко екипа с камери, разбрали бог знае откъде. Обстоятелствата бяха интригуващи: тиха уличка в Гроув, дете в шок, обезглавено коте, липсваща глава. Снимаха улицата, къщата и насочиха обективите си към входа. До празната люлка защракаха фотоапарати, докато Антъни не нареди на репортерите да напуснат двора. Помоли полицаите да не споменават за другите инциденти и те засега се съобразяваха с желанието му.

Мириам и Лин едва смогваха да вдигат телефоните. Повечето обаждания бяха от приятели, но звъняха и непознати особняци. Една старица я увери, че ще се моли за Карън, друг глас я обвини в извършване на сатанистки ритуали, трети предложи пречистване на къщата от зли духове.

Гейл каза на Дейв:

— Ще разговарят с двама души. С хлапето на съседите, които навярно ще изпитват още по-голяма „симпатия“ към мен след това, и с майстора, който дойде да поправи климатика. Казва се Чарли Дженкинс. Миналото му е малко съмнително, но не мисля, че би убил домашен любимец в къщата, където е работил преди час. Би било глупаво.

— Психопатите невинаги са умни — отбеляза Дейв. — Слушай, мислех си, какво ще кажеш да изпратим Карън при родителите ми?

Живееха в малък апартамент в Делрей Бийч на около осемдесет километра по крайбрежието. Гейл отвърна, че според нея би било прекалено.

— Карън е в пълна безопасност при семейство Педроса.

— Докога? Възнамерявате да се върнете в къщата си, нали? Не е в безопасност в Маями, Гейл. Мама и татко биха се радвали да им гостува. Знаеш, че ги обича, а рядко я виждат, откакто се разведохме. На тяхната улица е открита занималня, а кварталът е пълен с деца. Сградата има плувен басейн и спортна зала.

— Антъни ще наеме бодигард. Няма начин Бозо да се доближи.

— Бозо. Как ти звучи... Тъмният ангел на смъртта? — Дейв се изправи, твърде нервен, за да стои седнал. — Не искаш да се разделиш с нея. Държиш да наложиш своето решение. Както винаги.

— Не е така! — Гейл тръгна след него към другия край на офиса. — Бозо... който и да е той... би я открил по-лесно в малък град.

— Не и ако не знае къде е!

Гейл въздъхна и каза:

— Ще се поболеем от тревога.

Дейв я погледна, протегна ръка и обгърна шията ѝ.

— Зная. И аз не искам да я изпращаме далеч отук. Но няма да замине за Аляска. Стига се за един час. Бихме могли да пътуваме заедно.

Тя се засмя.

— Не мисля. — Облегна се на него за миг. — Нека изчакаме. Да видим какво ще стане.

— Да чакаме? Докато онзи стори с нея същото, което...

— Престани! — Гейл извърна глава. Пое си дъх. — Опитвам се да не мисля за това. Не го сънувам само благодарение на успокоителните, които ми предписа докторът на Ернесто Педроса. Без тях навярно бих се побъркала.

Дейв сложи ръка на рамото ѝ и леко го притисна.

— Добре. Ще почакаме. Но не твърде дълго, нали?

Тя кимна.

Дейв се върна до бюрото ѝ, за да вземе своето копие от споразумението, което Гейл бе запечатала в плик.

— Благодаря за това — каза той. — Обещах на Карън да посетим заедно всички заведения „Олд Айлънд Клъб“, когато отворят. Попита ме дали ще стана богат. — Дейв се усмихна. — Казах ѝ: „Принцесо, татко вече е богат, щом има теб. Но двамата истински ще се забавляваме“.

Гейл отвърна на усмивката му.

— Радвам се, че успях да помогна. Наистина.

— Отдавна трябваше да повярваш в мен. — Бързо я целуна по устните, преди тя да се отдръпне. — Да се видим в понеделник, а? Ще ти се обадя след подписването и лично ще донеса чека.

Помаха ѝ с плика и отвори вратата.

Гейл излезе да го изпрати. Той спря до Мириам, която не бе виждал от година, и весело я поздрави. Усмихна се на Лин и я предупреди да не позволява на Гейл да я товари с твърде много работа.

Когато най-сетне си тръгна, Мириам каза:

— Никак не се е променил.

— Хубавият тен прави чудеса.

Гейл взе писмата от Мириам, която ги бе подредила. Когато се върна в офиса си, чековата ѝ книжка все още стоеше на бюрото. Прелисти я и пресметна наум баланса. Бяха останали по-малко от осем хиляди. Клиентката по делото „Цимерман“ очакваше парите си днес, 28650 и дребни. Лекарите също настояваха за своето възнаграждение, но не знаеха, че вече е постигнато споразумение по делото. Налагаше се Гейл да обясни на мис Цимерман причината за забавянето.

Рискът ѝ се струваше нищожен. Дейв бе прав. Така се правеше бизнес. Но досега не се бе решавала на подобна постъпка. Някои адвокати го правеха често и нагло. Гейл четеше списъците с имената им в графата „Дисциплинарни наказания“ на юридическия бюлетин. Този адвокат бил временно лишен от правото да упражнява професията, онзи — отстранен за злоупотреба с парите на клиентите си. Мисълта, че няма да извлече никаква полза от тази сделка, донякъде я успокояваше. Внуши си, че не го е направила за Дейв, а заради Карън.

Прибра чековата си книжка в долното чекмедже.

Номерът на Тереза Цимерман бе в компютъра. Гейл натисна бутона за автоматично избиране, вдигна слушалката и зачака. Прозвуча сигнал „свободно“. Прегледа пощата и откри това, което търсеше — пакет от Хари Ласко. Мириам го бе отворила и бе оставила съдържанието вътре.

— О, да! Хари, обичам те.

Беше ѝ изпратил копия от писма, повечето на испански. В горната част се четяха номера на факсове. Навярно няколкото страници с цифри представляваха приходите и разходите от казиното. Бележката за допълнителни разноски бе напечатана на испански. Беше отбелязана сумата 3200000 долара на името на мнима карибска компания. Хари бе написал инициалите си, Х. Л. Друго дружество, наречено „Жълта роза“, бе получило 1050000. Само човек от Тексас би измислил подобно име. Сякаш за да потвърди предположението ѝ, Хари бе

добавил инициалите на Уендъл Суийт. Купувачът бе компанията „Инверсионес Венецоланос“, притежавана или ръководена от Рикардо Молина от Каракас. Гейл отново прелисти факсовете. Единият бе адресиран до Р. Молина в „Комодор Клъб“, Маями.

Сградата ѝ бе позната. Висока, лъскава и твърде скъпа, точно до Брикел авеню в центъра. Много южноамериканци имаха апартаменти в Маями.

Гейл се запита дали Молина познава Уендъл Суийт. А дали би се съгласил да говори? Защо не? Сделката бе приключила.

Стресна се, когато чу гласа на Тереза Цимерман по телефона. Намести слушалката.

— Тереза, ало. Обажда се Гейл Конър. Искан да ти съобща нещо във връзка със споразумението. Ще има малко закъснение.

Обясни ѝ, че поради проблем в кантората ѝ сумата ще бъде прехвърлена на фирмената ѝ сметка след два дни, за което поема цялата отговорност.

Писмата се бяха плъзнали по обемистия кафяв пакет под купчината. Гейл забеляза адреса на подателя: Адвокатска кантора „Ферер & Куинтана“. Мириам не го бе отворила, защото някой, Антъни или секретарката му, бе напечатал до името ѝ „лично“ и го бе подчертал. Вътре имаше нещо с форма на кутия.

Задържа слушалката между брадичката и рамото си, обърна пакета и го разлепи.

— Но ще ти напиша чек в понеделник, ако е удобно.

Антъни рядко ѝ изпращаше подаръци в кантората, но Гейл видя кутия шоколадови бонбони в луксозна златиста опаковка, вързана с червена панделка. Не откри бележка.

Мис Цимерман заговори и отклони вниманието ѝ. Не, не бе удобно да ѝ изпрати чека в понеделник. Настояваше да дойде веднага, за да го вземе. Твърдеше, че парите са ѝ необходими незабавно.

Гейл потръпна. Чекът от сделката с „Мариот“ щеше да бъде разписан в понеделник следобед.

— Всъщност, ще можеш да получиш парите си едва във вторник — каза тя. — Ако желаш, ела тогава, за да ти връча чека лично.

Вторник? Мис Цимерман ѝ напомни, че бе обещала да ѝ даде парите днес.

— Не, не съм обещавала. Казах, че вероятно ще бъдат налице, но не е сигурно. — Гейл свали панделката от кутията. Прекъсна гневната реплика на клиентката си: — Искрено съжалявам за забавянето. Няма проблем, уверявам те.

Повдигна капака и се намръщи, щом зърна снимка на стаята на Карън. Беше цветна, тринадесет на осем сантиметра, и се виждаше незастланото легло и разхвърляни по пода дрехи. Гейл я извади и откри още две снимки, а под тях — мека хартия на бели и златисти ивици, с която бяха покрити бонбоните.

Чу Тереза да я пита дали задържа парите ѝ, за да прибере лихвата за няколко дни, и да нарича подобна постъпка възмутителна. Гейл каза:

— Не, просто... — Хартията изшумоля в ръцете ѝ, когато я отмести. — Просто... — Краката ѝ се подкосиха и се подпря на бюрото. — Извинявай. До вторник. Обади се тогава.

Два пъти изпусна слушалката, преди да я остави на мястото ѝ. Отдръпна се от кутията. Почувства гадене и залитайки се отправи към тоалетната.

Час по-късно, когато пристигнаха детективите, Гейл ги покани в офиса си. Не бе влизала там след ужасяващото откритие. Спря се на прага, а Мириам и Лин застанаха зад нея. Ладу и Новик се приближиха към бюрото.

По-възрастният повдигна салфетката с химикалката си.

— По дяволите!

— Трябва да го вземем — отбеляза Новик.

Ладу се наведе и смръщи късия си нос.

— Пликът е добре запечатан.

— Прозрачно тиксо — каза Новик. Попита Гейл дали има кашон. Мириам донесе един. Той постави златистата кутия вътре и го затвори. — Ще проверим за отпечатащи, макар и да не се надявам да открием. — Сложи кашона до вратата и погледна трите жени на прага. — Мис Конър? — Гейл влезе и детективът се усмихна на секретарките ѝ. — Ако обичате, не я свързвайте с никого няколко минути.

Гейл вдигна опаковката.

— Не е от кантората на Антъни. Трябваше да забележа. Етикетът с адреса е бял. На техните има фирмен знак с имената Ферер и Куинтана. Това означава нещо, нали? Човекът, който го е изпратил, знае кой е Антъни и къде работи.

— Не е трудно да се открие. — Сержант Ладу подреди снимките в редица на бюрото. Ръцете му бяха червени и месести. — Погледнете отблизо. Можете ли да кажете кога са направени?

Гейл ги разгледа една по една.

— Не, за съжаление стаята често изглежда така. Чарли Дженкинс би могъл да ги направи преди два дни. Излязох да търся Карън и го оставих сам в къщата за около половин час.

Новик каза:

Но споменахте, че дъщеря ви е видяла котето живо, след като си е тръгнал.

— Възможно е да се е върнал. Говорихте ли вече с него? Бях сигурна, че не го е сторил той, но сега...

— Отидох до апартамента му — осведоми я Ладу. — Хазяинът казва, че живее сам. Не беше у дома, но отново ще го потърсим.

Гейл си спомни нещо и взе едната от снимките.

— Не. Не са направени в сряда следобед. Тогава стаята ѝ беше чиста и подредена. Казах ѝ да я разтреби и тя го стори. После излезе.

Детективите се спогледаха.

— Някой друг се е промъкнал в къщата ми да прави снимки. Господи, не зная кога. Как е влязъл? Не мога да повярвам.

Новик попита:

— Освен вас и годеника ви кой има ключ?

— Ключ? Майка ми. — Гейл се замисли. — Секретарката ми Мириам. Карън носи един в раницата си. Никой друг. Почакайте. Чарли Дженкинс е идвал у дома и по-рано. Поправи някои неща преди месец и го повиках отново миналата седмица. В понеделник. Да. Лин Добърт, администраторката ми, влезе с ключа на Мириам и го пусна, защото няхах възможност да се прибера. Другите два пъти бях вкъщи, но не и миналата седмица.

— Бихме ли могли да поговорим с мис Добърт? — попита Новик.

— Да, разбира се.

Гейл я повика по интеркома.

Когато Лин влезе, тя ѝ напомни за миналия понеделник, деня, в който се бе обадила Джейми Суит и трябваше някой да посрещне майстора, Чарли Дженкинс.

Сивите очи погледнаха първо детективите, а после Гейл. Лин зачопли нокът и каза, че си спомня.

Сержант Ладу застана точно пред нея.

— Мис Добърт, когато бяхте в дома на мис Конър, непрекъснато ли наблюдавахте Чарли Дженкинс?

Тя кимна и правите ѝ коси се полюшнаха.

— Държах го под око, както ме помоли мис Конър.

Гейл каза:

— Лин, не се безпокой. Не го обвиняваме в нищо. Възможно ли е да се е качил горе, без да забележиш? Например, докато си била в тоалетната?

— Щях да чуя — отвърна тя. — Подовете в къщата са с дъски.

Ладу попита:

— През цялото време ли стояхте при него?

— Всъщност... сега си спомням, че се разходих до беседката, но когато се върнах, все още беше в кухнята.

— Защо отидохте до беседката?

— Защото... исках да я разгледам. Бях виждала такива само на снимки.

— Колко време останахте там?

— Не зная. Пет минути. Може би повече. Не зная.

Ладу кимна.

— Добре.

Лин шепнешком попита Гейл:

— Какво е направил Чарли?

— Не сме сигурни. — Гейл отвори вратата. — Благодаря ти.

Ладу извади ръцете си от джобовете, върна се до бюрото и събра снимките.

— Трябва да тръгваме, но понеже обещахме да ви държим в течение...

Посочи към канапето. Гейл седна в единия край, а детективите — на креслата.

— „Екзотик Гардънс“. Обадихме се и попитахме за цветята, които получихте в понеделник. Показаха ни разписка, подписана с

името Рене Конър... сестра ви.

— Жена ли ги е платила?

— Може би. — Той вдигна ръка. — Бихте могли да поръчате букет от името на господин еди-кой си. Не знаем коя продавачка е приела поръчката, а казаха, че нямат време да проверят. Можем да извадим снимка на Чарли Дженкинс от паспортните регистри и да я покажем, но честно да ви кажа, ние разследваме убийства и другите неща остават на заден план.

— Разбирам. — Гейл попита дали от ФБР биха могли да помогнат. — Влиза в правомощията им, нали? Използвана е федералната пощенска служба.

— На теория да. Но практически биха се отзовали само в два случая: първо, ако дъщеря ви беше отвлечена, и второ, ако случаят бе особено важен за репутацията на бюрото. — Той разпери ръце и ги отпусна на облегалките. — Новик, какво искаше да ѝ покажеш?

— Саймън Янси. — Извади от джоба на спортната си риза лист хартия и го разгъна. — Миналата година Янси се е преместил в Уинтър Спрингс, близо до Орландо. Обадох се там. Участъкът е малък и помнят случая. — Новик ѝ подаде копие на статия от „Орландо Газет“. Наведе се напред и опря ръце на бедрата си. — Това е от декември. Янси бил пиян и се спречкал с жена си. Застрелял нея и двамата им синове, а после и себе си. Децата починали, но майката оживяла, въпреки че във вестника не се споменава за това. Изглежда точно преди Коледа е бил уволнен от работа.

Ужасена, Гейл прегледа набързо статията, дълга две колони и половина.

„Семейна трагедия: мъж застрелва съпругата си, децата и себе си. Уинтър Спрингс... късно във вторник вечерта съседите чули изстрели... Янси работел на строеж... Рита Д. Янси, двадесет и осем годишна... синовете Тимъти и Джейсън, на три и пет години... всяко от момчетата простреляно два пъти в гърдите... Майката на Янси твърди, че синът ѝ е бил в депресия, откакто семейството загубило дома си в Маями поради неизплатена ипотека...“

— Господи!

Гейл пусна изрезката в скута си.

Новик каза:

— Вината не е ваша.

— Както казахте, за всичко има причина.

Очите му издадоха съчувствие.

— До това са довели поредица неволи. Не сте ги причинили вие.

— Да. — Тя бавно сгъна листа. — Поне можем да зачеркнем един човек от списъка.

Ладу погледна часовника си и стана от креслото.

— Трябва да тръгваме.

Гейл се изправи.

— Благодаря ви, че дойдохте.

Новик вдигна снимките.

— Искате ли ги? — Гейл поклати глава. Той ги пхна в празен плик и каза на Ладу: — Денис, аз ще нося това, а ти вземи кашона. По-едър си от мен.

— Шегаджия.

Ладу се приближи и го взе.

Гейл ги изпрати. В коридора каза на детектив Новик:

— Бащата на Карън иска да я изпратим при родителите му в Делрей. Мислите ли, че има сериозен повод за безпокойство? Антъни ще наеме охрана, когато се върнем на Клематис стрийт.

Ладу се обърна.

— Някой е отсякъл главата на котето й, а после ви я изпраща в запечатан плик. Снимките са неговият начин да ви предупреди, че може да стори същото и с нея.

— Хей — укорително прошепна Новик.

— Съжалявам, мис Конър — каза Ладу. — Не сте ме питали, но ако бях на ваше място и имаше къде да изпратя дъщеря си, бих го сторил... ако не за друго, поне за собствено успокоение. Когато арестуваме злодея, ще се върне при вас жива и здрава.

Новик погледна Гейл.

— Помислете.

— Вече реших — отвърна тя.

— Бих ви посъветвал и да смените ключалките си.

— Разбира се. — Отвори входната врата на кантората и излезе с тях.

— Имам още един въпрос.

Двамата се обърнаха. Ладу носеше кашона под мишница.

— Рикардо Молина. Венецуелец, с апартамент на „Брикел“.
Мисля, че притежава казино в Аруба. Това име говори ли ви нещо?

18.

В къщата на Педроса бе тихо като в музей, след като роднините си тръгнаха и останаха само старците. Ернесто и Дигна. Лелите. Чичо Умберто.

Когато Гейл влезе в кухнята, прислужницата миеше пода. Обясни й какво желае.

— Leche en un... una sora. No frio. Топло мляко в чаша.

Жената свали чаша от високия шкаф с остъклени врати и забърбори на родния си език за състоянието на Карън.

— Карън се чувства по-добре... — Гейл заговори на испански. — Ella está mejor.^[1]

— Gracias a Dios. Pobrecita.^[2]

Млякото бе затоплено в микровълновата фурна и сложено на поднос със салфетка и парче шоколадов сладкиш.

— Para la niña.^[3]

Сбръчканото лице се усмихна.

— Muchas gracias.^[4]

Антъни щеше да остане до късно в кантората си да се подготви за дело, което трябваше да започне в понеделник. Вероятно щеше да прекара там и утрешния ден, и неделята. Сега, когато дядо му бе по-добре, той трябваше да навакса със своята работа. Гейл бе донесла няколко папки, които бе започнала да преглежда в стаята на Карън, но не можа да се съсредоточи. Питаше се дали ще смогне.

За да не разклати подноса, запристъпва бавно по плочките в коридора покрай колекцията от картини. Тъкмо бе стигнала до стълбите, когато Хектор Меса се появи иззад ъгъла до кабинета. Ако вече не я бе видял, щеше да се втурне в хола. Хвърли поглед към нея и сякаш невидими нишки повдигнаха крайчетата на устните му, но бързо възвърна сериозното си изражение. Обърна се към фойето, а тя — към стълбите. Изчака, стъпила на долното стъпало, докато чу щракването на ключалката и тъпия звук от затварянето на входната врата.

Остави подноса на пода между стълбището и старинния часовник и тихо тръгна към кабинета, чудейки се дали Антъни е пристигнал. Вътре светеше. До нея достигна мирис на пури и тих говор на испански. Имаше поне двама души, може би трима, но Антъни не бе сред тях. Ернесто Педроса промърмори нещо и получи отговор, който явно не му хареса.

— No, voy a'blar con mi nieto cuando regrese a casa. Ще поговоря с внука си, когато се прибере у дома.

Старецът възнамеряваше да занимава Антъни с бизнес цяла вечер. „Когато се прибере у дома“, сякаш тази къща бе домът на Антъни и не можеха да се вземат решения в негово отсъствие. Гласовете станаха по-силни и прозвучаха по-близо до вратата.

Гейл бързо се отдалечи. Сви зад ъгъла и взе подноса. Когато стигна до площадката, се обърна и погледна надолу. Педроса размахваше бастуна си като диригентска палка и тихо разговаряше с адвоката си и човек от банката. Тя разбра едно: не бе толкова немощен, на колкото се преструваше.

— Стар мошеник — прошепна си.

Качи се на горния етаж, продължи към дъното на коридора и влезе в старата стая на Антъни. Дигна бе настанила Карън в нея и бе освежила обстановката с цветя и розов юрган. Карън отвори очи. Вече бе изпила хапчето си и скоро щеше да заспи.

— Къде беше, мамо? — Сънено се надигна.

— Гоних кравата из задния двор. Има и сладкиш, скъпа. — Гейл сложи подноса на нощното шкафче и й подаде чашата, придържайки дъното. Карън изпи половината мляко и каза, че не може повече. Гейл остави чашата на подноса. — С татко мислехме дали да не погостуващ на баба и дядо до края на лятото. Хрумна ни, че ще ти бъде забавно да прекараш известно време при тях. Ще ходите на риболов. Какво ще кажеш?

Карън се замисли.

— Там никой няма да ме открие, нали?

Гейл седна на ръба на леглото.

— Нищо няма да ти се случи, обещавам. Просто ще бъдем спокойни. Не бива да се тревожим. Съгласна ли си?

— Ще идваш ли да ме виждаш?

— Разбира се. Ще пътувам до там всеки уикенд. Татко също. — Хвана ръката ѝ. — Само за известно време. Две-три седмици. Месец. Зависи.

— Ще ме вземеш ли за сватбата?

— Не бих се омъжила без теб.

— Казах на всички за роклята си. Линдзи и Дженифър искат да я видят. И те могат да дойдат, нали?

— Не са поканени. Ще бъдеш толкова красива. Хората ще казват: „Кое е това ослепително създание с лилава рокля?“

Карън се засмя.

— Създание. Страхотно. Мамо, тук ли ще живеем вече?

— Не. Просто гостуваме за няколко дни.

— Тази къща е толкова... огромна. Цялата е заобиколена с висока ограда с остри шипове. Имат прислуга и какво ли не.

— Не прислуга, скъпа. Само хора, които помагат в домакинството.

— А старата дама с дебелите очила... Тia^[5] Фермина? Тази сутрин оправи леглото ми и прибра дрехите ми. Нарича ме сеньорита Карън. Ако живеем тук, стаята ми ще бъде доста по-чиста.

Гейл се засмя.

— И ще носят закуската ми в леглото всяка сутрин.

— О, разбира се. А вечер ще ти приготвят парфюмирана вана.

Карън вирна нос.

— Донесете ми още сладолед... този път в кристална чаша.

— На сребърен поднос — добави Гейл. — Един за сеньорита Карън и един за госпожа Конър де Куинтана.

— Какво?

— Това ще бъда аз, след като се омъжа за Антъни. Ще се казвам Гейл Ан Конър де Куинтана, ако използваме старата испанска традиция. Всъщност би трябвало да добавя и фамилията на майка си. Така че цялото ми име ще бъде Гейл Ан Конър и Стрикленд де Куинтана. Но вече не прилагат тази система, а и предпочитам да запазя собствената си фамилия.

— Коя съм аз?

— Да видим. Карън Мери Метзгър и Конър. Баба ти е... Айрин Луиз Стрикленд и Куортърман viuda de Конър. „Viuda“ означава вдовицата на Едуин Конър, дядо ти.

— Странно.

Карън се прозина и отново отвори очи, но бавно.

— Време е за сън.

Гейл стана да намести възглавниците и чу леко почукване на вратата. Влезе Антъни, все още с официалната си риза и вратовръзка. Държеше едната си ръка зад гърба.

Карън го изгледа любопитно.

— Какво ми носиш?

Беше плюшено мече с къдрава кафява козина. Антъни го наклони напред за поклон.

— Не зная името на този пълничък джентълмен, но каза, че иска да се запознае с теб. Беше много настойчив, така че го доведох със себе си. Сеньор, това е младата дама, за която ви разказах. — Антъни доближи ухо до устата на мечето. — Аха. Казва, че си много чаровна и би искал... Какво? Да прекарате нощта тук? Е, не мога да ви дам отговор.

Карън протегна ръце.

— Да, може да остане. Благодаря. — Прегърна Антъни и сложи мечето на свитите си колене.

— Как се казва?

— Е, мисля, че когато се опознаете по-добре, сам ще ти каже.

Гейл и Антъни размениха усмивки.

— Мога ли да го взема при баба и дядо? — Карън заигра с ушите на мечето. — Трябва да им погостувам.

— Така ли?

Гейл сложи ръка на рамото му.

— За известно време. Ще поговорим.

Очите му добиха замислен израз за няколко мига. Изправи се и каза:

— Сеньор Мечок може да те придружи навсякъде, където пожелаеш. — Отново се наведе и целуна Карън по бузата. — *Qué te duermas bien.* Спи добре.

— *Buenas noches,* Антъни.

Той се обърна към Гейл:

— Ще те чакам в нашата стая.

Стаята за гости от другата страна на коридора, както ѝ бе казал Антъни, не бе преобзавеждана, откакто за първи път я бе видял като момче. Все още имаше голямо старинно легло, а по боядисаните в зелено стени висяха графики на стара Хавана в позлатени рамки. В единия край под ъгъл бяха разположени диван и кресло, а пердетата висяха на метални халки. През двойна остъклена врата се излизаше на малък балкон с изглед към игрище за голф. Сутринта Гейл бе изпила кафето си там, гледайки града, забулен в завеса от дъждовни капки.

Когато влезе, Антъни се обърна с гръб към вратите, през чиито стъкла се виждаха само няколко светлини, трептящи в мрака. Бе взел душ и облякъл халата си. Кожата му сякаш сияеше под тъмночервената коприна. Той протегна ръка.

Гейл прекоси стаята.

— Беше много мило от твоя страна да купиш мече за Карън.

— Как е днес?

— По-добре. Успокоителните ѝ помогнаха да си почине. Нина, естествено, нареди да се отнасят с нея като с малка принцеса. Ще я разгледят. — Гейл плъзна ръка по ревера на халата му. — Предполагам, че цяла вечер ще разговаряш с дядо си за бизнес.

— Каза, че трябвало да обсъдим нещо, но му отговорих... — Антъни обгърна талията ѝ — че тази вечер имам по-важна работа горе.

— Залага ти капан.

Антъни се засмя.

— Зная. И ще падна в него, когато съм готов. — Притегли я към себе си. Целувката му бе дълбока и топла и Гейл настръхна. Ароматът му я изпълни с опияняващо желание. Леко всмука долната ѝ устна. — Знаеш ли, че не сме се любили от седмица? Невероятно.

Тя развърза колана му и предниците на халата се разтвориха. Откри това, което желаше. Докосна затоплената гладка кожа. След миг почувства възбудата му. Вдъхна от топлината на гърдите му, целуна ги и се отдръпна. Той се засмя и отново върза халата си.

— Обичаш да ме измъчваш.

— Ще се върна след няколко минути. Стой тук.

Той хвана ръката ѝ.

— Десет минути или ще дойда да те търся.

Бързо взе душ в банята с лъскави мраморни стени и позлатени кранчета. Намаза тялото си с лосион, изми зъбите си и сложи парфюм

там, където най-много обичаше да я целува. Облече, вталената си нощница от бял сатен с тънки презрамки. Намръщи се, когато погледна отражението си в огледалото и прокара пръсти по ключицата си. Напоследък не се хранеше добре и под очите ѝ се бяха появили тъмни сенки.

Сякаш някой внезапно сложи пред нея златистата кутия и прозрачния плик, в който се виждаше засъхнала кръв и сплъстена черна козина. Малките бели зъби. Очите...

Усети хладна тръпка и гадене и се наведе над мивката, подпирайки се с две ръце.

Чу приглушения глас на Антъни през вратата.

— Петнадесет секунди. Четиринадесет...

— Идвам.

Пийна вода от пластмасова чаша и отвори.

Той лежеше по халат с ръце на тила и кръстосани крака. Малката нощна лампа излъчваше нежна светлина.

— Харесва ми това, с което си облечена — каза Антъни.

— Естествено. Ти ми го подари.

— Завърти се.

Гейл бавно се обърна и хвърли поглед към него.

Очите му, които изглеждаха почти черни в сянката на ръката му, бавно плъзнаха поглед по тялото ѝ.

— Ven acá.^[6]

— Защо?

— Защото искам да видя какво имаш отдолу.

— Нищо.

— Ела, казах. Нека да видя.

Тя пристъпи боса по килима и се спря близо до леглото. Свали с пръст едната презрамка, тъканта се отпусна и се показа горната част на гърдите ѝ.

— Свали я.

Гейл хвана нощницата до коленете си и я повдигна над прасците към бедрата си. Антъни я насърчи да продължи. Пръстите ѝ събраха сатена и плавно го придвижиха нагоре.

Той бързо протегна ръка и обгърна бедрата ѝ отзад. Гейл се засмя, когато падна върху него и затаи дъх при допира на лицето му между краката си. Почувства гъдела на зъбите и топлината на езика му.

Антъни коленичи пред нея и обсипа с целувки корема ѝ, плъзна нощницата над гърдите ѝ, всмука зърната им и я накара да тръпне от възбуда. Тя впи пръсти в раменете му.

Антъни спусна нощницата и вдигна поглед към лицето ѝ.

Гейл задъхано прошепна името му.

— Трябва да те попитам нещо — каза той. — Безпокои ме.

— Какво?

— За заминаването на Карън при родителите на Дейв. Чия бе идеята?

— О, господи. Не сега.

— Негова ли беше?

— Заедно решихме. Обсъдихме го тази сутрин. Колебаех се, но след като получих пратката, се убедих, че така е най-добре. Не само заради отвратителното нещо в кутията. Антъни, някой е влизал в къщата ни. Снимал е стаята на Карън. Тя не е в безопасност в Маями.

— Не вярваш, че в тази къща е на сигурно място?

— Само ако не излиза. Ако не играе с приятелки...

— Защо първо не го обсъди с мен?

— Моля те, не изопачавай нещата.

Понечи да стане, но той обхвана раменете ѝ.

— Слушай, Гейл. Не можеш да отведеш Карън оттук. Твърде опасно е. Онзи тип е психопат. Безмилостен маниак. Ще я открие.

— Кога ще стигнем до истинската причина да си против заминаването ѝ?

Гейл се освободи и изпъна нощницата си.

Антъни седна на ръба.

— И каква е тя?

— Мислиш, че Дейв се опитва да ме примами. Където отиде Карън, ще я последвам. Ако остане тук, и аз ще остана.

— Мисля, че той се възползва от страховете ти и това не ми харесва.

— Нямам нужда от твоето разрешение или съвет, когато става въпрос за дъщеря ми.

Антъни стана и пригладя косите си.

— Разговаряла си с него тази сутрин. Къде?

— В кантората ми.

— Не можа ли да се обади по телефона?

— Трябваше да поговорим за Карън.

— Винаги това е поводът. — Той закричи около нея. — Защо толкова често имам чувството, че не ми казваш цялата истина?

Гейл се завъртя.

— Защото винаги ставаш подозрителен и си въобразяваш какво ли не.

— Нима си въобразявам, че иска да се върнеш при него? И използва Карън, за да се добере до теб?

— А ти я използваш, за да ме задържиш — каза Гейл.

Антъни сви ръце като бинокъл и я погледна през тях.

— Защо ли дамата избягва въпроса?

Тя стисна юмруци.

— Отговорът е, че ми е все едно какво иска Дейв. Влюбена съм в теб... до полуда.

Той обхвана ханша ѝ.

Гейл се обърна с гръб към него и пристъпи към вратите на балкона. Видя отражението му в стъклото.

— Гейл. Да си лягаме. Извинявай, че заговорих за това.

Тя потърка засъхнала капка боя върху рамката.

— След минута. Трябва да ти кажа нещо, за да не ме виниш, че съм го скрила от теб. Щях да го сторя по-рано, но имах други грижи. — Изтри боята от палеца си. — В сряда ти казах за посещението си при Джейми Суийт. Но не споменах, че след като си тръгнах от дома ѝ, се отбих при Хари Ласко. Разказах му за случилото се и го помолих да ми даде това, с което разполага от казиното на Ийгъл Бийч. Днес получих копията му от документите.

Антъни застина като восъчна кукла.

Гейл се обърна.

— Бях принудена след долната постъпка на Уендъл. Ако отново я бе ударил по лицето, поне щеше да бъде очевидно. Това, което ѝ е причинил, е по-лошо от изнасилване.

— Значи... си разговаряла с Хари.

— Направих това, което смятам за най-добро за клиентката си.

— А ако Хари Ласко прекара остатъка от живота си в затвора, е, *qué lastima*^[7]. Много съжалявам.

— Това няма да се случи — каза Гейл. — Обещах му... както и на теб... че никой от документите, които ми даде, няма да бъде

използван в съда.

Изражението му издаде по-скоро удивление, отколкото гняв.

— А какво ще направи Уендъл Суийт, мис Копър, когато разбере до какво сте се добрали?

— Кой би му казал?

Антъни се засмя.

— Ще се досети. Ще се запита откъде си получила сведенията и за по-малко от пет минути ще си направи извод.

— Няма да издаде нищо. Самият той би загазил.

Коланът на халата му се полюшна, когато рязко се обърна.

— Уендъл Суийт би продал и майка си, за да отърве кожата. Ако открие... или дори само ако подозре, че е възможно доходите му от казиното да бъдат установени, ще изтича при властите, хленчейки за имунитет, ще изпее всичко и адиос, Хари.

— Ти ме излъга. Каза, че не си чувал за Ийгъл Бийч.

— Наречи го лъжа, щом искаш. Предпочетох да не издавам тайните на клиента си.

— Колко си самонадеян и арогантен — засмя се тя. — И смееш да обвиняваш мен, че съм премълчала нещо?

Той я прониза с поглед.

— Не е едно и също. По дяволите, как стигнахме до тук?

— Кого защитаващ всъщност? — попита Гейл. — Себе си? Какво искаше да каже Уендъл Суийт с това, че разполага с информация, която би те съсипала? — Антъни продължи да я гледа втренчено. Тя каза: — Казиното е купено от венецуелец на име Рикардо Молина. Спечелил е парите от контрабанда на колумбийски кокаин през страната си за Съединените щати. Областната прокуратура знае за него, както и полицията на Маями. Навярно е купил казиното, за да пере пари от картела. Интересува ме дали си разбрал за това, преди Уендъл да му го продаде, или по-късно.

— Хари няма нищо общо с картела — отвърна Антъни, — нито пък аз, ако това е следващият ти въпрос. И не. Не знаех за сделката, преди да бъде сключена. Свърши ли?

Размениха подозрителни погледи. Гейл каза:

— Последен въпрос. Хари има пари в чуждестранна банка, при това много. Разчита на някого да се грижи за влога му, докато е в затвора, но не каза кой е този човек. Случайно да има предвид теб?

— Нима ти се струва странно? Помагам на клиент. Той държи да запази личните си тайни, които ти упорито се опитваш да разкриеш.

— Мръсни пари ли са, Антъни?

— Не.

— Не са от Молина? Или не са приходи на Хари от казиното, които е укривал с години? Ти ли му помогна? — Гейл спря да си поеме дъх. — За това ли намеква Уендъл Суийт? Каж ми, че няма опасност един ден да те отведат с белезници. Каж ми, че няма за какво да се тревожа.

Той повдигна вежди и спокойно отвърна:

— Връзката ми с моите клиенти не те засяга. Уендъл Суийт е боклук. Няма причина за притеснения. Приключихме ли?

В гърдите ѝ се надигна неудържим гняв.

— Може би. Утре с Карън си тръгваме. Ще я заведа при баба ѝ и дядо ѝ.

— Така ли? А ти къде ще отидеш? Ще се върнеш на Клематис стрийт? Или при майка си?

— Това не те засяга. — Тя се хвана за облегалката на креслото.

— Можеш да останеш тук. С дядо ти сте идеална комбина.

— Би могла отново да се събереш с Дейв.

— Прав си. Той поне ме уважаваше. И беше честен с мен. Никога не ме е лъгал.

— Както и ти него, нали?

— Да.

Антъни се усмихна широко.

— Ще ти кажа защо. Не се е налагало. Твърде тъп е, за да забележи, че криеш нещо.

— Точно така — каза Гейл с усмивка. — Когато започнах да се виждам с теб, една вечер Дейв дойде в къщата ми и спях с него. Сега, естествено, ще кажеш, че си знаел. Ти ме попита дали някога ми е хрумвало да се върна при него. Отрекох, но и това не беше вярно. Онзи ден отново ме помоли. Може би трябва да размисля.

— Спа ли с него онзи ден? Или тази сутрин в кантората?

— Не е твоя работа.

Дясната му ръка се вдигна рязко и застина. Устните му бяха стиснати и бледи, а очите му святкаха гневно като искри в тъмно небе.

Очакваше да я удари, но ѝ бе все едно. Той въздъхна, пръстите му се плъзнаха по гърдта ѝ и нежно я обхванаха.

— Какво искаш?

Гейл се отдръпна.

— Не ме докосвай. Никога вече.

Втурна се към отворения гардероб и свали халата си от закачалката.

— Къде отиваш?

— В стаята на Карън.

— Стой там.

Тонът му бе строг.

Тя пхна ръце в ръкавите.

— Не съм в настроение, Антъни. Толкова съм ядосана, че ако ме докоснеш, навярно ще те ударя.

Антъни заобиколи леглото, преди Гейл да стигне до вратата. Сграбчи я за талията и тя усети, че се завърта и ръката му закрива устата ѝ.

— Шшшт! Не крещи в тази къща. Някой ще помисли, че са ни нападнали, и ще повика полиция. Ще събудиш Карън. — Гейл го ритна и той сниши гласа си до шепот. — Ще изплашиш всички. Не се дръж като луда.

Посегна към годежния си пръстен. Беше го придвижила до средата на пръста си, когато ръката на Антъни притисна нейната.

— Не го сваляй.

— Престани! Боли ме!

Слепешком се обърна към него и заудря стегнатото му тяло. Той изви ръцете ѝ. Озова се по корем на пода. Видя проблясващата коприна на халата му и босия крак, стъпил на килима до нея.

Когато престана да се съпротивлява, ѝ позволи да се надигне и Гейл тръсна коси. Антъни клекна до нея, настръхнал. И двамата бяха задъхани. Тя изправи гръб. Стомахът ѝ бе свит от гняв и цялото ѝ тяло трепереше.

— През живота си не съм мразила никого колкото теб.

Срецна настойчивия му поглед и извърна глава.

— Гейл. Съжалявам, че избухнах. Кълна се, че не бих те ударил. — Сложи ръка на рамото ѝ и тя се отдръпна. — Не мога да ти позволя да отведеш Карън в Делрей Бийч. Това е лудост. Виж какво направи с

теб тази история... Не разсъждаваш трезво. Знаех го, и все пак избухнах. — Антъни я прегърна. — Недей, любов моя. — Обсипа лицето ѝ с целувки. — Ако изпратиш Карън и онзи тип я открие, никога няма да си го простиш. Ще сторя всичко, което е по силите ми, за да я предпазя. Напоследък не си на себе си и не биваше да се гневя. Може би не мога да намеря точните думи, но няма да ти позволя да поемеш този риск.

— Пусни я — изхлипа Гейл. — Аз ще остана тук.

— Ау, Dios. Не те държа в плен. Не искам това. Шшшт. — Силно я притисна. — Добре. Ще поговорим утре. Утре. Не сега.

Допря буза до лицето ѝ.

Напълно изтощена, Гейл се отпусна в ръцете му. Когато заплака, той я вдигна, отнесе я до леглото, свали халата ѝ и отмести чаршафа. Взе няколко салфетки от банята и угаси лампата.

— Лека нощ.

Гейл чу шумолене на коприна и чаршафи. Матракът изскърца. Антъни въздъхна дълбоко и отпусна глава на скръстените си ръце.

Обърна се с гръб към него. Тялото ѝ бе като къс нажежено желязо. Почувства парене в гърлото и зарада във възглавницата. Постепенно замлъкна. Отвъд стъклата звездите танцуваха между разлюлените клони на една палма. През отдушника на тавана полъхна вятър, но след малко спря.

Антъни се отпусна по гръб. Гейл настръхна.

Той дълбоко си пое дъх. После още веднъж.

— Гейл?

Не отвърна.

Антъни заговори:

— Хари Ласко стана мой клиент преди около осем години. Имаше проблеми с данъчните. Посъветвах го как да ги избегне в бъдеще, но клиентите невинаги се вслушват. Хари обича хората. Доверява им се. Както на Уендъл Суийт. Не знаеше за Молина. Просто търсеше купувач, за да се оттегли, и Уендъл го намери. Разбрах кой е едва когато Хари научи. Сделката беше в ход. Казах му да се откаже, но той отговори: „Не, човек не може да се отметне, когато си има работа с някого като Молина“. Междувременно властите започнаха да преследват Хари за други нарушения. Твърдеше, че просто е допуснал грешка в счетоводството си, но бе обвинен, че го е направил

умишлено, и се опитах да го спася от затвор. От прокуратурата предложиха сделка. Да го оставят на свобода, ако помогне за залавянето на Молина. Не знаеха за печалбата на Хари от казиното, а само, че двамата се познават. Искаха да му сложат подслушвателно. Хари не се съгласи, въпреки че направих всичко възможно да го убедя. „Внуците ми ще станат плячка на акулите“. Това беше отговорът му. Затова се опитвам да облекча присъдата, а не може да се направи много... освен положението му да стане още по-тежко. — Антъни се раздвижи. Гласът му зазвуча от друг ъгъл, сякаш се бе обърнал към нея и се бе подпрял на лакът. — След осем години познанство с Хари вече не съм просто негов адвокат. Случва се човек да се сприятели с клиент. Помоли ме за помощ. Безпокоеше се какво ще стане със съпругата му, когато влезе в затвора. Кой ще се грижи за нея. Дали ще получава всичко, от което се нуждае. А внуците... луд е на тази тема. Искане да учат в колеж. Ако повери парите на сина и дъщеря си, се бои, че властите ще ги засекат. А и се съмнява, че може да има доверие, на когото и да е от двамата. Бои се, че биха ги пропилели. Затова се съгласих. Мога да бъда лишен от правото да работя като адвокат за неетични и безспорно незаконни действия, въпреки че не получавам никакво допълнително възнаграждение, освен официалните такси. Но приех, и отново бих го сторил. Предполагам, че Хари му е казал за мен и е имал предвид именно това, когато е говорил с теб. Уендъл може да ми създаде неприятности и отчасти затова отказвах да разкрия всичко, което зная. За да избегна риска за себе си. И защото... не желаех да те разочаровам. Искане ми се да не беше узнала тези неща, но не се извинявам за това, което правя заради клиентите си, както и ти. Моля те... надявам се да ме разбереш. — Помълча няколко мига и каза: — Сега си ядосана и имаш право, но мисля, че каквото и да се случи, ще останем заедно, защото помежду ни има... страст. Не е достатъчно да кажем, че се обичаме или дори, че имаме нужда един от друг. Не зная кои са най-подходящите думи. Толкова искам да те докосвам. Не да се любим. Стига ми да чувствам допира ти.

Прозвуча въздишка. Той отново се обърна, намести възглавницата си и притихна. Постепенно дишането му стана по-бавно и дълбоко и леко захърка.

Гейл знаеше, че ако пожелае, би могла да изпълзи от леглото, да отвори вратата и да отиде в другата стая. Може би щеше да го събуди,

но не би я спрял.

Извърна глава и проследи извивката на ханша му, голото му рамо и тъмните коси на възглавницата. Бе решил да я остави сама да реши. Като че ли имаше избор.

Свали сатенената нощница и се притисна към гърба му. Долепи устни до гладката кожа на рамото и обви крак около бедрата му. Той обхвана коляното ѝ и се обърна към нея.

Гейл докосна лицето му и го целуна.

— Антъни. Винаги ще те желая. Винаги.

Възбудените им тела бързо се сляха. Тя се придвижи върху него, потърси ръцете му и пръстите им се преплетоха.

---

[1] Тя е по-добре (исп.). — Б.р. ↑

[2] Слава на Господ. Горкичката (исп.). — Б.р. ↑

[3] За момичето (исп.). — Б.р. ↑

[4] Благодаря много (исп.). — Б.р. ↑

[5] Леля (исп.). — Б.р. ↑

[6] Ела тук (исп.). — Б.р. ↑

[7] Колко жалко (исп.). — Б.р. ↑

19.

Гейл все пак изпрати Карън при баба й. Въпреки уверенията на Антъни, не можа да се отърси от страховете си и той най-сетне се съгласи Карън да замине, ако... Ако семейство Метзгър позволят частна охранителна компания да наблюдава сградата за негова сметка. Дейв възрази, че Антъни Куинтана няма право да поставя условия, при които родителите му не могат да извеждат внучката си, където пожелаят, но Гейл го помоли да не прави голям въпрос от това. В неделя сутринта заведе Карън в апартамента му и по обяд вече бе в Делрей Бийч. Антъни бе доволен, че взе „сеньор Мечок“ със себе си.

Три дни след раздялата с дъщеря си Гейл влезе в стаята й да погледа празното легло. Сгуши се на фотьойла и вечерта Антъни я откри заспала там. Телефонните разговори и носеха известна утеха и се обаждаше най-малко по два пъти на ден. Гласът на Карън бе весел, но казваше, че би се радвала да се върне у дома. Веднъж попита:

— Къде ще живеем сега, мамо?

Гейл не можа да отговори.

Няколко пъти позвъни на Дейв, но не да разговарят за Карън, а за да разбере как се развиват нещата с „Олд Айлънд Клъб“. Какво, за бога, ставаше?

Сделката с „Мариот“ бе отложена за понеделник, а после пренасрочена за сряда. Дейв не бе сигурен защо — някакво объркване в главния офис, но не бе притеснен. „Обади се на адвоката им“, беше й казал той. Джефри Барлоу се извини за забавянето. Обяснението му бе, че генералният съвет иска да преразгледа документите, но не вижда пречка до два часа в сряда следобед чекът за сто двадесет и пет хиляди долара да бъде донесен в кантората на мис Конър.

Прекара целия вторник в опити да успокои все по-нервната и подозрителна Тереза Цимерман. Извиненията й бяха толкова неправдоподобни, че сама се изчервяваше, докато ги изрича. „Трябва да прегледам цифрите за последен път“. „По невнимание чекът е бил изпратен на погрешен адрес“. Накрая бе престанала да вдига телефона.

Мис Цимерман бе оставила съобщение: „Ако не получа парите си, ще се обадя на полицията“.

Вечерта, когато бе убито котето на Карън, семейният лекар на Педроса ѝ бе предписал „Ксанакс“ и Гейл все още го вземаше. Струваше ѝ се, че без лекарството разправиите с Цимерман биха я накарали да загуби и последната си капка здрав разум.

В края на юни слънцето бе убийствено дори сутрин, но балконът на спалнята им бе сенчест и остъклените врати стояха отворени, за да полъхва хладен въздух отвътре. Гейл чуваше шуртенето на вода в банята. Все още по розовата си памучна нощница, хапваше препечена филия. Фермина току-що бе донесла закуската, хляб, сок и кафе с мляко, както и днешния брой на „Маями Хералд“. Гейл бе прочела спортната страница. Фермина щеше да дойде отново по-късно, за да събере съдовете и да забърше стъкления плот на масичката. Тананикайки испански песни, щеше да смени чаршафите, да почисти банята и да подреди кърпите.

Точно когато Гейл вдигна сребърната каничка да налее еспreso, в чашата ѝ падна листо. Намръщи се, извади го и сипа кафе на дъното на двете чаши, после ги допълни с мляко, добави захар и разбърка. Бе решила веднага след като закуси, да се облече и да отиде на работа преди десет часа.

Имаше проблем в банката. В петък, когато пресмяташе наум баланса на сметката си, бе допуснала грешка. Не бяха останали осем хиляди долара, а имаше дванадесет хиляди дефицит. Новите ѝ чекове биха могли да се окажат невалидни. Банковият служител бе оставил съобщение: „Мис Конър, бихте ли могли да дойдете при мен утре сутринта?“ Гейл бе принудена да се довери на Мириам, която я прикриваше.

Днес, ако не се случи нещо непредвидено, щеше да депозира чека за сто двадесет и пет хиляди, който Джеф Барлоу трябваше да изпрати в кантората ѝ до два часа. После мис Цимерман щеше да получи чек за 28650,27 — сумата, която застрахователната компания ѝ дължеше за раненото коляно.

Гейл наливаше портокалов сок, когато Антъни излезе и я целуна по тила. Вдъхна от аромата на одеколона му. Той седна и приглади

панталоните си. Шарената сянка обсипа скута му със светли петна, които приличаха на лъскави монети. Косите му имаха цвят на лакиран махагон, а ръцете му изглеждаха съвършено изваяни.

На месестите му устни се появи лека усмивка.

— За какво мислиш?

Гейл се поколеба.

— За сватбената си рокля. Лола Бенитес отново ме вика на проба.

— Нямам търпение да те видя с нея. — Целуна устните ѝ и отмести поглед към вестника. — Не! „Марлинс“ са загубили от „Синсинати“, шест на четири. Дълга на Раул двадесет долара.

— Горкичкият.

Антъни взе вестника и прегледа статията.

— Снощи разговарях с Хари Ласко. Имаме предложение относно делото „Суийт“, което искаме да обмислите... ти и клиентката ти.

Гейл задържа чашата си във въздуха.

Той сгъна страницата и се съсредоточи върху долната половина.

— Хари се тревожи за Джейми. Освен това процедурата по развода може да се проточи с месеци и се безпокоим какво би могъл да стори Уендъл... което вече обсъдихме. За всички, най-вече за клиентката ти, е най-добре Хари да се погрижи за разходите ѝ, нейните и на децата, освен сумата, която Уендъл навярно ще плаща без възражения. Ще се погрижа да получава парите си редовно. Естествено, трябва да измислим начин да го осъществим, без да събудим подозрение, но ако всичко е наред, Джейми ще се освободи от Уендъл, той ще прави каквото иска, а Хари няма да има причини за безпокойство. Не е зле да съставиш списък на разходите ѝ... — Антъни сложи вестника на коленете си — и твоя хонорар. Колко беше... двадесет и няколко? И две?

— Двадесет и две хиляди и петстотин — уточни Гейл. — Без предварителния ми хонорар, който Хари вече плати.

— Той ще се погрижи за възнаграждението ти, щом Уендъл прави проблем — усмихна се Антъни. — Е?

Гейл бе изумена.

— Не виждам причина Джейми да откаже. Това е изключителна щедрост.

— Хари е много привързан към нея.

— Да. Но не би искал да прекара повече време в затвора, отколкото се налага. — Сокът в чашите им заблестя на светлината. — Днес ще се обадя на Джейми.

— Добре. Присъдата на Хари ще бъде прочетена след две седмици. Бих искал дотогава въпросът да се уреди, ако е възможно.

Антъни повдигна салфетката от панера с препечен хляб, взе филия и захапа кората със свършените си бели зъби. Облиза няколко трохи и тръсна вратовръзката си. Шарките ѝ представляваха преплитащи се спирали, зелени и златисти, а цветът бе в тон с райетата на чорапите му. Съсредоточи се върху вестника, чиито страници лежаха разхвърляни между двата стола.

Гейл внезапно усети, че я обзема унило настроение, но не знаеше защо. Делото „Суийт“ щеше да приключи след няколко дни. Антъни ѝ бе поднесъл решението на тепсия и трябваше само да го съобщи на Джейми. Реши, че това, което я измъчва, е фактът, че не бе стигнала до него сама. Толкова държеше да накара Уендъл да плати, че може би собствената ѝ гордост бе забавила края на делото. Удряше с юмруци по железна врата, а през цялото време Антъни бе въртял ключа на пръста си. Какъв адвокат бе тя всъщност?

В осем и половина все още седеше по нощница. Замаяна от ксанакса. Избягваше да ходи в кантората, чието изплащане се бе оказало непосилно за нея. Избягваше купчината книжа, струпани върху бюрото ѝ. Както и клиентката, чиито пари бе взела назаем уж само за един ден, за да спаси кожата на скъпия си бивш съпруг и се бе замесила в сделка, която той се кълнеше, че не представлява никакъв риск за нея. „Никакъв, Гейл“. Чувстваше се на ръба на катастрофа, едва издържаше на напрежението...

Гласът на Антъни я изтръгна от мислите ѝ.

— ... Можем дори да се обадим на същия брокер на недвижими имоти. Как се казваше тя?

— Силвия Санчес.

Гейл отпи глътка кафе, но ѝ се стори твърде сладко. Остави чашата си на масата.

Бяха решили да продадат къщата на Клематис стрийт. Карън не искаше да се връща там, Гейл не бе в добри отношения със съседките, а Антъни смяташе, че ще бъдат необходими години труд за

обновяването ѝ. Той бе подхвърлил идеята. Гейл се бе съгласила. Щяха да потърсят друго жилище. Междувременно щяха да живеят тук.

— Ако пазиш номера ѝ, нали не би имала нищо против да ѝ се обадиш?

— Добре.

Антъни хвана ръката ѝ.

— Не е лесно решение. И моите чувства са объркани. Ако искаш, ще запазим къщата. — Изражението му издаде какъв отговор очаква.

Гейл се усмихна с надеждата да го окуражи.

— Ще се обадя на мисис Санчес. Предполагам, че ще мога да ѝ покажа къщата в събота. В неделя искам да отида при Карън.

— И аз бих се радвал да я видя. Мога ли да дойда с теб?

— Разбира се.

Гейл се бе надявала да прекара деня насаме с Карън, но не желаше да разочарова Антъни.

Той наведе глава назад и дълбоко вдъхна свеж утринен въздух.

— Като дете исках да се махна оттук. Чувствах се като в затвор. Бях дошъл от провинциална Куба, където скитах бос по поляните... — Сложи ръка на рамото ѝ. — Искам да обмислиш нещо. Бихме могли да живеем тук. Снощи Нина ми каза: „Защо се каните да купувате къща? Тук има толкова място и няма да плащате нищо. Ако желаете, бихте могли да помагате с разходите за храна“.

Гейл опря брадичка на юмрука си.

— От време на време по някоя консерва черен боб.

Той се засмя, после стана сериозен.

— Права е.

— Искахме собствено жилище.

— Ще ми завещаят тази къща.

— Нима?

— Нина ми каза, въпреки че не бивало да зная. — Стисна ръката на Гейл. — Не мисли за това сега. Има време. — Приблужи се и я целуна по бузата. — Ще поговорим, когато всичко свърши и Карън се върне.

Тя се притисна към рамото му, преди да се отдръпне.

— Къде си, Антъни?

— Какво искаш да кажеш? — Той смръщи вежди и леко се усмихна. — Тук, до теб, както винаги. Siempre tuyo. Вечно твой. —

Отново я целуна, задържайки устни върху нейните.

От спалнята се чу пронизителен звън на телефон.

— Твоят ли е или моят?

— Твоят. Изключих своя.

Антъни стана и влезе в стаята.

„Разбира се, че ще живеем тук“, помисли си Гейл. Беше неизбежно. Всъщност, не бе толкова зле. Снимки на къщата се бяха появявали в списание „Архитектурен салон“, а дворът ѝ бе привлякъл интереса на авторите на книга за градините в Южна Флорида. Винаги щеше да има приготвено ястие. Нямаше да се налага да чистят, което би зарадвало Карън. Беше тихо и спокойно, освен по време на семейните събирания два-три пъти в седмицата, които, ако живее тук, не би могла да избегне...

— Гейл.

Обърна се и видя Антъни, застанал на прага.

— Обади се Хари Ласко. От дома на Джейми Суийт. Пристигнали са полицаи. Снощи са извадили Уендъл от река Маями.

— Мъртъв ли е?

— Напълно.

Уендъл Суийт бе убит от търговци на наркотици. Или някой се бе погрижил да изглежда така. БМВ-то му бе открито в парк край реката с празен сак в багажника, по чието дъно имаше следи от бял прах и няколко къса сребристо тиксо, което обикновено се използваше при пакетиране на кокаин. Уендъл бе прострелян два пъти в гърдите отблизо с малокалибрен пистолет и веднъж в тила. Трупът му бе хвърлен в реката. Престрелките не бяха нещо необичайно за района и нямаше свидетели. Портфейлът и ключовете от колата все още бяха в джоба му.

Тялото на Уендъл Суийт се бе придвижило с течението покрай хаитянските товарни кораби в пристанището, яхтите в Бертъм Ярд, купчините мокри дъски и малките къщи с бананови дървета в задните дворове. Мазните солени води, пълни с гнили кокосови орехи, пластмасови чаши и трески, го бяха отнесли до светлината от лампите на открит ресторант, предлагащ морски деликатеси, където един от

собствениците бе забелязал плаващата фигура на няколко метра от брега.

Детективите от отдел „Убийства“ бяха използвали адреса от документите за самоличност на жертвата и в осем и петнадесет сутринта бяха пристигнали да съобщят новината. Беше ги посрещнала мисис Суийт. Полицията бе открила, че мистър Суийт не живее тук поради съдебна забрана да посещава дома, докато трае бракоразводното дело. След кончината му съпругата ставаше единствен собственик на цялото им общо имущество. Бяха разбрали също, че бившият бизнеспартньор на жертвата е прекарал нощта в жилището.

Пет минути след обаждането на Хари колата на Антъни потегли от двора на Педроса. Толкова време бе необходимо на Гейл да се облече и приготи.

Антъни бе предупредил Хари Ласко да не казва нищо и да предаде на Джейми Суийт също да не говори, докато той пристигне. При натовареното сутрешно движение успяха да се доберат до къщата едва в девет часа.

— Кого точно представлявате, мистър Куинтана?

Случаят бе поверен на детектив Еваристо Гарсия и въпросът бе зададен от него.

Антъни отвърна:

— По чисто съвпадение — и двамата. Това е сътрудничката ми мис Конър. Бихме искали да влезем. Очакват ни.

Вътре имаше още един детектив. Хари Ласко и Джейми Суийт седяха на дивана. Антъни им кимна и подаде ръка на Джейми.

— Да поговорим няколко минути.

Тя хвърли поглед към Гейл и го поведе към кухнята. Гейл чу вратата да се затваря. Детективите я погледнаха. Повика Хари и заедно се оттеглиха в преддверието.

— Къде са децата? — попита Гейл.

— Горے. Все още спят. — По лицето му се забелязваше набола брада, а разрошените му коси стърчаха. Отвори широко очи. — Какво ще кажеш за Уендъл? Мили боже. Търгувал е с дрога.

— Познавахте се доста добре. Никога ли не си подозирал?

— Беше изненада за мен.

— Кой мислиш, че го е застрелял?

— Очевидно купувачите са се изхитрили. Взели са коката и са задържали парите. Уендъл не биваше да се забърква с такива типове.

— Продали сте казиното на един от тях.

— Това е различно.

Гейл попита:

— За какво си дошъл тук снощи, Хари?

— Не е така, както изглежда. Джейми ме повика, защото я налегнала тъга, и дойдох. Поговорихме си. Поиграх с децата... Онзи хлапак Боби ме държа буден до два часа. Заспах на кушетката в детската стая. Ужасно ме боли гърбът. — Наклонените вежди на Хари се повдигнаха. — Антъни каза ли ти какво исках да сторя за Джейми?

— Тази сутрин.

— Какъв обрат. — Дяволито завъртя очи. — Старая се да не се усмихвам пред полицаите, но е трудно.

Гейл не откъсна поглед от него.

— Аха. Зная какво си мислиш, кукличке. — Хари протегна ръка към нея. — Помня какво казах, когато дойде в апартамента ми, но се кълна в живота на внуците си, че не съм натиснал онзи спусък.

Гейл чу гласа на Антъни и с Хари се върнаха в коридора. Той се оттегли с адвокатата си, а Гейл отиде при Джейми. Явно набързо бе облякла първите дрехи, които ѝ бяха попаднали — стари джинси и широка тениска, изцапана с гроздов сок или „Куул Ейд“.

— Здравей, Гейл. — Прегърна я и предложи кафе на детективите. — Трябваше да се сетя по-рано.

Отвърнаха, че идеята им се струва чудесна, и погледнаха часовниците си.

— Искате ли малко орехов сладкиш? От вчера е, но все още е пресен.

Отказаха.

Кухнята светеше, което почти накара Гейл да примигне от изненада. Подът бе измит, а съдовете — прибрани в чистите шкафове.

Джейми се усмихна и приглади несресаните червени коси зад ухото си.

— Хари свърши това снощи, докато къпех децата горе. Той е истинско съкровище.

— Жалко, че не е с десет години по-млад.

— Да. Много държа на него, и го знае. — Джейми наля вода в кафеварката. — Ще ми липсва този духовит старец.

Гейл придърпа една табуретка до плота.

— Хари мисли, че Уендъл е търгувал с кокаин. Разпитаха ли те за това?

— Да, но не вярвам. Уендъл имаше няколко приятели, за които знаех, че са в бизнеса, но ми се кълнеше, че за нищо на света не би се замесил.

— Дори ако отчаяно се нуждае от пари?

Джейми съсредоточено отмерваше кафе. Поклати глава.

— Познавах, когато Уендъл ме лъже.

— Какво ти каза Антъни?

— Интересуваше се къде е бил Хари снощи. И дали напоследък е имал вземане-даване с Уендъл. — Натисна бутона за включване. — Не се изрази така прямо, естествено, но това намекваше. Беше изключително тактичен. Сякаш каза: „Няма да ти нареждам какво да говориш пред полицаите, но ще държат Хари под око заради случилото се“. — Джейми щракна ключа. — А аз му отговорих: „Хари ле го с направил. Цялата вечер бяхме тук. Разговаряхме и играхме с децата. Попитайте големия ми син“. — Извади чаши от съдомиялната машина, която все още бе пълна с чисти съдове. — И не е платил на никого.

Подреди петте чаши в редица на плота и предизвикателно погледна Гейл.

Тя опря брадичка на ръката си.

— Той ли ти го каза?

— Кой, Хари ли? Не. Не беше нужно. Зная, че не би причинил това на децата. Уендъл беше техният татко. Не би им го отнел. Те обичаха Уендъл. Виждаха само доброто в него, а Хари знае, че в наши дни децата нямат много неща, в които да вярват, и ако загубят баща си... — Джейми се загледа в тънката струя, която се процеждаше над каната. — След малко ще се събудят. Не зная какво да им кажа.

Затвори очи и бързо извърна глава. Раменете ѝ затрепериха и грабна хартиена носна кърпа.

Гейл се приближи и я прегърна.

Джейми изтри очите си.

— Дълбоко в сърцето си Уендъл беше добър човек. Мъчно ми е, че вече го няма. Неведнъж съм желала смъртта му, но сега не се

радвам.

20.

Наближаваше единадесет, когато Гейл стигна в кантората.

Остави чантата си и избра автоматично номера на Джефри Барлоу. Беше излязъл, но секретарката му й каза, че доколкото знае, документите ще бъдат подписани и плащанията — извършени в два часа. Мистър Метзгър се бе обадил да потвърди присъствието си.

Гейл й благодари и затвори.

— Слава богу и на всички малки ангели — промълви тя. Натисна интеркома и повика Мириам. Каквото и да стане със сделката на Дейв с „Мариот“, Гейл знаеше, че разходите трябва да бъдат намалени. Когато Мириам седна, обсъдиха възможностите за кантората. Да се откажат от сложното компютърно оборудване. Да прекратят договора за изплащане и да намерят по-малко помещение. Да освободят Лин.

Гейл каза:

— Антъни ми предложи да работя за неговата фирма. Както и ти, разбира се. Обмислям го.

Поразена, Мириам извика:

— Нали искаше собствена кантора?

— Рано е да говорим в минало време — успокои я Гейл.

Мириам въздъхна и се отпусна на креслото.

— Заедно сме вече повече от три години! Ако отидеш в друга фирма, ще дойда с теб. — Добави: — Но искам ти да определяш работното ми време.

Лин почука на отворената врата и Гейл й каза да влезе.

— Току-що отново се обади Тереза Цимерман. Каза, че иска да дойде следобед да вземе чека си. Отговорих й, че може. Надявам се да няма проблем.

— Какво си отговорила?

— Чух да й казвате, че... ще изпратите чека днес следобед, и реших, че би било по-лесно да го вземе лично.

— Казала си й да дойде тук? — Гейл стана. — Никога не викай клиент да получава пари без моето одобрение.

— Но вместо да го изпращате по пощата...

— Обади ѝ се и кажи, че си сбъркала. Обясни, че е трябвало да ме попиташ, а аз съм в съда.

Лин смръщи вежди.

— Не обичам да лъжа.

Гейл избухна:

— Идиотка! — Плесна се по челото. — Извинявай, не исках да го кажа...

— Не ме наричайте идиотка! Винаги се старая, а вие постоянно ми крещите.

— Постоянно? Изключително търпелива съм.

— Вие сте ужасен началник!

Дребничката Мириам тревожно заснова между двете и дългите ѝ коси заподскачаха.

— Успокойте се. Аз ще се погрижа! Няма нищо, Лин. Гейл просто е изнервена заради Карън.

Когато в офиса отново стана тихо, Гейл отрязва половин таблетка ксанакс с ножа за отваряне на писма и я глътна без вода. Сърцето ѝ щеше да изскочи. Загледа се в шарките, които светлината, проникваща през щорите, образуваше по мокета. През последните няколко дни ги държеше спуснати, за да спрат куршум, изстрелян към прозореца. Напомняха ѝ за решетки на затворническа килия.

Придърпа папките, струпани в средата на бюрото, и взе химикалка. Интеркомът забръмча. Гейл уморено въздъхна.

— Да, Лин.

Обаждаше се мистър Ферер от „Ферер & Куинтана“.

— Раул?

— Да, иска да говори с вас.

Гейл стисна зъби.

— Казах, че ме няма.

— Да, но твърди, че е важно, и помислих...

— Няма значение. Свържи ме. — Вдигна слушалката. — Раул, Гейл е на телефона.

Бяха ѝ нужни няколко мига, за да осъзнае какво чува — глас, заекване, пронизителен шепот като смях на слабоумно дете, затворено в акустична камера.

— Гееейл Конъър. Отдааавна не смеее се чууували.

Бавно стана от стола.

— Какво искаш? Защо го правиш?

— Харееесаха ли ти шоколааадовите бонбооони?

— Пари ли искаш? Нямах късмет. На червено съм. Дъщеря ми? Не ще успееш да я откриеш. Мен? Ето ме. Хайде, страхливецо, ела.

Шепотът отекна в ухото ѝ.

— Товааа, коеето ииискам, е твоооята смъърт, кучкооо. Да свъършиш като коотето. Ииискам да умреееш. Да отсекааа шиибаната ти лъжлиива главааа, кучкооо.

— Да ти се връща, приятел. Кажи ми. Имаш ли име? Мога ли да те наричам иначе, освен Бозо клоуна? — Последва мълчание. — Може би Доналд Дък? Доуби? Гръмпи? Уйизи? Не спирай, записвам. Продължавай.

— Ииимето ми е Смъърт.

— А, така ли? Колко оригинално. Значи, мистър Смърт. Носиш ли коса и черно наметало?

— Кажиии молиитвите сиии. Ааадът те очаааквааа.

Чу се щракване.

Гейл стовари слушалката и изкрещя:

— Копеле! Ще те открия и ще изтръгна сърцето ти! Чу тичащи стъпки. На прага се появи Мириам, залитна и се задържа за касата.

— Гейл, какво се е случило?

Прозвучаха други стъпки. Лин зяпна и втренчи поглед в нея.

Гейл извика:

— Лин! Кой беше онзи на телефона?

Заобиколи бюрото си.

— Как... кой? Партньорът... на мистър Куинтана...

— Не, не беше той, а нашият любим психопат Бозо клоуна, или мистър Смърт. Попита дали бонбоните са ми харесали.

Уплашените сиви очи на Лин се открийа върху бледото ѝ лице.

— Но... той каза...

Гейл опря чело на дланите си.

— Лин, не исках да те хокам. Не си виновна. Слушай. Как звучеше гласът му? Какви бяха думите му, когато вдигна слушалката?

— Той... той...

— Какво каза?

— Ами... „Ало. Обажда се Раул Ферер от «Ферер & Куинтана», партньорът на Антъни Куинтана. Бихте ли ме свързали с мис Конър, ако обичате? Важно е“. Нещо подобно. — Лин си пое дъх. — Не помня точно.

— Имаше ли лек испански акцент?

— Не... не мисля.

— Е, истинският Раул Ферер има. — Гейл закри нервно. — Добре, помисли, Лин. Чувала си как говори Чарли Дженкинс, нали?

— Кой? А, майсторът, когото бяхте повикали. — Лин поклати глава. — Не звучеше като него. Гласът по телефона беше някак... плътен. О, мис Конър, не зная!

— Няма нищо. — Потупа я по рамото. — Отсега нататък, дори и господ да ме търси, няма да ме свързваш. Записвай номерата и аз ще се обаждам. Но не ме свързвай.

— А с Карън, Антъни и майка ви?

— С тях, естествено, ще разговарям. Искан да кажа, ако позвъни някой, когото не познаваш лично. Разбра ли?

Лин кимна.

— Мириам, купи касетофон и веднага поръчай устройство за идентификация.

— Добре, че изпратихте Карън извън града.

— Да, ще остане там, докато заловят този откачалник.

— А ако не успеят? Ако не престане? — Лин преглътна. — Може да започне да заплашва и нас с Мириам. Или децата ни. У дома имаме котка, която живее със семейството ни от десет години, и ако умре, момчетата ще се поболееят от мъка.

Гейл я погледна и кимна.

— Стига. Да се залавяме за работа. Ще съобщя за това на полицията. Дано бъде от полза.

Гейл съсредоточено заработи на компютъра. Написа шест писма, състави две оплаквания срещу фирми и подготви няколко формални въпроса, които бе отлагала със седмици. Около обяд Мириам донесе касетофон и го свърза към телефона ѝ. Беше икономичен модел, купен за четиридесет долара от заложна къща в търговския център отсреща.

Малко след един часа Гейл даде на Лин десет долара и я изпрати да ѝ купи сандвич с пилешко. Лин пхна банкнотата в джоба на панталона си и прибра стола под бюрото си.

Гейл забеляза върху него съобщение, записано на единия от редица розови листове: „11:35. За: мис Конър. От: мистър Джеф Барлоу. Съобщение: Днешната сделка отложена. Ако обича, да се обади“.

— Господи!

— Мис Конър?

— Защо не ми предаде това?

— Казахте да не ви свързвам с никого.

— Говоря за съобщението. Защо не ми донесе проклетото съобщение? Гейл се облегна на стената на кабината ѝ. Лин я изглежда с недоумение.

— Край — каза Гейл. — Напускаш.

— Какво?

— Съжалявам, но търпях твърде много.

— Уволнявате ли ме?

— Да. Не мога повече.

— Защо? Какво съм направила?

— Слушай. Едната от причините е, че вече не мога да си позволя да ти плащам.

— Заплатата ми е мизерна!

— Но ти се съгласи, понеже нямаше опит. Не помниш ли?

Лин присви очи.

— Е, не съм изненадана. Единственото, което ви интересува, са парите. Вас и богатото конте, за което сте сгодена. Зная какво сте сторили. Използвали сте парите на мис Цимерман за себе си и сега не можете да ѝ платите.

Гейл повика Мириам, която подаде глава от съседното помещение, където преглеждаше счетоводните книжа.

— Искам да напишеш чек на Лин за възнаграждението ѝ за тази седмица плюс две седмични заплати обезщетение.

Мириам широко отвори очи.

— Уволнява ме — каза Лин със зловна усмивка.

Не отмести гневен поглед от Гейл, докато вървеше след Мириам към офиса. След минута излезе от там и прегъна чека. Равните ѝ дупчести обувки заудряха по мокета, а косите ѝ се залюляха встрани. Когато мина покрай Гейл, каза:

— Това никак няма да хареса на мъжа ми. Бихме могли да наемем адвокат и да ви съдим.

Гейл седна на другото бюро и я проследи с поглед, докато събираше рисунките на децата си, снимките и изрезките. Лин опразни чекмеджетата на бюрото и прибра всичко в кашон. Устните ѝ се движеха, но Гейл не чуваше какво мърмори под носа си.

— Лин, съжалявам.

— Лъжете. Вие сте долна кучка. Наистина. Не ви интересува какво причинявате на хората. У дома имам две деца, които трябва да храня и обличам, но това няма никакво значение за вас.

Тръшна вратата след себе си.

Мириам се огледа.

— Боже мой.

Гейл каза:

— Мириам, трябва да се обадя по телефона. После може би ще отсъствам цял ден. Ще се справиш ли?

— Разбира се, Гейл? — Настигна я в коридора. — Не знаех за съобщението от мистър Барлоу. Новините не са добри, нали? — Гейл поклати глава и усети как малката ръка на Мириам притисна китката ѝ. Мириам каза: — Да се обадя ли на мис Цимерман и да ѝ кажа да не очаква чека? Или... да изчакам, докато тя позвъни?

Гейл затаи дъх, след това отвърна:

— Не зная. Ако се обади... а тя сигурно ще го стори... кажи ѝ, че ще получи парите си утре.

По стъклото на колата ѝ заудряха дъждовни капки, докато караше през Коконът Гроув, а когато стигна до паркинга пред „Олд Айлънд Клъб“, навън плющеше порой. Наближаваше два часът и ресторантът не бе така препълнен, както по обяд, но няколко жители на квартала все още седяха под чадърите с по чаша бира, въпреки дъжда.

Гейл влезе и потръпна от хладния въздух вътре. Няколко момчета почистваха дървените маси, а от тонколониите звучеше силна реге музика. Препарираните папагали по изкуствените бананови дървета въртяха глави и грачеха през неравни интервали. Пред кухненските помещения имаше ламаринен навес, а на касата стоеше Вики с

обичайните ся шорти и пъстра рекламна тениска. Взираше се в разноцветните квадратчета на компютърния екран.

— Здравей. Трябва да говоря с Дейв. Би ли ми казала къде е?

Вики извърна глава и очертаните ѝ с черен молив очи небрежно хвърлиха поглед към нея.

— Коя... О, здравей. Очаква ли те?

Гейл едва се сдържа да не я удари.

— Само му кажи, че съм тук — усмихна се тя. — Благодаря.

— Ще се върна след малко. — Вики довърши това, върху което работеше. — Би ли почакала ето там? Ще проверя дали е тук.

Обърна се и бавно тръгна към другия край. Мускулите на прасците ѝ изпъкваха под гладката кожа с кафеникав загар.

Дъждът се усили и замъгли изгледа към островите около залива. Завесата от капки се придвижи по паркинга и стигна до издигнатата площадка, където повали чадърите и прогони клиентите. Неколцина от тях влязоха вътре и се посмяха, докато тръскаха мокрите си коси.

— Гейл? — Тя се обърна. Дейв я бе повикал от вратата зад имитацията на сергия от карибски пазар. — Когато стигна до него, той каза: — Току-що се обадох в кантората ти. Мириам каза, че си излязла.

— Трябва да поговорим.

Видя мрачното ѝ изражение и усмивката му изчезна.

— Разбира се. Ела с мен.

Поведе я през къс коридор, пълен с кашони със салфетки, чаши и тоалетна хартия, към офиса си — малка стая, също толкова разхвърляна. Затвори вратата.

— Зная какво ще кажеш и съжалявам. Не разбирам какво точно става, но Джеф Барлоу твърди, че е въпрос на дни. Генералният съвет в главния офис държи отново да провери всичко. — Посочи един стол. — Искаш ли да пийнеш нещо?

— Не. Разговарях с Джеф. Далеч не е така оптимистично настроен.

Дейв протегна ръце напред.

— Аз също говорих с него. Няма страшно. Успокой се.

— Къде са парите, които ти дадох?

— Къде? Гейл, в петък ги изпратих на Арман Дюбоа. — Хвана ръката ѝ. — Стига, скъпа, седни. Изглеждаш така, сякаш ще се пръснеш.

— Не ме наричай „скъпа“.

— Добре. Извинявай.

— Какво става, Дейв? Джеф беше на заседание и не можахме да поговорим по-дълго.

— Просто... някакво недоразумение с името. Искат да се уверят, че Арман е имал право да ми го продаде, нещо такова. Имал е. Подписахме договор. — Дейв разпалено жестикулираше. — Адвокатът на Арман състави договора, той го подписа, платих и станах собственик на името, фирмения знак, облика... всичко. Това е... като да притежаваш емблемата „Хардрок кафе“.

Устата на Гейл пресъхна.

— Но... „Олд Айлънд Клъб“ не е особено известен.

— Грешиш. Заведението е легенда.

— За собствениците на яхти, които често пътуват до Карибите, може би. Но аз никога не бях чувала за него. „Мариот“ не биха водили спорове за името. Просто... ще забравят.

— Вече ми платиха осемдесет хиляди долара!

— Цената на бизнеса.

Дейв закри из малкия си офис.

— Ако решат да се отметнат, ще заведе дело.

Гейл се засмя.

— Бъди сигурен, че в договора, който са подготвили, има вратичка. Дори не ми хрумна да помоля Джеф Барлоу за копие. Бях така разтревожена за Карън, че не разсъждавах. Навярно съм си загубила ума.

— Правиш твърде голям проблем — каза Дейв. — Не мисля, че положението е толкова фатално.

— Колко време ще им бъде необходимо според Барлоу?

— Две седмици, може би повече. Трябва да се свържат с Арман, а по това време на годината обикновено е на пътешествие.

Гейл се отпусна на стола. Дейв клекна до нея.

— Гейл? Скъпа, добре ли си? Кожата ти е настръхнала. Хайде, отпусни глава на коленете си. Поеми дълбоко дъх.

Гейл вдигна поглед.

— Взех парите от фирмената си сметка.

— Фирмената ти сметка? — Изглежда я учудено. — Е... не можеш ли да преведеш известна сума от другаде?

— Откъде? Няма с какво да възстановя загубата. Чековете ми ще се окажат без покритие. Ще бъда подведена под отговорност. Възможно е да загубя правото да упражнявам професията си. Разбираш ли?

— Гейл, успокой се.

— Как можах да направя това?

— Моля те, не ме обвинявай.

— Не. Обвинявам себе си. Забравих, че всичко, с което се заловиш, завършва с провал!

— Ще... ще ти дам всички пари, с които разполагам.

— Трябват ми четиридесет хиляди долара.

Той стана и се обърна срещу стената.

— Нямам толкова.

— Колко имаш?

— Около пет хиляди.

— Искam ги.

— Гейл, за наема и заплатите на персонала са.

— Не ме интересува.

— Мога да ти дам хиляда. Поискай заем от майка си за две седмици. Помоли Куинтана.

Гейл втренчи поглед в него.

— Сигурно съм заслужила това. Сторила съм ужасен грях, за който сега плащам.

— Гейл, престани да говориш глупости.

Някой почука на вратата и леко я откряна. Показа се жена с късо подстригани тъмни коси. Гейл извърна глава към нея.

Вики й се усмихна.

— Здравей. — После се обърна към Дейв. — Мистър Метзгър? Търсят ви.

— Кой?

— Някакъв доставчик.

Лъжа. Разбира се. И Дейв го знаеше. Бе дошла да избави шефа си от бившата му съпруга, тази истеричка.

— Кажи му, че съм тук. — Когато Вики излезе, той погледна Гейл. Паниката се надигаше като на потъващ кораб твърде далеч от брега. — Барлоу каза да почакаме. Сделката не е отменена. Нещо става. Арман върти някакви игри. Ще оправя положението. Всичко ще

бъде наред. — Отвори портфейла си и преброи банкнотите. — Тук има около петстотин долара. Вземи ги. Вземи ги.

Отключи чекмеджето на бюрото си и извади тежка метална касетка.

— Имам две хиляди в брой. Твои са.

Гейл остави парите на бюрото.

— Няма смисъл — каза тя. — Петстотин, пет хиляди...

— Кълна ти се, че вината не е моя. Всичко ще се уреди. Уверявам те. След две седмици... Не си тръгвай така. Скъпа, моля те.

Дейв излезе след нея от офиса. Когато стигна до входа на ресторанта, тя погледна крадешком назад и го видя застанал под ламаринения покрив на карибската сергия. Вдигна сакото над главата си и побягна към колата.

21.

Айрин излезе от къщата с ярък жълт чадър и се заклатушка към крайслера на пътеката. Когато фаровете на Гейл осветиха двора, чадърът спря, завъртя се и се приближи към колата ѝ от страната на шофьорската седалка. Гейл слезе и се сгуши под него до майка си.

— Здравей, скъпа. Какво те води насам? — попита Айрин.

— Трябваше да се обадя.

— Ще има малко тържество на „Ценители на оперното изкуство“. Трябва да отида, защото ще представям... — Айрин се вгледа по-внимателно в лицето ѝ и въздъхна. — Господи. Нещо се е случило. Какво има? Плашиш ме.

— Мамо, в беда съм. Ако имаш малко време, съвсем малко...

— Хайде, да влезем.

Айрин подпря чадъра на стената в преддверието и каза на Гейл да приготви чай, докато тя се обади по телефона. „Ивлин, много съжалявам, но имам малък проблем“.

Отнесоха чашите си в хола. Айрин се настани в единия край на дивана, а Гейл — на пъстър фотьойл. Нищо в стаята не се бе променило, откакто я помнеше. Майка ѝ от време на време подновяваше тапицериите или пребоядисваше стените, но холовата гарнитура бе разположена по същия начин, както винаги. На крака на масичката все още се забелязваше вдлъбнатина там, където веднъж, преди двадесет и пет години, Гейл неволно го бе ударила с кнелките си. Будилникът на баба ѝ тиктакаше на бюфета в трапезарията. През плъзгащите се остъклени врати се виждаха верандата и басейнът и докато говореше, Гейл забеляза как дъждът постепенно спря. Само капките от покрива на верандата все още образуваха кръгове по повърхността на водата в басейна.

— Никога не бях правила нещо подобно. Не мога да обясня какво ме накара.

— Мотивите ти са били безкористни.

— Това не е оправдание.

— Никога ли не си грешила?

— Толкова ми е неудобно да искам пари от теб.

— Гейл! Не ме обиждай. — Айрин ѝ се усмихна. — Един ден всичко, което имам, ще бъде твое и на Карън. Нека помисля. Четиридесет хиляди. Имам само около десет в спестовната си сметка. Ако ти напиша чек с номера на борсовата, прехвърлянето ще отнеме няколко дни. Но със сигурност ще успея да събера поне осемнадесет хиляди за мис Цимерман, като позвъня на няколко души. Ще им дам чекове и ще получа от тях пари в брой. Устройва ли те?

— Не искам никой да узнае за това.

— Разбира се, за бога. Ще кажа, че имам спешна нужда. Никой няма да настоява за обяснение.

— Мамо, толкова съжалявам.

Айрин хвана ръката ѝ.

— Ще приемеш ли един съвет? Не защото искам да ти помогна. Кажи на Антъни.

— Господи!

— Не мислиш ли, че го подценяваш?

— Ужасно се скарахме, когато реших да изпратя Карън при баба ѝ и дядо ѝ. Мисли, че Дейв е имал скрит мотив да предложи това. Ако разбере, че съм му дала сто двадесет и пет хиляди назаем...

— Слушай. Може би ще се разгневи и ще те накаже, като поиска раздяла или дори отмени годежа ви. Тогава ще ти кажа, че така е най-добре. Ще имаш късмета да разбереш навреме нещо, което много жени откриват твърде късно.

— Мамо, нещата не са толкова прости!

— Извинявай, но не си права. Ако това е достатъчно, за да загубиш един мъж, който твърди, че те обича, нима си струва да прекараш живота си с него? — Айрин стана. — Нима искаш връзка, в която не можеш да признаеш грешките си? Повярвай ми, скъпа, никой не е идеален и ти също трябва да бъдеш готова да прощаваш. Баща ти имаше недостатъци, бог ми е свидетел, но в това отношение му имах пълно доверие. Можех да му призная и най-ужасното, което съм сторила, да го помоля за прошка и знаех, че ще я получа.

Гейл тихо се засмя.

— Противоречиш си, мамо. Веднъж каза, че жените не бива да споделят всичко с мъжете.

— Говорех за дребни неща. Малки прегрешения. А това е важно. Не, няма да ти откажа помощ. Няма да ти натяквам за Антъни, защото виждам, че не си в състояние да разсъждаваш трезво. Ще поговоря с приятелите си и ще събера каквото мога. Стига да не възразяваш, утре рано сутринта ще дойда в офиса ти. Ще донеса малко сладкиш за момичетата.

— Остана само Мириам. Днес уволних Лин. Просто полудях. Бозо отново се обади и този път каза, че името му е Мистър Смърт.

— В кантората ли?

— Представил се е за партньора на Антъни, за да го свържат. Каза: „Адът те очаква“. Навярно там не е много по-страшно, нали?

— Напротив, скъпа. Би могло да бъде доста по-ужасно. Поне Карън е в безопасност.

Гейл седна до майка си и за няколко минути безмълвно отпусна глава на рамото ѝ.

Сутринта Антъни имаше първо разглеждане на дело за опит за убийство в криминалния съд. Това означаваше, че до късно ще остане в кантората с партньора си и клиента. Семейство Педроса я очакваха за вечеря, но се обади да ги предупреди, че ще закъснее. Трябваше да вземе нещата на Карън от старата къща, както и някои свои дрехи.

Гейл осъзнаваше причината да остави повечето си вещи там — упорит отказ да приеме неизбежното; Скоро къщата щеше да бъде продадена, а всичко, което притежава, превозено до Малагуеня авеню, зад портите на Ла каза Педроса^[1]. Освен кантората ѝ, макар и едва кретаща в момента, домът на Клематис стрийт бе последното убежище на човека, който бе тя преди.

Мокрите клони на избуялите храсти край улицата се отъркаха в колата ѝ, когато пристигна малко преди залез. Покривите и короните на дърветата бяха озарени от златисто сияние.

Щом сви по пътеката пред къщата, Гейл забеляза аламандата, която с майка ѝ бяха засадили преди две седмици. Слезе да я погледне. Една клонка бе отчупена, а по влажната трева се виждаха следи от гуми.

Чу детски глас:

— Не съм я прегазил аз.

Пейтън Кънингам обикаляше с колелото си.

— Здравей, Пейтън. Зная, че не си ти. Било е кола.

— Мисля, че беше микробус. — Приблужи се. — Видях го да свива.

— Забеляза ли кой е?

— Човекът, който работеше в къщата ви. Минах оттук и видях микробуса му.

— Казва се Чарли Дженкинс. — Гейл погледна къщата. — Кога го видях?

— Около... шест часа. Отидох до парка и когато се върнах, си беше отишъл.

Пейтън спря и затътри големите си маратонки по пътеката. Отмести къдравия рус бретон от лицето си.

— Откога си тук? — попита Гейл.

— Върнах се преди около петнадесет минути.

Тя погледна часовника си. Показваше 7:35. Чарли Дженкинс бе идвал около шест, но защо ли?

— Говори ли с него?

— Не го видях. Само микробуса му.

— Вътре ли беше?

— Не зная. — Пейтън завъртя педала с върха на маратонката си.

— Трябва да тръгвам. Мама иска да се прибере за вечеря.

Гейл каза:

— Извинявай, че ти се скарах в задния двор. Помниш ли?

— А, да. Не пуша често. Опитвал съм, но това е всичко. Съжалявам за котето на Карън. Откриха ли кой го е направил?

— Все още не.

— Вече не живеете тук, нали?

— От няколко дни сме на гости при семейството на годеника ми.

— Ще се върнете ли?

Гейл се усмихна и поклати глава.

— Не мисля.

— Предайте много поздрави на Карън. Тя е чудесно момиче.

— Ще ѝ предам. Чао, Пейтън.

Той направи кръгче на улицата и вятърът развя разкопчаната му риза. Колелото сви по пътеката към къщата на Кънингам и изчезна зад храстите.

Гейл извади от багажника празен куфар и сак и ги сложи на площадката пред входната врата. Единственото разумно обяснение бе, че Чарли Дженкинс е почукал и след като никой не е дошъл да отвори, си е тръгнал, неволно прегазвайки екзотичния храст на излизане от пътеката. Бе пристигнал по светло, когато обитателите на къщата би трябвало да са си у дома, и това я накара да се запита дали полицията има право да го подозира.

Не бе оставил бележка. Гейл отвори пощенската кутия и откри обичайните известия и писма. Ключът плавно се завъртя в ключалката. Побутна вратата, застана на прага и се ослуша. Запали лампата до дивана.

— Страхливка — прошепна си тя. Прибра чантите в коридора и провери задната врата, която също бе заключена. Слънцето се бе скрило зад дърветата и дворът бе в сянка. Люлката все още стоеше там. Полицайте бяха взели въжето.

В кухнята чу познатото бръмчене на луминесцентните лампи. Прибра ключовете в дамската си чанта, върна се в коридора и включи осветлението и там. Жълтеникавата светлина от старите месингови абажури озари стълбището.

Тя се качи, спря на площадката на горния етаж и за първи път забеляза колко потискаща е атмосферата в тази къща. Антъни бе прав. Нуждаеше се от цялостно обновление.

Колелата на куфара се затъркаляха по килима покрай стаята на Карън. Бе поискала ракетите си за тенис, още шорти и тениски и друг чифт маратонки, както и куклите Бийни и дневника си, който Гейл бе обещала да не чете. Но някой се бе промъкнал в тази стая, бе насочил фотоапарата си и бе уловил част от живота на дъщеря ѝ. Толкова лесно. Щрак, щрак, щрак.

Прозорците на спалнята бяха полутъмни в здрача. Погледна надолу към пътеката. Защо ли бе идвал Чарли Дженкинс? Може би бе наминал да провери дали има още работа за него. Спомни си бейзболната шапка и работните ботуши, издутото шкембе, усмивката и късата черна брада. Толкова открито и приветливо лице. Какво казваха хората, когато разберат, че съседът им е сериен убиец? „Изглеждате приятен човек, много кротък“.

Остави куфара и сака на килима. Чувстваше се така изтощена, че едва дишаше. Имаше нужда от почивка. Да се прибере у дома.

По-рано, когато се бе обадила на Антъни, бе произнесла тази дума без усилие. Дом. „Кога ще се върнеш у дома?“ Семейство Педроса вече се готвеше за тържеството в петък по случай Четвърти юли. Щяха заедно да погледат шествието на игрището за голф и фойерверките в „Балтимор Кънтри К्लъб“, а после да послушат изпълненията на поканения латиноамерикански оркестър.

Гейл отвори сака на леглото, бързайки да тръгне, преди напълно да се е мръкнало. Обзета от необясним страх, наостри сетивата си. Очакваше всеки момент да чуе бръмчение на автомобил или скърцане на стълби. Извади от гардероба къса черна рокля, два ежедневни тоалета, бежово ленено сако и два чифта обувки. Закачи сака на вратата, пресече коридора с куфара в ръка и щракна ключа за осветлението в стаята на Карън.

Лампата бе над вентилатора на тавана и дървените му перки се завъртяха, набирайки скорост.

Гейл успя да направи няколко крачки, преди да се олюлее. Прикова поглед в другия край на стаята и застина.

На леглото на Карън лежеше мъж с втренчен в нея поглед и отворена уста, а по брадата му се стичаше червена струя.

Падна на колене върху килима.

— О!...

Дъхът ѝ спря. Почувства световъртеж и погледът ѝ се замъгли. Подпря се с длани на пода и когато вдигна глава, мъжът все още бе неподвижен.

Видя работни ботуши, джинси и издут корем. Лежеше облеган на таблата с отпусната встрани глава, паднал върху жълтата възглавница с къдрички. Кръвта от носа и устата му бе обагрила брадата и бялата му тениска. Ципът на панталоните му бе отворен.

Гейл пропълзя обратно до вратата, изправи се, подпирайки се на касата, и побягна надолу по стълбите.

Полицайте откриха на пода револвер „Смит & Уесън“ 38-и калибър. По ръката на Чарли Дженкинс имаше следи от барут и пръски кръв от раната. Според предварителната експертиза той бе пхнал цевта в устата си и бе натиснал спусъка.

Гейл седеше в кухнята, възможно най-далеч от суматохата. Непрекъснато чуваше стъпки по стълбите, през прозорците на хола проблясваха червени и сини светлини, пращяха радиостанции.

Новината все още не бе стигнала до журналистите. Зад полицейската линия се бяха събрали съседите. Никой от тях не бе чул изстрел, което не бе изненадващо, защото през този сезон всички държаха прозорците си плътно затворени, а климатиците вътре бръмчаха. Освен това от далечния край на Гроув толкова често се чуваха престрелки, че вече никой не обръщаше внимание.

Бе решила да не безпокои Антъни в кантората му по средата на подготовката за процес. Но се бе обадила на Дигна Педраса, за да обясни защо ще се забави, и я бе помолила, ако Антъни свърши рано, да го изпрати на Клематис стрийт.

Детектив Майкъл Новик ѝ поднесе чаша. Гейл му бе казала къде има нескафе и се бе обслужил. Беше му разказала всичко, което си спомняше. Друг детектив бе отишъл да намери Пейтън Кънингам.

Дървените крака на стола изскърцаха по пода. Новик седна и опря лакти на бедрата си.

— Открихме три снимки на Карън — едната на игрището, а другите две — на люлката в задния двор. Ъгълът е откъм вратата на терасата. Вероятно е използван подвижен обектив за приближаване. — Новик се поколеба, преди да продължи. — Извадил е чифт бикини на дъщеря ви и ги е увил около половите си органи. Панталонът му беше разкопчан.

— Господи.

Гейл закри устата си. Пръстите ѝ бяха студени.

Затаи дъх, когато Новик описа какво друго са намерили — ключ в задния джоб на панталоните на Дженкинс, който Новик бе пробвал на входната врата, преди да го прибере като веществено доказателство. Попита Гейл как би могъл да се сдобие с ключ от жилището ѝ.

— Нямам представа.

— Може би държите резервен на закачалката? Както много хора.

Гейл поклати глава.

— Не и ние. Но... възможно е да го е извадил от раницата на Карън. Понякога я оставяше долу. Когато я видях за последен път, я прибрах в гардероба ѝ.

Новик се наведе назад и погледна през вратата на кухнята. Нареди на униформения полицаи, застанал там, да потърси раница в гардероба на момичето и да я донесе.

— Нали щяхте да смените ключалките? — попита той Гейл.

— Канех се — отвърна тя, — но... — Вдигна ръце от масата. — Тази седмица имах ужасно много грижи.

Новик й каза, че са открили бележка върху лист, откъснат от тетрадката на бюрото на Карън. С печатни букви били написани думите: „Адът ме очаква“. — В долната част имало подпис на Дженкинс. — Експертите ще го сравнят с подписите върху документи от апартамента му, чекове или писма.

Гейл попита:

— Защо? Не сте ли сигурни?

— Не обичам да правя прибързани заключения. Ако предположим, че Чарли Дженкинс е педофил, какъв е смисълът на заплахите, срещу вас? Това, че е преследвал и снимал Карън, е обяснимо. Връзва се. Но не се ли питате защо е написал думата „умри“ с червена боя върху стъклото на колата ви? Защо ви изпрати главата на котето?

— Не ме интересува. Само ми кажете, че е бил той и мога да взема дъщеря си у дома.

Партньорът му внесе раница на червени и жълти шарки.

— Майк, за теб ли е това? Един от полицаите каза, че си я поискал.

— За мен — обади се Гейл. — Може би намереният ключ е бил вътре. — Сложи раницата в скута си и претършува джобовете. — Няма го! — Погледна Новик. — Е? Значи го е взел.

Сержант Ладу извади още една чаша от съдомиялната.

— Може ли?

Гейл кимна.

Новик попита Гейл дали Карън е забелязала липсата.

— Не ми е казала нищо. Навярно не е, защото обикновено влизахме с моя ключ.

— Къде другаде може да е носила раницата, освен в занималнята?

— Понякога при баща си или при майка ми, когато някой от двамата дойде да я вземе. Иначе винаги стоеше тук. Лесно би могъл да извади ключа, когато поправяше кабелите.

Новик попита:

— Проявявал ли е някога необичаен интерес към Карън?

— Не... поне в мое присъствие.

— Може би е казвал, че е хубаво момиче или нещо подобно?

— Не си спомням.

— Откажи се, Майки. Онзи тип е глътнал куршума.

Ладу сипа кафе в чашата си.

Новик го погледна.

— Не твърдя друго. Но в такъв случай къде е микробусът му?

Ладу наля гореща вода.

— На улицата.

— Открили са го?

— Преди малко. Моята теория е, че го е преместил, защото е искал Карън първа да открие тялото му. Ако е тук и вътре няма никого, мис Конър би се обадила на полицията. Не би пуснала дъщеря си в къщата. Но ако влязат както обикновено и момичето се качи в стаята си...

— Вече не живеят тук — каза Новик.

— Но той не знаеше, нали?

— Знаеше, че Карън е извън града — отвърна Гейл. — Днес, когато се обади, му казах.

— Помислил е, че го лъжете.

Ладу отпи глътка кафе.

— Очевидно — каза тя.

Новик заговори:

— Освен няколко пътни нарушения и задържане за дребна кражба, за която не е бил съден, досието му е чисто. Изненадан съм, че никога не е обвиняван в насилие. Жестокост към животни, нападение и побой, преследване...

— Имаме достатъчно доказателства. — Ладу потупа Новик по рамото с юмрука си. — Обзалагам се за десет долара, че спалнята му е пълна с детска порнография.

Когато Ладу излезе от кухнята, Гейл каза:

— Детектив Новик, кажете ми какъв е проблемът. Чарли Дженкинс се е самоубил в леглото на дъщеря ми, докато е гледал нейни снимки и е мастурбирал в бикините ѝ. Носел е в джоба си ключ от къщата ми. — Гласът ѝ затрепери. — Ако не е той? Кой тогава? Има ли друг заподозрян? Или мога да доведа дъщеря си у дома?

Новик се загледа във възлестите си пръсти, допря палци, а след това вдигна глава и ѝ се усмихна.

— Животът е сложен. Доста неща не се връзват. Но да. Вземете я.

Антъни пристигна точно когато Гейл се канеше да тръгва. Попита я дали е добре, леко я упрекна, че не му се бе обадила, и поговори с Новик и Ладу.

Микробусът на Дженкинс вече бе претърсен и полицейският екип бе открил между двете седалки апарат с подвижен обектив. В дървен сандък отзад бяха намерили ловджийски нож с черна козина по зъбците, увит в стара кърпа.

Антъни се качи да вземе дрехите, които Гейл бе оставила в спалнята. Даде му списък на нещата, които трябваше да сложи в куфара за Карън.

След пет минути, когато се върна, ѝ каза, че трупът на Чарли Дженкинс е прехвърлен на носилка и затворен в торба.

Часовникът показваше 12:45 през нощта.

— Антъни? Буден ли си?

— Ммм.

— Антъни, събуди се.

— Буден съм. Какво има?

— Трябва да ти кажа нещо. Не е лесно. Моля те, опитай се да ме разбереш. Направих голяма глупост. Мисля, че го сторих... защото не исках Карън да бъде разочарована от баща си. Това беше главната причина.

Замълча, за да подреди думите си.

Антъни попита:

— Какво се опитваш да ми кажеш?

Тя въздъхна.

— Казах ти за договора на Дейв с „Мариот“, нали си спомняш? Преди седмица дойде да се срещне с мен пред училището на Карън, когато Хектор Меса ни е видял заедно. Беше отчаян. Ако не направел последната вноска за закупуване на името „Олд Айлънд Клъб“, щял да загуби всичко. Подписването на сделката бе насрочено за понеделник и тогава щеше да ми върне парите. Затова... му дадох заем.

— Колко?

— Сто двадесет и пет хиляди долара.

— Ay, mi dios!

— Дадох му ги от фирмената си сметка. Сега „Мариот“ отлага сключването на сделката и той не може да ми ги върне. Чековете ми се оказват невалидни, а една клиентка заплашва да ме съди, ако утре не получи парите си от споразумение за изплащане на застраховка. Бях ѝ обещала, че ще бъдат налице още в петък. — Долови напрежението в тялото на Антъни. — Зная какво мислиш. „Как е могла да постъпи толкова глупаво? При това зад гърба ми?“ Най-много съжалявам, че не споделих с теб. Страхувах се. Но вече няма много неща, които ме плашат. След като видях Чарли Дженкинс... Но... се боя, че ще те загубя. Че ще забравиш за любовта ми.

Замълча. Не знаеше какво повече да каже. Изчака отговор, но не получи. Навън под прозореца свиреха щурци.

— Антъни, моля те, кажи нещо. — Обърна се с лице към него. В стаята не бе твърде тъмно, за да види, че очите му са широко отворени. — Антъни...

Чаршафите и юрганът изшумоляха и той бавно се надигна. Дългата извивка на гръбнака му се виждаше на слабата светлина от прозореца, а ръцете лежаха неподвижни в скута му. Гейл изправи гръб и затрепери в очакване. Антъни тихо попита:

— Колко ти трябват?

Гейл едва промълви:

— Двадесет и осем за клиентката ми и още дванадесет, за да покрия дефицита по сметката си.

— Балансът ти ще бъде на нула. Това не те устройва. Четиридесет хиляди в брой за кантората ти и още осемдесет и пет хиляди за сметката. Чек ли искаш? Или превод. Така парите ще бъдат прехвърлени още същия ден. — Той кимна. — Това ще направим.

— Толкова си... спокоен. Мислех... че ще...

Той изчака няколко мига и попита какво е очаквала да стори.

— Да започнеш да крещиш. Да заплашиш, че ще убиеш Дейв. Да ме удариш. Да ме изхвърлиш оттук. Не зная... Ще ти ги върна — увери го тя.

— Не, не настоявам.

— Ако получа нещо от Дейв, ще ти го дам. Отказвам се от дяла си от парите за къщата...

— Казах ти, че не искам това от теб.

Тонът му издаде гняв. Затвори очи за момент.

Гласът на Гейл бе пресипнал.

— Антъни, можеш ли да ми простиш?

— Прощавам ти. Мисля... че е най-добре да забравим.

— Как бихме могли? Няма ли да те измъчва?

— Не. Въпросът е приключен. След по-малко от месец ще бъдем женени и няма причина отново да обсъждаме това. — Протегна ръка и обгърна шията ѝ. Тя се притисна към гърдите му и почувства топлината на кожата му. — Слушай. Искам да закриеш кантората си. Твърде много ти се събра. — Нежно я целуна по устните. — Ще го направиш ли? Заради мен?

Замаяна от облекчение, Гейл безмълвно кимна.

— Добре. Друг път ще поговорим. Сега заспивай. Трябва да уредя някои неща.

Той отметна завивката и стана.

Гейл зарови лице във възглавницата.

Антъни облече халата си и се върна до леглото.

— Гейл? Скъпа моя. — Наведе се, целуна я и погали косите ѝ, шепнейки на испански, че всичко е наред. Че не бива да плаче. Че я обича.

---

[1] Къщата на Педроса. — Б.р. ↑

22.

Тереза Цимерман пристигна в кантората на Гейл в 9:05 ч. следващата сутрин. Подписа квитанция за двадесет и осемте хиляди долара, които бе поискала, но заяви, че въпреки това ще подаде оплакване до Юридическия съвет. Когато си тръгна, Гейл се качи при Шарлийн Маркс и ѝ разказа всичко. Шарлийн я увери, че няма причина да се безпокои. След преживяното през последния месец, Гейл би събудила съчувствие у съдиите. Кой не би ѝ простил едно малко нарушение при подобни обстоятелства? После я прегърна.

— С Карън имате късмет, че сте живи.

Вечерта, когато бе открила трупа на Дженкинс, Гейл се бе обадила на майка си. Рано сутринта отново ѝ бе позвънила, за да ѝ каже за парите. След разговора с Антъни всичко беше наред. Той бе проявил невероятно разбиране. Айрин бе доволна да го чуе, но още повече я зарадва новината, че Карън може да се върне.

До петък бяха разкрити нови факти за Чарли Дженкинс. От филма в апарата му бяха извадени още снимки на Карън на игрището. При обиска на жилището му полицията откри цветни маркери, копия от снимките и електронния ефект, с който бе преправял гласа си при заплашителните обаждания по телефона. Подписът му върху предсмъртната бележка се оказа идентичен с онези върху отменените му чекове.

Понякога бе излизал с някаква жена, но отдавна не се бяха виждали. Приятелката му, както и всички познати и роднини бяха ужасени от вестта за двойствения живот на Чарли. Срамът бе непоносим за тях. Дженкинс бе използвал ключ, откраднат от раницата на Карън, за да влезе в къщата. В спалнята ѝ бе написал последните си думи: „Адът ме очаква“. С бикините ѝ в панталоните си и нейни снимки пред себе си бе пъхнал дулото в устата си и бе натиснал спусъка.

Гейл прочете последните подробности във вестника, докато закусваше в петък сутринта. Бяха го донесли в стаята им. Антъни изпи кафето си, целуна я и тръгна за среща с влиятелни личности от „Малката Хавана“ в кметската резиденция. Ернесто го бе помолил да отиде вместо него. Подло бе да иска такава услуга в празничен ден.

Все още уморена, Гейл се върна в леглото, надявайки се да поспи поне до обяд, но неволно се загледа във вратите за балкона, през които проникваха слънчеви лъчи и бавно пълзяха по килима. Замисли се за Карън, която щеше да се върне у дома утре. Тази вечер щеше да гледа фойерверките с баща си и родителите му в Делрей Бийч. Дейв щеше да я доведе в събота.

Но Гейл не мислеше толкова за завръщането на дъщеря си, колкото за Чарли Дженкинс. Не приличаше на човек, който изпитва влечение към малки момичета. От друга страна, кой мъж с подобни наклонности носеше фланелка с надпис „педофил“?

Разбира се, че злодеят бе Дженкинс. И все пак детектив Новик се питаше защо. Защо бе написал думата „умри“ върху стъклото на колата ѝ? Защо ѝ бе изпратил главата на котето? Със сигурност не заради малкия спор относно плащането с чек, когато бе поправил кабелите. За първи път бе дошъл в къщата месец преди обажданията. Дали тогава не го бе обидила с нещо? А как бе разбрал за загиналата ѝ сестра?

Докато обличаше лятна рокля, чу ядосан глас откъм двора. Бързо я закопча и се приближи към остъклените врати, за да надникне навън. Оттук се чуваше по-ясно. Мъжки глас хокаше някого на испански. Тя излезе на терасата, хвана се за парапета от ковано желязо и погледна надолу. От този ъгъл видя сламена шапка и раменете на висока слаба фигура с бяла гуайабера с къси ръкави. Ернесто Педроса. Храстите се раздвижиха и прозвуча отчетливо триене на метал. Показа се градинарят с големи лозарски ножици в ръка. Педроса размаха бастуна си и извика:

— Mir' alli, no tiene ojos?

Питаше човека дали има очи. Болногледачката стоеше наблизко с инвалидната количка, но Педроса явно не бе в настроение да го глежат.

— Какво става? — попита Гейл. Капелата се завъртя и наклони назад. Ернесто я свали и артистично я сложи пред гърдите си.

— Buenos dias, mi niña.^[1]

— Buenos dias, señor.

— Храстите пред къщата трябва да бъдат разчистени. Някой би могъл да се скрие в тях и да наднича през прозореца. — Погледна градинаря, който бе прекъснал работата. Човекът поклати глава. Педроса вдигна бастуна и когато градинарят се втурна към храстите, избухна в смях. Ножиците проблеснаха сред шумата и по земята нападаха клони.

Педроса се отдръпна назад, за да вижда Гейл по-лесно.

— Маноло не слуша. Искam да окастри храстите, а той спори. Какво да правиш с такъв работник?

Гейл попита:

— Защо искаш да ги отреже?

— За да не може никой да се спотайва в тях.

— Кой би се крил там?

— Комунистите! Тук, в Маями, ФБР арестува десет шпиони на режима, но са много повече. Къде е внукът ми?

— Отиде... на работна закуска в резиденцията на кмета.

Гейл погледна болногледачката, която сви рамене.

— А, да, спомням си. — Педроса ѝ се усмихна. — Мога ли да те наричам своя внучка? Много красива изглеждаш на терасата.

Направи още крачка назад и залитна. Гейл затаи дъх. Той вдигна ръка за равновесие и се подпря на бастуна си. След това бавно се наведе да вземе капелата.

— Наистина трябва да седнеш на количката си.

— По дяволите, проклетата количка. Плочките се клатят. — Обърна се. — Маноло!

Изкрещя му да остави храстите и да се заеме с пътеката. Градинарят хвърли ножиците и отиде да поправи плочките.

Педроса си повя с шапката.

— Donde está Anthony?^[2] А! На среща с кмета. — Виновно се усмихна на Гейл и отново сложи капелата на главата си. — Извинявай, че не мога да ти обърна внимание. Имам работа.

Застана до Маноло да го надзирава, докато намества разклатената плочка.

Гейл се чудеше дали да каже на Нина или на леля Грациела, че днес Ернесто не е на себе си. Но болногледачката бе край него, а и старецът често проявяваше подобни капризи. Освен това, жените бяха

заети да украсяват къщата със знамена и балони, преди да пристигнат останалите роднини.

Телефонът й иззвъня и тя влезе да го вземе от тоалетката. Заговори мъжки глас.

— Мис Конър? Обажда се Майкъл Новик. Надявах се да ви открия днес. Дано не ви безпокоя.

— Не, моля ви. Свободна съм. Проблем ли има?

— Бихте ли могли да се отбиете в участъка в понеделник сутринта? Искам да обсъдим два въпроса.

— За Чарли Дженкинс ли? Какво има?

— Забелязах две неща. Не мога да говоря сега. Тъкмо излизах.

— Не ме карайте да чакам, след като ми казахте това. Карън се връща утре. Да постои ли още при баба си?

— Къде сте в момента? — попита той.

— В къщата на Педроса.

— Имате ли време да поговорим на чаша кафе?

В западния край на Коръл Гейбълс, където сенчестите улици преминаваха в редица търговски центрове и масивни къщи на припек, имаше заведение от петдесетте години, в което до бара все още стояха няколко въртящи се табуретки, облицовани с червен винил. Радиото бе настроено на станцията, по която звучаха стари хитове, а стената бе украсена със снимка на лъскав открит „Шевролет ’57“ и портрети на Елвис.

Гейл пристигна първа и поръча чай с лед. Детектив Новик дойде след десет минути по къси панталони и тениска с ваденка на скачаща риба меч. Позна го едва когато откачи тъмните стъкла от рамките на очилата си и тръгна към сепарето, в което бе седнала. Не носеше револвер, но късата му прическа издаваше, че е полицай. Седна срещу нея. Сервитьорката донесе кана с кафе и той поръча закуска.

Когато жената се отдалечи, Гейл каза:

— Благодаря, че ми отделихте време.

— Няма проблем. Живея наблизо.

Докато отпиваше кафе, Новик изброи откритите доказателства и каза:

— Изтъквам факта, че не намерихме нищо, което би ни накарало да се усъмним във версията за самоубийство. Но всеки случай на насилствена смърт без свидетели трябва да бъде обстойно разследван. Иначе съдебните защитници биха останали без работа. Както при случая „Симпсън“. Съсредоточавате се върху малките несъответствия, въпреки че здравият разум ви подсказва отговора. Във вашия случай — че зад заплахите стои Чарли Дженкинс, който се застреля. Ако съставите списък на всички доказателства, че е той, и го сложите от тази страна — Новик вдигна ръце като везни на кантар и спусна лявата до нивото на масата, — а от другата — необяснимите факти, доказателствата имат доста превес над аномалиите.

— Зная доказателствата — каза Гейл. — А кои са аномалиите?

— Първо, въпросите, които зададохте по телефона. Какво общо има между стореното в къщата и заплахите срещу вас? Второ, сексуалният подтекст. Очевиден е в начина, по който е умрял Дженкинс, а отсъства в заплахите, в посегателството върху колата ви и най-важното, в начина, по който са изопачени снимките на Карън.

— Веднъж загатнахте за това — каза Гейл. — Когато ги видях, ме попитахте дали забелязвам нещо еротично в тях и аз отрекох.

— При медицинската експертиза по бикините на дъщеря ви не бе открита сперма, но това би могло да означава, че Дженкинс не е стигнал до връхната точка или дори не се е опитвал. Има логични обяснения, както и за причината да ви изпрати главата на котето. Можем да изградим хипотеза как се е добрал до името и адреса на партньора на годеника ви и откъде е разбрал за покойната ви сестра. Остава цветарският магазин. Партньорът ми позвъни там миналата седмица и помоли да проверят кой е дал поръчката за розите, доставени в кантората ви. Вчера най-сетне се обади управителят. Няма никакви сведения на този адрес да са били изпращани цветя, нито пък някой на име Рене да ги е поръчвал.

Гейл се намръщи.

— Не могат да открият бележката или няма такава?

— Има няколко възможни обяснения. — Новик отпи глътка кафе. — Че не записват старателно всичко. Че някой е откраднал плик с емблемата им или че Дженкинс ги е поръчал под друго име на своя адрес.

Гейл поклати глава.

— Бяха доставени при мен.
— Видяхте ли кой ги донесе?
— Не, но администраторката ми е видяла.
— Може би ще успее да опише човека.
— Ако беше Чарли Дженкинс — каза Гейл, — щеше да го познае.

— Ето хипотеза: Негов приятел му е направил услуга.

— Но само хипотеза.

Пристигна сервитьорката. Новик вдигна ръце от масата, за да освободи място за чинията.

— Заповядайте. Две яйца на очи с бекон. Сигурна ли сте, че не желаете нищо, госпожо?

— Не, благодаря. Само още чай.

Новик взе подправките.

— Ако не възразявате, ще ви задам няколко въпроса в друга връзка. Става дума за Уендъл Суийт.

— Вие ли се занимавате със случая сега?

— С колегите ми си помагаме, когато е възможно. Освен това се интересувам, защото съпругата му е ваша клиентка.

Поръси яйцата с пипер. Гейл отмести поглед от лъскавите жълтъци, които сякаш се взираха в нея.

— Какво искате да знаете? — полита тя.

— В дома на мисис Суийт е било споменато името Рикардо Молина. Гарсия, който ръководи разследването, ми каза, че мистър Куинтана е заговорил за него като за евентуален заподозрян. Спомняте ли си?

— Не, може би го е казал, докато с Джейми бяхме в кухнята.

Новик набоде с вилницата си препечена филия и я плъзна върху яйцата. Стомахът на Гейл се разбунтува и тя съсредоточи поглед в сърповидните шарки на ламинирания плот на масата. Новик каза:

— Не мислим, че е убит от хората на Молина. Те се занимават с едри пратки, стотици килограми, а не няколко пакета в спортен сак в багажник на кола. Не знаем кой го е извършил. Всъщност не открихме никаква връзка на Уендъл Суийт с пласъори на дрога. Дори името му не фигурира в компютрите ни.

— Някой се е постарал да изглежда като продажба на наркотик — каза Гейл.

— Така предполагахме. — Новик набодне парче пържен бекон. — Когато бяхте в участъка и разгледахте снимките, ме попитахте за Уендъл Суийт. След това за Хектор Меса. Последния път се интересувахте за Рикардо Молина.

Новик срещна погледа ѝ през очилата си.

Гейл попита:

— Е, и?

— Може би ви се иска да ми кажете, че е възможно да има връзка, която не е зле да проучим.

— И да има, не зная.

Начинът, по който Новик гледаше хората в очите, ѝ се струваше странен. Не примигваше, но погледът му не бе твърде настойчив. Кафявите очи не издаваха нито укор, нито подозрителност. А търпение.

— Детектив Гарсия каза, че мистър Куинтана е тръгнал към къщата на мисис Суийт след телефонно обаждане от Хари Ласко, който е прекарал нощта при нея...

— Няма интимна връзка — побърза да го увери Гейл. — Джейми и Хари са близки приятели.

— Приятели, значи. А мистър Куинтана, предполагам, е съдружник на Хектор Меса...

— Не. Меса е съдружник, помощник или приятел на Ернесто Педроса, дядото на Антъни.

Той кимна.

— Струва ми се, чух, че Меса работи за кантората на мистър Куинтана.

Гейл отвърна с неохота:

— Да. Като куриер. За какво намеквате?

— За нищо. Просто преподреждам имената Ласко, Куинтана, Суийт, Меса и Молина по различни начини и се опитвам да преценя доколко нещата се връзват.

— Онази вечер сам казахте, че рядко в живота всичко пасва.

— Но понякога се случва. Гарсия потърси Хектор Меса, за да разговаря с него, но е извън страната. Съпругата му твърди, че е заминал в понеделник, а съседката казва, че го е видяла във вторник. Уендъл Суийт бе убит във вторник вечерта.

— Защо ми казвате това?

— Защо ли? Мислех, че сте човек, който се заинтригува от странните несъответствия.

— Прав сте. — Гейл отново го погледна. — За Чарли Дженкинс ли ме повикахте да говорим, или да ме разпитвате за Уендъл Суийт?

Новик се усмихна.

— Може би и за двете.

— Навярно не очаквате да шпионирам годеника си! Или клиентите му. Или някого от познатите му.

— Не. Не искам от вас нищо нечестно спрямо него.

Тя се досети, че детективът подозира, че прикрива някого.

— Не съм сигурна дали одобрявам начина, по който действате.

Новик разпери ръце в мълчалив израз на извинение.

Гейл попита:

— Е, да взема ли Карън утре или не?

Както вечерта, той помълча, преди да отговори.

— Ако беше моя дъщеря... навярно бих я взел. Но занапред бих внимавал с ключовете.

Музикантите от Ямайка, трима мъже с ярки розови ризи, сглобяваха барабаните си под навеса от палмови клони. Гейл бе минала под лентата на входа на паркинга, където имаше съобщение, че ще свирят в празничния ден за гостите на „Олд Айлънд Клъб“. Ресторантът все още не бе отворен, но единият от готвачите раздухваше жаравата под скарата в страничния двор.

Гейл видя Дейв, хванал края на дървена пейка, която със сервитьора пренасяха в сянката на кокосова палма. Изтупа ръце и й кимна.

Тя каза:

— Идвам да допия другата половина от бирата си.

Дейв поръча „Ред Страйп“ и две халби. Седнаха под чадър отвън. От залива потегляше шествие от яhti, а водата проблясваше на слънцето като безброй стъкълца.

— Очертава се голямо празненство — отбеляза тя.

— Виждаш ли скарата? И бъчветата с бира? Всичко това е незаконно. Нямам разрешително от градската управа — засмя се Дейв. — Няма значение. Ще бъде прощален купон за персонала. Заслужават

го. Здравата поработиха за мен. Но... край. Следващата седмица предавам ключовете на банката. — Погледна Гейл, която седеше до него на пейката, и усмивката му изчезна. — Сделката с „Мариот“ пропадна.

— Вече не хранех никаква надежда — каза тя.

— Адвокатът им ми се обади вчера. Не зная как ще ти върна парите.

— Не се безпокой за това сега. Разреших проблема. — Гейл свали слънчевите си очила и ги остави на масата. — Имаш ли представа какво е станало?

— Не. Преди седмица идеята им се струваше страхотна, а сега изведнъж се отказват. Барлоу призна, че не може да получи ясен отговор. Хрумна ми да заведа дело, но не мога да си позволя адвокат, а и както каза ти, има вратичка в договора.

— Искат ли да им върнеш осемдесетте хиляди, които са ти дали?

Дейв се засмя и направи неприличен жест.

— Оправяйте се, момчета. Късмет. — Сервитьорът донесе бирата и Дейв наля половината в халбата на Гейл, а останалото в своята. — Наздраве.

Зад тях ямайците заудряха по барабаните си — звънлив ритъм, наподобяващ ромон на дъждовни капки.

— Ще стоя тук до около четири, и тръгвам за Делрей Бийч. Управителят ще се погрижи за тържеството. Би трябвало да присъствам, но честно да ти кажа, нямам настроение.

Гейл заговори:

— Нека ти разкажа за разговора, който имах преди малко с Майкъл Новик. Срегнах се с него, защото трябваше да зная дали не е прибързано да вземем Карън. В сряда вечерта каза неща, които ме притесниха. Днес не се чувствам по-спокойна.

Сподели с Дейв какво бяха обсъдили — доказателствата и странностите. Той я изслуша, без да коментира, но скептично смръщи вежди. Допи бирата си.

— Не зная какво да правя, Дейв. Безпокоя се.

— Всеки би се тревожил, ако бе видял това, което си открила ти — онзи перверзен тип, проснат върху леглото на Карън, с изтекъл мозък. Новик излишно засилва напрежението ти. Не, Карън ще се върне. Не бих я взел, ако мислех, че все още е в опасност, кълна се в

Бога. Тя няма търпение да си дойде у дома, а аз искам да прекарам известно време с нея. — Добави: — Напускам Маями.

— Така ли? Къде ще ходиш?

— Получих работа на Сейнт Джон като управител на ресторант в Круз Бей. Заплатата е доста висока. Приятел на мой приятел ми предложи длъжността. Не го познавам, но той е чувал за мен, а се нуждаели от човек.

— Сейнт Джон. Доста далеч оттук.

— Нищо не ме задържа, Гейл. Кредитът ми отиде по дяволите. Там ще получа жилище. Нямам нужда от кола. Ще имам приличен живот, без стрес, без улични задръствания и суматоха. Проблемът е само, че няма да виждам Карън толкова често. Ще ми бъде трудно. Много трудно. А двамата с нея имахме големи планове, да обиколим всички клубове „Олд Айлънд“. Беше толкова развълнувана. Чух я да се хвали на хлапетата от сградата. Не зная какво да й кажа.

— Кога заминаваш?

— След две седмици. Дотогава съм платил наем за апартамента си. Слушай, би ли искала да купиш телевизор с голям екран на добра цена?

Гейл усети нечие присъствие и се огледа.

Тъмнокосата сервитьорка с къси панталони, Вики, си даде вид, че не я забелязва.

— Дейв! Доставчикът на алкохолни напитки иска да говори с теб във връзка с някаква поръчка за тържеството.

— Кажу на Пит да действа.

— Все още не е дошъл.

— Тогава ти се заеми. — Дейв протегна ръка. — Давам ти разрешение да подпишеш от мое име документите, за каквото количество предлага.

Вики отмести поглед към ресторанта, а после отново към Дейв.

— Добре.

— И ни донеси две бири. Гейл? Искаш ли още една?

— Защо не?

— Сега ни трябва само ударната версия на „По-близо до теб, господи“. — Подаде на Вики празната бутилка от „Ред Страйп“. — Попитай момчетата дали знаят тази мелодия.

— О, стига.

Вики завъртя очи и се оттегли.

Тя знае ли, че заминаваш?

— Не съм казал на никого. Самият аз все още не мога да повярвам. Искане ми се ти и Карън да дойдете с мен. Защо не избягаме заедно на Сейнт Джон? — Хвана ръката ѝ и я допря до бузата си. — Знаеш ли, Гейл, напоследък се сближихме. Почти успяхме, нали? — Лицето му помръкна. Загледа се в залива, сякаш се опитваше да намери думи, и каза: — Едва се осмелявам да те помоля за това. Бих искал да взема Карън при себе си за седмица, преди да тръгне на училище, но в момента нямам достатъчно пари за самолетния билет. Би ли могла да ми дадеш назаем? Ще ти ги върна. Искане да кажа, триста-четиристотин долара не е твърде голяма сума. — Затвори очи. — Толкова съжалявам, Гейл. Наистина.

Тържеството в дома на Педроса започна около три часа и щеше да продължи в седем пред хотел „Балтимор“, където всички щяха да занесат шезлонги, одеяла и разхладителни напитки и да седнат на поляната, за да послушат военния оркестър и да погледат фойерверките, поръчани от градската управа. После отново щяха да се приберат у дома, да хапнат и да послушат латиноамериканска музика на живо. Докато чакаха на опашката за хамбургери. Елена каза на Гейл, че всяка година украсите са все по-пищни, а къщата — по пренаселена. От стълбовете край алеята се вееха редици американски и кубински знамена. Дойдоха всички политици от областта. Роднини и приятели се тълпяха в коридорите и изпълваха градината. Бе докарана въртележка за децата, а в четири часа в хола имаше представление на илюзионисти. Бяха подредени безброй сгъваеми столове, всичките заети.

Около пет Гейл се качи горе да пийне нещо за главоболието си. Полежа, но група тийнейджъри бяха пуснали силна рапмузика под прозореца ѝ. Ернесто бе прекарал по-голямата част от следобеда в дрямка и по принуда Антъни бе влязъл в ролята на домакин. Гейл почти не се бе видяла с него, освен когато я представяше на този или онзи. „Mi novia“^[3]. „Къде ще прекарате медения месец?“ „В Италия. В малка планинска вила“. „Колко романтично“.

Хладният въздух отвътре се носеше до терасата и там бе приятно, отколкото в двора. Хората хапваха лакомства от масите с карирани покривки, а сервитьорите почистваха след тях. Някой хвърли пиратка и изплаши малчуганите. От едно радио звучаха стари испански балади, а от друго — хип-хоп.

Когато отново слезе по стълбите, Гейл забеляза Ернесто Педроса в инвалидната си количка до шадравана с декоративни рибки. С няколко хлапета хвърляха трохи във водата. Бе сменил сламената си шапка с изящна бяла капела, а към лентата над периферията бе прикрепено американско знаме.

Гейл застана до количката му.

— Забавляваш ли се?

— Винаги съм обичал тържествата.

Подаде кора хляб на момиченце с ярка червена рокля. То протегна ръка, но Педроса дръпна кората. Детето изпищя и затропа с крака. Старецът се смили, подаде му я и се засмя, когато я изяде, вместо да я хвърли на рибките.

Гейл седна на ниския парапет, скрит сред стръкове папрат. Когато хлябът свърши, Педроса разпери ръце, за да покаже на малчуганите, че няма повече.

Изтичаха да донесат още. Гейл се изправи и хвана дръжките на количката.

— Къде отиваме?

— На разходка.

Поведе го по пътеката. Гостите се усмихнаха и го поздравиха, а той им махна с ръка в отговор като монарх от каретата си. Гейл спря на сянка до пристройката и седна на пейка до него.

— Чух една история за Хектор Меса... за предаността му към семейството. Синът ти Томас е бил пленен при завземането на Плая Джирон. Когато го разпитвали, казал само „Да живее свободна Куба“. Един от кубинските войници отрязал езика му и го пребил до смърт. След години Хектор Меса ти донесъл езика на същия войник в кутия. Вярно ли е?

Старецът не отрече.

— Бяха тежки години.

— Чувал ли си името Уендъл Суийт?

Той сви устни. В крайчеца се събра слюнка.

— Не, не ми е познато.

— Беше застрелян и откриха трупа му в река Маями.

— А, спомням си. Гледах новините. Търгувал с наркотици. Тези хора заслужават съдбата си.

— Хектор Меса е напуснал града на сутринта след убийството на Уендъл. Имаш ли представа защо?

Педроса протегна в недоумение едрите си белезникави ръце и сви рамене.

— Явно много те обича. Ти си неговият „padrón“^[4]. Работи за теб.

Очите на Ернесто Педроса бавно съсредоточиха, поглед в нея. Бяха бледосини, с леден израз. Зачервените му долни клепачи висяха над тъмните торбички, появили се на лицето му от житейски грижи. Черните зеници пронизаха Гейл и сякаш през тях заблестя светлина като през малки процепи.

После ѝ даде знак да го върне при останалите и тя го стори.

„Не мисли за това — бе казал Педроса. — Забрави за Хектор. Не ми задавай повече въпроси“. Гейл се запита защо бе избрал да застане под балкона ѝ днес с градинаря. Наричаше я своя внучка. Неговата хубава *nieta*. И се опитваше да събуди у нея съжаление за старческата си слабост.

Остави го при възрастните му приятели да послушат болеро и той стана за минута от количката си да потанцува с една от дамите. Гейл тръгна към къщата. Видя Антъни, застанал на терасата сред група мъже. Държеше пура. Изглеждаше спокоен и безгрижно се смееше с останалите. Бе облечен с ленени панталони и бледосиня риза. Едно дете притича покрай него и той разроши косите му.

Горещината и шумът бяха непоносими. Гейл бе замаяна.

Антъни я забеляза, махна ѝ да се приближи и да се включи в разговора им. Мъжете я погледнаха.

Гейл направи крачка назад, обърна се и си проправи път сред тълпата, тичайки все по-бързо. Мина покрай пристройката и стигна до далечния край на имението и задната порта. Чу зад себе си гласа на Антъни. Повдигна тежкото желязно резе и отвори портата. Зад нея се простираше огромна тревна площ, която заобикаляше няколко малки езера с бял пясък по брега. Тръгна през нея към гъста горичка от фикусови дървета. В далечината се виждаше покривът на хотела и се

чуваше оркестърът. Мина по леко възвишение, но се озова до езеро и не можа да продължи.

— Гейл! — Разтревожен и задъхан, Антъни застана на малкия хълм. — Какво правиш? Защо избяга, когато те повиках? Всички видяха.

Не получи отговор. Тихо въздъхна и изтича надолу към нея. На светлината на залязващото слънце косите му имаха цвят на тъмен мед.

Приближи се и се намръщи.

— Какво има? Зле ли се чувстваш?

— Когато те видях... сред онези хора. Приличаше на Ернесто. Точно.

— Гейл, върни се в къщата с мен. Ще се обадя на доктора.

— Не ме докосвай! — Отскубна се от ръцете му и той втренчи смаян поглед в нея. Тя каза: — Ще те попитам нещо и искам да чуя истината.

Антъни въздъхна, показвайки, че проявява търпение.

— Добре. Питай. Какво искаш да знаеш?

— Говорил ли си с Хектор Меса за Уендъл Суийт?

— Por Dios, що за въпрос!

— Хектор знаеше ли за задграничната сметка на Хари Ласко, за която се грижиш? А за продажбата на казиното на Рикардо Молина? Знаеше ли?

— Не. Не обсъждам такива неща с Хектор. Защо...

— А с дядо ти? Каза ли му?

Антъни се поколеба.

— Да. Говорихме за това.

— Той ли е наредил на Хектор Меса да убие Уендъл Суийт?

Антъни зяпна от учудване.

— Не. Откъде ти хрумна, за бога! Уендъл беше убит от пласьори на наркотици.

— Нима? Уендъл знаеше нещо, заради което биха могли да те отстранят от адвокатска практика и дори да те съдят. *Ти* знаеш кода на задграничната сметка на Хари Ласко, пари, които е получил от наркотрафикант. Поел си риска, защото Хари е твой приятел, но Уендъл би могъл да те съсипе. Не е ли възможно Хектор да е решил проблема? По молба на дядо ти. Ернесто е старец, а ти си всичко за него.

— Току-що обвини дядо ми в убийство! Това е лудост.

— Защо не го попиташ?

— За нищо на света!

— Разбира се, не можеш. А ако каже „да“? Какво ще направиш? Нима ще го издадеш? Дори не би обвинил Хектор. Ще се отърве безнаказано.

— Да се върнем в къщата. — Сграбчи ръката й. — Няма да обсъждаме това сега. Ще отидем до „Балтимор“ заедно с роднините и ще се държиш нормално. Ако не можеш, стой в стаята ни, докато се върна.

Тя се засмя и се отдръпна назад.

— Господи. Чуй се само.

Антъни сложи ръце на хълбоците си.

— Какво искаш да сторя? Да те оставя тук? Всички се питат какво е станало. Какво да им кажа?

— Не ме интересува.

— Ау, *mi madre, qué pena*.^[5]

Наблизо прозвучаха гласове и Гейл разбра, че семейство Педроса вече са се отправили към хотела. Видя ги да се придвижват сред горичката и постепенно се показаха със столове и напитки в ръце. Но Ернесто не бе с тях. Щеше да гледа от горния етаж на къщата със съпругата си и другите, които не можеха да изминат разстоянието пеша.

Братовчедът на Антъни, Бернардо, ги видя застанали до езерото и енергично сви рамене, питайки какво става. Антъни небрежно му махна с ръка.

— Виждаш ли? — каза той. — Знаят, че сме се скарали. Ау, *Dios mío*. — Хайде, Гейл. Не мога повече да стоя така.

— Имам още един въпрос.

— Стига въпроси. — Сграбчи я за лакътя. — Искаш ли да те отнеса обратно? Ще го направя. Уверявам те.

Гейл стъпи здраво на тревата.

— Как успя да навредиш на Дейв?

— Какво?

— Ти ли провали сделката за „Олд Айлънд Клъб“? Ти ли го направи?

Той се засмя.

— Не. За какво говориш?

— Лъжеш. Когато ти признах какво съм сторила за Дейв, не се развика. Каза, че е най-добре да забравим. Помниш ли? Никой няма обяснение за провала. После като по чудо някой е предложил на Дейв работа в курорт на Сейнт Джон. Хари Ласко е в този бизнес. Не би ти отказал услуга.

Антъни прикова поглед в нея и предизвикателното му изражение ѝ разкри истината.

— Господи, каква ирония. Опразних фирмената си сметка, за да помогна на Дейв за една сделка, която ти вече си се постарал да осуетиш. А когато ти казах... Е, нима имаше друг избор, освен да ми върнеш парите?

Той пусна ръката ѝ.

— Да, и отново бих го сторил. Дейв искаше да те отнеме от мен. Затова подаде иска за попечителство. Използва Карън като средство да ни раздели. Ти ме излъга за чувствата си към него. При всеки разговор научавах по нещо ново. Дори си спала с него, след като започна да се виждаш с мен. Каква е гаранцията, че няма да се повтори?

— И не му остави нищо, освен някаква длъжност на Карибите.

— Ти все още го обичаш. Хайде, признай си — изкрещя Антъни.
— Това, което си направила... дала си му назаем сто двадесет и пет хиляди долара! *Qué barbaridad!*^[6] Признай!

— Да. Признавам. Дейв е част от живота ми, откакто бях на осемнадесет години. Той е бащата на Карън. Имахме различия, но винаги се е отнасял към мен с уважение. Не е умен и богат като теб. Провали се в бизнеса, и бог знае, може би щеше да се провали и с „Олд Айлънд Клъб“, но никога не е бил жесток. Това, което ти му причини, е жестоко. Невероятно безсърдечно.

— Ще се върнеш ли при него?

Тя затвори очи.

— Не.

— Трябва. Хайде. Върви при Дейв Метзгър. След седмица отново ще дотичаш тук. — Антъни закрачи пред нея. — Защо взаимно се залъгваме?

Гейл каза тихо:

— Мислех единствено за теб. Толкова те желях, че нищо друго нямаше значение. Никой от двамата ни не искаше да живее в тази къща,

а ето ни тук. Ти работиш за дядо си, въпреки че не желаете. А аз няма да имам работа, освен тази, която ти ми възложиш. Загубих независимостта си.

— Добре. Щом искаш собствена кантора, запази я. Достатъчно е да кажеш „не“.

— Ако се боря с теб, бих платила висока цена.

— Не звучи убедително, Гейл. И е несправедливо. Бориш се за Джейми Суийт и за Карън, но не и за мен. Не и за нас.

— Защо да го правя? — Вдигна поглед към него. — Тази нощ ще се изнеса оттук.

— Какво?! Това е нелепо. Няма да ти позволя.

— Не можеш да ме спреш.

— Казах, не.

Тя тръгна нагоре по възвишението.

— Гейл! — Антъни я принуди да се обърне. — След три седмици ще се женим. Ела на себе си. Не можеш да направиш това! — Дишането му стана учестено. — Не можеш. Обичам те. Никой друг не би могъл да те обича толкова. — Прегърна я. — Любима, ние си принадлежим. Не ме плаши така.

Тя избегна целувката му.

— Добре. Разбирам какво се опитваш да кажеш. Сгреших. Съжалявам. Какво да сторя? Кажи ми. Какво друго иска Дейв? Пари? Нов ресторант? Дори тук, в Маями. Кажи ми.

— Не искам нищо от теб.

Той обхвана лицето ѝ.

— Не говориш сериозно. Моля те, недей. Това е лудост! Нима си решила да развалиш годежа? Не вярвам.

Гейл отмести ръцете му и се отдръпна на няколко крачки.

— Джейми Суийт сподели с мен защо е сигурна, че убиецът на Уендъл не е Хари Ласко. Знаеш ли какво каза? Защото Хари е добър човек, внимателен е и обича децата ѝ. Той знаеше колко много означава баща им за тях и не би им го отнел. Не би им причинил такава болка. А ти го направи, Антъни. Нарани Карън, като съсипа Дейв. Никой... никой няма право да постъпва така с детето ми!

— Не съм... Не. Ти виждаш нещата така, но, Гейл, спомни си какво направи баща ѝ. Изостави я за шест месеца! Тук Карън е в безопасност. Получава всичко, което поиска. Нима не се отнасях добре

с нея? — Гейл понечи да тръгне нагоре по склона, но той препречи пътя ѝ. — И двамата, ти и аз, напоследък сме доста напрегнати. Гейл, скъпа, да се извиня ли искаш? Ще го направя. Ще моля за прошка през всеки ден от живота си, но не бих понесъл да те загубя. Дори не искам да изричам тези думи. Няма да позволя да се случи.

— Твърде късно е. Вече видях истинската ти същност.

Антъни разпери ръце, сякаш да запази равновесие.

— Ще напуснем тази къща. Можем да намерим друго жилище. Ще отидем, където пожелаеш.

— Ти не можеш да напуснеш. Мечтал си за това, откакто старецът те е измъкнал от Куба, и нещастните ти братовчеди са те намразили, защото си бил негов любимец. Никога няма да си отидеш оттук. Твърде силно желаш да останеш. Дядо ти знае това. Не е толкова безпомощен, колкото мислиш. Знае как да те примами и успява, защото дълбоко в сърцето си ти си същият като Ернесто — властен и безмилостен манипулатор.

Гейл свали пръстена и го пхна в ръката му.

Той прикова поглед в него.

— Не го искам. Не искам и теб.

Когато срещна погледа му, очите му бяха зачервени, а устните — побелели от гняв. Сграбчи я за раменете и тя извика от болка.

Блъсна я така грубо, че Гейл падна и се подпря на протегнатите си ръце. От лакътя ѝ течеше кръв, но почти не усещаше болка. Бе така обзета от ненавист към него, че ако я последва, би плюла в лицето му.

Стана и отмести косите от очите си.

— Попитай дядо си. Хайде. Не сега. Не разваляй празника, но някой ден го попитай дали Хектор не е извършил убийство, за да те избави. Какво ще сториш, ако каже „да“?

Антъни протегна ръка и посочи към нея.

— Махни се от погледа ми. Не искам да виждам лицето ти и дори да чувам за теб. Не идвай повече в тази къща. — Гласът му пресекна. Пое си дъх. — Не ми пиши. Не моли никого да се свързва с мен. Не те познавам.

— Трогателен си — засмя се Гейл. — Щом можеш да живееш с мисълта за това, което е сторил Ернесто, заслужаваш да бъдеш негов наследник.

Той подхвърли пръстена и отново го хвана. След това забърза към езерото.

— Антъни!

Но ръката му направи енергичен замах и пръстенът полетя, проблесна и след миг изчезна във водните дълбини.

Антъни се обърна и залитна, сякаш заслепен за миг. Гейл почти бе готова да се втурне към него, да падне на колене и да помоли за прошка. Да го увери, че безумният ѝ изблик е породен от случилото се с дъщеря ѝ и непоносимите страхове, замъглили разсъдъка ѝ. Щеше да я нахока, може би дори да я удари, но отново да я приеме.

Лицето му доби суров израз. Обърна се и се отдалечи. Гейл стигна до върха на хълма и го проследи с поглед. Той дори не извърна глава.

---

[1] Добър ден, момичето ми (исп.). — Б.р. ↑

[2] Къде е Антъни? (исп.). — Б.р. ↑

[3] Моята годеница (исп.). — Б.р. ↑

[4] Пример (исп.). — Б.р. ↑

[5] О, майчице, колко жалко (исп.). — Б.р. ↑

[6] Какво варварство (исп.). — Б.р. ↑

23.

Решението бе просто: кантората на Гейл А. Конър, частен адвокат, да се премести в по-малко помещение. С известни уговорки ръководството на сградата позволи замяна на договора за изплащане с нов — за две стаи в дъното на долния етаж. Офис за адвокатката, малка секретарска кабина и никакъв изглед. Щяха да се откажат от компютърната мрежа и допълнителната копирна машина. Мириам, с обичайния си оптимизъм, каза, че ѝ се струва уютно.

Гейл нямаше вести от Антъни, но ѝ бе все едно. Приятелките ѝ я уверяваха, че е по-добре човек да разбере истината, преди да се обвърже.

Засега Гейл и Карън щяха да останат при Айрин. Карън нямаше нищо против. Отсреща живееше момиче на нейната възраст. Бе приела спокойно новината за предстоящото заминаване на баща си. Гейл предполагаше, че все още не е свикнала често да се вижда с него. Или съзнанието ѝ е заето с мисли за тържеството. Утре всичките ѝ приятелки щяха да се съберат в дома на баба ѝ, за да отпразнуват единадесетия ѝ рожден ден.

До петък следобед Гейл и Мириам успяха да подредят повечето папки, документи и канцеларски материали в кутии и да ги подготвят за преместването през следващия уикенд. Гейл искаше час по-скоро да възобнови работата си.

Мириам протегна тънките си ръце и къдриците ѝ се полюшнаха, когато пое кашон със софтуерни наръчници и тръгна по коридора пред Гейл, която носеше куп стари юридически списания. Всеки ден през тази седмица на път за дома предаваха по два кашона хартия за вторични суровини.

Гейл сложи кутията до вратата, а Мириам остави своята на бюрото.

Мириам вдигна голям кафяв плик.

— Открих няколко вещи на Лин, когато разчиствах бюрото ѝ. Взела е повечето си неща, но е забравила тези. Червило, огледало,

няколко дребни монети, снимки, нов чорапогащник, ментови бонбони...

— Все още имам угризения, че я уволних — сподели Гейл.

— О! — Мириам леко я прегърна. — Не се тревожи. Ще си намери друга работа.

— Ще ѝ бъде трудно. Няма квалификация. Опаковай всичко, което е забравила, и в понеделник го изпрати по пощата.

Мириам изключи лампата над бюрото си.

— Говорих с Дан и каза, че може да повика приятелите си да помогнат с преместването, ако искаш.

Съпругът на Мириам, който работеше като пожарникар в Хиалея, през свободното си време тренираше вдигане на тежести.

— Бих се радвала — каза Гейл. — Кажим им, че аз черпя на обяд. — Угаси осветлението в коридора. — Мириам, много ли ти е неприятно, че се местим? Нещата не се развиха така добре, както се надявах, и скоро няма да мога да увелича заплатата ти.

Кафявите очи широко се отвориха и червените устни се разтегнаха в усмивка.

— Гейл, не се безпокой. Ако в момента нямаш възможност да ми платиш, мога да почакам.

Гейл се засмя.

— Не, уверявам те, че няма да се наложи, но благодаря. — Спусна матовото стъкло, отдръпна се назад и погледна през него. — Мириам? Помниш ли деня, в който получих цветята?

— А, онези цветя. Да. Защо?

— Къде беше, когато ги донесоха?

Тя сви рамене.

— Не зная. Мисля, че в хранилището.

— Не видя доставчика, нали?

— Не. Но беше жена.

— Жена? Досега не си ми казвала.

— Е... никой не ме попита. Чух вратата да се отваря и Лин каза: „Мога ли да ви помогна с нещо?“ Отговори женски глас, но не помня думите. Всъщност не слушах. — Мириам изпитателно погледна Гейл. — Все още ли мислиш за това?

— Питам се защо в цветарския магазин няма сведения за поръчката. Коя ли е била тази жена? Приятелка на Чарли Дженкинс?

Лин щеше да го познае, ако ги бе донесъл той. А как е разбрал за Рене?

— Може би е потършувал в къщата ти и е видял нещо. — Мириам разтърси рамене. — Страховито. Радвам се, че е мъртъв, въпреки че ти имаше нещастieto да го откриеш. Сънуваш ли го? — Замълча и бързо разпери ръце с дланите нагоре. — Olvídalo. Извинявай, че ти напомних. Стига сме говорили за това.

Гейл праметна дръжката на чантата си през рамо и намери ключа за входната врата. Тихо отвърна:

— Да, сънувам го. Иска ми се да намеря начин да престана. Сънувам и други неща, които трябва да забравя.

Лин Добърт живееше в западното предградие, на невзрачна улица близо до магистралата, където тесните къщи с малки дворове бяха плътно долепени една до друга. Тревата бе отъпкана от коли и стърчаха само бурени и бели камъни. Хейл паркира зад голям пикап, чиято задница бе вдигната на трупи, и очукана „Хонда Сивик“ с никарагуанско знаме на антената. Тази седмица бе взела мерцедеса си от сервиза. Колата ѝ не се вписваше в обстановката тук.

Множество еднакви циментирани пътеки водеха до дълга редица малки тераси и врати. Гейл погледна плика, върху който бе записала адреса на Лин, преди да тръгне от кантората. В съседния двор жена с посивели коси метеше стъпалата пред входа и любопитно изглежда високата слаба непозната с руси коси, слънчеви очила и твърде къса рокля.

— Извинете, говорите ли английски?

Когато жената кимна, Гейл попита дали тази къща принадлежи на семейство Добърт.

— Тя не у дома.

Гейл не бе сигурна дали е разбрала въпроса ѝ и го повтори на испански:

— Es la casa de Tom y Lynn Dobbert?^[1]

— Аз говори английски — раздразнено я увери съседката.

— Да. Разбира се. Бихте ли могли да ми кажете...

Жената подозрително присви очи.

— Как се казва вие?

Беше около шестдесетгодишна, с карирана риза без ръкави, под която се виждаха презрамките на сутиена ѝ и бледата кожа на раменете ѝ.

— Гейл Конър. Лин работеше за мен. — Гейл ѝ показва плика. — Искам да говоря с нея.

— Лин не у дома.

— Сигурно е тук. Преди половин час ѝ се обадох и казах, че ще дойда.

— Няма я.

— А Том вкъщи ли е?

— Не познава ник'ъв Том.

— Съпругът ѝ.

— Лин няма съпруг.

— Има. Том. Омъжена е за Том Добърт.

— Тук не живее ник'ъв мъж.

— Тя има съпруг и две деца.

— Деца?

— Да. Джоуи и Томи. Малки момчета. — Гейл задържа ръка на височината на талията си. — Две. Dos niños.^[2]

— Няма деца.

Гейл се запита дали тази жена е с всичкия си и погледна зелената табела на ъгъла. Уличките в квартала си приличаха.

— Все пак благодаря.

Съседката продължи енергично да търка плочките. Гейл се поколеба за миг и продължи към вратата. Номерът съвпаднаше. Все още несигурна, затъмни с ръка стъклото, но зад него висеше перде, през което не се виждаше нищо. Забеляза няколко писма в пощенската кутия, огледа се и повдигна капака. Имаше сметка за електричество, адресирана до Р. Л. Добърт, бележка от супермаркет и оферта от кредитна компания за мис Лин Добърт.

— Хей!

Гейл се стресна, неволно пусна капака и той издрънча. Жената от другия двор размаха метлата си.

— К'во правите?

— Проверявам дали не съм сбъркала къщата.

— Аз ви казала, тя не у дома.

— Очаква ме. — Гейл протегна ръка и силно почука на вратата. Изчака. Съседката все още стоеше там. — Е, ще ѝ оставя бележка.

Извади бележника си и написа кратко съобщение: „Съжалявам, че се разминахме, моля те, обади се, важно е“. Добави номера на майка си.

— Лин наистина живее тук.

Гейл откъсна листа и го пхна в пощенската кутия.

— Нали ви каза.

Жената поклати глава и се отдалечи, мърморейки под носа си. Гейл чу думата „imbécil“^[3].

Няколко минути обикаля с колата, докато се ориентира и когато отново мина покрай къщата, съседката я изглежда враждебно. Гейл се запита каква ли история ще чуе от нея Лин, когато се прибере. Бе озадачена от отсъствието ѝ, но реши, че навярно не са се разбрали. Не бе ядосана заради загубеното време, а защото все още не знаеше коя е жената, донесла цветята в кантората ѝ.

Движението по западната магистрала в този час бе натоварено, но Гейл бързо пое в обратната посока. Сградите бяха добили оранжев оттенък от светлината на слънцето, което вече клонеше към залез. Айрин Конър живееше в крайбрежния квартал близо до центъра. Гейл ѝ позвъни от колата, за да обясни причината за забавянето си, и Айрин каза, че когато се прибере, вечерята ще бъде готова. Карън се плискала в басейна с приятелката си, но Айрин тъкмо се канела да изпрати момичето у дома и да повика внучката си да се измие.

— Мамо, ако не престанеш да ни глезиш, няма да се отървеш от нас.

Айрин се засмя и отвърна, че ѝ е приятно да се грижи за тях.

Гейл изключи, подържа клетъчния телефон за миг и набра номера на Дейв. Ресторантът вече бе затворен и по това време той си бе у дома. Гейл го предупреди, че ще му зададе странен въпрос.

— Сервитьорката, която работеше за теб... Вики. Имали сте кратка връзка. Кога за последен път спяхте заедно? И кой скъса, ти или Вики?

Дейв попита защо иска да знае това.

— Все едно.

Отговори, че за последен път е бил с нея през май, след което ѝ казал, че между тях няма да се получи. Вики бе твърде млада за него, а и един работодател не биваше да спи със служителките си.

— Не, не се разсърди. Всъщност останахме добри приятели. Искане да дойде с мен на Сейнт Джон.

— Идеята не е добра, Дейв.

— Ревнуваш ли? — засмя се той.

— На колко години е тя?

— На двадесет и три.

— Както казах, идеята не е добра. — Гейл забави до кантона, пусна монета от двадесет и пет цента и когато порталът се отвори, натисна газта. — Казвал ли си някога на Вики за сестра ми? — Не получи отговор и побърза да го успокои: — Няма да те нахокам, ако си го сторил, просто искам да знаеш дали е чувала за Рене.

— Мисля, че съм ѝ казвал. Да.

— Още един въпрос. Може би ще ми хрумнат и други, но в момента съм на път за вкъщи. Кой бяха свободните ѝ дни?

— Ще ми кажеш ли за какво е всичко това или не?

— Не сега.

Той въздъхна и каза:

— Работеше от четвъртък до неделя.

— В момента не е при теб, нали?

— Не, Гейл. Не е тук.

Въпреки че Дейв настоя да му обясни какво си е наумила, Гейл отново го увери, че ще поговорят друг път. Прибра телефона в чантата си. Наближи града, сви вдясно и докато минаваше по надлеза, увеличи скоростта.

Сряда. Чарли Дженкинс се бе самоубил в сряда. Котето на Карън бе заклано в сряда. И също в сряда някой бе донесъл цветя в кантората на Гейл.

Металната врата на верандата на майка ѝ бе стара колкото къщата, от 1960-а. Представляваше бяла решетка с фигура на фламинго в средата. Издрънча зад Гейл, когато отключи и влезе. Веднага я лъхна съблазнителен аромат на сладкиш и печено пиле,

който я накара да осъзнае колко е гладна. Айрин твърдо бе решила, че дъщеря ѝ трябва да наддаде на тегло.

От телевизора в дъното на къщата се чуваше забавна игра. „Колелото на съдбата“, помисли си. Карън обичаше да гледа това предаване.

— Мамо! Карън! Прибрах се.

Лампите в хола бяха угасени и през остъклените врати влизаше само чезнещата светлина от вълн.

Гейл продължи към кухнята и видя някого да става от дивана. Жена с редки руси коси.

— Здравей. Очаквах те.

— Лин! — Гейл затаи дъх. — Изплаши ме. Преди малко те търсих у вас.

— Дойдох тук. Майка ти ми продиктува адреса по телефона.

— Е, съжалявам за недоразумението. Къде са всички?

— Отзад. Мисля, че се преобличат за вечеря. Майка ти каза, че ще се прибереш скоро и мога да те почакам. — Лин бе облечена както винаги, с тъмни панталони и пуловер. Под сините и зелени хоризонтални райета раменете ѝ изглеждаха широки и силни. Погледна плика. — Снимките на децата ми вътре ли са?

Когато Гейл ѝ го подаде, Лин бързо го отвори. Хвърли хартията на дивана и прегледа снимките.

— Ето ги. Липсваха ми. Здравейте, деца.

— Мириам ги откри под някакви книжа в чекмеджето. — Гейл попита: — Лин, помниш ли деня, в който получих цветя в кантората? Онези евтини рози? Донесла ги е жена. Би ли могла да я опишеш?

Лин вдигна поглед от снимките. Гейл бе забелязала, че винаги, когато не разбира въпроса, който ѝ задават, клепачите ѝ се спускат над сивите очи, а долната ѝ устна леко увисва.

— Мириам ми каза, че е чула женски глас, но не я е видяла. Помниш ли как изглеждаше?

— Ти ги изхвърли — каза Лин. — Сигурно не харесваш евтини рози.

Гейл наклони глава и се намръщи.

— Моля?

— Мислех, че са чудесни. Том ми подаряваше същите за годишнините ни.

— Чакай малко. Ти ли ги донесе? А... онази жена? Мириам е чула гласа ѝ... — Гейл започна да разбира. — Ти си била.

Лин я гледаше съсредоточено.

— И... ти си написала името на сестра ми върху картичката?

— Стори ми се добра идея.

— Но... защо... — Гейл почувства световъртеж. Примигна. — Къде е Карън? Къде е майка ми? — Погледна към коридора. — Карън! Мамо?

Не получи отговор.

— Иди да ги потърсиш.

Гейл пристъпи заднешком и каза:

— Стой тук!

Побягна по коридора и затътри крака, когато надникна в стаята на Карън и щом видя, че е празна — в своята спалня, където всичко бе непокътнато.

Лин бе в коридора. Малкият кристален полилей на тавана освети лицето ѝ и хвърли сянка, когато мина под него.

— Казах да стоиш в хола!

Тук звукът на телевизионното шоу се чуваше по-силно. Идваше откъм стаята на Айрин. Колелото затрака и последваха бурни аплодисменти. Гейл се втурна към вратата и рязко я дръпна, но тя удари в лицето и я повали на килима. Усети пулсираща болка в челото и скулите.

Лампата на нощното шкафче осветяваше стаята. На екрана примигваха ярки цветове. Гейл замаяно се претърколи и видя майка си и Карън. Лежаха до леглото, вързани с бяло въже. Очите им я гледаха умоляващо над кърпите, които заглушаваха виковете им.

Лин се приближи към телевизора и усили звука. Засвири силна музика и прозвучаха аплодисменти.

— Има ли „у“ в думата? — Взе от тоалетката нож, дълъг колкото ръката ѝ от китката до лакътя. — Аз ще разреша загадката.

Гейл се плъзна назад, удари се в шкафчето и лампата се залюля. Преди да успее да стане, Лин я сграбчи за косите и вдигна другата си ръка. Гейл почувства болка в тила, сякаш я прободеше ледена висулка...

Събуди се от силна болка във врата и раменете. Мрак. Чу весел женски глас. Реклама на червило „Ревлон“. Гейл направи усилие да отвори очи. Лин седеше на ръба на леглото с отпуснати устни и приведени рамене и гледаше телевизия. Айрин и Карън все още лежаха вързани в краката ѝ. Дишаха, но не можеха да помръднат. Двете китки на Гейл бяха приковани към извитите облегалки на старинния стол на майка ѝ, а глезените ѝ — вързани за краката му.

Когато простена от ужас и болка, Лин я погледна.

— Ако викаш, ще заколя Карън.

Гейл преглътна и попита с треперещ глас:

— Лин, защо?

Тя стана и остави чинията с полуизядено парче сладкиш на тоалетката. Взе няколко снимки и Гейл позна онези, които бе донесла от кантората.

По телевизията показваха шествие на холивудски звезди преди филмова премиера.

Лин застана пред стола на Гейл и приближи към нея една снимка, после друга, и трета.

— Ето затова.

Светлината бе достатъчно силна Гейл да види ясно по-малкия ѝ син, яхнал пони, след това другия — пред торта със свещи. Накрая двамата с Лин на плажа. Затвори очи.

— Гледай. — Лин силно ритна крака ѝ. Гейл изпищя. — Погледни ги — подкани я Лин. — През сълзи Гейл зърна босоног малчуган. — Това е Джейсън. — Появи се друга снимка. — А това Тими.

Ноктите ѝ бяха така дълбоко изгризани, че върховете на пръстите ѝ стърчаха издути над тях.

Гейл без звук изрече едно име: „Янси“. Внезапното прозрение лумна като пожар в съзнанието ѝ.

Уинтър Спрингс. Флорида. „Семейна трагедия: Мъж застрелва съпругата си, децата и себе си“. Саймън Янси бе загубил работата си и започнал да пие. Тримата бяха мъртви. Джейсън... Тимъти... „Съпругата е спасена“.

Пое си дъх.

— Рита Янси.

Жената пред нея се усмихна.

— Рита Лин Добърт, преди да се омъжа за Саймън.

В пощенската кутия имаше известие за Р. Л. Добърт.

— Ти си ги измислила. Момчетата. — Гейл се опита да изправи гръб. — Съседката ти каза, че нямаш съпруг. Нито пък деца. Измислила си ги!

— Запазих ги живи. — Лин сграбчи косите ѝ, разтърси я и я принуди да погледне следващата снимка. — Кой е това? — Стисна юмрук. — Кой е?

Едър усмихнат мъж с оредели на темето коси. Гласът на Гейл прозвуча като задъхан писък.

— Том? Саймън? Не зная!

Лин я блъсна и главата ѝ се удари в облегалката.

— Саймън. Той не означаваше нищо за теб. Ти искаше да отнемеш къщата ни и да я продадеш. Единственото, което те интересува, са парите, алчна кучко.

Уважаема мис Гейл А. Копър... Доволна ли сте, че заради вас едно почтено семейство на работещи американци с две деца бе изхвърлено на улицата? Съпругата ми получи невроза и се подложи на лечение...

Гейл бе видяла снимките в кабинета на Лин. Бе коментирала липсата на по-скорошни. „Напоследък не правим снимки. Апаратът е повреден“. Лъжа.

— Ти си снимала Карън! Ти си била! Гласът по телефона. Боята!

Гейл напрегна сили и се надигна. Китките ѝ бяха притиснати. Заслепена от гняв, се замята и разлюля стола. Плъзна се напред и падна на колене на пода. Въжето се връза в глезените ѝ, а ръцете ѝ се извиха назад.

— Ти си убила котето и си ми изпратила главата му. Ти си болна и извратена! Карън не ти е сторила нищо!

— За разлика от теб. — Лин кръстоса ръце и с едно движение свали блузата си. Русите коси се спуснаха пред лицето ѝ и тя мълчаливо застана срещу Гейл по сутиен и тъмносини панталони, чийто колан пристягаше едрата ѝ талия. Посочи белезите по гладката си бяла кожа, единият до дясното рамо, а другият под лявата гръд. —

Ти ми причини това. — Шепнешком добави: — Дълго време планирах всичко. Да се върна в този ужасен град. Да те открия и да постъпя на работа при теб. Струваше ми голямо усилие да сдържам гнева си всеки път, когато те видя...

— Лин, не съм те застреляла аз. Нито пък момчетата. Саймън го е направил. После е сложил край на живота си. Той, не аз. Кълна се в Бога, че не бих наранила теб или децата ти.

Гейл се бореше с въжето около китката си. Почувства, че тънката облегалка се огъва. Ако успее да стане... Да заеме удобна поза...

Лин отново облече раираната си блуза.

— Саймън казваше, че не съм виновна за заболяването си, и не плати за лечението ми. Твърдеше, че имотната компания ще ни изчака. Но ти си ги убедила да не ни дават възможност. Каза, че съдията ще ни помогне, но ти му попречи. — Лин раздвижи ханш. — Въртиш кльощавия си задник в съда, бълваш лъжи, правиш се на велика, а всъщност си нищожество.

— Какво искаш? — Гейл изви китки и хвана дървените облегалки. — Ще ти дам всичко. Само ги пусни. Лин, моля те. Можеш да си отидеш...

— Не, аз съм съдията, ти си обвиняемата, така че млъкни. Не заслужаваш да знаеш нищо, но трябва да спазваме процедурните правила, нали?

Лин я ритна по бедрото и я заобиколи.

Отново се върна пред нея и ритна другия ѝ крак. Гейл стисна зъби. Не искаше Карън да чуе вика ѝ. Лин я изгледа гневно.

— Уволни ме, защото разбрах, че крадеш пари от клиентите си. Затова го направи, лъжлива кучко.

Ритна я още веднъж, а след това пристъпи към вратата и я отвори.

Гейл натисна облегалките на стола, докато мускулите ѝ затрепериха. Отпусна се, после отново напрегна сили и чу как дървото изпращя. Пердетата бяха спуснати. Спалнята на Айрин бе с изглед към басейна и никой нямаше да чуе писъци. Видя червените къдрици на майка си и дългите кестеняви коси на Карън. Бяха притиснати една към друга и Айрин сякаш люлееше внучка си. Чуваше се приглушено тананикане. Приспивна песен.

— Мамо? Карън! Тук съм. Ще ви избавя!

Лин се върна с червена туба бензин и запалка с форма на пистолет.

— Какво си намислила? Какво ще правиш с нас?

— Познай.

— О, господи! Лин, моля те.

Тя се наведе към нея и заговори. Дъхът ѝ бе неприятен.

— Бих могла да те убия, когато поискам, госпожо адвокат, но ще гледаш, както аз гледах. Запазила съм ти място на първата скамейка в съда. Момчетата ми спяха, когато се случи, и не усетиха нищо. Но аз видях как Саймън ги застреля, а после пъкна дулото в устата си и парче от главата му изхвърча.

— Така умря Чарли. Ти си го застреляла!

— За да върнеш Карън въкъщи. Полицията предполагаше, че е той. Чух ги, когато разговаряха в офиса. После, когато ти попита дали името ми е Чарли Дженкинс, си помислих защо да не се представя за него?

— Ти си се обаждала по телефона. Онзи глас...

Лин се засмя.

— Харесаха ли ти бонбоните? Котешко лакомство?

Гейл бавно се оттласна от облегалките и усети как поддават.

— Позвъних, докато Мириам беше в конферентната зала. Толкова си глупава. Дори не ти хрумна, че съм аз.

Лин развъртя капачката на тубата и я хвърли встрани. Обиколи стаята и заля с бензин перваза на прозореца, тоалетката и бюрото. Спря до телевизора, изключи го и продължи.

— Казах на Чарли, че трябва да поправи отдушника в стаята на Карън, причаках го там и когато се наведе да погледне, го халосах по тила с щипката за лед. Знаех, че след изстрела няма да личи. После пъкнах бикините ѝ под панталоните му. Отидох с микробуса до квартирата му и оставих някои неща, а после се върнах да оставя обратно ключовете.

Тубата издаде кънтящ звук и миризмата на бензин изпълни стаята. Лин заля леглото и напои юргана. Айрин се затътри към нея по пода, триейки буза в килима. Кърпата на устата ѝ се раздвижи.

Гейл отчаяно сграбчи облегалките на стола.

— Как влезе в къщата ми?

— С ключа на Карън. Хрумна ми да извадя нов от онзи, който ми даде Мириам, когато отидох у вас да посрещна Чарли първия път, но с Карън беше по-лесно. Ти прибра квитанцията му в чекмеджето в кухнята и от нея изкопирах подписа му на бележката. Сякаш Бог ми поднесе всичко на тепсия.

— Бог няма нищо общо с това! Ти си зла и болна!

Лин тръсна тубата и неволно се напръска.

— Мисля, че това е достатъчно. — Остави я на тоалетката. Изтри ръце в панталоните си и погледна към ръба на леглото. — Време е.

Дръпна Карън за лакътя. Ръцете и глезените ѝ бяха вързани. Тя се замята и завъртя очи.

— Остави я! Не я докосвай! За бога, Лин, моля те. Вземи мен! Убий ме хиляда пъти, но моля те, не наранявай дъщеря ми!

— Млъкни! — изкрещя Лин. Довлече Карън до тоалетката, взе ножа и доближи острието до гърлото ѝ. — Млъкни, или ще я заколя.

Гърдите на Гейл затрепериха от сподавени ридания.

Лин хвърли ножа обратно на тоалетката. Отнесе Карън до леглото, стовари я и нагласи главата ѝ върху възглавница. Явно все още недоволна, я обърна на една страна и повдигна юргана.

Гейл чу скърцане на дърво. Старите сглобки бяха започнали да се разхлабват.

Лин зави Карън.

— Така. Чудесно. — Обърна се. — Твой ред е, бабо.

Кърпата на Айрин се бе свлякла до шията ѝ. Тя се претърколи към глезена на Лин и го захапа. Лин задърпа крака си, но Айрин здраво държеше крачола на панталона ѝ и я накара да залитне.

Едната облегалка на стола се откачи. Гейл изхлузи въжето и се отпусна с цялата си тежест върху другата. С треперещи пръсти развърза глезените си.

— Мамо! Дръж се!

Крецейки ругатни, Лин зарита Айрин със свободния си крак, но се препъна в нея и политна надолу. Рамото ѝ се удари в ръба на тоалетката. Червената туба с бензин се преобърна. Лин падна на пода. Течността забълбука и обля блузата и косите ѝ. Тя размаха ръце и се надигна, примигвайки. От устата ѝ потече слюнка.

Гейл се нахвърли върху нея и впи пръсти в шията ѝ. Лин отмести ръцете ѝ. Оголи зъби и очите ѝ засвяткаха от безумен гняв. Отблъсна

Гейл лесно като кукла и стана на крака. Гейл с мъка успя да се изправи. Нямаше шанс. Лин бе по-силна от нея и дивата ярост я изпълваше с енергия. Гейл я заобиколи, грабна снимките от тоалетката и задържа запалката под тях.

Сивите очи се присвиха.

— Дай ми тези снимки!

Гейл заотстъпва заднешком към вратата, все още със запалката в ръка. Стъпи здраво и плъзна пръсти около дръжката. Лин взе ножа от тоалетката.

— Дай ми снимките!

Бравата се завъртя.

— Ела да си ги вземеш.

Лин вдигна ножа. Гейл побягна по коридора. Пробва запалката. Щракна напразно. Обиколи хола.

— Спри, или веднага ще ги изгоря. Джейсън и Тимъти на прах и пепел. Кажи им сбогом, Рита Лин!

— Върни ми децата!

Гейл пристъпи настрани към остъклената врата, най-близкия изход навън. Неусетно се бе мръкнало. Натисна резето и едното крило се отвори. Сърцето ѝ биеше неудържимо.

Най-сетне запалката проработи и Гейл задържа снимките над пламъка.

— Адът те очаква, кучко!

— Не!

Лин се втурна към нея и ги грабна от ръката ѝ.

Бензинът по блузата ѝ изсъска и райетата сякаш се свиха. Оранжеви огнени езици плъзнаха по тялото на Лин и надолу по краката ѝ. Ужасено ококори очи и от дробовете ѝ се изтръгна писък. Косите ѝ пламнаха и запращяха.

Гейл стоеше вцепенена от ужас.

Ножът издрънча на терасата.

Трептящите пламъци затанцуваха в мрака, издигнаха се и осветиха алуминиевата рамка на вратата. Огнената вихрушка погълна силуета с отворена в безмълвен вик уста, който се сля с отражението си в басейна. Горящата плът изсъска. Водата се развълнува и по повърхността ѝ се понесоха късове набръчкана почерняла хартия.

- [1] Това ли е къщата на Том и Лин Добърт? (исп.). — Б.р. ↑
- [2] Две деца (исп.). — Б.р. ↑
- [3] Слабоумен (исп.). — Б.р. ↑

24.

От няколко дни Айрин мърмореше за оранжевия жасмин, чиито издънки се бяха преплели с увивните растения и бяха проникнали сред канеления храст. Искаше да ги подкастри, но не можеше да се движи свободно заради болките в гърба. Когато се прибра от работа, Гейл надникна през прозореца на кухнята и видя майка си в задния двор с градинарски ножици. Движенията ѝ все още бяха сковани, но на тревата до нея бяха струпани куп зелени клонки.

Отвори остъклената врата към терасата.

— Мамо! Искаш ли нещо за пиене?

Капелата на Айрин се завъртя към къщата и тя махна с ръка.

— Взех си малко студена вода. Обади се на Карън.

— Добре ли е?

— Да. Преди малко позвъни.

Гейл се върна вътре, остави чантата си на леглото, седна и набра номера на Дейв в Круз Бей. Карън щеше да прекара последния месец от ваканцията при баща си.

На около две хиляди километра разстояние, тя вдигна слушалката.

— Здравей, скъпа. Мама се обажда. Как си?

— Чудесно. Днес ходихме с корабче до Тортола.

Тънкия глас на Карън развълнувано описва пътуването. В морето имало толкова силни вълни, че залели носа и намокрили всички пътници.

— Не се ли изплаши?

— Не, беше забавно.

Карън разказа как повечето туристи се притиснали един към друг на долните палуби, докато тя и баща ѝ се качили горе, хванали се за парапета отпред и започнали да викат като ездачи на родео.

— Бих се радвала да видя това.

— Можеш да ни погостуваш. Попитах татко. Каза, че няма нищо против. Ще дойдеш ли, мамо? Би могла да спиш в моята стая.

— Ами...

— Кажу „да“. Моля те.

— Ще си помисля.

— Винаги казваш така.

— Карън, точно сега съм доста заета. Освен това, след месец ще си бъдеш у дома. Слушай. Какво ще кажеш все пак да отпразнуваме рождения ти ден, когато се върнеш?

— Вече навърших единадесет години.

— Хм. Не мисля, че приятелките ти ще го знаят, без да си имала тържество.

— О, мамо!

— Ще поканим всички. Хайде. Ще бъде весело.

След няколко мига мълчание Карън каза:

— В къщата на баба ли ще бъде?

— Знаеш ли, вече съвсем не изглежда същата.

Стаята на Айрин бе опразнена и преобоядисана. Пропитият с бензин килим бе сменен, както и всички мебели. Карън нямаше да я познае, когато се върне.

— Зная, мамо — каза тя, — но... не искам. Нали не се сърдиш?

Спомени. Постепенно се отърсваха от ужаса, но все още в сънищата им се прокрадваха мрачни видения.

Гейл отвърна:

— Няма проблем. А у Моли? Майка ѝ с радост ще се съгласи да влезе в ролята на домакиня. После ще заведем всички на плажа или на кино. Какво мислиш?

— Ще бъде страхотно.

Гейл чу гласа на Дейв в стаята, след което Карън каза, че не може да говори още дълго. Трябвало да си легне рано, защото сутринта баща ѝ щял да я води на риболовна екскурзия с група туристи.

— Татко каза, че мога да им помагам да слагат стръв на въдиците си. Няма да повярваш колко глупави са тези хора. Жените правят смешни физиономии и пицят. Мамо? — Последва пауза. — Вие с баба добре ли сте? Тревожа се за вас.

— Не се безпокой, добре сме.

— Не сънуваш ли кошмари?

— Аз ли? Не.

— Закълни се.

— Е, понякога. Но не е толкова страшно.

— И аз понякога сънувам. Знаеш ли какво помага? Представям си, че и трите сме участвали във филм на ужасите. Опитай и ти.

За миг Гейл затаи дъх от изненада. Никога по-рано Карън не бе разсъждавала така зряло и не бе проявявала такава загриженост. Изпита желание да я прегърне.

— Добра идея. Добре, ще опитам, но наистина сме добре. А ти? Честно?

— Да. Мамо, трябва да затварям. Можеш да се обадиш утре, ако искаш.

— До утре. Обичам те, Карън.

— И аз теб. Чао. — Изпрати целувка и затвори.

Гейл притвори клепачи за миг, остави слушалката и задържа ръка върху нея. Не желаше да прекъсва поне тази връзка. Карън бе добре. Скоро щеше да се завърне у дома. И Гейл да поговори с нея. Или може би не. Но не можеше дълго да отлага решението. Времето отминаваше бързо.

Свали сакото си, усети тежестта на нещо в джоба и откри кутийката, която бе пустила вътре на излизане от „Ферер & Куинтана“. Беше облицована с черно кадифе и украсена със злато. Натисна закопчалката и капакът бавно се повдигна. Върху бял сатен блестяха чифт обеци с големи ромбоидни аквамарини, заобиколени от ситни диаманти.

„Имат цвета на топлите води край Варадеро Бийч — бе казал той, когато ѝ ги даваше. Беше целунал едното ѝ ухо, а след това другото. — Някой ден ще те заведе там“.

Този следобед Гейл се бе опитала да ги върне и първо бе отишла в къщата на Малагуеня авеню в час, когато бе най-малко вероятно да го заvari у дома. За последен път бе зърнала лицето му преди седмица във вестника, сниман пред входа на федералния съд с Хари Ласко. „Собственик на верига хотели се признава за виновен по обвинение в укриване на данъци, пране на пари“.

Тиа Фермина с неохота я въведе в хола, където цареше гробна тишина. Гейл попита дали Дигна е у дома, но след няколко минути се появи Елена Годой. Гейл ѝ обясни защо е дошла, но тя отказа да

предаде обещането на Антъни. Напуснал Маями и никой не знаел къде е заминал. „Може би право в ада“, добави Елена със зловеща усмивка. Няколко дни след тържеството на Четвърти юли от кабинета на Ернесто прозвучали приглушени викове. Антъни се изнесъл същата вечер. Оттогава старецът не се хранел и не разговарял с никого. Ако умре, това щяло да тежи на съвестта на Антъни Куинтана.

Когато отново се качи в колата, Гейл погледна към югоизточния ъгъл на втория етаж, където се намираше главната спалня с изглед към шадравана и извитата алея. Видя високите прозорци, плътните завеси от брокат и безизразното бледо лице на старец, който седеше приведен на стола си. Женска ръка посегна към завесата и рязко я дръпна.

След това Гейл отиде във „Ферер & Куинтана“. Имаше уговорка за четири часа, когато трябваше да подпише документите за къщата на Клематис стрийт. Раул Ферер изпълняваше ролята на упълномощено лице за продажбата и подялбата на получената сума. Щом прекрачи прага, Гейл затаи дъх, макар да знаеше, че няма да види Антъни. След като подписа книгата, попита за Ернесто Педраса. Раул ѝ каза, че внуците начело с Елена Педраса Годой са подали срещу него обвинение в некомпетентност. Гейл попита дали Антъни знае това. Раул ѝ даде отговор, който не означаваше нищо. „В момента Антъни е извън страната“.

Семейство Педраса се разпадаше.

Гейл сложи кутийката на бюрото на Раул и го помоли да предаде обещането на Антъни или поне да ги задържи, докато той се върне. Раул помълча няколко мига и поклати глава. Бил предупреден да не приема нищо от нея. Нито писма, нито вещи или съобщения. Нищо. След това стана и я изпрати до вратата. Лицето му издаде съжаление.

Гейл затвори кутийката. Беше ѝ хрумвало да изпрати обещането на дъщерята на Антъни. Да ѝ даде за благотворителност. Или да ѝ хвърли в океана. Но ѝ се стори глупаво, а бе решила никога вече да не постъпва лекомислено. Ако внимава, няколко месеца би могла да живее от парите, които щеше да получи за тях. Пъкна кутийката в едно чекмедже и се преоблече.

Излезе навън с две чаши лимонада в ръце, мина покрай басейна и почувства допира на студените плочки под босите си ходила. Площадката бе почистена и боядисана в бяло, а басейнът — пресушен и напълнен с чиста вода. С новите градински мебели обстановката

изглеждаше съвсем различна. Тя продължи по пътеката. Беше валяло и тревата бе влажна.

Айрин се обърна и се усмихна.

— Ето те и теб. И носиш лимонада! Четеш мислите ми.

Правоъгълната конструкция с покрив от няколко дъски, обрасла с увивни растения, бе единственото сенчесто място в двора. Имаше каменен под и пейка. Старите летви, посивели от годините, се крепяха по-скоро на жасминовия храст, отколкото на гредите, които след двадесет и пет години бяха прогнили. Бащата на Гейл сам я бе сковал, но дърводелството не му се удаваше особено.

Между клоните на вечнозеления дъб проникваше оранжева светлина. След дъжда въздухът не бе така задушен. Денят чезнеше като бавна въздишка.

— Свърза ли се с Карън?

— Утре ще ходи на риболов с Дейв. Толкова е щастлива. Нима бих могла да искам нещо повече?

— Всички имаме късмет.

Айрин свали шапката си. Вече не ѝ бе нужна, защото слънцето залязваше. Сложи чашата се на пейката и лицето ѝ доби напрегнат израз.

— Мамо? Май днес си работила твърде много.

— Не, отразява ми се добре. Пропъжда лошите спомени. — Взе ножицата и отново се залови със заниманието си. По страните и челото ѝ блестяха капки пот. Отмести поглед към Гейл, а след това отново към клонките. — Е, как мина в кантората на мистър Ферер?

— Подписах документите. Само трябва да почакам до продажбата на къщата.

Айрин стисна ножиците с две ръце, за да отреже една особено жилава издънка. Листата бяха тънки и заострени, а от звездовидните цветове струеше сладък аромат.

— Знаеш какво имам предвид.

— Не, не оставих бележка за Антъни. Раул е предупреден да не приема съобщения от мен.

— И не си му казала? — Гейл поклати глава. — Но Антъни има право да знае. Решението с и негово.

— Сама ще реша. Влюбих се, бях невнимателна и трябва да приема последствията. Мамо, не ме гледай така. Не съм първата жена,

на която се случва.

— Боиш се, че той няма да поеме отговорността? Че ще те отблъсне...

— Всичко между нас приключи. И за първи път в живота си съм истински свободна. Може би звучи много странно при създадите се обстоятелства, но така се чувствам. Свободна, жива и напълно спокойна. Не съжалявам за нищо.

Айрин все още я гледаше съсредоточено.

— И все пак има право да знае.

Гейл я целуна по бузата.

— Обичам те, но какво очакваш да стане? Изведнъж да изгладим отношенията си? Няма да се получи. Никога.

— О, скъпа! Всеки преживява трудности. Не можеш да имаш идеален живот.

— А нима нямам право на свой живот, макар и несъвършен? Това е единственото, което желая.

Айрин тихо попита:

— Как ще постъпиш? — Гейл сви рамене. — Само не прави нищо... непоправимо. Искам да кажа, без сериозно да помислиш.

— Напоследък непрекъснато мисля. — Гейл вдигна чувала. — Нека ти помогна да свършиш, преди да се стъмни. Хайде, подръж го отворен.

— Скъпа...

Гейл пхна куп клонки в чувала.

— Все още не зная, мамо. Това е истината. Но съм сигурна, че всичко ще бъде наред. Каквото и да стане, ще се справя. Никога по-рано не съм се чувствала толкова уверена.

Усмихна се на Айрин и може би майка ѝ долови усилието, което ѝ костваше. А може би не.

Сините очи на Айрин бавно плъзнаха поглед по лицето ѝ.

— Добре. Не те разбирам, но щом си щастлива... — Отдръпна се, погледна храста и прокара ръка по клоните, които току-що бе подкастрила. — Така е по-добре, нали? Мисля, че ще добие форма.

От залива полъхна бриз, който проникна през зеленината и изпълни въздуха с опияняващо ухание на жасмин.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.